

ஸ்ரீ
ஸ்ரீராம மயம்.
அறிவிப்பு.

இந்நூல் செய்தவர் செய்த
புத்தகங்கள்.

	புத்தகங்கள்	விலை ரூ.
1. ஸ்ரீ அஷ்டாங்க மந்திர மாலா .	ஒரு	0—
2. ஸ்ரீ நகிபரிணாமம் ..	ஒரு	0—
3. பிரசநநாகபடி.	ஒரு	0—
4. அமிசசகதேசம். . .	ஒரு	0—
5. ஸ்ரீ கருடபுராண வசனம் .	ஒரு	0—1
6. ஸ்ரீ மத கயம் மனம் .	ஒரு	0—
7. கங்காயுதராபரபாலம்	ஒரு	0—1
8. ஸ்ரீ மகாபாரத சருக்	ஒரு	0—1
9. ஸ்ரீ மத கமப மாலா அருங்கவி விளக்கமம் பரிளபம் .	ஒரு	1—11
10. சங்கற்ப குரியேதம் .	ஒரு	1—6
11. கங்கையுதராபரபாலம் .	ஒரு	0—11

நூலுள் விலை குறிக்கப்படாத புத்தகங்கள்
பாப புத்தகங்கள் வேண்டுமே கவி தலை
யண அயபரி ததினம், பாப
மணி கோயில் தெற்கு உடம் பிபா
நம்பா வீட்டில் கூட நுத விடத்திலு
மண்டபத்துக்குகில பி.ஜி. .
மணர விடத்திலும் வெறுக செள்ள

சோழர்குலத்திலுதித்த திருத்தக்கதேவரென
 றஞ் சாமினமுனிவா மதுரையிலே சங்கப்பலகை
 பறறுச சங்கப்பலவரோடு தமிழாராய்ந்துகொண
 ருக்கையில் அச்சங்கப்பலவர் திருத்தக்கதேவரை
 காக்கி நஞ்சமயத்தாற்ற பாடவலைபலருதுற
 ன்னைப்பாடத் தெரியதுகொண்டாரேயன்றிக் கா
 விற்பத்தைப்பாடத் தெரியதுகொண்டால்லா
 'பாலு மென்றார். என்றார்க்குத் தேவர் எமம
 ன் காமவிற்பத்தைப்பாடத் தெரியாதவரல்லர்; அ
 ன்னைவெறுததுப் பாடாராயினாரென்றார். என்றா
 ருச் சங்கப்பலவா ஆனால் இன்பச்சுவையை முழு
 ம அமைத்துத் தேவரே ஓர் நூற்செய்கவென்றார்.
 'தவர் தமக்குச் சங்கப்பலவா கூறியதைத் தம்மா
 னியர்க்குக் கூறினார்; கூறினாக்கு ஆசிரியர் காவி
 'ம இனிதுமுடிதற்பொருட்டு அருகனைப் பிராந
 தித்துச் * "செம்பொன் வரைமேல்" எனவாங்கவி
 றயப்பாடிக் கொடுத்து இதனைக் கடவுள்வாழ்த்தா
 ற்கொண்டு சங்கப்பலவர் புகழறவாறு இன்பச்சு
 லோப பெரிதும அமைத்துச் சீட்கள் கண்டபை

கடவுள் வாழ்த்து.

* செம்பொன் வரைமேற் பசும்பொன் நெழுததிட்டதே
 லம்பொறவிதாவின் மறுவாயிரதரெட்டணிந்து பா
 வெம்புஞ்சுடரின் சுடருந்திருமூத்திவிண்ணே
 ரம்பொனமுடிமே லடித்தாமரை சென்னிவைப்பா!

யொரு பருங்காபபியமாகச் செய்க வென்றார். தேவா * “மூவாமுதலா” எனனுங்கவியைப்பாட ஆசிரியர் கேட்டு இக்கவி யான் பாடியதினு நன்றாயிருந்தலால் இதனை முன் வைக்க என்றார். தேவா தாம பாடிய சித்த சரணத்தை முன்வைத்து ஆசிரியர் பாடிய அருக சரணத்தைப் பின்பைத்து எட்டுத் திவகத்தில் இரண்டாரிரத்தெழுநூறு பாட்டுகளைப் பட்டினார். எவவாரோ வெவிரின, தோன்றாதோ முததுறைபல முடிக்கவல்ல தேவர் சங்கபபுலவாசு நியதைக் காரணமாககொண்டு புத்தகத்தை யெடுப்போர் கையிலும் படிப்போர் நாவிலும் காமச்சுவையே பூறுமபடியுங் காமம் தீதெனறு அதனை வெறுத்துக் கூறுமிடத்தும் அதனில விருப்பமே விளையும்படியும் பாடினார்.

† மகனார், காமக் குறிப்புக்களைக் கருவியாகக் கொண்டு காமவினபத்தை அள்ளி யுண்ணுமபடி பழுப்பித்துச் சிவகளைப் பார்த்தாரென்றும் அவனான நெகிழாது துறவின கண்ணை வைரமனத்தனா யினுனென்றும் பாடுகின்றனா. அவர் பழுப்பித்த நாய் இவர் பாடியது பொய். அவன் வயிரமனத்தனாயினுனென்று கூறுதலானும் இவர் காமச்சுவை

* மூவாமுதலா வுலகமொருமூன்று மேயுத்த

தூவாதவினபத் தலையாயதுதன்னி நெய்தி

யோவாதுகின்ற குணத் தொண்ணிதிச செலவனெ

தேவாதி தேவனவன சேவடிசோது மணறே.

† இப்பொருளை முடிதியிலம்பகம் எகசஆவது பாட்டிற் காண்க.

யைக் கூறுமிடத்துப் பலரும் விரும்புதலானும் காம
வினபத்தை யாவரும் அள்ளியு ள்னுமபடி சிந்தாம
லரியாலே பழுப்பித்தவரிவரே. இவா இங்ஙனமகா
மவின்பத்தை மிகுத்துப் பாடித் தமமாசிரியாக்குப்
காட்டினார். காட்டினாக்கு ஆசிரியா * “முந்நீவல
ம்புரி” என்னுமொம்படைபைப் பாடித் கொடுத்துச் ச
ங்கப்பலவரிடஞ்சென்று அரங்கேற்றிவருக வென
றார். என்றாரத்தேவா வணங்கிச் சென்று பாண்டி.
மனவையிற சங்கப்பலவர் கேட்பத தாம் பாடிய சிவ
கசிந்தாமணியைப் பாடினது காட்ட அவரெல்லா
ருங் கேடடுமகிழ்ந்து தேவரைத் துடுத்தார்.

கேமசரிபாரிலம்பகம்.

அனீவது காமமடு நறவு பெய்யொழுகு
மு னுமின்று
வினீவது திவினீயே கண்ட நினைவ
மு ன்னும விடுமினென்றா
றனீயவிழ் கோதையார் தாமந் சோவெம
முலைபால னீங்கிக் கணசேந
துனீய வுறுதி யுரைப்பாரை
யோபாவமுரைராரேகாண். கசு)

ஓம்படை.

முந்நீவலம்புரி சோந்தசைந்து
வாயமுரனு முழங்கியீன்ற
மெய்நீர்த்திரு முத்திருப் பிழை
கோததுநிழ்நகு கருவில வீசுஞ்
செநநீர் திரள வடம்போற் சிந்தாமணி யோதி
யுணர்ந்தார் கேட்டா
நிந் நீராயுயாவரேநது பூந்நரையாள்
காப்பாளமே.

“இ—ள் அருந்துவதாகிய காமநதாலும் உள்ளா
வா ளுனாலும் பினபு விளைவது திண்ணையே காணு
குகள், இவை மூலதையுங் கைவிடுங்கனென னு
பவர்க்குத் துறினால், இதனைத் தாம வருந்தக் கார
யங் கடனவாஸை முலைபொற பொருகி கோபித்து
கொணராகாண், ஒ! இஃதொரு பாவமிருந்தபடி உ
னனெனருனெனாக.”

முத்தியிலம்பகம்.

வருவர் தாவல்கெடு முடைய

பொய் மெ

நிருவாமதழைச் செழுந்திருபதி

சென்பபொ

வருவ வண் ளுகப்பிற் விருந்த

கொண்பவரி

பரியகட் படாழ்வர்ப் பைம்பொற்

கொம்பனி.

௩௪௪.

காதலங் கழிந்தநா ளிநனி

னிபபுற

மேதிலமென்ற சொற் செவி சென்

செய்தது

மாதரார் மழைமலர்த் தடங்கண்

மலகுநி

போதுவா மார்பினவாய்ப் பொழிந்து

விரிந்தவே.

௩௪௫

“நைவிரண்டு மொருதொடா.”

“நிலமணி போலும் பெரியசண்.”

“இ—ள் ஒருவா மேலே யிருவரியைந்து உட
னது பொங்கி யெழுந்திருப்பின் அவ்வொருவா வனி

கெடுமென்று சொல்லிக் காட்டுவனபோலே ஸாப
புவருந்த விடுகின் முலைகையுடைய கொம்பனீர்
இதற்கு முன்புகூறிந்த நாளெலவாம் இல்லறத்தின
மேற் காதுகையுடையேம; அழகெட்டதற்கிப்பால்
அதனைக் கவிட்ட தன்மையை யுடையேம,
என்ற சொல்லை நேவிய கேட்டவனவினையாவா
கன கண்ணீர் இடையாறு சொந்தது மாட்டிலே
யிழந்தன வென்க.

இப்பாட்டுக்களில் முன்னையது பின்னது வர
நூற் கூறியது. பின்னைய விரணநிப அசர்வகன
தவ தீதவியாகுகுக் கூறியது.

தேவா பாடியபாட்டு இரண்டாயிரத்த நெழு
வாறுக இதரலத்தின் அழகாயிரத்து நூற்று நாற்
பத்தைந்ததுபாட்டு வழங்குகலெனலை யெனின,
கருவியாரென்பார நாலுறைய நற்பத்தைந்த பாட்
டுக்கொப்பாடி யிடை யிடை யே சோதகனார்.

சு “மெச்சுபாத, னாசிஞாக்கினிய வெசின
நூதநிழ கொளவா நல்லோர்” என்று துதிக்கப்
பட்ட நச்சிஞாக்கினிய தேவா சிறிது மறவியா

* டச்சை பால்கைப் பட்டபெளவ நா பருக்க

சுன்ற

வெச்சினா நிகையுமுன்னு மார் தென

வெழுநாவெச்சின

மெச்சினாநாளுஞ் சிணர்ஞா மிகர் நூவா

கேழ்ப்பாத

† னாசிஞாக்கினிய வெசின நூதநிழ கொளவா

நல்லோர்.

† நச்சிஞாக்கினிய னாவினலுரை மெனறம

பட்டார்.

லே தவறிக கூறிய சிலவற்றுள் † நூதட்டன்புத
லவன் முடிசூடிய தொன்றொழிந்த பிறவற்றைப்
போற்றி விடைகூறிச் சிந்தாமணிக் குரை வெழு
தினா.

அவா தாம என் செய்வர்; சீவகன், சிறைப்
படுதற்குன்றிக கட்டுப்படுதற்கு முற்பிறப்பிற நீவி
னையின்மையின், தேவரும் கந்தியாரும் சீவகன் கட்
டுப் பட்டானென்று பாடிய பாட்டுக்களெல்லாவற்
றிற்றும் அச்சீவகன் சிறைப்பட்டானே யன்றிக் க
ட்டுப்படவில்லையென்று பொருள் கூறினா. குணமா
லையாரிலம்பகம், உகக, உசக, உசஉ, உகஉ, உகக,
உகக, உகக, உகக, முத்தியிலம்பகம், உகரு,
உள்ள, உகஉ, இப்பாட்டுக்களினுரையிற் காணக.
அவற்றுள், உகஉ-ஆவது பாட்டுக் கண்ணற்கண்டாரா
கூற்று; அதற்குக் தக்கவிடையே கூறினா. கேமசரி
யாரிலம்பகம், நுக-ஆவது பாட்டுரையில், தோரை
-முங்கிலரிசி யென்றார் செ இலம்பகம், கக- ஆவது
பாட்டில், “போகுபா நீள்கழை, நெல்லு நீ வினேகே
ழுறுக் தோரையும், என்று பாடிய நற்குத தோரை-
ஒரு நெல் என்றார். கனகமாலையாரிலம்பகம், கசஅ-
ஆவது பாட்டில், தத்தை கூறறைத் தேவர் கூற்றாக்
கினர்; தேவர் கூற்றைத் தத்தை கூற்றாகுகினா;
பின்பு அவள் கூறலுமாம் என்றார்.

இவைபோலவன இன்னுஞ்சிலவுள்; அவை
நிற்க. பாட்டையும் உரையையும் படித்துப்பொருளு
ணர்வோர் இக்காலத்திற் சிலரே யாதலானும்கிந்தா
மணியுரையும் நசகினுர்க்கினியா கூறியவாறே உய்
த்துணரவல்ல சிலர்க்கன்றிப் பலர்க்கும் பயன்படா

† இது தீதி பதினான்காமைய மாயுள்ளது.

மையானும் இக்காலத்திற் பலரும் உரையையே விரும்புதலானுஞ் சீவகன் சரிதத்தை யென்னாலிய ன்றவாறு உரையா யெழுதியாகியுடேன்; சரிதத் தை யான் ஒரு சிறிதுஞ் சுருக்கவுமில்லை, பெருக் கவுமில்லை வேறு படுக்கவுமில்லை, ஆனால், தொடா நிலைச் செய்யுளில் மகளிர் வருணனையும் பிறவருண னையும் மிகமலிந்திருத்தலால் அவற்றுள் மிகவு நல் லனவற்றை யெடுத்ததுக்கொண்டு மிகுந்தவற்றை நீக்கி யென்னுடைய சிற்றறிவிற் கெட்டிய மட்டில நூலாசிரியர் கருததையு முரையாசிரியர் கருத்தை யும் ஒருவாறுணர்ந்து உரையாசிரியர் கூறிய விசேடவுரைகளையுமுரையிலமைத்துச் சிறியேனாவி யன்றமட்டிற்றொடர்நிலைச் செய்யுட்கிணங்க வொரு வாறுசெய்யப்பட்டிருந்தலால் நச்சினாக்கினியர் அ த்தொடாநிலைச் செய்யுளிற் கூறிய இலக்கணமும் மேற்கோளும் இதற்கு மொக்கு மென்று கருதியும் இக்காலத்தில் இலக்கிய முணர்ந்தோரும் அவருள் இலக்கண முணர்ந்தோரும் அவருள் இலக்கணத் தை எடுத்தோளும் திறனுடையோரும் சிலரே யாத லால் இலக்கியத்தோடு சிறிது இலக்கணத்தையுஞ் சேர்த்துக் கதந விரும்புவோர்க்குச் சிறிது பயன் படுமென்றெண்ணியும் அவ்வினக்கணச் சூத்திரங் களையும் மேற் கோள்களையும் ஆங்காங்குப் பதித்தி ருக்கின்றேன்.

நச்சினாக்கினியர் தொடர்நிலைச் செய்யுளிற் சிலவற்றிற்குக் கூறிய விலக்கணங்களை யான் நன் குணராத சூற்றத்தினாலோ அறியேன்; என் மனத் தி லையமே நிகழா நின்றது; எனதையங்களை யிண் டிக் கூறுகின்றேன்.

க. நுன்-திசைச் சொல்லாம். எத்திசைச் சொல்? வேறு சானறோசெய்யுளிற் பரினனுள்ளதா?

உ. “இததெய்வம் நம்பியைப் பள்ளிசோத தினபொழுதே தேவிகருதியதனை ஆசிரிய னுணராதூ ராணடுக்கூறுகின்றான்,” என்கின்றா. ஆசிரியனோ “அங்குனம கேட்டளவி பிதற்கரிய வார்த்தையும வனப்பும் நின்னைப் பிறப்பை அறிவித்தன” என்கின்றான். ஆத லாற் சீவகன் பிறப்பை ஆசிரியன் யாண்டு ணர்ந்தான்?

ங. அந்தணரை வீரரென்கின்றார். “அந்ந ணுளாக் கரசு வரைவின்றே” என்றாராயி னும்யாழவாசினையிலே அந்நணரை வீரரெ ன்றனமாபோ?

ச. வண்டுக்குச் செவியுண்டாம். உண டோ?

டு. பெணகள்விடா. பெணகள் சாதிபபன் மையாம். ஆண்டு உயாதினைப் பெண்பனமை யனறிச சாதிபபன்மையெனறல் பொருந் துமா?

சு. இது இயக்கி, இயக்கி தெய்வமாயினும இது வென்று சுட்டலாமோ? இயக்கியென னுஞ்சொல ாறுபற்றி மகடே வனைகொள் ளாமோ? பொருண்மைபற்றி அஃறினை வி னை கொள்ளாமோ? அனறி இரணடுவினையுங் கொள்ளாமோ?

எ. அம்மா—விளியாம. அமமை—அம்மா வென்று விளியேற்குமா?

அ. நீம், நும்மென்னுஞ் சொல் நீயிரென று முழுவதுந் திரியாது மகா நிறபுத்திரிந்து நீமென நின்றது. இனிநீமென்று ஓர் திசைச் சொல்லுமாம் என்கின்றார். நும், நீயிரெனறல்லது நீமெனறுதிரியுமோ? அன்றிக் திசைச் சொல்லாயின் எததிசைச் சொல்? வேறு சானறோசெய்யுளிற் பயின்றுள்ளதா?

க. அழகிய இடும்பை யென்கின்றா. அழகு இடும்பைக்கு அடையோ?

க. கடலையும் வரைகளையும் நீநதி யென்கின்றா. பொதுவினையாற் கூறுது ஒன்றற குரிய வினையாற் கூறிய தெனனை?

க. தம்பெருமான்-னஃகாடுநெற்று மகடுஉ. வுணர்த்திற்று என்கின்றார். னஃகாடுநெற்று மகடுஉ வுணர்த்துமேனும் பெருமான்னென்னுஞ் சொல் மகடுஉ வுணர்த்துமா?

க. ஒன்று முழ்த்தம்-ஒருமுகூர்த்தம் என்றுமாம் என்கின்றா. ஒரு முகூர்த்தம் ஒன்று முழ்த்தம் என்றாகுமா?

க. “செய்ப வைத்தாணபிறந்தார்களான் றே” பலாபால், ஒன்றன்பால் வினை கொள்ளுமோ?

கசு. வணிகன் முடியுடை அரசனாதலுண்டோ? இல்லையென்கின்றார்நச்சினர்க்கினியர். ஆயின தேவர் யாங்ஙனம் கூறினார்?

கரு. தேனுங் கள்ளு முண்ணாதி யென்று வேட்டுவனைத் திருத்திய சீவகன் தானும் மதுவுண்டு தன தேவியர்க்குந் தேறலையும்தவையுங் கொடுத்தான். வேட்டுவனுக்கு அறமோதிய இவனே யெங்ஙன முண்டு தேவியரையு முண்பித்தான்? அல்லது தேவர் மறந்து கூறினாரோ?

மேற் குறிக்கப்படடன வன்றி இன்னுஞ் சில புள்; விரிதற் கஞ்சி அவறறை யீண்டுக் குறித்திலன். வசனத்தி லெடுபடாத வற்றுக்கு * இக்குறி யிடப்படடிருக்கின்றது.

மேலேகூறப்பட்டவைகள் தொடர்நிலைசெய்ய புளில் இன்னசெய்யுளிலும் வசனத்தில் இன்னபக் கத்திலும் உள்ளனவெனலு முன்னர்க்குறிக்கப்பட்டனவற்றற் கானாக.

க. தொடர் நிலைசெய்யுள்நாம } உகரு.
களிலம்பகம் பாட்டு.

வசனத்திலின் என் } ௨௨.
றுள்ள துபகம }

உ. ,, * நாமகளிலம்பகம் பாட்டுருள.

,, * ,, ,, ௩௭ரு.

௩. ,, காந்தருவதத்தையாரி } களயி.
லம்பகம் பாட்டு.

வசனத்திற் பக்கம். ௫௫.

முகவரை.

கங

சு.	தொடா நிலைச்செய்யுள் குணமா	} சஉ.
	லையாரிலம்பகம் பாட்டு.	
	வசனத்திற்பகம்.	அக.
ந.	செ இலம்பகம் பாட்டு.	நக.
	வசனத்தில் விடாரொ	} அங.
	னுள்ளது பகம்	
ந.	செ இலம்பகம் பாட்டு.	ககநி.
	வசனத்திற்பகம்.	கநி.
உ.	கவகமாலையாரிலம்பகம்	} உசஅ
	பாட்டு.	
	வசனத்திற்பகம்.	கஅச'.
அ.	விமலையாரிலம்பகம் பாட்டு.	சச
	வசனத்தில் நிகரென்று	} ககஅ.
	ள்ளதுபகம்.	
உ.	* பூமகனிலம்பகம் பாட்டு.	உக
க0	இலக்சீனையாரிலம்பகம்	} கஎக.
	ம பாட்டு.	
	வசனத்திற்பகம்.	உகக.
கக.	முத்தியிலம்பகம் பாட்டு.	க0.
	வசனத்திற்பகம்.	உசஅ.
க2.	* செ இலம்பகம் பாட்டு.	ககநி.
கக.	செ இலம்பகம் பாட்டு.	உஉக.
	வசனத்தில் அலலரொ	} உஎஅ.
	னுள்ளது பகம்	
க F	செ இலம்பகம் பாட்டு	ககக.
	வசனத்திற்பகம்.	உகஉ.

கடு. தொடர் நிலைச்செய்யுள்* பது } எ

,, சுரமஞ்ஞரியா நிலைப்பகம் } அசு
பாட்டு.

வசன, நிறுபகம். உகா

,, * விமலையாநிலைப்பகம் பாட்டு. ௯௮

,, முத்தியிலப்பகம் பாட்டு. ௧௦௦

வசன, நிறுபகம். ௧௦௦

இனி இந்நூலாலே உறுதிப்பொருளாயுணரத்
தக்க யாவையெனின, சிவசுன நந்தையாநிய சச
தகன பெண்போகத்தை மிகவிருமதி அமைச்சர்
விமாழினைக் கொள்ளாது தன்னரசைக் கடடியங்
காரன வாயமாகிக் கண்பபொழுதும் பிரியாது தன
முன்மையோடு அந்தப்பரததிலுமைநது அக்கட்டி
சங்கராநா கொல்லப் பட்டமையாலே ஒழுக்கன
நன்னுரிமைவிடாததும் மாந்தரோகத்தை மிக விரு
மதினாது நூலவல்லாவிமாழிகரு மாறுபட்டு கட
ந்தாலும் இதேயடைவானென்பதும், மந்திரியாய்
கட்டியவகாரனும் மந்திரியாசொலலைக் கொள்ளாது
நனைவெந்தாக்கிய வேநனைக் கொண்டு அரசை
தனக்கே புரிந்தாயடைந்தும் அதநினைவாற சிவ
காலே உயிர்மாயக்கமையாலே முன்னாததினை
செய்தனன் பின்னர்தன்பயனை மெய்துவனென்ப
தும், அரசன்கோயிலிலே நலவினையின வண்ண
மாயத் தெய்வப்பெண்பால் விநாநிய தேவியை
பை எந்திர மயினாந்து சென்று மாண்டும ரினை

கள் கிடந்து பேயகளாடிக் கழுஞ்ஞங்கும் மயானத்
தே தபியளாய்த தீவினையின்வண்ணமாய் விழுந்து
சீவனைப் பெற்றுப் புலம்பினமையாலே ஒருவர்
க்கு உயர்வு தாழ்வு இன்பமுந் துன்பமுந் மாறி
மாறி வருமென்பதும், பொருள் செய்ய முயற்சி
வேண்டுமென்பதும், பொருளாலே எல்லாத் துய
புரவுகளு முளவாமென்பதும், ஒரு குடியிற் பிற
தோன அக்குடி வருமையுறவத் தாருங்காலத்திற்
பழிசொற பிறவாமற் பொருடேடி ஆவின் விழ்
போல அதனைத் தாங்கவேண்டுமென்பதும், தீவி
னையுடையான் கடலோடி மலையேறித் திரியினும்
அவற் கொருசுறிதும் பொருள் சேராதென்பதும்,
* நலவினை யுடையான் ஒரு முழநீளம் நடக்கமாட்
டாதவனாயினும் பொருடானே வழிகேட்டு வந்து
அவனிருக்கின்ற இடத்திலே சேருமென்பதும்,
செலவம் ஒருவர் மாட்டும நிலைக்கமாட்டாதென்பது
ம, சீவகன் சுதஞ்சணனை நோக்கி வீரா யானைத்
தொழுவோடு தன்னைச்சூழ்ந்த காலத்தில அவனை
நினைப்பதாகக் கூறி அந்நன்மே வீரா சூழ்ந்து
சிறைசெய்தபொழுது அரசீவகன் அரசுதஞ்சண
னை நினைத்து அவனாலே மீண்டமையானும் மாலை
யென்பாள யானையைக் கண்டஞ்சி ஆணமக்களிலலை
யோவென்று கூவித் தானும் பிழைத்துக் குணமலை
யையும் பிழைப்பித்தலானும் ஊழ் அவவவந்தாஸ்த

இலக்கணையாரிலம்பகம்.

* பெருமுழங்குதிரை வரைகணீந்திப் பிணியுறினு
திருமுயங்கலிலலை யெனினிலலை பொருளீட்ட
மொருமுழமுஞ் சேறலிலரேனும் பொருளுக்கே
வருமவழிவினாழித்து வாழ்க தவமாதோ, கள்ள.

னிற்குரிய அறிவைத தோற்றுவிக்குமென்பது
 சீவகன் கட்டியங்காரனது யானையை யோடடிப்
 ண்ணுயிரைக்காத்து அக்கட்டியங்காரற்கு வடுவு
 டாகாமறகாத்ததை அவன் பெருங்குற்றமாகக்
 கெட்டு அச்சீவகனைச்சிறை செய்யது கொல்லவுநது
 நடமையாலே பகைவற்குச் செய்யுநன்மையுந்
 மையாய் முடியுமென்பதும், சீவகன் முற்றப்படு
 அன்னப்பார்ப்பைப் பறவையினின்றும் பிரித்து
 *சிறைசெய்தமையாலே அவன் தன்னைப் பெறு
 நாயைப் பிரிந்து கட்டியங்காரனாற்சிறை செய்ய
 பட்டமையின் வினை தனபயனை யூட்டாது கழிய
 தெனபதும், சீவகன் சிறை செய்யப்பட்டபொழுதே
 சுதஞ்சணனான மீட்கப்பட்டமையாலே ஒருவர்
 கொரு முகூடத்தத்திலே துன்பமும் இன்பமும் உ
 வாகு மென்பதும், ஆம பொருள் ஆகும்; போட
 பொருள் பொருமாதலாற் பகைவனாகத்திற்கு
 தன்னழிவிற்கும் வருந்த வொண்ணு தென்பதும்
 சீவகன் தமியனாய் யானைக் கோட்டுஎசப்படும்
 பிழைத்தமையானுங் கட்டியங்காரன் தாமரைவியு
 சுததுளிருநதுஞ் சாதலானும் நலவினை தீவினைகளின்
 றொப்பை இததன்மைத தெனபதும், நலநிகெட்ட
 கட்டியங்காரன் தன்னையாககிய அரசனைக் கொன்ற
 பின்பும் உயிர்வாழ்ந்து அரசாணடிருந்தமையாலே
 தனத்தின் மகிமை இத்தன்மைததெனபதும், பின்பு
 கட்டியங்காரன் மககனூற்றுவரோடு போர்க்களத்
 தன் மாணடமையாலே ஒன்றற்காகும் ஊழ் ஒன்ற
 மகநா தென்பதும், நல்லோர்க்குஞ் சிறிது தீவினை

* சிறைசெய்தல்—ரண்டு இயங்காமற்றதெதல்.

பாலே இடர் வந்தவிடத்துக் களைகண் அறக்கட
வுளே யென்பதும், நல்லோரும்முன்செய்ததீவினைப
பாணை நுகரவேண்டு மென்பதும், ஊனுங் கள்ளு
முறைபோககு நற்குதியிலீல யென்பதும், சீவகன்
விசையாடிய ஆலமரம் புண்ணியம அடையுமாறுகருதி
பசுக்களுக்கு நிலம் விட்டமையாலே அறஞ்செய்து
அதன்பாபனை ஓர்நிலையினும் அடையச்செய்தலுண்
டென்பதும், நாற்கதியின் லுன்பங்கனித தன்மைய
வென்பதும், தானமுந் தானப்பயனும் இத்தன்மை
ய வென்பதும், சீலம் இடத்தன்மைத் தென்பதும்,
இவைபோன்ற பிறவுமாம்.

இன்னுங்கூறின், அரசா ஒற்றுகவிடும் பற
வைச் சாநிகடுண்டென்பதும், தலைவனுந் தலைவியுந்
துயில கோடற்கிரணமே போகநுகாதற்கொன்று
மாக அமளிமுன்று வேண்டுமென்பதும், எலிமாசி
ராலே போராவையும் பட்டுமுண்டென்பதும், மக
னிராமராக தோன்றி ஆடவரைக்கூடி அவருயிரை
யுண்ணும் பேயதொண்டென்பதும், மந்திரத்தாலே
மழை பெய்தலுண்டென்பதும், மந்திரத்தாலே ஒரு
த்தி ஒருவன் வயமாதலுண்டென்பதும், மக்கள் வடி
வாய்ப்படுகருங் கிலுத்தமென்னு மரமுண்டென்ப
தும், பலவகை மலர்களைப் பலாசுகளையைச் சேர்
தது மாலைகட்டுவதுண்டென்பதும், படிக்குமபடி
எழுத்தின் வடிவுதோன்ற மலராலே ஒலைப்பாகா
மான மாலை கட்டுவதுண்டென்பதும், இளவேனிற்
காலமுதலிய காலங்களில் தங்குமிடமும் சூடுமபூ
வும் அணியுங்கலனும் உடுத்தமாடையும் உண
னுமுணும் வெவ்வேறென்பதும், இவைபோன்ற
பிறவும் இங் தூலாலே அறியத்தக்கனவாம்.

முகவுரை முற்றிற்று.

தீ

சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம்.

ஏமாங்குத நாட்டிலே இராசமாபுரமென்னுநகரிலே அரசாண்ட சசுந்தன அமைச்சர் சொல்லைக் கேளானாய்த் தன்னரசைக் * கடடியங்காரன் வயமாகப் பெப்பொழுது தன்னுரிமையோடு அந்தப் புரத்திலே வந்ததான்; வந்ததவன் ஒரு தச்சனைக் கூவிப் பறக்குமடியான எந்திரமாரிலொன்று செய்யென்று பணிப்ப அக்கச்சன் கிழிமுதவியவற்றால் மயிலொன்று செயது உயிர் மயிலொன்றையொரு சேர்த்து வேந்தனிடங் கொண்டுபோய் அரசே! இவற்றில உரிஞடைய மயில் யாது யான் செய்த மயில்யாது சண்டருளினான். மன்னன் அறிந்து வியந்து தச்சற்குப் பொன்னறை கொடுத்தனுப்பிப் பொறியை முடிசைச் செய்திரமயிலை யுருமடி தேவர்க்குக்கற்பித்து விளையாடினான். கடடியங்காரன் அரசனது வெறுமையைப் பார்த்து அவனைக் கொன்று அரசைத் தன்னதாகிக்கொள்ள வெண்ணி அரசன் பற்ற ததைச் சிறைப்படுத்திச் சேனையோடு அரண்மனையைச் சூழல்கான். மன்னவன் கேட்டு சந்திகொண்டிருந்த தன்னுரிமையை யெந்திர மயிலேற்றி ஆகாயவழியாய்ச் செல்லவிட்டுப் போபுரிந்தான். செய்கின்றி கொட்ட கடடியங்காரன் தன்னை அரசனாக்கிய அரசனைக்கொன்று தன் பெயரால் முடிசை வித்தான். இதனை பாவம்.

* கடடியங்காரன்—அமைச்சருளொருவன்.

உ சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம்.

எவ் திரமயிலேறிச் சென்ற தேவி விசயை முர சொலியைக்கேட்டு மனந்தளர்ந்து மெய்சொலித்து பொறிப்பத திரிகாமற கையோயதலாலே மீயில பறந்து செல்லாமற் சுகொட்டில விழுந்தது. தே வி அந்நிபொழுதிலே ஆங்குப்புதலவளைப பெற றுவருந்தினாள். அப்பொழுது ஒரு தெய்வம் செ ணபகமலை யென்னுங் கூனிவடிவாய வந்து தேவிக் குச் சிலமொழிகூறி அவளைப் பக்கத்தில் அழைத் துக் கொண்டிபோய நின்றது. அன்று மகவை யீழந்த கந்துக்கடன், பிள்ளை இங்ஙனம் பிறதகலை முந்தியே ஒரு முனிவன் கூறக் கேட்டிருந்தானாத லால அமமுனிவனரொல தப்பாரதென்று அன்றிர விற் சென்று பிள்ளையை யெடுத்ததுபபோயத தன் மனைவி சுநந்தை கையிற கொடுத்தான். அவள் வாங்கி வளாகக அவன வளர்ந்து சீவகனெனப் பெ யாகொண்கி கலைகள் பயின்று வல்லவாயினாள்.

கடடியங்காரனாகிய அரசனது பக்ககலை வே டர் கவாகது செல்ல அவனாவற்றை மீட்கமாட்டா மையாலே சீவகன் நல்லொழுக்கம் பசு துறந்தார பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பாரென்பாரை யான் கா வேனெனின் பசுக்களைப் பறிகொடுத்ததுப பாலடிசி லுண்டறகிருக்கின்ற கடடியங்காரனாகக் கடவே னென்று கூறிச் சென்று வேடரை வெருட்டி நிரை மீட்டான். ஆயருட்டலைவனான கோவிந்தன் மகிழ் நது தன மகன் கோவிந்தையைச் சீவகற்குக் கொ டுப்ப அச்சீவகன் அக்கோவிந்தையைப் பதுமுக ற்கு மணம்புரிவித்தான்.

சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம். ௩

சீதத்தன் பொருள் செய்ய மரக்கலமேறிச் சென்று மீள்கையிற் கடலிற் கலங்கவிழ்ந்தது போலக் கண்டு ஒரு திடயிலேறி ஆங்குவந்த தானே நோக்கித் தானுற்றதைக் கூறி அவனோடு வெள்ளிமலை சென்று ஆங்கு அரசனைக் கண்டான் ; அவ்வரசன் சீதத்தனோடு உறவு கொண்டாடித் தன்னுடைய மகள்காந்தருவததையோடு வினைவாசிகது வென்ற வருகரு அவனைக் கொடுத்தகுமபடி அவனோடுபுணர்நான். சீதத்தன் அவனோடு கடற்கரைசாரந்து கலந்தைத் தான் காட்டக்கண்டு மகிழ்ந்து இராசமாபுரஞ் சென்று தததை வரவைக் கட்டியங்காரற் குணந்தி இசைவல்லாரைக் கூட்டினான் ; அவரெல்லாரும் வினைவாசிகதுத் தததைக்குத் தோற்கச் சீவகன் சென்று தததையது வினையை வாங்கி நரமபைத் தெறித்து அதிற் றெந்தமயிரை யெடுத்துக்காட்டி வாசித்து அவனை வென்றான். கள்ளரார் புலியைக்குத் துதல போலக் கட்டியங்காரன் அரசரார் சீவகனை வெல்லுகருதிப் பகையித்துப் போருண்டாக்கினான். சீவகன் அரசரை வென்று தததையினு மினியபொல்லுடைய தததையை மணந்தான்.

இராசமாபுரத்தார் நீராடுதானஞ்செய்து நீராடச்சென்றபொழுது குணமாலையுரு சுமந்த சரியுரு சுண்ணங்காரணமாகத் தமயிற் பகைத்தார். அவர் தோழிகள் அவ்விருவரது சுண்ணங்களைச் சீவகனிடங்காட்டி இவற்றில நல்ல சுண்ணம் எதுவென்று கேட்க அவன் வண்டிகளைக்கூவி அவற்றாலே நல்ல சுண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். ஆங்குச்சோலையில அந்தணர்க்காக்கிய சோற்றை ஒரு

சு சிவகன் சரித்திரச் சுருக்கம்.

நாய் உண்ண அதை அந்தணர் அடித்துக் கொல்லச்
 சீவகன் அந்நாயின் காதுல் மந்திரமோதி அதைத்தே
 வனாகினான். கட்டியங்காரனது யானை குணமலை
 யைக்கொல்லஒடுகையிற் சீவகன், கட்டியங்காரன்
 பகைப்பனென்று கருதாது பெண்ணுயிர் சாதற் கிர
 கி அய்யானையை யோட்டி அககுணமலை வேட்ட
 வாறு அவளை வேட்டான். சிவகனோடிய கார
 ணத்தால் யானை முனிந்து கவளங்கொள்ளாதிருக்
 கக் கட்டியங்காரன் கண்டு கோவிததுத் தன் மைத்
 துனாகிய மதனையேயிச் சிவகனைச் சிறைபெய
 ளான். அவ்வளவிலே சீவகன் தான் மந்திரமோதி
 யாகிய தேவனை நினைக்க அவன் காறலும் மழையு
 முண்டாகி வந்து சீவகனை யெடுத்துச் சென்றான்.
 மதன் சிவகனைப்பாணது வருந்திக் கட்டியங்கார
 னிடஞ்சேரற்கஞ்சி வழிப்போவா நெருவளைப்பிடி
 தது உருத்தெரியா வண்ணம் நொறுக்கிப்போய்ச்சீ
 வகனைப்பிண்டஞ்செய்தேனென்று கூற அக்கட்டியங்
 காரன் மகிழ்ந்து மதனனுக்குச் சிறப்புச் செய்தான்.

சிவகன் சிறை செய்யப்பட்ட பொழுதுதே
 வனால் மீட்கப்பட்டபொழுதும் மனத்துள் வருத்த
 மும மகிழ்வு மின்றி ஊழ்வினை யெனறே கொண்டு
 நீராடிச் சிறைப்பாவம் போகத்தேவனோடு அவன்
 மலையிற் சின்னொரிருந்தான்; இருந்தவன் அததேவ
 னை நோக்கிப்புவியிலுள்ள நாடு நகரம் மலை வனம்
 யாறு என்பனவற்றைக் காண்பதற்கு எனக்கே
 ரொணமுண்டு, அவற்றைக் காணாதே கூவலிடு
 றையும மீன்போலத் தாம் பிறந்த ஊரிலே திரிகிள்
 றவா, வேறா நாட்டு துகாசியைக் கைவிட்டே

சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம். ௫

ராயினார்; யான் அவற்றைக் காணடற்குப் போவேன் என்று வழி கேட்டுச் சென்று வழியிலொரு வேடனைக் கண்டு ஊனுங்கள்ளு முண்ணுதல் பாவமென்று அவற்கு அறமோதி அவனைத் திருத்தி அடபாற் சென்று ஆங்குக் காட்டுள்ளே தியாலே குழப்பட்டு வருந்தி நின்ற யானைக்கோக கண்டான். கண்டு டோதலும் பாவமாதலால் மந்திரமோதி மழை பெய்வித்துத் தீயை அவித்துப் பலவதேயுஞ் சொன்னு சந்திராபமென்று நடந்து - சென்றான். ஆங்கு அரசன் மகள் பதுமையைப் பாம்புதிண்டி வென்று மந்திரமோதி விடந்தீர்த்து அவனைக் கல்யாணஞ் செய்து துகாந்திருந்து அவளறியாமற் பிணிந்து போயினான்.

சீவகன் சரித்திரக்கூட்டற்குச் சென்று ஆங்குள்ள முனிவர்களுடைய வாழ்வு அவாசனைத் திருத்திக் தகை நாட்டைச் சார்ந்து பேமமாபுரத்தை யெய்தி வேதவணிகனாகிய சுபந்நிரன் மகள் கேமசர்ையை மணந்து பின்பு அவள் தேடிப் புலமப்ப பிடுங்கு பொலுவி.

சீவகன் ஒரு மலைமேலே சென்று ஆங்குப் பவதத்தன் மனைவி அநங்காமாவினை ஒரு வளையினைக் கண்டு காமித்து நின்றதைப் பார்த்து அபயமுடன் அப்பவத்தனைப் பார்த்தான். அவன் தன் மனைவி கற்பினனென்றுத் தன்னையன்றிப் பிறனைப் பாராதவனென்றும் புலமியைக்கே சீவகன் கேட்டுப் பிடுங்கு அவள் அவன் வயமாக அவற்றோடாங்கு மந்திரமோதி மந்திர தேயத்திற கேமமாபுரஞ் சென்று

சு சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம்.

ஆங்கு அரசன் மக்கட்குப் படைகளெங் கற்பித்த அவ்வரசன் மகள் கனகமாலையைக் களவிற்புணர்து பின்பு அவளை வேட்டான்.

இராசமாபுரத்திற் றோழர் சீவகனை யாண்டு நெடிக் காணாது வருந்தினார்; நடந்தடன்காந்தருவ சந்தையைக் கண்டு கேட்க அவள் சீவகன் செய்து மெல்லாம அவற்குக் கூறி ஒரு மந்திர மோதினா அமமந்நிரகதாலே நடத்தடன் சீவகனுருபபோல உருகதாங்கி அன்றிரவே கேமமாபுரத்தே அரசன் கோயிலுட் சென்று படுத்திருந்தான். மறுநாட் காலை வசந்தரி யென்பாள் கண்டு என்னே! இரண்டு சீவக அழகரிருக்கின்றாரெனச் சீவகன் இங்ஙனம் வந்தவன் சத்தையாலே நடத்தடனே எனதுணர்நது உள்ளே சென்று அவனைக் கண்டு தழுவி மரித்தான்.

தோழர் தண்டகவனஞ் சென்று தேவியிசையைக் கண்டு தொழுது கேமமாபுரம் போய் நிரையடித்தல் வாயிலாகச் சீவகனையும் நடத்தடனையும் கண்டார். சீவகன் தன் தாய் பிழைத்திருந்ததலை யுணர்ந்து திசை நோக்கித் தொழுது அவனைக் கண்டு வணங்குதற்குக் கனகமாலைக்குத் தன் பிரிவுணர்த்தி அரசனிடம் விடை கொண்டு சென்றான்.

சீவகன் தண்டக வனஞ்சார்ந்து தேவி பாகத் தைத் தொழுது அவனைத் தன் மாமன் கொள்கரசர் அரிடமேகச் சொல்லித் தான் இராசமாபுரஞ் சென்று நடருட போகாது ஒரு சோலையிற் தங்கியிரு

சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம். ௭

ந்து மறுநாள் தோழா முதலிய யாருமினயித் தனியே நகருட் சென்று விமலையை மணந்து தோழரிடஞ் சென்றான்.

பின்பு சீவகன் கிழவனாய்ச் சென்று ஆடவர் பெயரைக்கேட்பினும் உயிராவிடும விரதமுடைய சுரமஞ்சரியை பயக்கிக் காமன் கோட்டத்தே கொண்டிபோய்த் தழுவிப் பின்பு மணந்து கூடிப் பிரிவுணர்த்திப் போந்து தோழரோடு தன்மனை சென்று பின்னர்க் குதிரைகளானும் வணிகனாய் வேடங்கொண்டு போனான்.

சீவகன் தோழர் சூழ விநயதேயனா சென்று தன மாமன கோவிந்த ராசனைக்கண்டு படை கூட்டி இராசமாபுரம் போய்ப் பொருது செய்நனயி கெட்ட கட்டியங்காரனை வீட்டினான்.

சீவகன் முடிசூடி அந்தணர்க்குந் தெய்வங்கட்கும் இறையிலி கொடுத்துக் கண்கெட்டவாக்கும் பொருளின்றி வருந்தினாக்கும் பரத்தையரிடத்து வேட்கையாலே கொண்டவன் பாதுகாவாத மகளிர்க்கும் பிறாக்கும் வீடுகளும் பசுக்களும் நிதியமுங் கொடுத்தான்.

பின்பு சீவகன் பல நகரங்களிற் றுன்மணந்த மகளிரைத் தருவித்துத் தன் மாமன் கோவிந்தராசன் மகள் இலக்கணையை மணஞ்செய்து சிங்காசனத்திலிருந்து நகரத்துக்கு அரகம் நாடும் வலிபக் கொடுத்துத் தன்னை வருந்தி வளர்த்த சுந்தைக்கு நன்றாகிய தேவி யென்னும் பட்டத்தை நல்கி வந்தட்டனை இளவரசாக்கி நபுல விபுலர்க்குக் குறுசிலமன்னா மகளிரை மணம் புரிவித்து நாடு கொடு

21 சீவகன் சநித்திரம் கருத்தம்.

சுதன கொழுகரு அரம்மனெடுமேமாதிரும் செ
 மென்னொ செய்க மட்டமும் சுண்ணியும் கிட்டு
 அருளி கருனை வளர்த்து செவிலிநாளு ளாக
 க்கிட்டு கருது கருனை மிணர் மீட்ட சுருஞ்சுண்ட
 லோ கொயிலெடுது அவன் வடிவையெட்டு
 னொ செய்து முருமெனிடறி அவன் சநித்திரை
 நாடகமாந்த மெய்து நடத்தித் தான் பாலப்படு
 தன் வினையாடிய ஆலமரத்திறகுத் தான் செய
 முபகாசம் யாடுகன்று கருது அகருகுபடீடங்
 டி மாலையணிந்து புலணியரு சேருமாறு பாக
 மேய்கது அகன் நிழலிலுறங்குமாடி ஐக நா
 றுறையிலியாக கெட்டு வகையாகமுட பட்டங் கொ
 டுதுலகாண்டான்

பின்பு அரன் இறைவற்குத் தொயிலெடுக
 ணரை இறையிலியாக விட்டுத் திருநாட்சைய
 பாகுதைய கருதையும பாட்டைய முண்டா
 ளன்.

வினையாடுவனியாக தண்டக வளர்த்தினித
 தமமேடு போக கருமாளிர்க்குத் தாம் கோயில
 பிப்பித்துப் பூசனை செய்க பலனையும் கையன்
 னோடி கொடுகதுத் தமமைத் தண்ட வன்
 சோகத செய்வதற்கு அஃதுறையுரு சுடுபாட
 லே கோயிலியற்றித் தமமைத்தாங்கு மெல்ல விந
 த மயிலைத் தாமெப்பொழுதுங் காணுமபடி தா
 ருக்குமிடதே முதுவிததுச சீவகன் பிறந்த இ
 ஞ்சுகோடாகக் கிடவாதபடி சாலையாக்கிச் சீவக
 குத் தோழா ஐஞ்ஞாறு நாலைவாகுமாந ஐஞ்ஞா
 ளைந்து பின்பு பட்டப பிளையாலானது கொடு

சீவகன் சரித்திரச் சுருக்கம். ௬

ஆ விண்ணொளிரங்கி கெய்சொரிந்து அமுதூட்ட
வுங் ஸோவிக் கவி இவ்வறத்திற் குறியுறைய நினைபு நட
ததவுறா நெயரு கருகையெய்தி துறவு பூண்டா.

சீவகன் அரசாண்டு சாறணாட்டில் அப்பகேட்டு
வருக நமஸ்கரி முடியவிகழைய துறந்து சவரத்தொ
து விதிபெற்றான். அனை வெளியுறும் கருகட்ட
புறம் தேரடி முல் துறந்து கவர்ப்புரிந்து அருக நெ
ய நினை.

ஸ்ரீ

பிழைதிருத்தல்.

பக கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தல்.
10	3	அழுகா	அழுகா
„	7	மாதரின்பத்திலும்	மாதரினபத்திலும்
„	9	ஒழுகுதலாலே	ஒழுகுதலாலே
„	21	தெய்வங்கட்குக்	தெய்வங்கட்குத்
12	19	புருவமாக்கி	புருவமாக்கிக்
13	18	நினனைத்	நினனைக்
14	7	ஆதற்கும	ஆதற்கும்
16	27	கீத	கீத
20	1	கருகின்	கருகின்
„	1	வொண்ணாந்	வொண்ணாத்
„	3	போகாஈரா	போகாதிரா
„	7	இத்துயர்	இத்துயர்
„	14	போலத்	போலத்
„	23	அவளிடத்தி	அவளிடத்தி
27	26 } 27 }	அ } வன் }	அமமதலை
30	25	கொல்ல	கொல்லக்
40	1	யாதலால்	யாதலால்
43	28	சொல்லாம்	சொல்லலாம்
50	19	மெழுத்தினுந்	மெழுத்தினுந்
53	8	தொடங்குக்	தொடங்குக்
54	12	மிடரும்	மிடலும்
„	23	செலவு	செலவு
„	25	உள்ளாவம்	உள்ளாளம்
58	20	யெழுதி	யெழுதி
68	28	லால	லால
„	28	மன்னரை	மன்னரை
71	3	தன்மையைச்	தன்மையைச்

பத கம.	வரி.	பழை.	பிரித்திரகுத்தல்.
74	12	துதலைரிலே	துதலைரிலே
77	4	பங்குளி	பங்குளி
81	12	“வண்ணி	வண்ணி
85	14	கன்னம்	கண்ணம்
92	13	இறைஞ்சுகின்ற	இறைஞ்சுகின்ற
94	28	என்னவுரு	என்னவுரு
95	7	தெய்வமாகலின்	தெய்வமாகலின்
96	25	முன்னா	முன்னா
97	18	கலவரவாய்	கலவரவாய்
98	17	கோடைய	கோடைய
99	28	இருந்தாவது	இருந்தாவது
,	28	விசயமாலே	விசயமாமாலே
100	16	வினையமாலே	வினையமாமாலே
,	23	வினையமாலே	வினையமாமாலே
103	2	விலகி	விலகி
105	10	மடக்கைய	மடக்கைய
,	22-23	குறையத்தன்	குறையத்தன்
,	27	கந்துகன்	கந்துகன்
106	7	குத்தி	குத்தி
,	11	பாண்டு	பாண்டு
,	18	இறகஞ்ஞாயி	இறகஞ்ஞாயி
107	1	காகத்திலே	காகத்திலே
110	5	வாளாளலே	வாளாளலே
112	26	சுவக	சுவகனை
,	27	அவனை	அவனை
115	10	பேராக்களத்தெ	பேராக்களத்தெ
119	7	மகளி	மகளி
128	26	கொள்ளவு	கொள்ளவு
130	27	பிரவா	பிரவா
136	18	ஆயா	ஆயா

பிழைதிருத்த

பாட க.ந.	வரி.	பிழை.	திருத்த.
137	25	யொனிதகது	யொனிததது
139	21	விருமசு	விருமப
140	25	பேபைதயார	பேபைதயார
142	14	நாமபு	நாமபு
,,	18	பேபேல	பேபேல
,,	19	திலேரதகமை	திலேரத்தமை
143	6	பரததயை	பரததயை
148	22	பொய்யின்முதக	பொய்யின்முதத்
158	20	நேருதே	நேருதே
162	26	நெள்	நெள்
168	26	கொளென்றன	கொளென்றன
169	22	கொள்கொள்கொள	கொள்கொள்கொள
171	21	சென்று	சென்று
,,	21	கூரத்தே	கூரத்தே
177	25	அவ்விடத்தினி ன்றம	அவ்விடத்தினி ன்றம
178	21	க	கா
178	22	எனக்கு	எனக்கு
181	3	யொப்பா	யொப்பா
186	13	இதமுலன்	இதமுலன்
189	7	என்	என்
190	5	முலையைக்கனியெ	முலையைத்தனியெ
,,	26	மதுதகண்டு	மதுதகண்டு
192	9	நோக்கக	நோக்கக
193	23	அழு	அழுது
195	6	முறுகன்	முறுகன்
197	25	பேரலே	பேரலே
200	27	கிருவே	கிருவே
202	8	நீரா	நீரா
204	27	கித்தே	கித்தே

சி,திருத்தல்.

பழை.

திருத்தல்.

207	10	சொல்ல	சொல்லச்
„	20	தீயா	தீய
209	15	வைத்து	வைத்துத்
211	5	சுமதி	சுமதி
212	17	அடிகள் !	அடிகள்
218	20	சொல்லி	சொல்லிப
220	26	தன்மை	தன்மை
222	4	செய்கின்றவன்	செய்கின்றவன்,
231	12	பாத்து	பாத்துப
239	21	அவன்	அவா
241	5	* யாமென்ற	“ யாமென்ற
„	23	† தொலகாப்பியம்	தொலகாப்பியம்
251	18	பறிகக	பறிகக
268	28	வந்தே !	வேந்தே !
271	6	மார்பனே	மலைமார்பனே
275	5	போக	போகப்
276	9	தெய	தெய
277	8	ஏழு	ஏழு
278	21	நித்திலே	நித்திலே
279	23	கரீஇ”	கரீஇ, [ய !
282	16	தோளிணம்	அழகிய தோளிண
„	17	நெருப்பு	நெருப்பு,
291	26	குட்ட	குட்டக
300	2	இவ }	
„	3	னை }	
301	15	பொறி	பொறி
302	19	அவற்றை	அவற்றை
303	6	பரு	பருகு
316	3	நித்த	நித்த
317	21	யேனைப	யேனைப

ஸ்ரீ

சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நாமகனிலம்பகம்

நாட்டுச்சிறப்பு.

கெங்கின்பழம் விழுந்து கழுகில் மோதிப் பலா
பழங்களைப் பிளந்து மாங்கனிகளையும் வாழைக்கனி
களையும் உதிர்க்கும் ஏமாங்கதம் என்று பெயர் கூ
பபட்டுத் தன ரிசையாலே திசையெல்லாம் பரவிய
நாடு ஒன்றுண்டு. அந்தாடு, மீன்கண்ணளவும் வெந்
நீடமின்றிக் கரும்போங்கிய கழனியோடு யானைநின்
தல் மறையுஞ் செந்நெல் விளையுங் கழனிகளையுடைய
நாய், உழவர், பூதேவியைத்தொழுது, உழுது சேறு
செய்த செய்யிலே விதையை விதைத்துப் பதம்பா
கது நாறு பறித்து இத்துணை நிலத்திற்கு இத்துணை
டைசியொன்று முன்னேநாளே சொல்லிவைக்கப்
பட்டவர்களைக் கூவிச் செய்யிடைச்செலலும் அவ
பழவர் திரளையுடைய நாய், செலவம் பெற்ற கீழ்மக
ள்போல நெறகதா, வணங்காமல் நின்று கலங்
கிடைய மாநாபோல மிகவும் வளைந்து விளைதலை
டைத்தாய், அவ்விடிப்போருடைய உலக்கை, வ
றழப்பழங்களை யுறித்து பாபபலாவையும் பலாநை
பம் மாவையும் முறித்து அவற்றின் கனிகளையும்
உதிர்த்துக் கழுகு தெங்கு இவற்றின் குலைகளைத்தந்
துந் தாழை மலையும் சண்பகமலையும் நகருகடை
டைத்தாய், அடிசிறுசாலையையும் அறந்திறகுவிட்ட
தையிலிசிலைதையும் மகளிர் கோலஞ்செய்யுமிடச்

தையும் ஆயிரக்கணக்காயுடைத்தாய், வீடுபெறத் தவஞ்செய்வார்க்கும் இல்லறம் நடத்துவார்க்கும் கல் வி கற்பார்க்கும் பொருளீட்டுவார்க்கும் இடமாய் விளங்காசின்றது.

நகரச்சிறப்பு.

அந்நாட்டின்கண்ணே கண்ணாகிய வலையாலே காழுகராகிய விலங்கை அகப்படுத்தது, நிதியாகிய தசையைக் கைக்கொண்டு என்பைக் கைவிடும் பெண்களின் சூழ்ச்சியிலே அகப்படாத முனிவருடைய தவப்பயன்போலச் செலவம் ஒங்கிய இராசமாபுரியென்றோ நகரமுள்ளது. அந்நகரம், நெறகாக்கின்ற சிறு மியா தமது காதுல அணிந்த குழைகொண்டு கோழியெறிதலாலே அககுழைகள், கிடந்த சிறுர் ஊரும தேரைத்தடுக்கின்ற வீடுகளைக்கொண்டதாய் அகப்பட்டவரைப்பிழையாமற் கொல்லுதலாற் பரததையை மும் காத்தலாற் கன்னியையும் ஒகரும் அகழியைக் கொண்டதாய் ஒருகால் நூறுபேரைக்கொலவதாகிய நூற்றுவரைக் கொல்லியென்னும் பொறிமுதலாய பல பொறிகளையுடைய மதிலைக்கொண்டதாய்த் தம மிடம் வந்தவனுக்கு அவன் தரத்திற்கொப்ப செம் பொன் கழஞ்சு ஒன்றாகிய ஆயிரத்தெட்டராக விலைசொல்லித் தமது உடம்புக்களை விற்கும் பரததையர் சேரியைக்கொண்டதாய்ப் பொவியாசின்றது.

சச்சந்தன் சரித்திரம்.

உலகம் விரும்பித் தனது தாள் நிழலிலே நகரத்தாழி அந்நகரியிலே வீற்றிருந்து உலகாண்டானே ருமன்னன் அவன் யாவனோ எனின் தன்னை யடைந்

ர்க்கு அமிர்தாவான். அடையாதார்கு நஞ்சா
ான். தண்ணளியால் தருமனாவான். வறுமையைப்
பாக்கிய ஈகையாலே வருணனாவான். உயிரை நீக்
தவிற் கூற்றமாவான். கலைகளுக்கு இடனாகிய
ன்மையாலே வாமனாவான். மகளிர்க்கு வருத்தம்
சங்கின்ற அழகாலே காமனாவான். பெயர் சச்சந்
ன் என்று கூறப்படுவான்.

இமயமலையிலே மாதபபாறையிலே பதுமை
யன்னும குளத்திலே பொற்றாமரையிலே அவதரி
த திருப்போலே விநாயகேயத்தரசன் கோயிலி
ல பிறந்து வளர்ந்த விசையைப்பென்பான் அழகு
க்காளாய மற்ற நங்கையரது நலங்களைக் கடந்த
மயால் அப்பெயர் பெற்றவளாய் ஏழடி நடப்பினு
ஒரு காதமென்றஞ்சும் மெல்லியளாயிருந்தாள்.
வ்விசையை சச்சந்நனுக்கு மாமன்மகளாதலில்
வளை அவன் மனைக விருமபித் தனது கருக்கை
வ்விசையை தந்தைக்கு அறிவித்து அவளை மணந்
ான். அங்ஙனம் மனைந் குன்றுபோன்ற அச்சு
ந்தனும் குன்று மறையப்படர்ந்து அதனுக்கே கே
ண்டாக்கும கொடிபோன்ற அவ்விசையையும், காம
வக்கு இலக்காய்த தமக்கு எங்கும் இணையிலலாராய
படவாகனனும் அவன் பங்குறை செல்வியும்போல
ள்ளாராய் ஒருடம்பினராய் காமநுகர்ந்தார். இன்
யம் அவர் இயற்கையன்பேயன்றிச் செயற்கையன்
மிகுந்து முயக்கத்தால் மாசணக்கையும் அன்பா
வளதாகிய மென்மையால் அன்னத்தையும் அவயவ
கர்ச்சியால் ஆமானையும் ஒத்தார்.

மேலேகூறியவாறு அவ்விருவரும் சேர்ந்தபொ
த்திலே அவன் அவளை மதுவாகப் பருகினான்.

அவன் அவளை அமிர்தமாகப் பருகி உலகியல் மணம் போலன்றித் தான் மணந்த அம்மாதர் போகத்தையே உறுதிப்பொருளாய்கொண்டு நுகர்ந்து வாழ்தான். வாழ்நாளில் ஒருநாள் அசசசசந்தன் தனது அமைச்சருளான தனக்கு உயிர்போலச சிறந்த கட்டியங்காரனை அழைத்துத் தனது இடம் கொண்டுநுத, முற்பலதநில என்னு வேண்டுமோளானே * அருஞ்சயன் குலத் துட்டோன்றிய வினையைக் கப்பபொழுதும பிந்தலாற்றென். இனி நீ வேந்தாணக்கு இசை உண்டாகுமாடி உணைநாபபா என்றான். கட்டியங்காரன், அரசன் பிழைமல நாபமாறு தன்னை நாயகவைநாடக ஹவானமைந்து, 'மேன' நீ இப்பாருதை எவ்வேற சுமத்தல், யானே அழுதினிட்ட தவிசைநாரின் அழுத்தினிட்டதை நகுமென்று மறுத்தான். வேந்தன் எனகாரியாக நீ மறுகாததெனறு கூறி, கட்டியங்காரன் மைச வெளவுதருக தானே மண வியிருத்தா கலின் அரசன்தானே வருத்திகூறி மனப்பாடு மகிழ்ந்து எப்பெருமானே! திருவுளத்தன்படி விமாட்டின் பருகாத என்று உடனெட்டிப் பலகைகொண்டான். இவ்வை யுணாத நிமிசன என்னும் அமைச்சன் அரசனேகோக்கி ஒருமேல உனது கொற்றத்தை வைபவின் நிஷமும்,வும் நினைநிகரும். இவனை நீயே உணாத நொன்று நிதியாற கூறினான். அரசன் எனக்கு, ன உயிரெனப்பட்டவன் என்னை யொழியப் பிரபிலலாதவன். யான் அவனை இங்ஙனம் சிறப்பி

முன்பே பலபோகளிற் பகையை வென்றவன்; அவனுக்கு யான் செயவன செய்தேன்; எனக்கு அவன் செயவனசெய்க; நீ நிறிதும பொறுமைகூறவேண்டா என்றான். நிமித்தகன்மீயனே! திருவுளமலாநேனும் எனமொழியை அருளிககேணமோ அமைச்சர சொலவழி நடக்கும் அரசர்க்கு எக்காலத்தினும் உண்மையல்லது தீங்கு வராதது நினபோலப் பெண்போகத்தை மிகவிருப்பி இமமையிற்பழியும் மறுமையிறபாவமும் அடைந்தோர் மிகப்பலராவா. வேந்தே! பிரமன் திலோத்தமையைப் புணரவிரும்பி அவனைப் பெருமலே விண்கை இழந்து தவததால் அப்பாவததைப்போக நி அவ்விண்கை யடைந்தபின் பிற அவற்கு அது இன்னும் ஒரு புறஞ்சொல்லாய் நிற்கின்றதனறே. கொன்றைமலராற்செய்த * அடையாளப்பூவனகின்ற மாலையையும் சூடும பூ எனகின்ற மலர்கண்ணியையும் உடைய அரனுக்கு மலையரை யாமனைவி மெனைபெற்ற சோதையைத் தனது பாகத்தால் வைத்தே குற்றமுடையதொன்றாகப் பழியாற்றின்கே; நீலத்தவண்ணாகிய கண்ணன் யமுனையாற்றிலே ஆயசரியரது ஆடையைக்கவாந்து பல புத்திரராமன்காணிற் பழியுடையதென்று கருதி அகலேகாவியற்குக் குருந்தொடிகதான் இது தீதன்றே; காமமமிக்குசின்ற ஓரண்கழுதையைப் புத்தனார்பாத்து அருளாலே தாமபெண்கழுதையாய்ச் சென்று கடி, இக்காடித்தானே வருந்தினீரே என்று கூற அக கழுதை காமத்துமாலேபோலப் புவியில் இழிக்கப்பட்டதன்றே; காமத்தாலேபிறந்த பழியை மறைக்கலாமோ; பஞ்சவா ஒருத்தியை மனைவியாகப்பெற்ற மையின் பெற்றவடுவுரையைக் கழுவுவார யா; காமத்தாலுண்டாகிய பழிச்சொல் பறையறைந்தாற

* “கண்ணியுந்தாரு மெண்ணினரான்டே” என்றார்.

தொல்காப்பியம், பொருள் தீகாரம், மரபியல், எசு.

போல யாவரும் உணருமாறு உலகெங்கும் பாந்து
மறுமையினரகத்தையுங் கொடுக்குமேயென்றான்.

அரசன் நிமித்தகன்வராத்தையைக் கொள்ளா
மைகண்டு அணித்திருந்த உருத்திரத்தத்தன் அரசே!
இந்திரனும் அமைச்சர் சொலவழி நடக்கும்; நியம
அவன்போலே அறிவுடையாயினும் இப்பொழுது
இவன் மொழியைக் கொள்ளாமையாலே நீ தீங்குற்
றுத் தேவிக்குத துன்பஞ்செய்கின்ற வோரறிவுடை
யை ஆயினாயென்றான். வேந்தன், நிலமும் திருவும
நீங்குமென்று நிமித்தகன் கூறிய செல்வநிலையாமை
யையும் உருத்திரத்தத்தன் கூறிய யாக்கை நிலையாமை
யையும் உட்கொண்டு நிமித்தகனைப்பாரததுப புவி
மீல தோன்றினோர்க்குக் கருபபதியுங்காலத்தே
போகமும் வாழ்நாளும் அளக்கப்படடேயிருக்கின
ான். நீ எனக்குக் கூறவேண்டா என்றான். நிமித்த
கன், கோவே! இடித்துக்கூறல அமைச்சராகரு
இயலபானமையின் நினக்கு உறுதிநோக்கி இத்து
ணையுங்கூறினேன். இனி நீ நங்கை கொங்கையை
விருந்தாகக் கொண்டுவாழ்க. நீ என்னை முனியினும்
நின்தவறு காணாமலே துறவிடத்தே செல்வேன்
என்று சென்றான்.

அரசன போவென்று சொல்லாதிருக்கத் தா
னே போதல நீதி அன்மையின் துறவுகாரணமாக நிமி
த்தகன் செல்லுதலும் வேந்தன தன் கருத்தின்படி
யே காமவினபம் தய்த்தவருகையில் அவ்விற்பத்தை
அறுதலையாககியமுன்று கனவை ஒரிரவின் கடையா
மத்தின்கடையில தேவிகண்டு கங்குற்குக் கரையுங்க

தி எழுந்தான். விடியற்காலத்திற்குண்ட கனவுக
 திற பயக்குமாநலானும் பிற்பயசகும் கனவாயின
 ளடவர் நெஞ்சில பின்னும் தோன்றுமாதலானும்
 ங்கனமே தேவிமனத்திற் றேன்றியபடியானும்
 ளள அச்சுறுக்கையாலே கணகாழவிகழையுதித்
 வினையை வெல்லும் அறவாழியையுடைய மாலடி
 ய *வணங்கி ஓய்பிலலாத மலரையும் சாந்தையு
 கொண்டு எம்பெருமானே இவை நின்னடிக்குப்
 பரருளுவனவாக என்று ஏத்திவந்து தனது கணவ
 தானே வணங்கினள். தேவா, நோக்கத்தாலே துக
 ல்போல அரசனும் நோக்கத்தால் மகிழ்ந்தபின்பு
 தவி தான் கண்ட கனவு முன்றையும சொல்லுகின
 வள், முன இனிதாய்ப் பின்திகுவினைத்தலில் தே
 னனவும குலம் தூய்மைதோன்றப்பாடுனவும அ
 னை ஆக்கம அமுதுபோல் உயிர்களைக்காத்தலால்
 மிர்தெனவும் சொன்னாள். எங்ஙனம் சொன்ன
 ளவின், எம்பெருமானே ஒரு பிணடி, தனது பூங்
 காத்துக்கொல்லாமகெடுப்பின்பு தானும் நோக்க
 முந்தது அந்நவழியிலே ஒரு முனை, அதனைமொ
 து எட்டு மாலையையுடைய ஒருமுடிக்கு இருப்பி
 லாகநடுவைத்தாற்போலே ஒங்கிவளர்ந்தது என
 சொன்னாள். கனமுந்துறாவினை இல்லையாகவும் க
 ளுகளைக் கேடும் மனஞ்சலியாத சச்சநதன் கனா
 ளவின் விதியாலே பயனைத்தான் தெரிந்துபார்த்தது
 டிதுளக்கித் தேவிமனந் தளர்ந்து அழகுக்கெடாவ
 ணம தீககனாவாகிய அசோகு முறிந்தது க முமல

*“தெய்வமஞ்சல” என்னு மெய்ப்பாட்டியற்குத்திரம்,
 ன குலதெய்வத்தை வணங்குதற்கு விதியாமாறுணாக.
 காலகாப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், ௨௪.

அ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

மாலையையும் முடியையும் இரண்டுகனாவாகவும் முனையை ஒன்றாகவும் இங்ஙனம் நல்லனவற்றை எடுத்துத் தேவியை நோக்கிக் கனவின் பயனைக்கேள் முடி, நின்மகனும் மாலையின் அவன் வரைந்துகொள்ளும் தேவிமார் முனைநினமகன் ஆக்கமாம் என்று தேவிகண்டதற் கொப்பக்கனவை மூன்றாகிப் பாயினும் கூறினாள். தேவி வேந்தனைநோக்கிப் பிணைடி இற்றதனாபயன் என்னென்று கேட்ப அவன் இன்னே எனக்கொர் இடையூறு வந்ததுகாண என்றுள். அரசன் இடையூறு வந்தது என்று தெளிவுபற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறவே தேவி வேறு உரையாடாமல் புனியில விழந்தாள். துயரத்தாலே தேவி அழகு கெடுதலாலே அரசன் * அவளை மெய்யையசசாரந்தெடுத்ததுத தன் மார்பிலணைத்துப் பாவி என்னாவியை வருத்துதியோ என்று அவளை விழிக்கச் செய்தது கனவை மெய்யெனக்கருதும் பெண்தன்மை நினக்கிருந்தபடி என்னே என்னே என்று புனைந்துரை பலவுரைத்துத் துயர்தீர்த்தான். தேவி காதலன் கொண்டாட்டத்தாலே களித்து அவனோடு பாடல்கேட்டு ஆடல பாடித்து மகிழ்ந்து வயிற்றுள் கருவளர்தலாலே மெய்யுயர்ந்து வெப்பத்து நலம் கெட்டாள்.

கடடியங்காரன் வஞ்சித்து அரசை வெளவுலாலே திருமகள், சச்சநத்துக்குச் சிறிதும் பரிகாம கூறலாய் நிக்கினாள். அவள் நீங்கவே அரசனுக்கு அறிவு என்னும் அபைச்சன் தோன்றி வேந்தர், மமுடைய கண்ணென்று துணிந்துவைத்த நீதியில் செல்லாயாய் காமமென்னுங் கள்ளிலே முழுநி அன்றே நீ நலவினை அறறயாதலால் ஒர் எந்திரமனைவி என்றான். அரசன் நாலையுந் தொழிலையுந் கரைகண்டு தொழிலாலே மயனே எனத்துணிந்

* அவளை மெய்யையெனற இரண்டிருபும † “செளித” என்றதனான் முடியும் † தொலகாப்பியம், சொல்லகாரம், வேற்றுமை மயங்கியல், ரு.

டிவாலே ஐயமுறும் தச்சன் ஒருவனைக்கூவி எந்திர
 னாதோர் ஊர்தியை இயற்றுகி என்றான். தச்சன்
 பிழையும, வெள்ளிய நூலையும், அரகையும, மெ
 தையும, பிறவற்றையும கூட்டி ஏழு நினத்திலே
 ாமயிலசெய்து அதனையும் உயிராமயில ஒன்றையும்
 காண்டுபோய் அரசனை வணங்கிக் கோவே இடம
 லென்கில உயிராமயில யாது பண்ணினமையில யாது
 னாடருளாக என்று வேண்ட வேநநன் அறிந்தது கொ
 டிநெழிவிற பெரிபோய் இமமயில நூலினது நி
 னானுயிருநதது என்று உரைத்து தாதுவருது சிறி
 யசெய்ததுபயிஞன். பின்பு அரசன் வந்தமயில
 யசுந தேவிகுருக நற்பிகக அவன் பாட்டுப்பொயில
 னையபபைய மேலமேல துரந்து கற்பனா. தேன்
 னல்லால் மயிலை வலம் திரிப்ப அது தண்டவா பரு
 னாபாடி மேதமண்டலதைய பிந்ததுபொய்ப்ப பரு
 தும் அவன் இடம் திரிப்ப அது பவிலே இறந்த
 ப காரருவிந்தருதா.

வேநநன் கொடுப்ப, உலகை அடிப்பத
 திய செய்கநன் கொட்ட கூடியவகான நரும
 னால் வல்லா எல்லாநாயுத தனக்கு மாறுககொண்
 டி, அவனைப்பாரது ஒரு மொழி கூறிஞன். என
 கூறிஞன் எனின் நமமனனவன் பனையாயநொடு
 னவம் வந்து எனனை இருபிடமாகக கொண்டு இரவ
 மபகலுப நெருங்கி நின்று அரசனை நீ கொன்றுவிடு
 என்று சொல்லுகின்றது. இதற்கு யான் செய்யக
 தருவது யாது கூறுவீர் என்று கூறிஞன். மணி
 அழுங்குபபடி நாகத்தின்மேலே யிடிவிழுந்தாற்போ
 லே அமைச்சர் அயமொழியைக் கேட்டுந தமது

ஐ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

மணியாகிய அரசனுக்கு வருந்தினராயிருக்க, அவர்க ளிலுள்ளானாகிய தருமதத்தன், அரசன், தேவியை யே அமுதாகக்கொண்டு அந்தப்புரம் ஒன்றுமே த னக்கு உரித்தாக, ஒழிந்தவற்றின் வேட்கையின்றி யொழிந்தான். நிமித்தகன் அரசனை நோக்கி விண் ணுலகும் அமிர்தம விலைபெறுவ தொன்றாயிருக்கும் மாதரின்பகதிலும் நினது அரசினது தின்பம் பெரி து காண என்று கூறிச் செலவம் வேண்டுதலின்றிக் கூறவுபுண்டு ஒழுகுதலாலே இவ்வுலகு நிருமகனோ டி நின்வயமாயிற்று. இனி நினக்கோர மனகவர்த் தியின் று தன்னை ஆங்கிய அரசனைப் பின்னைக் கொல வானாயின அவன்குலமும் செலவமும் அநகணமே அ ழியும் அரசன் வழியே ஒழுகல அவன குலத்தை யும் செலவத்தையும் மண்டிசையினின்றும் பெயர்ப் பாரில்லை. தேவரினும வேந்தர பலகுணங்களால் மி த்காராயினும் உலகில உள்ளார தேவரும வேந்தரும ஸப்பா என்று கூறுவார அவர் அறியார யான் ம ன்னருநகுளா விசேடங்கூறுவேன அரசனை நீ கேள். வேந்தர் என்னும் பெயரம் அநஞ்ஞாயின் அரசாக் கும வெகுஞ்ஞாயின் அழிந்துவிடும. மறந்ததெய வங்கட்குத் தமமை வாழத்தினவனை அநகணமே அ றுளியாகக்கவும் வைகவனை அழிக்கவும் கூடுமோகூடா துகான் மன்னவன உறங்குவானாயினும் அவனது ஒளி உலகைக் காவாநிற்கும தேவா, கண்ணிமைத்தல் அறியாதவராயினும் அவரை நோக்கி, உலகம் செய்ய யும் அறங்களை அரசா வெளவ அநனைப் பரிசுர்க்குந் திறன் இல்லராயினர். இழிந்தோராயினும் அவர் பி ன்னை நால்வரைத் திரியச்செய்தால் அவரைத் தெய வம் என்று உலகா கொண்டாடும். மன்னரால் வ

முன்னுரை, நீதிநுவலத்தையாரிலம்பகம்.



வணிகனான யவதத்தன் வழியிலே வந்த சீதன் சொல்லுகின்றான். இம்மி அளவான பொனாக்கொண்டு பெரும்பொருளிட்டி யானே யேறுபாருமுள். ஆழதற்குரிய அம்மி மிதந்தது மித்தற்குரிய சுரைஆழநதது என்று சொல்லும்படி. பாந்தோர வறுமையுற்றுத் தாழவும், தாழந்நார செலவமுற்று வாழவும், பாரததலாலே முரசி வேண்டா. வினையே அமையும் என்று கரு

முறபிறப்பில நலவினை செய்யப்பெற்றிலேம. ன்று நொந்து முயற்சிசெய்யாது இருத்தல் அறின்று. அதுவேயுமன்றி முயலும் உள்ளம் உடைந் முயற்சிசெய்ய, அவனது நல்வினை வந்து உசின் வெள்ளம் என்னும் கணக்கையுடைய பொள ஒரு நாளிலே கைகூடும். அப்பொருளாலேல்லாத் துப்புரவுகளும் உளவாம். அங்ஙனம் எவாம் ஆகின்ற முயற்சியைவிட்டு, வருவது இடைங்காது என்று சோம்பியிருந்தால் அவ்விருப்பு, நகவருக்கு ஒருதலையெடுப்புப பெற்றாற்போலனிதாயிருக்கும். அங்ஙனம் தலையெடாதபடிபாருளைத் தேடவேண்டும். தேடினாற், பகைவக் கொல்லும் படை அதனையொழிய வேறில

அப்பொருடான் இருந்த இடத்தில இருந்தே நகவரைக் கொல்லும். அதுவன்றி அது : ள

சுடு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வாக இன்பத்திற்கு ஐயமில்லை யாதலால், அறநீ
தோடே எல்லாவற்றையும் உண்டாகும் நலவழி
யில் ஈட்டிய பொருளே நன்கு மதிக்கப்படும் பொ
ருள் தமது குலம் நைகின்ற அளவிலே தீசொற
பிறவாமல, ஆவினவீழ்போல அப்பொருளைக்கொ
ண்டு அதனைத் தாங்கல, அதனுட பிறநதவருடை
ய கடனாகும். அங்ஙனம், தாங்காது விடுதல வே
தையரது கடனாகும். ஆதலால், யான முயன்று
பொருடேடி யென் குலத்தைத் தாங்குவேன என
றன். என்று பண்டசாலை சென்று மிகுதியான
பண்டங்களைக்கொண்டு நன்முகூர்த்தத்திறு கடற்
கையேறப் போய்த் தானஞ்செய்து மரக்கலம்
தேறித் தெய்வத்தை நோக்கி, இக்கலம் நீங்கு சி,ம
துயின்னி ஒடிவருவதாக என்று வேண்டினான்.

இவன் பொருட குறைபாடுடைய நாயகன்
ஆதலாலும், முன்பு பல வங்கங்களுந் திங்குறறு
ஒருகலமே யுடையனாதலானும் அங்ஙனம் வேண்ட
டலும், மரக்கலம் கொடிகடடிய கமடிலே காற்ற
முக்கஞ்சுமபடி மூன்றுபாய கடடுதலாலே கமட
ரா கொண்டாடுமபடி தீவின ஒழுங்குவழி விடை
பிதோடிற்று. ஒடி, விளக்கத்தால் மின்னையும் நூ
க்கத்தால் கொடியையும், மென்மையால் மலரைய
ம, நடையால் அன்னத்தையும், சாயலால் மயிலே
யும், ஒப்பா இனிதாயிருக்கின்ற துப்புரவுகள
லே மிக்க நன்மையுடைய தீபத்தைச்சாந்தது.

சீதத்தன, தீவினுள்ளே சென்று அரசனை
ததாரங்கொடுத்துக் கண்டு அவன் தலையளிபெ
றுப பண்டங்களைவிறந்து, ஆங்கு மகளிர் ஆடலபு

காத்தருவதத்தைபாரிலம்பகம். ௪௩

உவவோப பாரததுக கெட்டு மகிழ்ந்து மீளவெ
 ண்டு அரசனைககண்டு விடைபெற்று, மரக்கலம்
 வறி ஐந்தொன்று காவதமகடந்து தான முந்து எ
 லிய கரை ஒரு யோசனையெனச் சோதலும், தான
 உவந்திருந்தான். அவ்வவ்விடே * தான் நினைக
 லும், காற்றும் மழையும் வந்து கலத்தைக் கவிழ்ப
 பதுபோன்று முழங்காநின்றன. சித்ததன் மாக்க
 உந்திலுள்ள தன் தோழரை நோக்கி, எண்டிசை
 யிலுள்ள சாற்றெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு காற்றுகு
 மெதினே ஒரு காற்றுகலந்து கடலைச்சொண்டு மெ
 டை எழும் ஊழியின் இறுதியை ஒவ்வாந்நை
 து முத்தரு நிவி கலங்கிநிர் கட்புலனும்படி இடு
 க்கண் வந்தபொழுதும் நடுக்கம் சிந்துமின்றி ந
 ளர். அவ்வனம் நகநகலே அது அவ்விடுககலை
 அரியும் வானாம். நகரது இருந்து அழுது பிறை
 கதார ஓடுவருமில்லை. அநல்ல, அழுவெண்டி
 வந்ததின்குடி, நன்மையும் வந்தேசேரும். நலவி
 னைப்பயனாலே வாழுகான முடிந்ததிலையாயின் நடு
 ககடலிலே விழுந்து அமுந்தினும் பிழைப்பா .
 நிவினைப்பயனாலே வாழுகான முடிந்ததாயின், உ
 லோக்குக காவலாகிய சிறிது தண்ணீரும் கட்புலன
 காமற் கொல்லும். ஆதலால் சனநி நமது ஆண
 தன்மையை வடுப்படுத்திப் பெறுவது எனனை எல்
 லரும் பிண்டி நிழலில் உறையும் நாதனது பாதமு
 லத்தை நினைந்து அசசம் நிகருமின் என்றான். எ
 ன்று தலைசாயந்து நின்றவிலே அள மாக்கலம் கூ
 மடி முறிந்து கடலில் அமுந்த மற்றைய ரெல்லாரும்

* தான் தான் நினைத்தபடியை முன்னர் கூறுக
 ன்றான்.

மறைந்தார். சீதத்தன், பாவம் வாராமற்பரிகரித்
து, அறத்தின் வழி ஈட்டிய பொருளையும், தோழ
னையும் * முந்நீர்விழுங்க, கலங்காமலே ஒடிந்த கூம
ரின் துண்டத்தைப் புணையாகத் தழுவிக்கிடந்தான
அவனைத் திரைகொழித்துக் கரையிற் சோத்திற்று.
சீதத்தன், வினையே? நீ என்னைப் படைக்கும்பொ
ழுதே பொருளைப் பொருள் என்று கொள்ளும நீ
அதனாலே வீவாய எனப் படையாய் நாவாயை யி
ழந்து யாருமில்லாத நடு இயாமத்தே கடலை நீங்கித்
தனியே போவாய் எனப் படைத்தாய். நீ இனி எத
தைச்செய்யாய் என்று கூறி, சோலையோங்கிய ஒரு
மணற்றிடடையிலே சோந்தான். சோந்தது நெய்
தனிலத்திற் கானலிலே அன்னம் தன்னிடமவந்த
அலவனைக் காலாலே தள்ளவும், அது போகாமல
மீண்டுமீண்டு வரவும், அது கொல்லாதிருக்கக்
கண்டு அதைத் தனக்கு நன்னிமித்தமாகக் கருதி
நாம் போம்படி இவ்விடத்து வரும் கலமும் உள
தோ என்று நோக்கி வருந்தி இருந்தான். அச
சோலையிலே வழிப்போவான்போல வந்த தான
என்பானேத் தனது முயற்சிவலியாலே கண்டு யா
ன அடைந்த கேடடைக் கேண்மின் கேண்மின் எ
ன்று இடைவிடாது கூறிப் பொருடேடத் தான்
சென்றவானும், தேடிப்போந்தவானும், கலமஅழு
த்தியவானும், தான் ஒருவன் உயந்தவானும் மாமூல
இரங்கும்படி அத்தானுக்குக் கூறி, யான் இழந்த
தற்கெல்லாம் உம்மைப் பெற்றேனே என்றான்.

* முந்நீர், நிலத்தைப்படைதலுங் கரத்தலும் அழித்
தலுமாகிய மூன்று தொழிலுமுடைமையின் சூகுறையா.

காத்தருவதத்தையாரிலம்பகம். ௪௩

தான், அவவுரைக்கு உவந்து பதத்தனை நோக்கி, யான் விஞ்சைபலவும் வலலேன் ஆதலால், அழுந்திய கலத்தோடு நின் தோழரையும், சித்யையும் தருவேன். இனி நெஞ்சிற் பலகாணினை பாதொழிக அமமலையைப்பார். அதிலேறுமபரதுணிக என்று கூறி, அவனை மேழகத்திலேநிறித தான் கொண்டுபறந்தான். அங்ஙனம், அவயிருவரும் சென்று மேகத்தின் துளி பக்கத்தை நனைப்ப அம்மேகத்தைப் பிளந்து வினாநதுபோய் சோலையையும், அசுமபு நெருங்கிய சாரலையும் பொருந்திய அக்கிரிமைச் சாரந்தர, சாரந்து, அநில உலகிற் காண்டறகு அரியனபயக கண்டால் ண்ணுகரு இனியனவாய் அம்மாதமொததுத் தூங்நவனவாகிய கனிகையுண்டு அமமலையிலுள்ள மதிசயங்களைப்பாராத்துக் களித்தார. பின்பு தான், தத்தனை நோக்கி இமமலையிலே ஓர் காவதம கடத்தினபு வெள்ளிமலையிலே அரசன் உறைகின்ற தாரு நகருண்டு. அங்குச் செலவோம் எழுகன அவனும எழுந்தது அவனின் நடந்தான்.

நடந்து அவயிருவரும் கண்ட வெள்ளிமலை, தன தாழ்வரையெல்லாம் மேகங்களை சூழ்ந்து நுத்தலால், நருமபாமபாலே மேலே பாதிதெரியாதி விழுங்கப்படட சந்திரனை ஒத்துள்ளது. அமதிபோன்ற மலையிலையிலையுள்ள நகரத்தை, நிதிவட்டமபோலப் பொன்னுலே மதிலியாறிப்பானனுலகிலுள்ள இன்பமுடைய நுகா பொருள்களகொணாந்து அதனுள்ளே நிறைத்துச் செய்தார நகரியென்று சொல்லாம். மதிலில் நிறுத்தி

சுச சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ய கொடுகள் மதியைத் திணுமபொழுது வங்ஙன
 ம இருந்தன எனனின் மதியே நீ இக்குள்ள மக
 னையா முகத்தை ஒப்பை நலலை நலலை என்று தட
 மிவனபொலிருந்தன. மேகலை. கிணகினி, வீணை,
 குழல், முழா, எனனும இவற்றின் ஒலி, மகாதான
 இவ்வுலகில எனனினும அழகுடையா யார என
 னு கூறுந்தன்மைபோன்றது. மணிகள மதித்தமா
 டங்கள், உயாநதிருந்தலால், ஞாயிறு தாழ்ந்த
 கடுதலாலே பொன்னுருகிக் கொப்புள பரந்தன
 போன்றன. அங்குரம், அமராபதி தெய்வமகள்
 போடெ வந்து அமமலைமேலே நங்கிய தனனைவை
 லாதிருந்தது. சீதத்தன், தான் புதுத்தது வீண
 னுமேர என்று கருதுமபடியான பொன்வக
 லை புதுத்தது தான் மணிகிலே இருந்தான். அ
 தரன் சீதத்தனை நோக்கி, மன்னொலலாம அரவ
 க அவாகடருத் கருடனாகிய கலுழவேகன் யெ
 னும அரசனது தேவிதாரணி என்பாள், காந்த
 வத்ததை என்றோ பெண்ணைப் பெற்றாள். அரச
 ன், நிமித்தகணைககூவித் தததைக்குச் சாதகம்
 றாக என்றதும், அந்நிமித்தகன், சாதகம்செய்
 அவளுக்கு நன்மையெலலாம மண்மேலே இரா
 மாபுரத்தேவரும் என்றான். தத்தை, பிறந்ததெ
 முதே அரசா பலரும், இமமலைக்கண்ணே வந்து
 ருங்கலங்களை அரசனுக்குக் கொடுத்துப் பெண்க
 ககொடுப்பான் என்னும ஆசையிலே நிற்ப, நிமி
 தகன், தான் கூறிய மொழியைத் தெளிந்து அ
 ன், பெண்ணை அங்கே கொடுக்கும் என்று நிற
 மன்னன் இடமும் வலமும் பாயகின்ற கதி வீ

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். சுரு

யுகொண்ட குதினாயின் மனத்திறகழறசிபோலே
 னது ஊதலையுடைய இரண்டு இடத்திற்கும் ஏற
 ட்கூறிக் தனது எண்ணத்தை மறைத்து வைத்திரு
 கின்றான். அவன், கருதியது நிமித்தகன் கூறிய
 தயோ அன்றி, அரசா கருதியதேயோ இரண்டு
 அறிய முடியவில்லை. நீ வந்தபடியால் அவன்
 ருதியதை இப்பொழுது அறியக்கூடவேய் என்று
 நிச்சித்தத்தனைக்கொண்டு கோயிலுக்கு ஏடுதான்

சித்தத்தன், தன் வரவை வேந்தனுக்கு அறிவி
 து அங்குமிப்பெற்றுச் சென்று, அரசன் பாதத்தை
 னங்கி அவன் உபசாரம் கூறியிருக்க என இரு
 தான். பின்பு அரசன், சித்தத்தனுக்கு, தலைத்,
 ர்ப், தாரா, மக்கள், கற்றல், இவாசலா விவவி,
 மிருவேழுக்கும கேணமை இன்று உளதாயித
 று எமா எழுவா, துமா எழுவா, அளவும ஏழு
 மமைமும் போல ஒழிவு ஏற்றம் இன்றி நின்றது.
 ன்றியும் சமயமும் ஒன்றே யாதலின், யான் அரச
 ன் ி வணிகன் என்று இரண்டு சாத்தியிலை இது
 ன்மனைகாண் என்றான். சித்தத்தன் மகிழ்ந்து, ம
 னனை கோயி, யான் கேட்டிருப்ப, எதை, த
 த, தான முன்பு கேட்டிருந்தபடி நமரங்காள்
 வந்தண்டமலையில் தென்சேடிக்கூற்றில காந்தார
 ட்டில விச்சாதரலோகமா நகரியினின்றும் நீங்
 த கருவேகன என்னும் வேந்தன், நமது குடி
 தெய்வம் காணும் நீவிர் அறிந்து இருமின என்று
 சான்றான். ஆதலால், எங்குலம் உன்னடியைப்
 பைப்பதன்று என்றான். வேந்தன் அது கேட்டு,
 தத்தனது கர்த்தைப் பிடித்துச் சென்று தனது

சுரு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தேவியைக் காட்டினான். அவனும் மனமபொரு
திடபசரிக்க, சீதத்தன், தத்தையைப்பார்த்துக் கொ
டியோ மின்னோ மணியாற செயத பாவையோ
னறு ஐயுற்று நின்றான். மன்னவன், சீதத்தனு
க்கு கார்தருவதத்தையைக் காட்டி நின்மகளாகி
திவலோ நினது நகர்க்குக் கொண்டுபோய் அந்தண
அரசா, வணிகர் என்னும் முந்குலத்தாரில் இவலை
இசையாற்பொருது வெலவான். யாவனாயினா
ம் அவனுக்குக் கொடுப்பாயென்றான். சீதத்தன்
அடிமைப்பணி செய்வேன் என்று கூறி, தாரை
கேட்டு இவ்விழிவு இவளுக்குத் தக்கதென்று கொ
டுத்தாக்கறினான். அலுழவேகன் அதுகேட்டு, பே
சுத்தைக் குறையாமற் பெறுவைத்த மகளிரா, கொ
ழுநன் இன்றித் தனித்து வாழதலினும் காட்டி
இரககும் வருத்தம் வெறுலலை. அமமகளிரா தா
கணவனது குறையிலே துயிலப்பெற்றின் அது தே
வரின்பத்தின் பகுதியை அடைந்து அதை யா
அறிந்துவைத்தும், நங்கை இந்நாளாவும் சாரது
அடைந்து நிறகவும், ஒருவன் பகுதியிலே படு
காலம் வாராமையாலே சோதிட நூலவல்லான் ச
ரிய பொருளோ மனத்திற்கொண்டு வேந்தர் இரக
வும் கொடேனாயினேன் காலத்தாத யார விலக்கு
வார என்றான். தாரணி, கணவன் கருத்தே த
து நருத்தாக்ககொண்ட கற்புடையாளாதலால் த
னமப பிரிகலாற கார்தருவதத்தைக்கு உண்டா
துன்பத்தைப் போக்கித் தான் அவட்குக் கொடுத்
தருரிய எல்லாம் கொடுப்ப, வேந்தன் அருங்கல
வைத்தற்கு வாயிம் இறைத்த பொட்டிகள் ஐந்து

காந்தருவதத்தைபாரிலம்பகம். ௪௭

யம், மணியும் பொன்னும் நிறைந்த யவனதேசத்த
ரப் பெட்டிகள் இரண்டாயிரமும், பரந்தகாலினை
யம் கைச்சுரிகை யிணையுமுடைய கச்சாரந்த கட்டி
யம், தவிசும், கண்ணாடியும், தூபக்காலும் வீணை
யிரமும் அவற்றிற்குச் சிவந்த போரவையும் பின்
யம் அவள வேண்டுவன எல்லாம் கொடுத்து, சீத
தனுக்கும் சிறப்புச்செய்து வீணைபதி என்னும்
படியை நோக்கி, உடம்பினோடு உயிர் பின்னு
யாறுபோலப் பின்னி யொன்றாய் ஒரிடத்தும இவ
ர நீங்காத அரிவாய்! நினது தடங்கணணி யெம்
யம்பயிரந்த தனிமை போம்படி நீ இவளுக்கும்
நதையும் தாயும் ஆவாயாக. அன்றி இருவீரும்
மது ஆணையவிட்டு, சீததனது ஆணைப்படி
டப்பீர் என்றான். காந்தருவதத்தை, தன் தாயரை
ணங்கி அரசனை வணங்க அவன், தன் தேவி வரு
தம் நீங்கும்படி, வலம்புரி, சன்றமுத்தம், புவியி
ரள்ளோர்க்குப் பயன்பட்டு அவ்வலம்புரிக்குப் ப
ன்படாது. மகளிரும் தாயருக்கு அததன்மைய
ர என்று கூறிவிடுத்தான். தததை, யானை ஆயிர
யம், தேர் இரண்டாயிரமும், குதிரை நாலாயிர
யம், வேலுடைய வீரர் பன்னிராயிரவரும், குழவி
ரானம் ஏறினாள். அவ்விமானம் படையுடனே
ராககலம் இருந்த இடத்தைச் சாரந்தது.

தான், சீதத்தனை நோக்கித் தததையைக்காத
தது வேந்தர் வந்து கூடினார். * கணி அது
யிடு அரசனை நோக்கி, நின்மகள் வாழ்வு மண்ணி
ததே ஆதலால் அவளைக் கொண்டுபோதற்குக்

* கணி கணிகப்பான்.

சுஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

கடலிடத்தானாகிய நின்தோழனை அழைப்பி என்.
கூறினான். மன்னன், என்னை நோக்கி, நீ சென்
என் காதல நண்பனைக் கொணர்க என்றான்.
ன் அவன் ஏவிவந்தமையால அஃதோர் வருசம்
காண். அன்பனே! துன்பமுறறாக்கல்லது இ
பம் இல்லையாதலின் யான் நின்னை யொழிந்தோ
கு இன்பஞ்செய்து நின்னைத் துன்பத்தாற் பிணி
தேன். இங்ஙனம் துன்பஞ்செய்து நினது நடன
பபெற்றேன். நீ வாழ்வாயாக என்று கூறி, வி
சையாலே தான் முனை மறைத்த அம்பியையும்
தோழரையும், நிதியையும் காட்டினான். சீதற்கு
தோழரைக் கண்டு மகிழ்ந்து தழுவிக் கடலிலே
தான் உற்றதையும் பிறவற்றையும் கூற, அவர்க
யாங்கள் ஒன்றும் கண்டிலேம. யாங்கள் நாடக
கண்டோம் என்று கைபுடைத்துச் சிரித்தாரா.

சீதத்தன், பரிவு தீரது தனக்கு இனியவ
லலாரும் தன்னைச் சூழ மகிழ்ந்து தத்தையோடு
இராசமாபுரம் சென்று தன்மனை புரூதான. த
தை, சந்திரகாந்தத்தாற் செய்த நிலத்திடத்தே
பொன்னாற் சுவா அமைத்து மணியால தூண்டி
பளிங்கால் ஆலகு பரப்பி வெள்ளியால வேயகூ
செய்த கன்னியாமாடத்தைச் சோந்திருந்தான்.
தத்தன் அவன் மனைவி பதுமைக்குத் தத்தைய
குற்றமற்றவரவையும் யாழ வாசித்து வென்
னுகுக் கொடு என்று அவடந்தை கூறியதையு
பிறவற்றையும் சொல்லிக் கடடியங்காரனாகிய அ
சனுக்கும் மேலே பதுமைக்கு உணர்த்தியாங்
உணர்த்தி அவனது அருமதிபெற்று அரசனங்

. காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். சுக

னாற் புதிய மண்டபம் சமைத்து முரசறைய ஏவுக
 என்று தன் இளையரை ஏவினான். அவர் ஏவலாள
 ிட்டம் சொல்ல, அவர் முரசறைவார உறைவிடம்
 குறுகி முரசறைமில் என்று கூறினார். பறையறை
 வார மங்கல அணி அணிந்து நகருள் வந்து, புங்கவ
 னது அறநெறி பொலிவொடுமலிக; இவ்வையசா.
 னாழிதோலும் மழைதரு வளத்தையுடைத்தாய் பி
 னியினின்று நீங்குக; தேன்போன்ற கிளவியாருட
 ம்பினிறறியாது நிலைபெறுக; மாந்தரெல்லாம்
 ிருமுது குரவா போற்கேட்டு நாளும் இலவம்ப
 டுணாக; என உலகை வாழ்த்திப்பின்பு கட்டியங்
 ளான் முதலாக நகரையும் வாழ்த்தி நீங்கள் தானஞ்
 செயமின் தவஞ்செயமின் யான் செப்புகின்ற இ
 ளாரியதையுங் கேணமின்; சீர்த்தன கூறிய காரி
 யம் இதுவாகும் அஃதியாடுநெனின், கலைகளெல்லாம்
 றைத்ததையது தாதையாகிய கலுழவேகல், பி
 னவா ஒழிய மற்ற முவசைகளுததாரிலும் யாழ்
 வாசித்தலில் அரிவையினும் அறிவுடைய நம்பிககு
 றுவனைக்கொடுக்க என்று கூறினான், என்று வீதி
 ிதாரும் முரசறைந்தார். அறையக கணினியை
 கொள்வான்; அக்தின்புரத்தின அரசனும், காம்பிஷ்
 ிட்டு மன்னனாகிய டகுமரனும் வாரணவாழி ம
 றனும் அவந்திதேயத்தரசனும் அயோத்தியாகு
 றறையும் ஒழிந்த அரசரும், அந்தணர் வணிகர் இவ
 ில் வீணைவல்லாரும், மதுநசையால மொய்த்த தே
 ியின் நிரட்சிபோலக் கூடி வந்தார். * தேன வரு
 க, தேனை ஒருவன் கொண்டிபோதலபோலத் த

ருய சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தையைச் சீவகன கொண்டுபோதலை யுணராத மன்
னரொலலாம விரைந்துவந்து குறுந்தெருவிலும் நெடு
ந்தெருவிலும் நிறைந்திருந்தார்.

சீதத்தன, தத்தை செல்வதற்குக் தெருவினில
ததை ஐந்து விற்கிடை அகலம் பொன்னால் திருத்தி,
ஆங்கண எழும்பொடியைப் புழுகானும் பன்னீரா
னும் போக்கிப் பக்கமெல்லாம் வண்டொலிக்கும்படி
மலாபரப்பி மேலே வெண்டுகிலை ஒன்றினமேல் ஒள
ழுக விரித்து அத்துகிலினமேல் மீமமுழ அகலம்
அணிசாபபூவைப் பரப்பினான். வீண்பதி, வட்டா
பொருந்திய மறுவிலலாத மதியின் பக்கத்துவிடம்
வியாழம்போன்று முகத்தருகே ஒரு குண்டலம்
திலங்க ஒதுங்கினான். தந்தையைத் தொழுது அவ
ட்கு நானூலவரும் துன்பம் நீங்க, முன்னம் உலகில
உடந்த மணங்களைக் கூறி * அமமனாய் நினது மகா
யாழாகிய மலையினின் அமிழ்கின்ற நீ பாலையெனக்
பண்ணாகிய நீப்பெருக்கதிலே அரசா அழுந்து

* அமமனை=தாய், அன்ன யென்னை யென்றலுமு
ளபே, தொன்னெறிமுறைமை சொல்லினு மெழுத்தினு
தொன்றாமரபின் எனமனா புலவர்” இது வீதி. மேலே கண
புருத்திரம் தொலகாப்பியம், பொருளதிகாரம், ௫௨ அ
கன பொருள, தோழி தலைவியை அன்னையென்றலுந் தலை
வியை தோழியை அன்னையென்றலும் இருவருந் தலைவனை யெ
ன்னையென்றலுமாக. காண்டித தோழி தலைவியை அனனை
பென்றாள்.

நீ பாலையாவன=செம்பாலை, பசும்பாலை, செவ்
வழிப்பாலை, அருமபாலை, கொடிப்பாலை, மேற்செம்பாலை,
விளிப்பாலை, என எழும்.

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். நுக

ார். அதனை யான் அறிவேன் என்றான். சந்திரா
ரணம் என்னும் நூலிலே கூர்த்து வல்லானாகிய
'ருச்சிகன்'என்னுங்கணி, உரோகிணியூர்தமதியை
டைய வியாழக்கிழமையிலே நங்கையது யாழப
பாரைக் காண்பேம் என்று சீதத்தனுக்குக்கூற,
சசீதத்தன் தன்மனைவி பதுமையுடனே இது நட
தும் முறைமையை ஆராய்ந்து ஏற்போர்க்கெல்
ம நிதிநல்கினான். மாதர்கள், மணியைக் கழுவி
ற்போல * ஓமாலிகை, † விரை, ‡ துவர் என்னு
வற்றைச் சேர்த்தித் தத்தையை நீராடடினார்.
கயத்திலுள்ளகயல, விசும்பிலேநின்று தம்மையெ
க்கப்பார்க்கும் சிசுவிக்கு அஞ்சி, அககுளத்
தத்துறந்து நீலநிறமுள்ள நெருங்கிய விற்காப்பச
ந்திரனிடத்திற் கிடந்தனவல்ல; கண்ணே யென்று

* 'ஓமாலிகை— "இலவங்கம் பச்சிலை கச்சோலமிரு
ரி மலையிருவேரி வகுளப்பூச்சுரபுண்ணைப்பூ ஏலந்தக்
ால மதர்வரிசி சாதிக்காய் நாகணமஞ்சட்டி நறும்பிசின்
க்குலுமாஞ்சில் கண்டில்வெண்ணெய் தீம்பூ கன்னூரி வே
.விக் கச்சோலமரத்தை சரணம் புழுஞ்சட்டங்கோட்ட
ரியக்கோட்டந தகர மதிமதுரமுத்தக்காகவாய்ந்த விலா
சஞ் சயிலேக நாகப்பூச் சண்பகமொட்டென்று முழு
ணர்ந்தோரோதிய முப்பத்திரண்டே விதிவகையோமா
க."

† விரை = சந்தனமகிலோடு கருப்பூரங் கத்தூரி குங்
மென்றிவை யைந்தும் விரையே.

‡ துவர் = நாற்பான்மரமா நாவறியிபல வன்கருங்
பி பத்துத்தவரே.

§ கயம் = குளம்.

௩௨ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

யாவரும் துணியும்படி மையெழுதினார். பின்ன
எழுதுவனஎல்லாம் எழுதி இடுவன எல்லாம் இட
ஒப்பனைசெய்தார். சிந்தும் குறளும் தாம் அன
த ஆரம் அசையத் துகில் நெகிழ விலரப்புடைத்
ள்ளே காம் வீசித் தேரை நடப்பதுபோல நட
பப் பெண்கள் ஆயிரத்தெண்மர் வட்டப் *பன
சையராய் வாராற்கட்டின கச்சினராய்ப் பல க
கள் நிறைந்த தூணியராய் வில்லினராய் வானி
ராய் வஞ்சினங்கூறி ஒரு புடைசெல்ல ஓடுங்கா
அம்பினும்கடிய வேகமுடைய பெண்கள் தோ
றுந் தனம் கண்ணுக்குத்தோன்றாமல் கச்சால வ்
கி ஆணுடையாக உடுத்ததானையராய்க் கேட்கத்
யும் வாளையும் பிடித்துத் தத்தையைச் சேவித்த
செல்ல அமுதைச்சுரந்த மதியைச்சுன்று கிரண
களை வாங்கிச் சேர்த்தாற்போன்ற கவரி கதினா
சொரிய எட்டுமங்கலமும் முன்வர யாழால்* வெ
றவனது மார்பிலே பூட்டுதற்குச் செப்பிலே பெ
ன்னரிமலைவரப் பின்னே யாழ்களும் போதத் த
தை வந்தாள். அவளை மன்னரும் பிறரும் பார்த்து
இவடிருவோ! விசசாதரியோ! என்றையுற்று
ருவன், இவளை யாழால்வென்று மணப்பதன்றி வ
திற் கொள்ளக் கருதின் போர்செய்வோம்; இ
டான் யாழ்வல்லாரெல்லாரையும் வெல்லின் இ
ளைப் பெறுதற்கு நல்வினை யுண்டாம்படி தவஞ்
ய்வோம் என்றிருந்தார். தத்தை யாழ்மண்ட
த்தைச் சேர்ந்து திரைக்குள்ளிருந்து தன் மக
யாழை யெடுத்துப் பண்ணையெழுப்பி நரம்பைத்

* பனிச்சை = பின்னிழுடிக்கும் மயிர்ச்சுருள்.

காத்தருவதத்தையாரிலம்பகம் ௫௩

தெறித்தாள். அப்பொழுது கின்னாரும் சோந்
கார.

தத்தை, அவைப்பரிசாரத்தைப்பாடி வீணை
வாசித்தற்குச் சமைந்து இருந்தலும் அவடோ
றியாகிய வீணாபதி என்னும் பேடி, அவையை
நோக்கித் தத்தை பாட அதற் கேற்பயாழிங்
கூறுபாடடை யெல்லாம் வாசித்தது தொடங்
்க, அதற்கு இயையிராயின், இவள் யாழ்
வாசினைபோலே விரையப் பாடுவீராக என்றார்.
அங்குள்ளார, இவள்தோள் வேயே, புருவம் வில
லை, வாய்பவளமே, மேனிமாந்தளிர், இவை இந்
தனமையவாகவும் கொங்கை கணடிலேம்; தனம்
மத்தல இவடகு நோயோஎன்றார்க்கு அருகிருந்த
யா, இவள் பேடியோஎன்றா. அதுகேட்டுச் சிலா,
தத்தையுடன் வந்திருக்கின்றாள் என்று யாம் கேட
பருந்தபேடி இவளோ என்றா. 'வீணாபதி அது
பேட்டுப் பிரமனா' என்னைப் படையாதின்றபொழு
தே இவள் கண உயிர்ப்பலி கொள்ளுதலாலே தன
கொலைதொழிலில் மீளாத காலபாசம் ஆதலால்,
றுவடான் உயிரையுண்ணும் கூற்றம் என்று கருதி,
'எனக்குத் தனத்தை மறைத்தாள் என்று சூறிப்
'பாய்த் திரையைச்சோந்தாள். தத்தையும் அது
'கட்டு நகைத்து, இருந்த இடத்தினின்றும் சென்று
'ரையைச்சோந்தாள். தத்தையினும் இனிய சொல்
யா, பரிவகாற்செய்த சுவாமறையை விழுத்த தி
ரையைப் பையவே நீக்காநிற்க, தத்தைத் தனனை
றைத்தற்குச் சமைத்த அப்பளிகுச்சுவரை நடு
'வ வைத்து இட்ட அணையில் ஒன்பதுவகை அ.

செவகசிந்தாமணிவசனம்.

னத்திலொன்றாகிய * பதுமாசனத்திலிருந்து † கலை
ததொழிலின்படி யாழைவாசித்து அதற்கேற்ப
பாடினான். பாடப்பொழில் உருகி வளைந்தன. தூண்
நன்றிரையின்றன. கின்னரமிதுனங்கள் மெய்ம
நது விழ்ந்தன. அரசா முதலாயினோர், இவளது
புருவம் ஏறு; கண்ணுமாடா; கண்டமும வீங்காத
எயிலும தோன்ற; ஆதலால் இவள் வாய்திறந்து
பாடினாளா! அன்றியாழ்தான் தனக்குரிய ந
மபோடே சாரீரவீணைக்குரிய நாவாலும் பாடி
னோ என்று வருந்தினாள்.

* நுருங்கொடிப்புருவமேறு சயனெடுங்கண்ணுமாடா
வருங்குடும்—ருமவிமமா தணிமணியெயிறுநதோனொ
விருங்குடற்பவளச் செவ்வாய் திறந்திவளபாடினாளே
நாமபொடுகிணைநாவின வினததோவென்று நைந்தாள்

இவ்வுவமை தத்தை * உள்ளாளப்பாட்டுப்பாடி
நிறுத்தலும், அரசா யாழைவாசித்து உச்சததே
பாடினார். பாடுமபொழுது முன்னே மெய்மமறந்து
புள்ளெலலாம் அதற்கு வெருவி அவரைச்சிரிப்பை
பொலப் பறந்துபோயின. தத்தை, கண்டத்தார்

* நேரிருந்து காலடிகள் மாற்றிக் குதிமேலாப்—பார்
ருத்தல் பத்மாசனம்.

† கலைதொழிலாவன—“பண்ணல பரிவட்டணைய
ராய் தறைவரல-கண்ணிய செலவு விளையாட்டுக் கையூழ்
கண்ணிய குறும்போக்கு” என்ற எட்டும்.

* உள்ளாவம்—“கண்ணிமையா கண்டந்துடியா கொ
மறசையா-பண்ணளவும் வாய்தோன்று பறதெறியா-வெ
ண்ணலிவை-களளா நறுந்தெறியற் கைதவனை கந்தரு
குள்ளாளப் பாட லுணா.”

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். ௫௫

பாடினான். பாடலும் அவையுள்ளே புகுந்தன. அரசர் கண்டத்தாற பாடினான். அவை மீண்டு போயின, வேந்தாதிம இவ்வனமாக * வீரரும் வேதவணிகரும் தத்தையாழ் வாசிககத் தாம் பாடித் தோற்றான். அவள்பாட அவா யாழ்வாசித்துத் தோற்றான். கட்டியங்காரன் இனி இவனை வெவ்வா இனமையால் யாழ்வாசினை யொழிக என்றான்.

சீவகன், தானும் தம்பியும் தோழனமாருமாக இருந்து புத்திசேனன் எனும் மறையவனை நோக்கி அரசாமுதலாயினான் சூழ்ந்து ஆறுநாள சென்று மாறுபட்ட யாழ்ப்போரிலே இக்கூட்டம் கலைத்துக் குமுன்னே யாமும் செல்வேம். கனனி இடத்து வேடகையாற செல்கின்ற நலலன் கலவிதேர்ந்துவித்தற்குச் செல்கின்றான் என்று கொள்ளும் பாடி குரவற்குக் கூறென்று கூற, அபபுத்திசேனனும் கந்துகனுக்குக் கூறினான்.

கந்துகன், ஐயனுக்கு, இன்பத்தால் அழுது அனனாராய், நீங்கலாகாமையிற் கொல்லியம்பாலை அனனாராய், மூப்பில்லாதவராய்க் கலைகள் என்னும் அறுபத்துநால்வா முன்னரே அமைந்திருக்கின்றான். யாழ்வாசிக்கச் செல்லுதற்குக் குறையிலலை ஆயினும் கட்டியங்காரன், பொறுத் குறையுண்டென அகற்றினான். கூறுங்கால், கோயிலினின்று ஓசை ஒருத்திவருது எனது கூந்தலிற்குடியிருந்த தாளினையுடைய குவ

* வீரனென்றது அரசனானான். † “அந்தணைக்கரசு வரைவின்றே” என்றதனால். ‡ தொல்காப்பியம், பொருளக்காரம், மரபியல், அஉ.

௩௩ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

மயிரிலைவாதத பூஎன்று இகழாதே இவ்வீர வரவிட
 டநாகமாலையினகுறிப்பாலே ஒருகாரியம் உண்டென
 னுகருதி அதனைவாங்கி அநநாகமாலையின குறிப்பை
 விசாரித்து அப்பூவின அலலியுட்கிடந்த ஒலையை
 வாசிக்கின்றவன், கட்டியங்காரன் தியுட்பொன்போ
 வெம்பி நஞ்சையுண்ட கடவுள்போல எரிந்து இ
 பொழுது எனக்குச் சொல்லுவது ஒரு செய்தான
 ஆதலால் நமபனை கொல்லவற்றே நின்றான். இன்
 நமபனை நகரிவினதும் போக்கி ஒரு சேமத்திடத்தே
 வைக்க என்று வாரித்தான். வாரித்தவன், ஒலைகொ
 ணாநிவந்தவனோப பாரக்க, அவன் அடிகள்! மேலை
 பாஞ்சாடாயிரத்தொன்று விளம்புவேன் என்றான்
 கத்துகன் தங்கன் விரவிய பெயரையுடைய மறைய
 வனை நோக்கி இவன் கூறுகின்றதைக் கேளென்றான்
 அவன் அபபுத்திசேனை நோக்கி, நாடகங்காண்
 டறகு ஏழுகோல அகலததையும் எண்கோல நிரச
 தையும் ஒருகோல குறட்டுயாததையும் இரண்டு
 வாயிலையுமுடைய அரங்கை அணிந்து பார்ப்பன
 பூதமுதலிய நால்வகைப் பூதங்களையும் பிறவறைய
 யும் எழுதி அமைத்து நடையறிபுலவராகிய இயலா
 சிரியனும், ஆடலாசிரியனும், யாழாசிரியனும், இ
 சையாசிரியனும், குழலோனும் தண்ணுமைமுதலவ
 னும் நிறகுங்குடி அரசனோடு எண்ணிச் சீவகனைத்
 தோணாக என்று கூறி, அவனும் தோழரும் சென்
 றார். நடையறிபுலவர், சீவகனை நோக்கி நாடகமக
 னாகிய இவ்வநங்கமாலையை ஐயன் அணிக என்று
 சொல்ல, அரசீவகன் பட்டம கட்டிக் கோதைகுட்டி
 சசாந்தம் ஆரமும பூணும் சோதநிச சேபபட்

காந்தருவத்தையாரிலம்பகம். ௫௭

டு நலையுடுத்தி அவனைப் புனைநான. அவ்வநங்க
மாலை, சிவகன தனனை அலங்காரிகருங்காலை அவன
திண்டுதலில் தனகரு வேடகை நிகழவுப அவறகு
வேட்கைநிகழாமை கண்டாள். கண்டு இனி இவ
னைக் கூத்தினுற் பிணிப்பேன என்று உட்கொண்டு
போந்து, யாழும் குழலும் ஏங்கச் சிலம்பு சிலம்ப
வலககால் முனைவததெறி, வலத்தூனைச சோந்து,
மேலே வெருவிப்பாடத்துத தெய்வத்தை நோக்கிப்
பின்பு கூத்தாடுகின்றாள். இவட்குச் சிவகனிதத்து
வேட்கை யுண்டானமையின, ஒருத்தி ஒருவன் மேல
வேட்கையுற்றதோர கதையை நடித்தாள்.

செருசதிரச சிலம்பு செம்பொற்கண்கணி சிலம்பகசோதை
பொங்குப்பொன னேலைவட்டம் பொழிந்ததுமினனாகுப்பப
[பாரதர்
குங்குமம் சாந்துவேபந்து குண்டலந திருவில்வ்ச
வங்கதிராரமின வரிவைகூத்தாடுகின்றாள். சதரு

மருங்குலு மொன அநாடக்கு மொருமகநாதலோர்ந்து
மருங்குலு வியனறொஞ் த திலாசுளா விருந்துகாணக
வரங்கினிடம் விவலைசதந்த தாயகொலோ கயத்தியன்றோ
சுரும்புகுழ கண்ணிசூட்ட யவாகொலோ சயவாகொல
[லா. சதரு

நடித்தலும் அங்குள்ளாரிற் சிலர் இவட்கு இடைய
ம ஒன்றே வேறு சேம இடையுமில்லை. இது முரி
ந்தால் இவள் தாய்க்குப் பிள்ளை இவனொருகதையுமே
வேறில்லை; அதனை யறிந்தும இருமபாற செய்த
நெஞ்சினையுடைய இக்கொடியோர அருளின்றி இ
ருந்து காண்க. இவா இது முடிவுபேரகக காண்ட
ல அறிந்தும இவளை அரங்கினமேல் விட்டதாய
கொடியோர அல்லளாயின கண்ணி சூட்டியவா

10-2) சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

கொடியரோ இருவரினும் கொடியவரைக் கூறிக்க
 ணீர் என்பாரும், இவள அகிறபுகை அணிதலன்றி
 சந்தனமும் அணிபாள்; பூவின அருகும் செல்ல
 ன்; ஆகவும், இவளுக்கு இடை என்பது ஒன்று
 ன்றுகவும் சாந்து எழுதி முததம அணிந்து பூட்டி
 குட்டக்கண்டும் இவடாய் உயிருடனே யிருந்தாள
 றதொரு பாவம் இருந்தபடி எனனை என்பாரும், இ
 வளது இடை, நமமைக கொலவதற்கே முததம
 டடுவதுஞ் செய்தார்; குங்குமச்சேறு ஆடுவது
 னுசெய்தார் அவர் கொடியரானார்; தமது காற்குடி
 வாழ்வார சிலரை உலகம் தானே அழிகுமாயின்
 னங்களும் தாமே நமமை அழிக்க அமையும் என்று
 சருதித் தான் முறியாத மாதநினையாலே தானுட
 உண்டென்னும் அளவாயிருந்தது. இப்பாதகத்தை
 க்கண்டுவைத்தும் இருந்து நாடகம் காண்பாரும் உ
 ளராயினார் என்பாரும் ஆயினார். அநங்கமாலே, தை
 கூதறினாலே சீவகற்கு வேட்கை நிகழ்ந்ததோ இ
 தோ என்று அறிதற்குத் தனமேனி வாடியதையுப
 நோமையும் உரைத்துக் கண்ணென்னும் ஒலைடை
 பெழுதி அதனை முறுவல் எனறும் தோழி கைய
 லே கொடுத்தது சீவகனைக் காண்பபோக விட்டான்
 சீவகன் இணங்காமைகண்டும், நாடகமகளாடி வில தலை
 னெஞ்சு வருந்தாதபடி நம்பி பூச்சுடப்ப பெற்றே
 ன வலாறிருத்தபபெற்றேன மகளிர் பெறும் இன்
 பய எல்லாம் பெற்றேன் என்று தன் மனத்தைத்
 தோற்றிக கட்டியங்காணை நோக்காளாயினான். அவ
 ன் அநங்கமாலே கஞ்ச் சீவகனிடத்துக் காதுவண்டான
 னைக்க குறிப்பாலுணர்ந்து சீவகனைக் கொலவேண்டு

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். இசு

மென்று செற்றங்கொண்டான்; கொண்டு, அநங்க
 மாலையை வலிதிற்கொண்டு கோரிலுட போய்ப்
 பினத்திலிருக்கும் சாக்கை தாமரைப்போதைப்புல்
 விக்குடைநதாற்போல அவளது முல்லையைப் பறித்
 தான்; அநங்கமாலை சீவகனையே கூடுவேன் என்றிரு
 த்தலின முல்லையாகிய அவளது கற்பை அழித்துக்
 கட்டியங்காரன் கூடினான். கூடுதலும் அநங்கமாலை
 கூடும் நெறியறிந்து கூடுவோம்! நம்பி! சீவகசாரம்!
 நீ வந்து புலவனாயாக என்று கடலொலிபோல அந
 ற்றினான். கட்டியங்காரன், அநங்கமாலை தனதருகே
 இருந்து வேறொருவனது நன்மையை அங்குனங்குற
 க்கேட்டும், சிறிதும் வெட்கானுகித் தன அமைச்ச
 ரை நோக்கிக் காதுகள் மகன விலங்கலையொத்த
 வேழம் நான்கையும் வெல்லும் ஆற்றலன் என்று
 உலகமெல்லாம் கூடி அவன் நலத்தை கூறாநிற்கும்;
 இந்நகர்க்கு அவனோ பெருமான் நீவிர் கூறுவிர் என்
 றான். அது கேட்ட அமைச்சர் அச்சீவகன், ஆயிர
 வரால் எடுக்கலாகாத உலத்தையேநதி ஆடினான்; யா
 னையால் எடுத்தலாற்றாத இரண்டு கலவினையும் இர
 ண்டு கையிலும் போதுபோல எடுத்தான். வேடர்
 சிலையாலே அமபுமாரிபெயர நம்படை ஆற்றாது
 உடைந்து ஒடினபின்பு அவன் சென்று நிரையை
 டீட்டுப் புகழ்மாலை சூடினான்; இன்னும் சொல்
 லின், அவ்வண்ணல் அவ்விடத்தே நாம் பசித்து
 ஓலைத்தொழுதிலே பருப்புச்சோறு ஆயிரமிடா
 டும் நறு நெய்யும் கன்னலும்கொணாந்து தந்து நம்
 பசியைப் போக்கினான் என்றார். சீவகன் வலியனு
 மாய் நமக்கு உதவிசெய்தான் என்று அவர் கூறக்

கூய சீவகசிந்தாமணிவசனம்

கட்டியங்காரன், மகிழானாய் இவர் கருத்தாலும் அன் வலியாலும் இனி நான் அரசு இழந்தேனல்லே னே என்று உட்கொண்டு இவனைக் கொல்லும் வழி எங்ஙனே என்னும் சூழ்ச்சியிலே இருக்கின்றான் என்று கூறினான்.

கந்துகன் மாலைக் காலத்திலும் அங்குப் பிறங்கும் சொல்லை ஒற்றிவாவென்று சேடிக்குக்கூறி அட்குச் சிறப்புச் செய்து அவனைப் போக்கிப் புத்திசேனை நோக்கிக் கடடியங்காரன் கருத்து அன்னதாதலை நாகமாலை அறிந்து கூறி விடுத்தான் காரியம் இன்னதாயிருந்தலாலே படையமைத்துப் போவீரென்றான். சேடிவந்து கூறியவற்றையும்கந்துகன் கூறியவற்றையும் புத்திசேனை கூறிய சீவகன் கேட்டுச்சிறித்து நமக்கு வருவதோர் தீங்கல்லலை காண் செலலுதும் என்று துணிந்து ஒரோடையைய ஒரு காதிற்சூசோத்தி ஒருகுழையை ஒருகாதிற்கு இட்டுத் தனனைப் புனைந்து புவித்திரளபோலத் தோழர்சூழக கதிரவன் ஒரு மலைசாரந்தாற் போயானைமீதேறிக் கடடியங்காரனது பொறுத மனத்தைத் தனது பொலிவு என்னும் மத்திகையாலே அடித்து யாழ்மண்டபத்தைச் சேர்ந்து யானைமீனின்றிழிந்து புதிதாய் இட்டவட்டமான வெள்ளிய தவிசின்மேலிருந்தான். அவன் அத்தவிசின்மேலிருந்ததன்மை, சூரியன் சந்திரன்மேலிருந்த தன்மையை யொத்தது. காந்தருவதத்தை, சீவகன்தன்னை வென்று பெறுவனென்று தனது ஞானத்தாலே யுணர்ந்தான். உணர்ந்துவீணாபதியை நோக்கி நல்லதொரு

நாத்தருவதத்தையாரிலம்பகம். சூக

வினையைக் கைக்கொண்டு சிவகனுக்கு இனிய யாழ்
இந்த யாழாயினும் அவனது கல்வியை அறிதற்குப்
பல யாழையும் செலுத்திப் பின்பு இந்த யாழைக்
கொடுப்பாய் என்று சொன்னான். சொல்லி ஏவுத
லாலே, அவ்வினாபதி அவ்வினையொன்றனையும் நீக்
கிவைத்து ஒழிந்த வினைகளை எடுத்துக்கொடுத்தா
ய். சிவகன அவற்றைக் கைக்கொண்டு அவற்றின்
நரமபைத் தெரிந்து வினாபதியை நோக்கி இந்த
மரம் மெலகிறது. இந்த மரம் அழுகினது. இந்த
மரம் புண்ணுற்றது. இந்த மரம் உருமேறுண்டது.
இந்த மரம் சிறப்பின்று இம்மரம் வெந்து. இந்த
மரம் முறிந்தது. ஆதலால் இவைகள் வேண்டா
என்று ஒழிந்த யாழ்களையும் போகவிடான். போக்க
வே வினாபதி நல்ல யாழை நீட்டச் சிவகன வாங்கி,
மண் மகள் பெற்ற மரம், விசம்பு என்னும் செவி
விந்தாய முகிலாகிய தனத் தாலே மாரியாகிய இனிய
பாலை ஊட்ட உண்டு நோய் நங்கி வளர்ந்து வானின்
வாயால் அரியபபட்டுவந்தது இவ்விதம் என்றோதி
னான். ஒது நரம்பின் தீமையை நெடுமபொழு
தெல்லாம் ஆராய்ந்து கூறி தந்தை காணும்படி
முதுக்கையுடைத்து, அதற்கிடந்த மயிரை யெடுத்த
துக் காட்டினான். காட்டவே அவையிலுள்ளோர்
இனி நம்பிக்கு நங்கைதோற்றான் என்று கூறுகிறகச
சிவகன் தந்தையது யாழை நன்றாகக்கொண்டு, நட
வன், வைத்திருந்த தனது நரமபை வாகி அவ
யாழிறச்சேத்தி இடங்கைவிரலால் மாடகம் தழீஇ
அவ்விரலாலே அவன் கவாந்து எடுத்த பாடடைத்
தேவரும் மக்களும் தமமில் வாசியின்றி, கண்டமெ

கூஉ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ன்றேகருநித், கருவியென்று அநியாராய் வீழ்
 தார். கின்னரமும் அகணமும் சோந்தன. ம
 மும் கல்லும் உருகின. சீவகன அங்ஙனம் யா
 வாசிதக நிலையைக்குறித்து அதற்கேற்ப அளாப
 செய்து பாடத்தொடங்கினான். எவற்றையெனின்
 கூதாபபருவங்குறித்துப் பிரியக் கருதிய தலைவ
 துத தோழி அதற்குமுன் நிகழ்கின்ற காரின தல
 மையையும் அது தலைவியை வருத்தாதனமை
 யும் யான கூறவேண்டுமோ நீயே அறிதியென்றே
 எனக் கூறிச் செல்வு அமுங்குவிக்கும் பாட்டுக்ககை
 ப்பாடுகின்றான். எங்ஙனமெனின், கன்னியாசிரி
 பாம்பு, மலங்கிக் கலங்குமபடி மழை மினனாநி
 கும ஒவியாநிறகும் என்று யான சொல்லுகே
 னே அமமழையால அரிவை மெலியுமென்று யா
 ன சொல்லுகேனே. புயலால் அருவி அரற்றாம
 மலையென்று யான சொல்லுகேனே. அருவிக்
 கணநி சாயலாள் மனம் அமுங்குமென்று யான சொ
 ள்லுகேனே. காரினாலே கானம் பூத்தன என்று
 யான சொல்லுகேனே. அதனைக்கணநி கோதை
 போலவாள்பரிந்து அமுங்கும் என்று யான சொ
 ள்லுகேனே என்னும் இப்பொருள்கொண்ட பாட
 டிக்ககைப்பாடினான். சீவகனது விரல நரமபை
 ஆய்ந்து வாசித்தபடியையும் அதில அவன் பண
 னிய செலவைக் குறிக்கொண்டு மிடற்றாலே பாடிய
 வனப்பையும், உட்கொண்டு கினனா வீணையைக்
 கைவிட்டாள். விஞ்சையா நெஞ்சுநகி மெய்சோ
 ருதார். மகன் தாம் அறியாதது கேட்ட மயக்கத்
 தாலே அறிவு கெட்டாள். இருடிகளும், இதுவும்

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். ௬௩

உபரினபமாயிருந்தது என்று உட்கொண்டார். தந்தை, பருந்து பறக்குமிடத்துமுறையே உயர்ந்த நிலத்தின கண் நின்றாய்ந்து பின்னும் அமமுறையே மேன்மேல் உயர்கின்றாபோலப் பாடும் பாட்டும், யாழ்வாசினையும், சீவனாகே விருந்தார் + சோந்தன என்று கருதி, யாழ்வாசித்து மதுரத்தில அவனை ஒத்திலளாயினான். ஒத்திலளாகி, அளசம ஒரு புறத்தே தாழ், தோடும் குண்டலமும் இலங்க, நுதலவியர்ப்ப, எருத்தங்கோட்டி அமமதுரத்ததைப் பாடுகின்றான். எங்ஙனமெனின, வேட்கையும் சித்து புலப்பட்டு நிறறவின் இளவேனில் வருகின்றமை கண்டு ஆறாளுளாகிய தலைவி, தோழிக்கு உரைத்த நாகப பாடுகின்றனள், இசைக்கலைநிறைந்த சொலவினாய், மேனிபசலையிலே முழுகும்படி ஒளிநிறைந்த வாள்போல் இலங்கும் அருவி, மலைமேலே மின்னும் இதனைக்கேள்வர் காணாரோ. கறைவேல்போலும் கண்ணினாய், துதல்முதலியன பசலையிலே முழுகும்படி ஒளிநிறைந்த வாள்போல் இலங்கு மருவி, மலைமேலே மின்னும் இதனைக் கேளவா காணாரோ. கருமபுபோலும் தீஞ்சொல்லினாய், தோள்முதலியன பசலையிலே முழுகும்படி முத்து வடம்போலும் அருவி, மலைமேலே மின்னும் இதனைக்கேள்வர் காணாரோ என்னும் இப்பொருள்கொண்ட பாட்டுக்களைப் பாடினாள். அவள் பாடிய பாட்டும் யாழ்வு ஒருதிறமாயிருந்தன. சீவகன்பாடிய பாட்டும் யாழ்வு வேறோர் திறமாயிருந்தன. அவள் பாடிய பாட்டுக்கள், நரம்புடன் நடவாவாயின. அவளது விண்ணை யொழிந்த பாட்டுக்கள், விண்ணிலே நின்று

௭௪ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

இயங்கி அக்காலத்தே கம்பித்தலைச்சோந்தன. ஆலால வாழற்கு எடுத்தே கீதத்திற சிற்து குறைந்த அவள இசைதோற்றான். தத்தை தான பிதாறு தற்கு நாணிப் பொன்மாலையைச் சுவகளுகத்தே பூட்டி அவனை வணங்கி அவையிலே நிற்க நான நிலம நோக்கி மினபோல நுடங்கித்திக, அவட்டு நாணத்தால வரும் இறந்துபாடின்றாகுச நுழுவியும தோரா நிரையைத தோழியா விழுக்தா.

சீவகன், தத்தையை யாழாலாம பாட்டாலு வென்றான். நல்லன் என்று மாந்தா, கடலமெலி ஆப்ப, கட்டியங்காரன் அது பொருதே மனமபுடங்கி அரசரைகொண்டு சுவகனைப்போர் காணவேகடி, மன்னரை நோக்கி வணிகன்மகளை அரசன் கோடலன்றி அரசன்மகளை வணிகனுக்கு நீங்கள் கொடுகின்றமையால, மேருப்போல் நிலைகுலையாத நாகுலத்திற் கெல்லாம் வடுவுண்டாக்கிக் கொண்டா இதுவுமன்றி இவன்முன்னர் நுமது ஒளியுங் குறைந்திர். இவவடுவுரை, ஒருகாலத்தும் மாயாது. இநனை மாய்விக்கும் வாட்போரை அஞ்சுவிராயின் நீ அளிக்கத்தக்கீர் அரசைவிட்டுப்போப் பூனிகளாய்க் காட்டிலே சென்மின் நீ போரசெய்தற்கு அஞ்சித் தத்தையை அவனுக்குச கொடுத்தலால யான நினைத்த அளவாய் என்கிழ்வாழ்கினறவனை எனக்கு நிலைகுலைத்தல் அரிதாக்கினீர். தத்தையாது இலகணத்தை நோக்கின் திருமகளாகிய அவகாச சோதவன், கடலை ஆடையாகவுடைய நிலமகட்கும சுகிரவாளத்திற்கும் இறைவனுனான். இவனை நாப வெல்லினும், பாவையொருத்தி, நாம பலராதலால்

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். கூடு

இவளைப்பெறுதற்கும் பின்னும் நமமிற்போர்செய்ய வேண்டுமே என்று கருதி மனம் தளரவேண்டா, துமது உயிர்போகாதபடி குளத்திலே சினிறியாலே நீரைத் துவித் தனித்தனியே பொருது வென்றவர், அவளை யடைக என்றான்.

கட்டியங்காரன், அங்கனம் கூற, மன்னர் கேட்டுத் தத்தையது போகத்தை விரும்பி, கத்துகள் பிள்ளையாகிய ஐந்தலை நாகத்தினது கோபமாகிய நஞ்சிலே அழுந்தலுற்றார். சீவகனும் நந்தட்டனும் ஒரு தலையும் சீதத்தன், புத்திசேனன், தேவதத்தன் இவர்மூவரும்முன்றுதலையும் நபுலவிபுலர் ஒரு தலையும் ஆகப்படைவகுது எழுதலாலே ஐந்தலை அரவுபோன்ற சீவகனோடு போர்செய்ய அரசர் அமைதலும், யானைமேலானாகிய பதுமுகன், அரசரது தானை போர்குறித்தமையும் அறிந்து கட்டியங்காரன் கள்ளரார் புலியை வேறுகாண எண்ணியதையும் எண்ணித் தண்ணிய சிறிய வெள்ளை தழல்போலும் சொல்லாற் சொல்லா நின்றான். இசையாலே தோற்ற நாம், இசைக்குவணங்கும் யானையாலே வெல்லுதும் என்று கருதில் அது பொருந்தவதன்று; அதுவும் வசையுடைத்துக்கண்டர்; அதுவேயுமன்றித்தீத்தீண்டிஹைசும்; பிறன் மனையை நயக்கின்ற நிவினையாகிய நீ, நினைப்பினும் சுமும்; ஆதலால் இங்கனம் பழியும் பாவமுமாய் நீரே அறிதற்கு உரிய இதை, துமக்கு மாறாகிய யான் இரந்துகொண்டு துங்கடக்குக் கூறிலேன். வந்தவழியே கடுகப்போவிராக; இன்பத்தை வேட்டோர், தோளாலே புலவிப்பெருகின்ற அமிர்தத்தை நீவானாலே பொ

ருது வலிதிற்கொள்ளின், நுங்கலை வாழக; அதுவு
மன்றிச் சிங்கமபோனறவன், ஒரு மகளைப் புணர்,
நுமது நல்வினைபால் தரணியைப் புணர்ப்பெற்று
நின்றீர்; இனி முடியாத முயற்சியாற பிறக்கின்ற
ஊருத்தத்தைக் கைவிடுவீராக; தனது மதத்தாலே
தன்னை யொழிந்த யானைகளைக் கெடுப்பதாகிய ஒரு
யானை, மிக்க சினத்தையுடைத்தாய்அதிமதுரமுடை
ய குளகைக் கையிலே கொண்டால் அக்குளகை யா
வாககும் கொடுக்காது. தத்தை நம்பிககு அக்குள
கின தன்மையாள; இதனைத் தனித்து ஆராய்ந்து
காணீர்; இடபம், இளம்பசுவைப் புல்லித் தனது
இனத்திலே நின்றால் உழாநின்றளருது, அப்பசுவை
துசரக் கருதிமுயல்தலை உடையதாமோ; அதுபோ
லாத தததையைச்சீவகன தழுவி நின்றார் கோடற்கு
முடியாமல் வருந்திப்போவதல்லது நுங்கட்டுக் கூடு
தல் கூடுமோ; பேய்காள்! சிங்கம் * பெட்டைமே
லே மேவிநின்றால் மேறசென்று அச்சிங்கம் கெடும
பாடி பாய்தல் புலிகுக்கூடாதாகலினனாகருதுகின்ற
தும அத்தன்மைத்து; அரசிகாள்! தத்தையதுதோ
ட்டுணையாகிய சீவகனைப்பிரித்தல், இந்திரனுக்குங்
கூடாது; இன்னமும் கேணமின், இரதையைக்கூடுவேம
என்று வேட்கையாலே நினைத்தார்க்கு அவனைக்காம
னிடத்தினின்றுமபிரித்தல் கூடுமோ. நீளமமைஒரு
வாறறான் வெல்லப்பெற்றீராகப்பாரும், அங்ஙனம

* ஒட்டகங் குதிரை கழுதை மரை யிவை—பெட்
டையென்றும் பெயாக்கொடைககுரிய.” இதனுட்கொடை
யென்றதனாற் சிங்கத்துக்கும் பெடைகொண்டவாறு கா
ண்க. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், மரபியல், ௫௨

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். சு எ

வென்றபின்பு, கடடியங்காரன் துமமையும் பகைப்
பிதது துமமிலே நீர் பொருதுபட்டால் துமது உல
கெல்லாவறறையும் தான் ஆளுதற்கு முறைமை
உண்டாகாநிற்கு மென்றெண்ணினன். அதனை என்னை
யொழிய நீர் ஆராய்ந்து பாரீர். இவன் கருது முன்
பும அத்தன்மைத்து, மன்னர்! எங்கள் சொல்வன்
மையன்றி வில்வன்மையையும் திரண்டு நீர் காண்பீ
ராக. சக்கிரயுகமாக வகுத்த படையாகிய விளைநில
ததே அமபையும் தண்டையும் விதையாக விதைத்
துப் பிணமாகிய, நெல்லை விளைவிததபின்பு, குருதியா
கிய நெய்யுடனே இறைசகியாகிய சோற்றைப் பல
பேய்களுக்கு ஊட்டி, விசயமகள் விருமபுமபடி சளம
வேட்டுநின்றவர்கள், தததையைப் பெறுவார்கள். ஒ
ரு பயனின்றி வெகுளல வேண்டா என்று கூறினான
பதுமுகன் தான் மேலே கூறிய தண்ணிய, சிறிய,
வெய்ய, தழல என்னும் சொற்களின்பொருட் கே
ற்ப, சாமபேததான் தண்டங்களைக்கூறி இருத்தலும்,
அரசர் படைகடல்போல முழங்கி ஆர்த்தது.

சிவகன் அதை நோக்கிக் தததையையும் நோ
க்கி நின் கண்போலத் தப்பாத எனது அம்பிற்கு
இரையாவதற்கு வேந்தர் விருப்பிநின்றார். நீ வருந்
தாதொழிக என்றான். தததை, அமமேயோ என்
று துணுகுகென்ற நெருகினளாய், மெய்நடுங்கி,
அழுது கலங்கி, உறவாகி நம்பிகளுக கடிய பகையை
விளைவிதத பாவியேனது உயிரே நீ பாருடலைக் கை
விட்டுப்போகின்றிலை. இங்ஙனம் போகாத நீயும்
ஒருயிரோ என்று அழுது தன் கண்கலங்க அடித்துக்
கொண்டாள். வீண்பதி நங்காய், வலியையுடைய

சு-௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நமபடைமேலே நின்றது. இது இவர்களேயன்றி இப்பாரிலுள்ளோர் எல்லாரையும் கொன்று குவித்த ஒன்றாகக் கரைத்துக் குடித்துவிடும் என்று கூறி முன்றினையாலே சுண்ணீரைத் துடைத்தாள். அப் பொழுது நங்கைவாட்படை எங்கள் பெண்தன்மை யிலும் மன்னர் ஆண்தன்மையிலும் அமைவதைக் காணக்கடவேம் என்று கூறி நங்கையைச் சூழ்ந்தது. கூன்களும் குறளும் படையெழுச்சிகண்டு, அஞ்சி குடல வெநது, பொறபெட்டிதங்களை உள்ளடக்கிக் கொள்வதாகக் கருதி, அதனுள்ளே புகுதற்கும் சாந்துவைத்துப் பரணிகளிலே புகுதற்கும் ஒடிச்செல்வன வும், பூமாலையுடி மாலையாய் திரண்டு நிற்பனவும் உருவமுடைய பனிக்குசுதூணிலே மறைவனவும் ஆயின. சீவகன், கண்டு முழுவலிததுத் தத்தையைப் பதுமுகன், காக்க என்று கருதி அதனை அவ றுக்கு நகாநின்று கூறிக் கடியதோர சிங்கம், அவ் விடத்திற் சிங்கங்களின் முழுகசாலே சீறிக் கோபித் து அவற்றின்மேற் செல்வதுபோலே சமூலொலிக்க, பதுமுகன் இருந்த இடத்தே சென்றான். பதுமுக ன் தத்தையைக் காக்க மண்டபத்துள் வாயிலளவும் களிற்றைச் செலுத்தி அதிலே நிறக, சீவகன், நம் முடைய சுற்றத்தார் வாள்முதலியவற்றை எந்நி நமது சேனையை நான்குவகையாக வகுத்தது, நிறுத் துக் என்றான். என்று தான், வாள்வீக்கி அருச்சுனன் போலத் தேரையேறித் தோக்காலைக் காப்பச் சிலரை யேவினான். ஏவிச் சினம் வெவவிதாய்த் தன்மனத் தே தோற்றி மிக்கு உடம்பினைச் செலுத்தாநிற்ற லால், மன்னரை நோக்கி மிகநக்குப் போர்செய்த

காதற்ருவதத்தையாரிலம்பகம். ௬௯

பால உண்டாகும் புகழை விருமபுமபடியதன்றாக,
 ன்னுடைய விரபும காயக்கன; என்ரும புகை
 ன; ஆதலால், நிர் தததையைக காதவித்து யாழ்
 ரசிககப்போந்திர என்பதனாலே அந்தேவியாகரு
 வமமிடததிற் பிறந்த புலவியாலே பின்பு அவா
 பறுகின்ற கவி இன்பத்தைப் பாழேயுருப்பா
 ளால் என்றான். மன்னா, சீவகனைநோக்கி நின்ரு
 தெரா, ஊண் உண்ணாமலே ஈட்டியமுதலோடு
 லாபததிற்கும் அழிவுவந்தால், இரண்டையும் இழ
 பதினும் முதல பெறுவதும் ஊதியமே என்று
 காண்டு இலாபத்தினமேலே செல்லுகின்ற ஆசை
 ய விலக்கி முதல கெடாதபடி அதனைக் கைக்கொ
 வா. நீயும் அது செய்யாது போருறித்து எழுத
 ளாலே நினக்குரிய வாணிகத்தை நீ அறியாய். இனி
 தததையாகிய இலாபத்தைக் கைவிட்டு நின்
 றடம்பாகிய முதலைக் கொண்டு பிழைக்கப்போ என்
 றா. சீவகன் அதுகேட்டுத் தமமுடைய பண்டத
 தப் பிறர்க்குக் கொடுத்தது அவாகளது உடைமை
 னை வாங்கிக்கோடல் எங்குலத்தோரா வாழ்வாக
 னின் அஃது எமக்கும ஒக்குமன்றே. இனி யான்
 ரங்கட்கெல்லாம் என்னை அம்பைத் தந்து தும்மு
 டைய வீரமகனையும் புகழையும் இப்பொழுதே கொ
 வேன் என்றான். மன்னா, சீவகனைப் பாடித்து நி
 ரது மாபிலே சரங்கன் பாய்தலாலே நின் வனப்பு
 தலியன கெட்டுக்கிடக்கலுற்ற பாவி நீ ஏது கொ
 லாய் என்றார். சீவகன், பரிதிமுன்னா இருளாக
 தல் போல நீ எனது தோற்றங் கண்டுபோக
 னன் துமதுபுறங் கண்டு பின்பு தத்தையைக்கூடு

எடு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வேன. அது செய்நிலைஞரின் என புகழ் சந்
 ஞரியா சஞ்சரிக்கின்ற உலகு எங்கும் நடவாது (
 வெதாது எனறான். ஆளாகிய மரததைபுடைய (
 ளாகிய நிலத்தே அமபுவேலாற செய்த விடு
 ளானே புடைய எல்லாறும் காண்டலுடைய காட
 ல களிறுகிய வரைமேலே வேந்தராகிய வேழத்த
 ள், தத்தை என்கின்ற பிடியை விருமப்போரா
 யதலுற்றது. இசை ஏழினாலும் உயாந்த சீவக
 என்னும் யானை, கை நந்தட்டை, மருப்பு நபு
 விபுலராகத் தாள தொழர் நாலவருமாக, மும்ம
 ம தேரும் குதிரையும் காலாற்றமாக, அரசராகி
 யானைகளோடு போர்செய்யத் தொடங்கிறது.
 நந்தராகிய யானைகளும் தத்தையாகிய பிடியையு
 ய சீவகனாகிய யானையும் தமமிற் பகைத்துப் புரியு
 போரத் தொழிலைக் காண்டற்கு விஞ்சையா மன
 நெற்றியிலே ஏறினார். இரண்டுபடையும் கலந்த
 இயம் இயம்பின சங்கு ஒலித்தன. வாடகுழா
 இலங்கின குதிரைகள் ஒன்றையொன்று ஏற்ற
 தோகள் ஒன்றையொன்று தடுத்தன. யானை
 ஒன்றையொன்று காய்த்தன. இங்ஙனம் இரண்
 படையும் பொருதாநிற்க, சீவகன் நந்தட்டை
 க்கு இவ்விடத்தில் நமது இடா கெடுமபடி வீரமந்த
 ரம் இரண்டையும் நீ கறவாக குதிரையினது செவ்
 யிலே மொழிக என்று சொல்லி அவனுக்கு
 கூறினான். நந்தட்டை சேடடுக்கறவே புரங்
 நான்கும் அந்தரத்தே பாய்ந்தன. தேரின் உற
 ள் நிலத்தை விட்டன நந்தட்டன், குதிரை
 ததொழிலிலே பயிற்றும் வாய்க்கயிற்றை ஆயந்து

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். எக

ஹுகோலை எடுத்து எமகு வெற்றியுண்டாக
 னு புரவியை அமுமுள்ளாலே உறுதத்ச செலு
 துணை. அவை கடுகிய தன்மையைச் சொல்லு
 றியேன குடிரையின் தாரொலி படையின செ
 யிலும் தோ அதன் கண்ணிலும் விடாதே நின்ற
 ற. சீவனது தோ கொளவி வட்டமும், கால
 ிகரமும், மினனும் தோற்குமபடி கடுகிய விசை
 டைத்தாகிப் போரினைதகானே விழுங்குதற்கு ஓ
 ரகு தோற்கிச் சூரியனைக்கொண்டு பறப்பதோ
 கராயிருந்தது. சீவானது வில ஒருகால வீண
 படியே முடியு கவலாதே நின்றது. அப்பொழு
 துமன்னாது வெண்குடைகள் காம்பற்றன. மீச
 மகவிரகன வசம் அற்றன. சாமரை வீழ்
 தன. வில நாணற்றன. மன்னா மனம் செய
 றறுக்குறைந்தன. சீவன, இவை பசுழி அல்ல
 வகளை யாழால் வெள்ள தததையது கணகாணி.
 ிவன விருந்தாய்வந்து இவற்றை யெதிரொண
 ன் என்று கூறி அரசாங்கெல்லாம ஒன்றும் இர
 ிடுமாக விழுங்காடிட்டுப் பகடியை அழுத்தினான்.
 ரசா தமது மனம் செயலற்றுக குறையவும் போ
 து நின்ற அவ்வரசரை நோக்கி நீவிா தததை கண
 னப் பெறுமாறு இவ்நன்ம அல்லது இல்லையென
 கூறி அவரை அங்நன்ம நோவித்தான. சீவ
 ன், வில சரங்களைத் தூவலும் அரசரங்களை நீவிா
 மாமனை நயத்தலைக்கண்டு, நன் மனதையுடைய
 வந்தா நகைக்கும் நகையை, இனி நீ கொள்வோம்
 மபிலும் கொள்ளனமின எனப்படுபால் அரச
 ி கவசத்தைக்கீறி மாரைப்பிளந்து உயிரைக் கவ

௪௨ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

புதுபோரின். மேலே கூறியவாறு சீவகன், நோ
வித்தலாலே நொந்துயிப்பாகாத சில அரசரது உள்
மைப்போசசவும், அவர் ஏறிய தோசள் கயிறு அ
று மதியாநின்றன. அவர் ஏறிய யானைகள் கச்சை
துணிந்தவை குன்றம் ஒத்தன. நாண அற்றவிர
கள் தூண்டில் போன்றன. இவை கண்டும மற்ற
சீவகதா, ஆழியையேந்திக் கடுக ஆரத்தா. அத
கேட்டு சீவகனது படையிலுள்ளாரும் ஆரத்தா
அச்சிவகன், முடிவில் படையை இறைச்சிக் குல்
முகநிலை. பதுமுகன் யானையைச் செலுத்தவரு
தலும் அவரின் தனது மருபாலும் கையாறுப
காலாலும் வரலாலும் கொன்றது. பதுமுகனும்
விலவாங்கி அகற்றி கொன்றான். பதுமுகன்
கொன்றமையைக்கண்டு அரசர் நமது யானையை
மட்டார். சீவகனும் தோழரும் இனி இவரை
பயபவேண்டுவதில்லையென்று தமது கைவிலலை
மடக்கினார்.

கண்ணன், பாரதப் போரிலே முழக்கிய வலா
புரியின் ஒப்பைக்கொண்ட சங்கைச் சீவகன் முழ
கிலான். ஆழியான கடைந்த சடலபோலே வெந
தா கலங்கிச் சீவகன் தோமயிலே எனலும் அவன்
முருகனே எனலும் கருதி ஒருவரோடொரு
வா கூட்டாரச்சுதனமையாலே கேடுறறார்.

ஊலகத்தோ! சிறுபடையாவா மிக்க படையை
புடைய அரசரை வருத்தித் தமக்கு ஓர் ஏதழுமின்றி
அவரை வென்று போகருவாரோ என்று கருதவேண்
டார். விலங்கேயாயினும் யாளி வேழத்திரகைக் கெடு
க்தமனதே. புலி யொன்று மானகூட்டத்தைக்கெடு

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். எந்

ருமனறே. இவற்றை யுணர்ந்து தெளிவீராக ஒரு
ரை ஒருவா வெலலும் தன்மையைக் கேட்பீராயின
நலவைபுரிவாக்கு நலவைபுரிவாரது கைவாள
ப்பிவிழாது. அவாக்கு அதுவுமிகை நல்லவைபுரி
ர் வெற்றிலையைவிடினும் அதுவேலாய் விழும் தி
ம இடங்கொண்ட மனத்தினர் அத்திரம பெறி
ரம். அவாககு அவை சிறிதும் பயன்கொடா. ஆந்
ரல அசதியொராககு ஒரு காலும் வெற்றியே இ
லே.

சீவகன் போரிற் கொன்ற பாவம் தீரப் பொன்
றப் பாவை செய்து தானமும் பண்ணிக் களவேள்
முடித்துப் பாவததையும் என்ன காரியம் செய்
தாம் என்னும் வெறுப்பையும் போககித் தீர்த்தன்
ராத மெய்திய சேடததையும் வலம்புரி அதனில
ராத நீரையும் கொண்டு தொழுது தீர்த்தனைத் துதி
தான். துதித்துத் தததையைக் கொண்டு தன் மனை
லே புக்கான். போரிற் புண்பட்டாரெல்லாரும் சீவ
கன் கலம்பல நலகப்பட்டார். சுற்றமும் அழும்படி
ட்டாரெல்லாரும் கைககிழி கொடுக்கப் பட்டார்.
ரப்பொந்து போலப் புண்ணுற்றார்க்கு மருத்துவா
து மருந்தென்று கவளம் வையாநிற்க, சீவகன்
துமுகன் மார்பிலே சிழியைச்சேர்த்திக் காற்றுப்
பாதபடி உள்ளே சீலையைச் செருகிய எலிமயிர்ப்
பாததார செய்த சட்டையிலே புகுக என்று பரிசு
த்தான் பின்பு கலவியாணத்திற்கு அரிசி முதலிய
மும் முழுவ்போன்ற பலாக்கனி முதலியவும் வந்தன.
புருஷனம் வந்த*பசையைக் கணக்கர் எழுதிக் கை
நாந்து பட்டோலை களைக்கிழித்து இளைப்பாறினார்.

எசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

அக்காலத்தில் அன்னம் அமைத்தற்கு அரிசி கழுவி நீர், குதிரையும் யானையும் மூழ்கும்படி குவளையுடைய நாமரையும் பூத்துக் குருகு பாயும் குளங்களாயின அங்ஙனம் சோறு சமைத்தபின்பு கருணை ஆக்குவா சிலம்பின் அரவமும் உண்டற்குக் கலங்கழுவுகின்ற வர் அரவமும் எச்சில சீப்பார் கிண் கிணியின் அரவ மும் கடலொலியினும் மிக்கன. உண்டபின்பு தூத லும் நானமும் மாலையும் சந்தனமும் மெய்ப்படுத்தி னா. இங்ஙனம் சமாவாத்தனம் முடிய, சீவகனும் தத்தையும் ஓராசனத்திலிருக்க, சீதத்தன் நீரைச் சொரிய மணவினை முடிந்தது. சுற்றுச்சுவரைப் பவளப்பலகையால் நிறைந்தது துதலையிலே மண் அழுத்திப்பண்ணின தூணை நாட்டி அதன்மேலே பொன்னாற்செய்த கையலகைச் சேர்த்தி அத்தூண் ன நெற்றி மறையும்படி படாமாகிய மேற்கட்டி யைக்கட்டி மாலையை நாற்றி மணவறை இயற்றி னா. இயற்றிச் சீவகனும் தத்தையும் துயில்கே டற்கு இரண்டுமே போகம் நுகாதற்கு ஒன்றுமாகச் செய்த அமளிமுனறில் * சிறு பூனைமுதலியவற் றுச் செய்த ஐந்து மெத்தைகளைப் படுத்தினா. படு த்திப் பாகு கவுட்கொள்வதற்குமுந்நி முதற்கவுட் கொள்ளும் † முகவாசச் செப்பையும் சந்தனச்சாந்த ச்செப்பையும் மலாமாலைச்செப்பையும் சாந்தாற்ற யையும் ஆலவட்டத்தையும் இளையவா ஏந்தினார்

* “சிறு பூனை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண—முற ளாவிசையை யோரைந்து.”

† முகவாசம்—“ தக்கோலந்திம்பூத் தகைசாலிலவங் டு—கற்பூரஞ் சாதியோடைந்து.”

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம். எடு

புவர் ஏகதாரிற்சச் சீவகன் தத்தையைக் கூடி மகிழ்
கான். மகிழும்நாளில் சீவகன் பொழிலைக் காண
வண்டிச் சென்றான். ஆங்கு * விச்சாதரனொருவன்
தான்றி அணுகி ஒரோலையைக்கொடுத்தது மீண்டு
பாய் நிற்க, சீவகன் வாங்கி, கலுழன் ஒலை, செலவ
றகிய சாமி காண்பானா; அறமும் இன்பமும் பொ
ன்றும் தனக்கு இன்னும் மிகவுண்டாக வேண்டு
மன்று கருதி இது வரவிட்டேன். மன்னர் தத்
தையோடு வீணையாற் பொருது தோற்றதுமுதல்
யும்மன்னரைவென்றது அருகத்தரன் கூடக்கேட்டே
ர். எந்தை திருத்தில் அத்தான்கூறிய மொழியும்
புச்சணந்தி யடிகள் மொழிந்த காரியமும் முடியுங்
புறபாடும் முன்பே குறிப்பாலே புணர்ந்து தத்
தையை, தத்தேனாடு வரவிட்டேன். இனி மலா
ராபன தான் நினைத்திருக்கின்ற காரியங்களை எம
கு அறிவித்தலலது நினைக்கவும் வேண்டா. ஆம
பொருள்கள்ஆகும் பேரம் பொருள்கள் பேரகும்.
புவவிரண்ம யார்க்கும் அழிததலாகாத் தன்மை
டைய இருவினையின கூறுகிய இயல்பு. ஆதலா
ர், தான் கட்டியங்காரன் ஆக்கத்திற்கும சச்சுதன்
புழிவிற்கும வருந்தாதொழிக. உபபு நீரையுடைய
டல உலகத்திற்கு இனிய நீரைத்தருதல ஒருகால
துமில்லை. அதுபோலத் தீயகுணமுடையார் பிற
க்கு இனிமைசெய்ய அறியா. கட்டியங்காரன்
மக்கு என்றும் அத்தன்மையானவனே. இக்குண
தால அவனுக்குக் கேடுவினையும். என்று வாசித

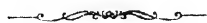
௭௬ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தான். வாசித்து மாமன் அடிபைத் திசைநோக்கி,
தொழுது அன்பினால் தன்னை நீங்காதுநின்ற தர
னைப் போகவிட்டுத் தத்தைக்குக் கூறி அவடநடை
குப் பொருள் கொடுத்தான்.

மாந்தநுவதந்தையா லம்பகம்

முற்றிற்று.

நான்காவது, குணமாவலயாரிலம்பகம்.



சூரியன், வடநிசைப போதலை கருதிக் குற்ற
 ற்ற துறவின் கண்ணே மிக்க இருடிகளது மனம்
 பாலக் களங்கம் அற்ற ககனத்துலே செல்லும் நா
 லு, பின்பனி நீங்கும் பங்குளித்திங்குளிலே இள
 வாரிலையுண்டாக்கினான். அவயிளவேனிற்காலத
 ல் மாந்தர் மாதர்களிடம் சேர்தல்போல, மலரணி
 ய மாதரையொத்தது மலர்த கொம்புகளில் வண்டு
 ற் சோந்தன. மாந்தரிடத்து ஊடித்துவரும் மங
 யர்போல, அக்கொம்புகள் வண்டின் கனத்தானாகா
 ல ஒருபுடை வளைந்தன. ஆடவர் வனிதையரது
 து புறத்தைத்தழுவி ஊடலுணர்ந்தி எதிர்முகமா
 குதலபோலத் துமடிகள் அக்கொம்புகளின் சிறு
 தத்தைச்சேர்ந்து அவற்றை நிமிர்த்தன. பூத்து
 ன்மெல்லாம மணம் செப்த மடந்தையா மேனி
 பால இனி நாய் விரை நாலிக காமனுக்கு விரு
 துசெய்தன. அப்பொழுது இராசமாபுரத்தார்
 க்கொய்து புனலாடக்கூறி உருவுதிரையுடைய
 காலலாவண்டி, பொற்சிவிகை, போதகம், பிடி
 ன்றும இவற்றிலே ஏறி, கதிரவனது ஒளி, இனி
 னன் என்செயவேன் என்று வருந்துமபடி புனொ
 டி பாவப்போய்ப் பொழிசைசேர்ந்தார். குபேர
 தன மகள் குணமாலையும் அவடோழி சுரமஞ
 றியும் சென்று அச்சோலையிலே திரையை வளை

௪௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ந்து அதிநவனே தமது புவையும கிரியும் மிழற்
புபுக்குந்திருந்தார். இருந்த காலை குணமாலை யாவ
ரும் விரும்பத்தக்க சுண்ணத்தைக்காட்ட, சுரமஞ்
சரி பார்த்து இது சுண்ணம் என்பதோர் பெயரிட
டுகுகொண்டு நின்னை வருத்துவான் வந்ததோ என
நக்கு, எனனுடைய சுண்ணத்தைப் பார்த்துச் சொ
ல்லாயென்றாள். குணமாலை, என் சுண்ணத்தை
யொப்பது தேவருலகிலன்றி இவ்வுலகில் வேறு சில
சுண்ணங்களும் உளவென்று அறிவோர் கூறின் நின்
சுண்ணத்தையும் இதற்கு ஒக்குமென்று கூறுவா
யென்றாள். சுரமஞ்சரி, அது பொறுதே கொதித்
துச் சுண்ணம் தோற்றுப் புனலாடலேம். வெல்வ
தற்கு அருகனுக்குக்கோடிபொன் கொடுப்பேம் என்
ன்றாள். எனவே அவ்விருவரும் சுண்ணத்தாலே நட்ட
க்குலைந்து சுண்ணத்தைக் காண்பிக்கச் சுரமஞ்சரியு
குணமாலைம பின் செல்ல, அவர்கடோழி கன
பதாபகையும மாலைம சுண்ணத்தைத் தட்டிலே
வைத்து மூடிச்சென்று, மைந்தரிடம் காட்டினா
அம்மைந்தர் பார்த்து இரண்டும நல்ல சுண்ணமே
இவற்றின் நன்மையை அறிய விரும்பின் சீவகனிட
ம் காட்டுவீரென்றார். இராகு கேதுக்களை யொழ்
ந்த கேள்விகள்கூழ்ந்த மதியொத்துத் தோழர் நா
வரும் * தம்பியர் மூவரும் குழயிருந்த சீவகனைத்

* தம்பியரென்றது நத்தட்டனையும் நபுலவிபுலனையும். சீவகனாக குடன்றோன்றினோரிலரேனாமிவர் கருதுகடன் புதலவரானமையின் இவரைத் தம்பியரென்று வழங்குப.

குணமாலையாரிலம்பகம். எக

தோழியா இருவரும் கண்டு சுண்ணங்களைக் காட்டி
 ஹறறில் நல்லதை அறிந்து கூறுக என்று கூற
 றும், அவன இவை நல்லன என்றான். சீவகன
 துணமால் சுண்ணம் ஒன்றே நன்றென்று கருதின
 றாயினும், பலவறறையுங்கூடடி இடித்தலபற்றி
 இவை என்று சொன்னமையால் அப்பெண்களிரு
 வருக்கும் இரண்டு சுண்ணங்களும் நல்லன என
 றற்போலிருந்தது. கனகபதாகையும் மாலையும்
 அண்ணலே! நின்னை யொழிந்தமைந்த ரெல்லா
 நும் சுண்ணத்தைத் தீண்டியும், மோதும், நோக்கி
 யுட் ஆராய்ந்து இரண்டற்கும் வேறுபாடு கூறும்
 லே இவை நல்லன என்று புகழ்ந்து, இன்னும் இவ
 ற்றின் நன்மைதெரியவேண்டின, சீவகற்குக் காட்டு
 விரென்றார். அவர் கூறக்கேட்டு நின்னிடை வந
 தேம். நீயும் அவருடன் கற்றனைபோன்று சொல்லு
 தின்றாய். அவர் வார்த்தை மெய்யாம்படி நின்னறி
 வைக்கூரிதாக்கி ஆராய்ந்து கடிதுரையென்று தொ
 முதாரா. சீவகன் இவை நல்ல சுண்ணம். இச்சுண்
 ணம் இவற்றிற் சிறிது நல்லவல்ல. காரணங்கேட
 டிரேல், பொற்புடைச் சுண்ணம் கோடையில் இடித்
 தவை. நல்லவல்லாதவை மாரியிலிடித்தவை என்
 றான். சுரமஞ்சரியின் தோழி கனகபதாகை, ஒரு
 வரை விரும்பியகாலத்து அவர் செய்யுங் தீயவும
 நல்லவாம். விரும்பாதகாலத்து அவர்செய்யும் நல

அயி சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

லவும் தீயவாம். இஃது உலகத்தியலபு வள்ளலே! நீ கூறிய தீயகை என்னுள்ளம் கொள்ளுமபடி அறிவித்த பின்னாலலது நீ இவ்விடத்தினின்றுபோகப் பெறும் என, அவனும் அது கேட்டுக் கொதையினைப் 'யான் சான்றால் உணர்த்துகின்றேன். நீ நெஞ்சால் தெளிக என்றான். அண்ணலே' உணர்நின், தேவரினும மக்களினும நின் சொல்லைக்கடந்தறிவாரிலலை ஆதலால் அவரை யொழியாத தமமினத்தில் ஒன்றையொன்று அழைத்த சொலலை அறிந்து பயிலகின்ற பாவைமுதலாயின இகணைத் தெள்ளு நீதகுமாயின், யான் உடம்படுவேன என்றுள் சீவகன், பொன்னையா! சோலையிலே வாழ்பவா * நாலவருளா அவா நடுவாயுணர்த்துவா எனறு உறக கனகபதாசை எம்பெருமான அருளியபடியே ஆம என்றான். எறுமபின்பாடை அறிந்த விகார மாந்ததனபோல * சீவகன் வண்டி ன்பாடை அறிந்தவறுதலால் வண்டிகளைச் செவகின்றான். எங்கு மோடித்திரியும் அருமடிகாள், மிஞிறுகாள், மதுவாணி மரிழகின்ற வண்டிகாள், தேனுண்டு தேக்கிநிமின்ற தேன்காள், வமமின எனவிளித்தான். விரி

* “நாலவரென்று உயாதினையாற் கூறுதல் “ ஒரு வரைக் கூறும்” எனனுஞ் சூத்திரத்தது ஒன்றென முடித்தலாய் கொள்க. தொலகாப்பியம், சொல்லதிகாரம், கிளவியாககம், ௨௭.

குணமாலையாரிலம்பகம். ௮௧

தலும அவை * கேட்டு வருதன. சீவகன் அவற்றை
நாககிச் சுரமஞ்சரி சுண்ணமும் குணமலை சுண
னமும் மிகநல்லனவாயினும் இவற்றில் நல்லனவா
றாக்கொண்டு உலாமின் என்று கூறி, இருவர் கண
னங்களையும் திரணி கையாலேகதி ஆகாயத்திலே
நாவினான். நறு நாற்றம் தீநாற்றம் எனவும் பகு
ததலிற்றி எல்லா மணத்திலும் செவலும இயல்
புடைய சுருமபும் மிஞிறும இவைதீய என்று உலா
றுது போதலின், சுரமஞ்சரி மணமம் நிஷததே
சீழந்தன. நறுமணம் ஒன்றிலே செவலும வண்
தீம தேனும் குணமலை சுண்ணத்தை அரும்பியுண்

* “ வண்டுக்குச் செவியுண்டாம். “ தாதுண்டுபி
போதுமுன்னுங்கு எனறும், “ இரங்கிசை ஞ்சீருடு
துயபிதாதுத ” என்றுங் கூறுதலிற் துயபிதது கிளையா
ந்நான்குமெனக. “ நண்டுத் துயபியு நானகறி வினவ
—பிறவு முளவே யககிளைப்பிதப்பே ” என்று தும்பிகு
செவியின்றெனவே இவற்றிறகுஞ் செவியின்றாமாதலாகே
வருததமிகுதியான் இவற்றை நோக்கி வாளா கூறியதன்றி
வேறன்று, இவை வந்து கரிபோதலில், கேள்யயிலலன
வருதலென்னை? என்பது சடா அதற்கு விடை ஆயி
மா நண்டுத் தும்பியுமென்று துயபியைப் பிணவைத்தது
மேல்வருகு சூத்திரத்தின் “ மாவு மாக்களு மையறிவென்ப ”
என்ற ஐயறிவு இதற்கு மேறுதற்கெனறுணாக. இதனை
வாராததனால் வந்தது முடிததலென்றா தந்திரவுத்தியாற
கொனக. அதுவே ஆசிரியாக்குக கருத்தென்பது சான்றோ
ருணர்ந்தன்றே. “ பூத்த பொங்காததுணையொடு வதிற்த
—தாதுண் பறவை பேதுறலஞ்சி—மணிநா வாராத மாண
வினைத தேரின் ” என்று அப்பொருடோன்றக் கூறியதெ
ன்றணர்க.” ஆராய்ந்து பொருநதுமாறுணாக.

௮௨ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

டன. சுரும்பும் பிஞ்றும் ஒரு குணத்தன வாத
லால், இரண்றிம ஒரு கையை நோக்கிச் சென்று
உண்ணுதொழிந்தன. மற்ற இரண்றிம ஒரு குணத்
தன வாதலால மற்றொரு கையை நோக்கிச் சென்று
உணடுபோயின. சீவகன் சேடியரை நோக்கி யா
ன் கூறிய நடுவு நிலைமை நாமககுப் பொருநதிற்
றே என்னும் நோக்கதகானே நோக்கி யான் தேற
றின முறைமையை நுகங்கைமார்க்குக் கூறுவீ
ரென்றான். கனகபதாதை, சீவகனைநோக்கி நீலமணி
யைககரைத்து நிறங்கொழுத்தி எழுதினாற்போன்று
வெளாது உலகைத் தமககு விலையாக விற்கும் புரு
வங்கையுடைய சுரமஞ்சரி கணபோலத் தபபாத
வேலுடையோய! நீ தேற்றிய முறைமையை யா
றுடம்பட்டுப் புகழ்ந்தேன் என்றான். என்றவரும்
மாலையும் சென்று குணமாலைக்கு வென்றி கூற, சுர
மஞ்சரி வருந்தினாள். குணமாலை சுரமஞ்சரியை
நோக்கிச் சந்திரகிரணத்தால உழுககப்பட்ட தாம
ரைமடுவை யொத்து வருந்துகின்ற பாவாய்! என
றுடனே கடுக முன்புபோல நகையாடி உரையாய
என்றிரந்தாள். சுரமஞ்சரி, குணமாலையை நோக்கி
நின்னைக்காதவித்து எனது நலஞ்சுண்ணத்தை இக
ழ்ந்தவன், இனி என்னையும் விருமபித் தானேவந்து
என்னடியைத் தொழும்படி நோற்பேன். அவன்
நின்னை விரும்பும்படி நீ முன்னே நோற்றாய் என்று
தன் குறிப்பைக் கூறும்படி கூறிப் பின்பு உரையா
டாது சென்றான்.

குணமாலையும் நீராடாது சென்று கன்னிமாட
த்தை சோந்திருக்க, அவணற்றாய் சுமநி தன் மகள்

குணமாலையாரிலம்பகம். ௮௩

ராடாது வருதற்குக் சாரணம் என்ன என்று கேட்
 றாள். கேட்டவட்குக் கன்னியர் சூழ்ந்ததினறு கா
 லிலே நிகழ்ந்ததைக் கூறினார். சுமதி, கண்கள் ஒ
 றறன் குறிப்பினை யொன்று தப்பாமற் கொண்ட க
 பபினவாயினும், பெண்கள் தமமனத்திலே வேறு
 க்கொண்ட செற்றங்களை விடாநென்று தானுட்
 டிகாண்டு குபேரத்தனைக் சார்ந்து, நாமங்கள் எண்
 னம் விண்ணில இயங்கும் திங்களை இயக்கமறத் தடு
 பார் எண்ணமாயிராநின்றது. இன்று நீர் விளையா
 டிலே ஏந்திழை வேறுபாடுறு ஆடவரைக் காணி
 மறு, அவர் பெயரைக் கேட்பிறும உண்ணென் ன
 றாறு வருசினம் கூறினாள். அஃது என்னாவிக்குக
 டற்றமாயிற்று என்று நையாசினறு தெமொழியால
 டுவன் மனங்கொள்ள அறிவித்தழுதாள். குபேர
 த்தன், நங்கை இங்ஙனம் வருசினங் கூறப்பிறந்த
 து எனனென்று கேட்ப, சுமதி, சுமருசரி, குண
 மாலையோடு இகவிசக்ஷணம் தோற்றாள். தோற்ற
 மடான, நம்பி சீவநன் திறத்தாலே ஆடவொல்லா
 நாயுங் காயநதாள். பிறந்த காரியமிது இதனை அ
 ரிவாயாக என்ருள். குபேரத்தனை, துயில் கொ
 ன்ரும யானேபோல வருத்தந் தோனற, பெருமூ
 ட்செறிநது, என் பாவை நினைந்த காரியம் வே
 ரென்றன்றி இதுவேயாயின, மிகப் பெரிதும் மகி
 தக் கேட்டேன். கோதை தெருவினன்றி இநநகரி
 லும் மாநதர் இயக்கத்தைக் கடியவேண்டினும் வெ
 ள்ளமென்னும் எண்ணுடைய நிதியாலே அவன் விரு
 ம்பியதைச் செய்வேன். அதுவேயன்றி இன்ன
 தோர காஷத்திலே இன்னதோரநகரில இன்னதோ

அச சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

இடத்தினெல்லையில் இத்தன்மைப தொரு காரிய
 திறகு ஒரு வணிகன் மகன், ஆடவர் வாராமற்
 ஈழத்தொழுகினான் * போலேஎன் புகழ் நிற்கவேண
 ம். விலையில்லாததோரா ஆரத்தைத் தருவாயென்று
 வாங்கிக்கொண்டு சென்று, அரசனுக்குக் கொடுத்து,
 நன் காரியத்தைச் சொன்னான். அவன் அங்ஙன
 மே ஆக என்று கூற, தெருவில் ஆடவர் இயங்கா
 ராயினர். குபேரத்தன குணமாலேவதியும் மாடத
 தில ஆண்பாவைக ளெல்லாவற்றையும் அழித்துப்
 பெண்பாவைகளாய்ச் செய்வித்தான்.

குணமாலே, வாழ்நாளிலிதுதிக்கண்ணும் செ
 னன் என்னேக கூடுமாயின கூடுக. அவனையொ
 றிய எனது நிறையை அழிப்பாரிலலையென்று ஒரு
 லாந்தையுடையவளாயினான். பின்பு குணமாலே,
 இனபந்துக்குக் காரணமான கடுநட்பு, பகைக்குங்
 காரணமாய ஒரு வினையாடடினால் நட்பினைத் துறப
 டிக்கும் என்கின்ற “வினையாட்டே சலமாம்” என்
 றும பழமொழியை நினைத்து வருந்தினான். வரு
 திப புனலாடவேண்டி, சுரமஞ்சரி நட்பைப் பிரி
 த நினை நீங்குதற்குப் பிண்டியினான் அடிக்கு அ
 பிரம பொற்றாமரையும் ஒழிந்த மலரையுமேற்றி வ
 ணங்கினான். மனனன், பொன்னுசையுடைய மா
 டகளும அந்தணரும் கொள்க என்று நீராடு தானங்
 கொடுத்தலின் அசசனம், ஆகாயத்திற் சென்றதோ

* போலே— “ஒப்பில போவியுமப்பொருட்டாகும்”
 என்றதனால் உரையசையின் பொருளுணாததுமாயிற்று.

† தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், இடையியல், உக

குணமாலையாரிலம்பகம். அநு

நீராசையோடு நிதியத்தை * யுண்டது. நகரார், மாமனை வாட்டிய இருபத்திரண்டாவது தீர்த்தங் றராகிய நேமிசுவாமிகளுடைய பொன்மதிலையு டைய செவ்வரைபோன்ற சீகோயிலுக்கு எட்டுக் கிகாடி பொன்னை நீராடுதானமாகக் கொடுத்தார். இரவலாக்குப் பொன்னை யொழிய, யானை முதலிய உடைமைகளை முற்படக்கொடுத்தவா, பின்பும அவிரவலாது காலடியிலே குவித்த பொற்கட்டியா லே அவருடைய தீவினையாலுண்டாகிய சிந்தாகுல மென்னும் நீராலே களையுடைந்த ஆசையென்னும் கடல அடைக்கப்பட்டது. சிலம்பணிந்த சிறடி யையுடைய மகளிர், கழலணிந்த ஆடவரோடுபொ ன்னிற்றைந்த யாறு, போக்களத்தை யொக்குமபடி நீராவத்தை விளைந்தார். முன்னே சுனமை தேரு நின்ற காலத்துச் சீவகனோடிருந்த நகரத்தினும் அ வனைச் சேர்ந்தாரும் வேறுபோக வினோத்ததிறம்கு மூடும் புத்திசேனனும் ஒழிந்தோரும் சீவகனைச் ச டுஞர்.

மேகலையும் சிலம்பும் வணடும், சேம உரிந் ன்றி ஒருயிரையுடையீர்! இவள் கண்ணந்தேயும் தமாகி உயிரைப் போக்குகின்றது. ஆதலால் நீவி லுட்பபோமின என்று சொல்வதுபோல வெள்ளிக்க, காமவல்லி போலப் புனைச சோபவளைக் காணமி ன். மகளிர் பீலிமஞ்ஞையினுடலைக்கண்டு தங்க ந்த

* உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை—யுண்டனபோல ககற்றலுமரபே” குணனுண்பப்பட்டோ என்றறபோல. மே லே கண்ட குத்திரம், தொல்காப்பியர், பொருளதிகாரப் பொருளியல், 100.

அசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஊ உலரும்படி பரப்பி இருப்ப, பேடைமயில் அம
களிரைத்தன் தோகைமயிலென்று கருதிச் சென்று
ல்லி. அல்லாமைகண்டு நாணிச்செலலும்படி மயங்
தமாறிருந்த தோகைபோலவானைக் காண்மின.
ன்று வெவ்வேறு போயினொல்லாரும் கூறும்படி
ததன்மையவான இவையும பிறவும, கவிகளாற
கழ அரியனவாய்க காண்டற் கினியனவாய் நடந்
ன.

அப்பொழுது ஆங்குத் தியன நீராராகிய அந்த
னர்க்கு ஆக்கிய சோற்றை ஒரு நாய் கவனிற்று. அ
நாய் அதுகண்டு கனன்று இனிப பிழைத்துப்போவை
யா என்று கூறிக் கலலும் தடியும் கையிலே கொ
ள்கெடுக்கூடலும், அஃது ஒரு குளத்தைப் பாய்ந்
த நீந்திற்று. அவ்வளவிலே அம்மூர்க்கர் அதனை வ
ளத்து அதனகாலொடியத தடிந்தார். இப்பிறப்பில
ானது உண்டியை விலக்கிய நீவிர் மறுபிறப்பில
ானக்கு ஆளாவீர் என்றாற்போன்று ஆள் என்று
அது குரைத்தலையும் உணராராய்ப் பின்னருங்கொ
ளார். அப்பொழுது களிமகனொருவன், கடகுட
மந்த மனைவியா இருவரோடு யாவரும் துணுக
கன வந்தான். வந்தவன், ஒரு முழையிலே இர
நடுமதி கதிரைச் சொரிதலபோல மனைவியர் இரு
ரும் வெண்ணிறமான வட்டகையை தன் வாயி
ழுத்திப், பூவாலாகிய நறவைவார்க்கக்குடித்தான்.
தடித்தலால வெமமை பரந்து சுழலுங்கண்ணின
யைச் சோர்ந்தமாலையினனாய்க் கழவினனாய் வீக
ய கருங்கசசையனாய் மழலைச் சொற்களாலே வை
த, எனது நாயை அடித்து உயிரைப் போக்கினீர்

யுஷ்யிரைமீட்டுத்தருக; அல்லது என் கைவலி
 யத்தாங்குக; அவ்விரண்டும் அல்லவாயின் கட
 துத்தையுடைப்பேன் என்று சங்கேதங்கூறினான்.
 ல்வினை யொன்றும்செய்து அறியாதவன், அந்தண
 னா இவ்வாறு வருத்தலின் கீர்த்தியால் எங்குஞ்செ
 லுகின்ற வேலைவல்ல சீவகன், வலலே சென்றான்.
 சென்று உயிரி நீத்துக்கிடந்த நாயை நோக்கி யான
 டுகின்ற மந்திரத்தை நீ ஒருப்படடு நீணையின் இந்
 டாயுடம்பைப் போகட்டு, செலகதியில் திங்கள்போ
 ல ஒளி காலவதோர் பெரிய உடம்பைப் பெறுவை
 யெனினான். என்றலும நாய் தன்செவியாலே செ
 டு விசாரித்து இருகண்ணினின்று நீ ஒழுகச் சீவக
 ன நோக்கி மனமொருப்பட்டு அது நோன்ற வால
 குழைத்து மகிழ்ந்தது. சீவகன இது காலமென
 றறிந்து மந்திரத்தைக் கூறத் துணிந்து தாழ்ந்து மந
 றிரத்தின் செய்கை தழைக்குமபடி நின் மனத்தி
 டைய செறத்தையுதல் நீக்கி, உள்ளதன்மேலுந்
 தாய் பற்றையும் பெறக்கடவதன் மேற்றுகிய ஆ
 வத்தையும விடு. இறைவன் சொன்ன அமுதத்
 தையுணர்வின் நின் கண்ணின்ற கரியபாவவினையி
 னீங்கி நுகறிபெறுவை என்று, மந்திரத்தை உபதே
 சிக்கின்றான். இமமையில் நறசெய்கை ஒன்றுமில்
 லாதார வாழ்நாள் கழிகின்ற காலத்து, ஈண்டு அவா
 செய்த நினைவினின்று நீங்க, முற்செய்த நல்வினை
 யை விசேஷஞ் செய்தாகிய மந்திரத்தை அவன் உப
 தேசித்தலும், அந்நாய் ஐந்துபதமுடைய மந்திரமா
 சிய அபிராதத்தையுண்டு அவ்வுடலைவிட்டுத் தேவ
 னாய்நிறையின் வ. அக்கேவன் ஆங்கொருமலை

21-2 சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

னுச்சியிற் சென்று கூத்தாபோலக் கோலங்கொ
 றி யாவரும் வியக்கத்தோன்றி ஆரம்பையரிட
 து மகிழ்வெய்தினான். அவன் நாயப் பிறப்பிற
 ற பஞ்சநமக்காரமும் நீராகத் தீவினை கழுவப்பட
 , தோன்றுமுறைமை இன்னனமென்று நூல்க
 ற சொல்லப்படாமற் றேன்றும இந்நிரலில
 லாததுத் தோன்றி, தேவனாயினான். தேவனாய்,
 னைத்தாற் றேனாவதாகிய அவதிஞானத்தால் சீவ
 ன் நிலையை யுணர்ந்து, தனக்கினியனாய் இழிந்த
 ன்நிலையைப்போக்கி, உயர்ந்த நிலையாக்கிய தோ
 னை சாணவிரும்பி விண்ணாக்கடந்துவந்தான். அ
 னெய்யா சுதஞ்சணன் என்று கூறுவா. அவன்,
 ா யோசனை நறுப்புடைகமழ, ஒள்ளிய நிலாவை
 ிசிய மதிபோல விளங்குமீமனியாய், தன்னுசிரிய
 ாசகண்டபொழுதே முடிதுளக்கிக் குறுகினான்.
 லாக்கததானும் மதியைத் தோற்றுகிறதொன்று
 ிதிபோன்ற சீவகன், பார்த்து இவன் யாக்கை,
 றல யாக்கையாரிராநின்றது. நனையும் றிமைதக
 ிலை; கண்ணியும் வாடவில்லை; ஆதலால் தேவ
 றவான் என்று தேறி அவன் வரவை மன்றாக
 கட்கவேண்டி நமசிநீயாரென்றான். சுதஞ்சணன்,
 நதாய், யான நின்னருளாலே இங்கு நின்று
 பாப் இயக்காக்கு இறைவனாகி சங்கவெணமலையி
 ராச்சிற சந்திரோதயம் என்னும் நகரிலே இரு
 பன் எனச் சீவகன், சித்தக்கேததிரதைப்பெற்ற
 ததபரமேட்டிகளுடைய இன்பமெல்லாம் இன
 றலாக்கு வந்ததென்றான். சுதஞ்சணன், பாடல
 ண்டரற வட பிண்டிப்பகவனது இறைமைக்குன்மை

ஹவ்வுலகமெல்லாம் அகப்படுத்திற்றேபோல, நின்
 ஹ இறைமைதன்மையாலே உலகமெல்லாம் அகப்
 படுத்தி அதிற் பலலுயிரும் கண்ணாடியிற் பாவை
 போல நீ வருநதிய தொழிலுக்கு வருந்தும்படி நின்
 ஶடி இடததே தருவேன் என்றா. சீவகன், நா
 ளொடு பககங்ஞங்நெட்டு வீழினும் வீழும் தன்
 மையிலலாத கோள்கரினுடைய உரிமையொத்த
 உரிமையுடையாய் வானோடு வயவர்வந்து யானைத்
 தொழுமோடு எனனை வளைத்து வீரம் செய்வரா
 நீன, நண்பனே! அப்பொழுது நின்னை நினைப்பதல
 லுது பிறவற்றால் ஒன்றுங்குறையில்லென் என்றான்.
 மேல வருகின்ற ஊழ் சீவகனுக்கு இக்கருத்தினைப்
 பிறப்பித்தலால் அவன் இங்ஙனம் சொல்லவே, சுத
 ஞ்சணன் போகக்கருதிச் சீவகனைப் புலவியான் நின்
 னிழல்போல நின்னை நீங்கேன் நினக்கு ஓரிடாவந
 கால் என்னை நினைப்பாயென்று கூறிப்பின்னும் இன்
 சொல்லுரைத்து மின்மாயாது பறக்கும் நிலைபோ
 லே விசம்பிலே பறந்துபோயினான். சீவகன், கூறு
 கின்றான் தானமுதலிய நன்மைகள் இம்மையிற்
 செய்யாத சுணங்கன், இவ்வுடலை நீங்கி இதற்கு
 முன்னர் நல்வினை வந்துதவி ஒருவன் உபதேசித்த
 மந்திரத்தாலே தேவனுய்ப்பிறக்குமோ என்று உல
 கத்தார் கருதவேண்டா. இருமபை உலையிலேயி
 டி ஊதி உருகினமுகத்து இரத்ததைக் குத்த அது
 மாற்றற்ற பொன்னாய் விளங்கு நிறத்தைப் பெறு
 கின்றதன்றே. இதுவும அததன்மைத் தென்று
 கருதுக. எரியொழுங்குபோலும் வேலின் முனைக்
 காலே லொணியன் லொலணன் மடகலாயினைத்

2 சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

என்று பின் காமனுக்குத் தோற்கும் தேவர்களெ
 பாம சிமாண்களாக; நீக்குதற்கரிய ஞானாவரணீயம்,
 சௌவரணீயம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயுஷ்
 , நாமம், கோக்திரம், அந்தராயம், என்னும் எண்
 னைகளையு நீக்கி, வீட்டின்பத்தை யுணடாக்கித்
 நம் அருகாணையல்லது யான் தலையால் தாழ்ந்து
 னாகுவேனோ; பகிராத முயற்சியாகிய ஏரைப்
 -டி, உடம்பாகிய செய்யைத் தவத்தாலே வரு
 வவித்து, விரதமாகிய செந்நெல்லை விதைத்து, சா
 க்திரமாகிய நீரை வற்றாமற்பாய்த்தி ஐம்பொறி
 யிய லோலியைப் புலனாகிய பசுக்கள் பிரியாதபடி.
 ததுப் பரிகரிப்பின் அந்நிலை, முதலில் துறக்கத்
 தத்தந்து, பின் வீட்டினை வினைக்கும் என்றான்.
 வகனும் தோழரும் அவ்விடத்து நினைதும் போகா
 நக, * இமயத்தை நட்டுப்பரிமபைச சுற்றி அக்கா
 ததே கடலைக் கதறக்கடைந்தவா அரவம் ஒப்ப
 ரறுபட்டாடுதொகு நகரின் மாந்தரும் மாதர்களும
 பாய்கை புககார். ஆடவர், நிரையாகிய ஆடை
 யயும் தாமரையாகிய முகத்திற் கேற்பக்குவளை
 யாகிய கண்ணையுமுடைய கயமடந்தையை நுகர்ந்
 தார்.

நுகர்ந்தவர், தண்ணுமை, முழுவம், மொந்தை,
 குணிச்சம், இவற்றினோசைகளையும் பிறவாச்சியங்
 றினோசைகளையும் விரலினாலும் அகங்கையின
 றம் புறங்கையினாலும் தெறித்துக் கொட்டி
 ம் குடைந்து இசையுமபடி நீரிலே பிறப்பித்
 த மகளிரோடு விளையாடித் தேவரை யொத்தார்.

அடினோர் ஏறிச்செல்லுதலால் தேரும சிவிகையும
 ரிலும, பிடியும மாவும், ரண்டி நகர்க்குப்போயின.
 வவளவிலே அரசனது அசனிலேவகம் எனனும யா
 , காவற்சங்கிலிபிணிந்த மரந்தையும கம்பத்தை
 ம் அடியிலே முறித்து முழங்காத் கடலெனவும
 மையாற காறதெனவும கொடுமையாற சுற்றெ
 வும் கோவத்தால் இடியெனவும சேரக்கோரலால்
 முறிக்கியெனவும தோன்றிற் ற. தோன்றலும அ
 ன கருதிய நினைபினை மெல்லாம தோன்றாமல்
 தந்த மக்கள, ஞாயிறின் முன்னர்த்தோன்ற
 ம் மறைந்த மீன்களையொத்தாம். அங்ஙனம் ம
 தலை அறியாத குணமலை மேலே காழகர்
 னம் செல்லுமாறுபோலக் கனிநு அணுகாசென்
 து. இஃகாய் அதுகண்டு சிவிகையாவிட்டுப்போ
 அப்பொழுது குணமலை அருள் மின்போல நடு
 தென்றான். அவட்குந் தோழியாகிய மலை, அது
 யுடு இவையனை எண்ணுகொன்று இவ்விடத்தே
 திமெல்லையில் ஒரு வீரன் தோன்றி இவ்விடக்கா
 ம. காத்திலனாயின் யான் இந்ததரின் அவது ஆ
 னறு தன்னொருசிலே நிகைந்து, இரண்டு கையினை
 ம தலைமேலேவைத்து, இவ்விடத்தில ஆணமக்கள்
 ல்லையோ என்று கூவி, கபிறு எதிரே சென்றனு
 ம அளவிலே அருகிக்கவிந்து நின்றான். மேல்வரு
 ன்ற ஊழ் அவளுக்கு அக்கருத்தினைப் பிறப்பிக்க
 வள அங்ஙனம் கூவிநின்றலும, தோழரோடு செ
 ற சீவகன், குணமலையது வருத்ததைக்கண்டு
 பண்ணுயிர சாதலைநோக்கி, அவ்விடரை நீக்காது

3.2. சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

யென்று எண்ணினான். எண்ணினவன், வேழநான்
 நாரும் வெல்லும் ஆற்றலற்றதலால் அசனிலேவத
 நதக்கொல்ல எளிதாயினும் கொன்றாற கட்டியங்
 ாரனுக்கும் தனக்கும் வேறுபாடு பிறக்குமென்று
 அறிந்தவைததும் பெண்துயாகணிப் போக்காது
 பாதுகாணும் அவவேறுபாடு தனக்கு நன்றென்று
 துணிந்தான். துணிந்து தான் செல்வதற்குமுன்
 னைகளிற் இறைஞ்சாதபடி காதிற் (நுண்டலத்தை
 வாங்கி மலைமேல் விழும மினபோலே அதன் மத
 ச்சத்தே எறிந்து அதனை வைத்தோடினான். ஓடி
 வான், யிரிமின்ற படகதைப்புடைய நாகத்தைப்
 றுபாய்கின்ற கருடனபோலே மாண முண்டினை
 மாலைமையச் செறுத்து இறைஞ்சுகின்ற அவனிலே
 அதக்கிரி நெற்றியிலே பாயந்த சிவகாமபோன்று
 அதின் மதச்சகத்தின் நடுவே குதித்து இடிவாய்
 ங்கி ஆத்தான். ஆர்த்துக கோட்டிடையிலே
 யாலே கூறமுனப்புடைத்தலும், அக்களிறு கா
 டுது சீவகன்மேலோட அவன், அஞ்சாடியக கு
 மாலைமைய பிழைக்கக் கொண்டிப்போயினென்றே
 எவ்வே மதியைய பிடிக்கச்சென்ற கருமபாம
 சூரியன்மேலோடினாற்போலக் குணமாலை மேற்
 ன்றயானை அவளை விட்டுச் சீவகனைக் கைகரு
 அகப்படுத்திய போர்செய்யத்தொடங்கிற்று. அ
 ன், மழை மின்னினும் கடுக உடம்பைச் செய்
 மருப்பிடையிலே புகுந்து காற்கீழே வட்டுப்போ
 அடங்கிக் கரந்துபோய் அது சேணில்கிற்கத்தா
 னுள்ளது. அசனிலேவசம, சீவகன்மேற் செல்லு
 ிட்டு

கால்ல ஒடிய குஞ்சாமொத்தது அப்பொழுது வகனும் அக்கண்ணனை யொத்தான் பின்னா அக நிராகிய தெய்வத்தைக் கண்ணன் கொல்லாது டின் அது பெயாநது தன்னிலையிலே போதலபோ ச சீவகனும் கொல்லாது விடுதலின் அசனிவேக ம பெயர்ந்து தன்னிலையிலே போயிற்று. சீவ க, அசனிவேகத்தை வென்று குணமாலைக்கு அந் முத்தியன தோற்றலின், ஐஞ்ஞாற்றுநாலவா சமு பரவாநிற்கவும் தனியேபோய்ப் பொழிவிலே சாந்தான. விரயமாலை தன் மகளாகிய குணமா லையக்கண்டு நங்கைக்கு இன்றுவந்த வருத்தம என னன்று வினவி, தொழிமா அதுகேட்டு அவளிய மாலை இறந்துபடாதிருக்கவேண்டி யானை கொல்லா முத்ததென்று மொழிதலை மறைத்தாா. அவா றுமையின் அதனை அறியாத விரயமாலை, குணமா லையை வருக என்று கண்ணிரைத்துடைத்து இடை முத்தப புல்லினாள். புல்லி, நங்கை, தொழிமா ட்டனை கொண்ட விரையாடடின மிருதியால் வந்த வருத்தமே என்று தன்னறிவாலே நாடியிருந்தாள். இருந்த அவளாலே விரயமாலை குணமாலையை கொ கி, கிளி, எனக்கு வளவந்தே பாலையேந்தும் அவ லையைக் கொணர்மின என்று கூறி நின்னை அழை பாடுவதது ; அது வருந்தாதபடி ஆண்டுச் செ லென்று கூறினாள். குணமாலை சென்று கண்ணி டாடத்தே சுற்றத்தை நீக்கி இருந்து கிளியைப் பாத்ததுக் கிளியே நின்னையொழிய வேறொரு வாயி லயானுடையேனல்லேன. இனி யான் உய்யுமபடி மடிக்கே - - - - - செயின்னன் வாகிவி நக்சாயகீகை

மாதேகொள் அவன் இந்நாட்டிலே இருக்கின் வருந்
 மாதேயுரைப்பாய் என்றது. எனலும் தன் வருந்
 ததை வெளியாகக் கூறித் தன்பள்ளையாகிய கிள்
 மையைத் தூதாகப்போகவிட்டாள். அக்கிளி, அவ
 மது நானும் குலனும் நன்மைகுறையுமபடி அவ
 மது வேட்கை அறிவித்தற்குச் சீவகனைக் காண
 மெனடி, விண்ணிலே சென்று அவனிக்கும இடம்
 மையிறவது. அதுபோயினகாலே சீவகன், பலமணி
 மனைக் கரைத்துப் பலதிறத்து வண்ணங்களைக் கூட
 மக குணமாவை யானையின்முன்னர் அஞ்சிநின்ற
 மடுக்கத்தையும் தன்னைநோக்கின நோக்கினையு
 மெழிமேலே தீட்டி, நெகிழ்ந்து வீழ்ந்தாரின்ற ம
 மலைத்திருத்தலாகாதென்று மனத்தாற்குறித்து அ
 மைப்பாரத்து நின்று மகிழ்ந்து புலவி, இவளணிந
 மைமையும் புணரும் அமைபுகளும் நோற்றன. ய
 மனை மோலாதேன் என்றான். சீவகன் குணமாவை
 மைக் கருதி இங்ஙனம் புலம்பலும், கிளி, காரியா
 மபடிந்ததென்று வந்து அவளது வருகைமுற்ற மெ
 மரியை அறிவிக்கலுற்று, அதற்கிடையீடாக, காந்த
 மத்தகை வருவதைப்பார்த்தது, இவ்விலக்கண்ட
 மையான யானைகால்லெனறையுற்று, இவள் யாவன
 மினுமாக இத்திறப்பற்ற தென், இவள் மேவி
 மாரியத்தை முடித்து மீண்டபின்னலலது யா
 மசேரக்கடவேனலலேன் என்று சண்பகத்தைச் சே
 மகது. காமத்தாற் புலத்தலாலே புதுநீரில் த
 மொத்து நடுக்கமுடைய ததகை, கண்கிணியெ
 மிப்பவதது சீவகனைக்கண்டு பின்பு படத்தைக்
 மிப்பவதது சீவகனைக்கண்டு பின்பு படத்தைக்

ஈ இயக்கியென்றலும், தத்தை, துகிலும் குழலும்
சார எழுகளின் * இது புதியதோரியகதி, நீ பொய
றினாபுமல்லை குணமலை, நின்மனததை இயக்கு
வின் இயக்கியே யாவள என்று கூற, மதியம முக
த அருமபியதுபோலத் திருமுகம வியாபபை வி
ரத்தது புருவமேறி வளைந்தன கணசிவபடினும்
வந்தன. சீவகன், நோக்கிப் பாவாய், இருவே
க்கும உடம்பு இரண்டல்லது பாவியேற்கு நீன்
யபிரே எனனுபிராயிராநின்றது. இது நந்தன்லம்.
யகையிலே மேவி அதனை விருமபிய அன்னம், மண
ரற்று நீரிலே செல்லாதே, அதனை நீ அறிதியாத
புலவியில நீடல் என்றான். தத்தை புலந்தே
பாதலும், கிளிசென்று சீவகன் பாதத்தை வணங்கி
மந்தனே! நின்னடிவாழ்க என்றது. சீவகன், நின்
ரவு யாதனைக் கருதியோ என, கிளி எஃகியாய்.
ணமலை, களிற்றொடு பொருத ஐயனைக்கண்டு அ
ன செவ்வி அறிந்து வாவெனகூறிய வார்த்தை
டனே யான் வந்தேன் என்றது. சீவகன், தத்தாய்!
காடிய வேழமென்னும் நோயுண்ட விளாமபழம்
பால வெறுவியேமாம்படி நெஞ்சையும் நிறை
யயும் பிறரடியாமற் கண்ணினுற நவாந்த கல்யி
டுங்கினான். அவளது தன்மை எங்ஙனே என்று
கட்டான். கிளி, குணமலை படுகதுயரைக கூறி
று. சீவகன், யான் ஆற்றும்படி குணமலை சொ
ன சொல்லாகிய மருநதைத்தந்த நீ நினது மனந்
பிற பொருந்தியதை யுரைத்துக்கொள்ளெனக கிளி,

* இது வென்றது இயக்கியை அவள் தெய்மாதலின
பாருந்துமாறு ஆராய்ந்துணர்க.

அவட்கு நின்றோளே இனியமருந்து என்றது. சீவகன், அவள் சுற்றத்தார், பொருளையும் ஊரையும் காவேண்டுமென்னினும் யான் அவற்றைக் கொடுத்து எனது * கற்குன்றேந்திய தோளிணையைச் சேர்த்து அவளைச் சோவேன். இச்சொற் சலியாது சென்று சொல் போ என்றான். கிளி குணமலை வருத்தநீரும்படி அவட்கு இவைபெல்லாம் சொல்லுந் லரிது, அதுவுமன்றி நின் வருத்தம் உண்மையென்று அவள் உணருமபடி திருமுருகத்தையும் திருவாழ்வையும்தருநொன்று கூறச் சீவகன் பிறா அறியாமல் ஒலையையும் ஆழியையும் தினைக்கதிரில் வைத்துக் கொடுத்தான். கிளி அவற்றைக்கொண்டு உருந்து பற்றதது. சீவகன், தத்தையது மனையேற்போய்த் தலையாலே வணங்கி அவருடலைத் தீர்த்தான்.

குணமலை, ஒரு பொய்கையைச் சார்ந்திருந்த கிளி சென்றதோ, சென்று இனியதுணைவனைத் துணையும்தாலாம இருக்கின்ற இருப்பினின்றிக்கித தனியான இடத்தைப்பார்த்துச் சேரக்கரு இருக்கின்றதோ, அக்கோட்டியைப் பொறுத்தெவ்வின்றதோ, பொறுத்துப் போய்ச்சேரந்ததோ, சேரந்து இது காலமென்றறிந்து நினைக்குத் துணைவிய குணமலை காமததியால உருகும். இதற்கு

* “கற்குன்றேந்திய தோள் எனததன்னைவியத்தல குறமெனின், † “கிழவி முன்னர்தறபுகழ் கிளவி — கலோன் வினையினுரிய வென்ப.” என்பதன் சுருத்த குறமென்று.” ‡ தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் பியல ச.

சய்யக் கருதுகின்றது யாதெனக் கூறிற்றோ, இஃ
காரு பாவமிருந்தபடி என்னே* கிளியார் போன
ருக்கு அவர்தாம் இனியதொரு வார்த்தையை
சானாராயின, கிளியார்க்கு முகமன் கூறினார்.
என்னுயிரைத் தந்தாரேயாவர். அந்தோ
வா அங்ஙனம் கூறாராயின, சுரமஞ்சரிபோல யா
முயன்று தவஞ்செய்தாயினும் பின்னெய்துவே
னா, ஆ! குணமலைக்கு இவ்விருந்தபாடு தகாடு
று உலகம் நொந்து அமுமபடி இறந்துபாடடை
யபதுவேனோ. காரியதகின் முடிவு காரியமகொ
ளபபோனார் அறிவினளவாயிருக்கும். என கொ
பதையெனபது யான் அறிவேன், இனி அதை
ரவு பாரத்திராதே கூடவிழைத்துப்பாரப்பேன
ன்று, வேலானது அகலம் என்னேத் தழுவுமாயின
ன்றோடு கூடுவாயாக என்று கூறி முதநாகிய மண
ிலே கூடலுக்கு வட்டத்தை இழைக்கின்றாள். இ
ழைக்கின்றவள், ஆழியுட்கிறுகின்ற கிற்றிலே ஒரு
ாதியைக்கிறி இது கூடாதாரின கிளி நல்வாவா
ந்ததேனும் அதுகேளாதே எனக்கு உயிர்போக
றகுமே என்று கருதிஅந்நேவிடிக் கிளியின் வ
வ நினைந்திருந்தாள். கிளி வந்து தான் போன
னபு குணமலைக்கு வருத்தமிக்குதியாலுண்டா
வதுபாட்டால் ஐயுறறு அக்குணமாலையே என்று
ணிந்து அனுசுவந்தது. குணமலை, கிளியை
ண்டு இஃது என்குகின்றதோ என்று உயிர்த்துத்
னைக்கதிரைப்பார்த்தது அதிலே யோலையுண்டென்
றகருதித் தொழுதாள். தொழுது கிளிமுறகொடு

* கிளியார் ஒன்றென முடித்தலாற் கொள்க.

152) சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

1. அது ஆழியினைக் கையினுள்ளே மறையக்கொண்டு
அது பிற்கொடுத்த திருமுகத்தைத் தலைமேற் குடி
அககிளியை வயிற்றிலே அணைத்துக்கொண்டான்.
கொண்டு சீவகன் வருத்தத்தை அககிளி கூறக்கேட்
ப உடம்புகுளிர்ந்து அவனோடுதான் ஆமபகுதியை
புடைய சீவகன் என்னும் பெயரைப்பொறித்த மோ
கிரதையிடிக் கிளியைப் பாலமிர்தூட்டிச் செம்
பொன் மணிக்கூட்டில் துயில் கொள்ளுவித்து அவன்
எழுத்தையுடைய ஓலையை வாசிக்கின்றான். எக
என்மெனின், சீவகன் ஓலையைக் குணமாலை காணப
ராக, காமநோய் சுடுதலாலே வெந்து ஆற்றாத யா
ன ஆற்றும்படி தான் வரவிட்டகிளியாலே மிகு
வருத்தநதீர்ந்தேன் நெடுங்கண்ணாளாகிய தானுப்
வருத்தமிகா தொழிவாளாக. அறததால் எட்டிய
பெருமபொருளாயும் பெருவளத்தைக் கொடுக்குப்
ஊரையும் குரவர் கருதினபடியே கொடுத்தா சினை
துதலாளது தோளோப் புல்லாதொழியேன். ஒழி
வேனாயின் அஞ்சினாமேலே படைவிட நினைந்தே
னாகக் கடவேன். இங்ஙனம் நூல் எற்றிமுறபோலக்
செவ்விதாய்க்கிடந்த உறுப்புக்கள்சேர்ந்த வரிக்கோ
பாலிலே தேனைவாத்துப் பருகுவாளபோலே பூ
னிமையுறறு வாசித்தான். வாசித்து எழுத்தை,
நோக்கி, சிலையான் நுமமை நீங்காது ஒற்றுமைப்
படக்கூறிய சொற்குன்றானாயினும் நங்கள் தருமநு
லோதினார்களை நோக்குமாறுபோல அச்சொல பூ
டையூறின்றியாக என்றே கருதி நோக்குமின். து
மையான் பாலவியும் பூவும் புகையும் சாந்தும் விள
கும் தந்து கைதொழுவேன் என்றான்.

அவ்வளவிலே செவிவிததாய்வநது குணமாலையாரை நோக்கி நின்றாயமகு முத்த தமையன் நினக்கு மாமனானவனுடைய மகனுக்கு இன்று உன்தாழை கைமுகமாகிய விருந்தை இட்டான். அவனுடைய பட்டாலே அவன் நினக்குக்குயவிலையாக ஒரு வலியைப் பொன கொண்டுவநது கொடுத்த நினக்கு ஏவலு சயதற்கு மகுறையுற்று நிற்கின்றதன்றிக் கண்டவா டககலாறறாத நின்னுருவைக் கிழிமிசைத்தீட்டி நினனை வழிபடுவதுஞ் செய்யும். அன்றியும் பையன் மனனானமையின் நினனைக் கோடறகுர்யன், அழகில் மிக்கான், பொருளுடைன், இனையன், நற்குணமுடையன், நின்பெயரை யலவது வேறொரு பெயராகக் கூற அறியான், இக்கூறுபாட்டையுடையவனு ட நினனைக்கொடுக்கக் குரவர் எண்ணியார் என்றான். குணமலை கையாற் செவியைப் புதைத்துக் களிப்பாற வென்றவன் “ பிழைக்கக்கொண்டுபோமின் ” பாராறசொல்லிற்குக் கூலியாக அவர்ககுத நாழ்நது யவன் செய்தலன்றி வேறுகொடுக்கத் துணிதற்குக் காணமென். இங்ஙனம் கடுகுசொல்லாகிய வாளாலே செவியை யிரோதேகொள, எந்தையும் யாரும் காலோசு என்னைக் கொடாராயின், யான் இறந்துபடுவா லானது, தவஞ்செய்தலொன்று இவ்விரண்டிலு ளானன்று நாளை எனக்கு வந்தது என்றமுதாவன். பாவிலி, பாவாய்! நின்கருத்து பசுவினெய, பாராசு நிரும்பிய தன்மையை யொத்தது. நீ நோற்ற கலனைப் பயத்தானனறே தட்டறற கேளவியானிட கே நின்மனம் பொருந்திற்று எனது குளிரசசொ லி இருகாலாவதும் புலவி நற்றாயாகிய விராமமலை

குசு சொல்ல, அவளும கணவனுடிய குபேரமித்திரா
 குசு சொன்னாள். அவனும் குணமாலைக்கு ஒத்த
 வன் சீவகனே என்று உடம்பட்டுக் கலைவல்ல நால்
 வரையேவத் தோமேல் அவர் சென்றார். செல்லலுப
 கருதுகன், வாயிலே சென்று போதுக என்று அவ
 ரை எதிர்கொண்டு வெற்றிலையைச் செப்பிலே கொடு
 க்க அவளும் கைக்கொண்டாள். கருதுகன் அவளை
 நோக்கிக் கறபகமன்னீர், நீர் வரப்பெற்றேனாகலின்
 இன்றே விடடைபெற்றேன் என்று முகமண சுடர்
 அவர், சீவகற்கு யாம் மகடகொடை நேர்ந்தேம எ
 ன்று உமக்குக் குபேரமித்திரர் கூறினா என்று கூறி
 னா. கருதுகன், குபேரமித்திரன் குணமாலையை
 சீவகற்குக் கொடுக்கப்பெற்றேனாகலின், அவனும்
 குசு சீவகனும் யானும் குற்றேவல் செயயகட
 வேம் என்று தாழ்ந்து கூறினான். வேதவேளவியிற்
 செந்திக்கொடியேபோலும் கருந்தையும் வினையமாலே
 யை மகிழ்ந்து குணமாலையை விருமபிழாள். வந்த
 நால்வரும் மணஞ்செய்யும்பொழுதைக கூறி முசு
 கதம தப்பாமல் முடிதறகுக் குதிரைமேலேறிக் கடு
 கச்சென்றார். சென்று கருதுகன் குற்றேவல் செய
 து மென்றதனைக் குபேரமித்திரற்குச் சொன்னா.
 அவன் கேட்டு மகிழ்ந்தான். கருத்தை கூறிய மொ
 றியை வினையமாலே கேட்டு அவளுக்கு அது கக
 தென்றாள். குணமாலைக்குச் சீவகன் அமைந்தான்
 சீவகற்குக் குணமாலே அமைந்தாள் என்று எல்லா
 ரும் இசையுமபடி சீவகன் அவளை வேட்டான்.
 குபேரமித்திரன், குணமாலையை நீர்வார்த்துக்கொ
 டித்தபொழுதே மழை மொக்குள்போலத் தோல

குணமாயோரிலம்பகம். நாக

மருமூடைய மகளிர் எழுநூற்றுவரையும் முடி
மிழை அணிந்தார் எழுநூற்றுவரையும் கோடி
மபொன்னையும் கருப்பாரந்த வயல்குழந்த ஐந்து
ரையும் கொடு தான். சீவகன் குணமாயையை
கந்த வாய்ந்தான்.

நீவினோயாட்டி என்று சிவதற்குத் தோற்ற
சனிவேகம், நாணிக் கருப்பங்கடிகையும் கவன
ங் கொள்ளாதாய்க் கிழிபுரினுட்ட இளைய திங்கள
யான் மருபிடையிலே கையை நாற்றி மதஞ்
சுழித்தலின் உண்ணாமலே கோபத்தோடே நிள்
து. பைககு முதுகிட்ட வேந்தபோலே பரி
வாடு நின்ற யானையை கடடியங்காரன கண்டு
தற்குற்ற வருத்தம் எனனென்று பாகனைவிழுவ
வன், அவனகோபம் கோக்கி நீவினோயாட்டி
று நிகழ்ந்ததைச் சொன்னான். கடடியங்கா
ன தீத்திரள் போலககோவிதது மதனைபோக்கி
வட்டரோடு போய்வுந்து வென்றதையும் காத்தரு
தத்தை யாழ்வாசினையிலே வந்துகூடிய இராச
களை வென்றதையும் நினைத்து என்னுடனும் போ
தொழிலைக் கருதிய செட்டிமகளை ஒடிக்கைக்கெ
யடு தருக என்றான். கொன்று உயிரகொணா
டாநின்ற குடராகிய மாலையையும் உதிரச்சட்டை
யையும் நிணமாகிய புடவையையும் உடைய யமல்
ளதர்போலே வேந்தனிலோயா சென்றான். சென்
ய, உருத்திரனும் உமையுமபோலே சீவகனு
ரணமாலையும் ஒன்றாயிருந்த அளவிலே, சிங்கத்தை
பிழ்ந்து குழந்த நரிகுழாமபோலே மலையை
கழங்கா. அதுகண்ட நாதி இளையர் குழந்தாயெ

௩. சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

எனது சீவகனுக்குக் கூறினாள். சிங்கவேறு தனது
 துணையாகிய பெட்டையோடு முழையினின்று
 புரப்பட்டாற்போலச் சீவகன், மனைவியோடு மன
 வறையினின்று புரப்பட்டான். குணமலை சீவக
 ன் வலியை யோமானாய் இவனுக்குண்டான துன
 யை யாகென்று அன்று யானைமுன்னர் நடுங்கிய
 நடுக்கத்தினும் பெரியதோர் நடுக்கமுற்று, மக்கட்
 டி ராவினிற்றற்கரிய இயல்புடைய நாகம், இடிப்புண
 டி மக்கட்டரவிலே நின்ற தன்மையை யொத்தாள்.
 சீவகன், கடடியங்காரன் ஏவுதலால் கடுகிவந்த
 இன்னா குழப்பமையும் அன்றி யானையைக்கண்டு
 அண் திரும்புகையாக கருதிய காரியத்தையும் எண்ணி
 யுடையதுகாது என்னுமபடி தானையை விசித்துத்
 தாழ்வேககிச சிலையையேநதி உயிர்பருகும் களை
 யைத் தெரிந்து வந்த காரியந் சொல்லுமினென்ற
 னா. இனையர் தாரினாய்! சச்சந்தன் கொலையுண்ட
 பின்பு எனையொழிய அநங்கமாலையையும் விரும
 ம அரகா தொழிலை நடாத்துகின்ற சீவகன் வாழ
 னான் இன்று முடிக்கின்றதுபோலே இருக்கின்றது
 அவனைக்கொண்டு வருக என்று எமமரசன் அரு
 வரிசசெய்தான். நீ அவனடி நிழலேறப் போதுக
 ளன்று ஆணையிட்டுக் கூறினார். சீவகன் அது கேட
 டி இடிக்கின்ற உருமேலுபோல முழங்கி முப்புரத
 கையெரித்த கடவுள்போலக் கோவித்து நந்தனே!
 இனிதகட்டியங்காரன் தோள் இழுக்குற்றன நீ போ
 பத தேரைப்பண்ணென்று சொன்னான். கந்தகன்,
 சீவகன் படைக்கோலத்தைக் கண்டு அரசனோடு
 மாறுபடுதல கேடுற்றா தொழிலாம் யாம்

வெகுநியை நிகழிப், போகத்தொழில் செய்யாதபடி
 வகையை விலக்கி, இவனை இலையரோடு போகவிட்
 டால் அரசன் இவன் செய்தவற்றை ஆராய்ந்து இவ
 னை வருத்தும் வெகுநியை நிகழும். அதுவே கா
 ரியமென்று தன் மனதே குழாநிலமுள். சிவகன
 னான ஆசிரியனுக்கு நோக்க நிலைமையை யொரந்து
 அவன் சொல்லாலே விரை பிணிப்புண்படபடுத
 லெனினமாரி நின்ற அளவிலே, கந்துதரும் சுநந்தை
 டம், அரசன்காப்ப ஒழுக்குநல சமக்குக் குணமால
 தென்று கூறினா. பெற்றதாயும் தகைதாயும் வேண்
 ட கொள்ள இவ்விட வந்ததென்று உலகங் கூறி
 நுல நிலக்கு ஆணைமகனற்தென்று அவர் கூறி
 ட சொல்லாலே காரியபோலப் பூட்டிப் பிணிக்கப
 ட்டான். சூரவர், சிவகன நோள்களைக் கசமிட்டுக்
 டடினாற்போலப் போகத்தொழில் செய்யாதபடி
 சிலககினா. விலக்கவே நாயிறறை அரசு சோந்
 நார்போலச் சிவகனை இலையர் சேர்த்தும் நகரம்
 அழாநிலநது. சுநந்தை, காரியத்தின்மேற்பென்ற கரு
 தது மீண்டு அன்புதோற்றுதலில் காளாய்! நம்பி!
 சிவகசாமி! எனக்கூறிக் தோளிலணிந்த பழைய
 மத்துக்கரும கண்ணாகிய கடலிறபடுகின்ற புதிய மு
 நதுககரும சிந்த, துன்பக்கடலில் மின்போலவிழு
 நாள். குணமலை, என்னுயிரைத்தந்த அமக்கு அந்
 துல் இதநிலகு வருதல வொது ஏலாது என்று கூறி
 ரியிடத்தே மலை வீழ்ந்ததனை ஒசைநான். சிவகன
 அவ்விடத்துச் சுநந்தைமுந்லாயினாகருற்ற துயரத்
 நதநினைந்து, கண்ணுறக்கமும் உணர்ச்சியுமபோலே
 விரிப் போய்நாறாநிறக்கமபடியும் வீடுபெறுப

ரசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

பழமும் உணர்த்த யான் உருகுதவிற் செலவேன்.
 பொருள்களமேலே என்னில ஓர்பாதி யாவும் வேட்
 கை நிகழ்தல ஏதஞ்செய்யுமாநீன, அவவேடகை
 பால் இரங்கலவேண்டா எனக்கூறிக் கடைபலகட
 நதுசென்றான். செல்லுதையில, நகராபார்த்து
 வருந்தினா. வருந்திச் சிலா, நாகரிகஞன் சீவகன்
 நாமபார்த்தலைப் பார்த்தால் நானுமாகனின் அவனை
 நோக்கன்மின என்பா. இவனுக்கு நல்வினைப்பய
 னை பெரிதுகாண என்பா. இவனோ தவினைப
 யன்காண என்பா. இவன் சீறிற் கொணதிடோ
 கின்ற மகனன் உளனோ என்பா இவன் காவல
 னாகி வையமெல்லாம் காக்கும் என்பா. இவனும்
 தலாநிறி, கருநான் மனைபிழிள்ளா வருகதமு
 ள் உருக்த கண்ணீர் செல்கின்றவரது அழியிறறுகல்
 அளித்தது. சீவகன் அவரைநோக்கி, எனக்கீன அழு
 மப்பு என்னைவாளாற்கொல்லுறைய முடியாததற்கு
 முயன்று நின்றானது தலையனறே, சிலநாள சென
 றும கணணிசிறத நிலத்திடத்தே யிழுவது எனது
 நோண்டான். உட்கொண்டு மலையை மினளின
 லை அழித்தது இருகூறுகச செயதற்குத தொடங்கி
 னவன், நிலைகுலைதலன்றி அளவரைக்கு நிலைகுலை
 ளில்லை. அவன் துணிந்த நிகழும் அன்னதே, நம
 னும என் முன் பகைத்தது நன்று உயிர் வாழ்தல
 ஆற்றுகலின், மண்ணவ! என் முன்னே நின
 று உயிர் வாழ்ந்தனமை யிலலை. சிங்கத்தை
 படுபெரினும் படுக்க, யான அததன்மை யேனு
 மலலேன். அகலால், நிவிர்புலம்பி அழாதொழிக
 னன்றுன். என்று யீராக்கு நடுவே போகின்றவன்.

குணமாலையாரி லம்பகம். ௩௫

வந்தி வாய் நிரால் உண்டான நூலாலே அகப்படு
திக கொண்ட சிங்கத்தை யெடுத்தான்.

கந்துகன், மணியாகிய மேகம், பழங்காசு என
ன்ற மினை மின்னிப் பொன்னாகிய மழையை
பெயரின் அரசன் வெகுளியாகிய தீ, அனியும்.
மேகம் அங்குளம் பெய்யாதாயின் பொங்கி
மே என்று கருதி அரசனிடம் சென்று பன்னிரு
காடி பசும்பொன்னைக் குவித்துத் தாழ்ந்தது அரா
நிகைகள், பெண்கொலை பிறந்ததாயித இவ்வுரிலே
டந்தையை நின களிறு கொல்லாநிற்க, நினக்கு
முது வடுவா மென்றெண்ணி நின் கழ்வாழ்கின்ற
ன மகன் அக்கொலையை நீக்கி அவனாககாத்தாய்
வவடு நீக்கியதே குற்றமாய் முடியுமாயின் வே
த இனி நன்மை என்கின்றது யாது கூறுவாயாக
ன்றான். அங்குளம் கூறியதற்கு அரசன் முகமா
மை கண்டி பூண் கொண்டகன்றமாய்! சிவகன்
யிரைக காத்தல தன் கடலன்று அரசா கட
ன்று தேற்றாதுய்த தான் நிரைபெயாத்த
யாலே தனக்கு அறமாய் நினக்கு வடு வெகியது
யாலே இதுவுமாகு மென்றெண்ணி அறிவின
மயாலே உயிரைக காக்கத்துணிந்த குற்றைக
தை பொறுப்பா யென்றான். என்று பின்னும் செ
யி பெறுமையின், எனக்குத் தொன்றுதொட்டு
யாக பொருளெல்லாம் தருவேன் இறைவ! என
யாக காணாயது பிழையைப் பொறுப்பாயாக என
றான். கந்துகன், சிவகன் பசுக்களை மீட்டதைச்
சொல்லவே, அரசன் கோபங்கொண்டு, சிவகன்
யன் கொடுக்கப்படுவதெனின், அவன் வென்ற

கூ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ரசரும வெள்ளி மலையும் கேட்குமபடி கள்வரைக்
காலனுமாறு போலே அவனால வருந்திய அசனி
வகத்தின் மருப்பு, எழுததாணியாக அவன் மாப

ஒலையாக எழுதிவிடப்பேன் நீ வருந்நாது பொய்
னனகத்தே செல இதனை நினையாதேகொள்ளொ
ருண். கருதுகன், இங்ஙனம் கடடியங்காரன் கோ
டாற குகதிக கொல்லுவித்தலை, எழுதிவிடப்பேன்
ன்று கூறக்கேட்டு உள்ளம் நடுங்கி வேழமுண்ட
ளங்கனி போன்று வெறுவிடாக அறிவு நங்க
றந்தான்போல நின்று இருடி முன்கூறிய சொல்
ராகிய அமுதாலே ஆற்றினான். ஆற்றி மீண்டு தன்
னைபை அணுகின அளவிலே சுருந்தை அரமு
ன்றவன் ஐயறகு நிலை பழைய நிலையிலேயோ
ன்றையிலேயோ என்று கேட்டான். கருதுகன் நலத
தயுடைய பொற்கொடியன்னாய் நீ சிறிதும வரு
த வேண்டா இந்த வாராதையைக் கேள நீ முன்
ராயினை பலவும் பெற்றுச் சிறக்கின்றங்க மனத
தயாகி இந்த மகவும் இறக்குமாயின யான் உயி
யாரேன இறந்து படுவேன என்றாய் அவ்வளவிலே
நீரு கடவுள் வந்தான கருவையைக் காண்கின்ற
கன்று போலே யாம் அவனை விருமபிக் கணந்
பணிந்து மாலைநாற்றிய இடத்தே வைத்து அவற்கு
கையடி, தித்திப்பு, புனிப்பு, உலாப்பு, துவாப்பு
நாப்பு, என்னும் அறுசுவை அமைந்த உண்பன
நின்பன, நக்குவன, பருகுவன, ஆகிய நான்ரு
வகை அமுதைப் படைக்க, வண்டு தாதுண்டா,
போலே அவனுண்டு பட்டினியா லுண்டான வரு
ககந் தோங்கான். தோந்து கரசத்து நீரை நிலத்தில்

சீராமல நிகரகந்திலே யோதவ நிறக, அவன் நியம
 மக்க முடிததான. யான அவனை வணங்கி விழு
 தவ! இவன் மக்கட பேதில் லாதாளல்லா பெற
 மக்களுமீர் மறநோர் இடந்தே சென்று பிறதம
 ந்தெல்லாம் கடலில் வைகு மாறுபோலே இறைவ
 ருநா லிலே வேறு வேறுபட்ட எல்லாப் பொருட்
 வைகும. அப்பொரு ளெல்லாம் நியே அறித்
 தாலா கணித நிலையும் நினக்குக் தெரியாமனி
 லே இனிப்பிள்ளை எதற்குமைதது அத்தன்மைமை.
 'வைணவ' வாலே பார்த்து உரைப்பா மொன்றேன
 யும்கனம் நான் கூறிய காலத்தே கோதாய' யான
 கத துவாக்காயை நீ வீழ்பாய, அவனை வழிபட்ட
 லத்தே கிடந்ததொரு பழக்காயை யெடுத்த
 லைக்குக் கொடுத்தேன் நீ அதனை விருமார்க்கொண
 மாய். முனிவரன், துவாக்காயை வீழ்பாய பழ
 காயைக கொடுத்த நிமித்தத்தாலும் இறக்கு மென
 றது மென்று பிறகு மென்ற சொல்லாலும் நான்
 ணாதி நீ சிறிதும் வருந்த வேண்டா; உலகமெல
 ளாம் ஆளவானொரு புண்ணியனைப் பெருநிறை
 வ கூறினான். நீ அது கேட்டு உவந்து போனாய்.
 முனிவன், சிவகனுக்குப் பிறப்புத் தொடங்கித் துற
 மாவும் நிகழும் நன்றாய் பொருள்களை எனக்குக்
 புறப் பின்பு நிகழவதோர துன்பமுண்டு அதனைப்
 கேளென்றான். என்றவன், நீங்கள் அலபல செ
 ய்து சிவகனைக் கையைத்தொழில் செய்யாதபடி
 ணனுதலாலே கடடியங்காரன் அவனைக் கொலக்க
 நதி நகரிரயகும்படி கைக்கொண்ட காலத்தே அவ
 னை ஓரியகன் கொண்டுபோம், பின்பு எட்டுத்திறக

௩௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஊ சென்றால் அவனைக்காண்பை இவ்வார்த்தையை
 ஆககாலத்தே சிந்தியென்று சொன்னான். ஆகலின்
 ஈழம் அஞ்சாதேகொள என்றுன். குணமாலையுட
 னந்தையுட உருசி லெடுத்து உயிர நீய்குகின்ற ஆ
 விலே, முனிவன் வராததை யென்னும புனையைத
 கழனி வருத்தமாகிய கடலை நீந்தியிருந்தாரா. மன்
 னவன் கைக்கொண்டுவரச சொல்லுகலாலே விவ
 ண, நிருமுது குரவராலே தன் தோளாக் கச்சிறு
 கட்டி ஒற்றிப்பாலே தொழில் செய்யாதபடி பண்பை
 பட்டான என்று அவன் தோழர், கேட்டு யானே
 டையிலே மருப்பை இழந்த தன்மையை யொத்தார.
 பழமுகன தான் நடப்புச்செய்த சீவகனுக்குப் பி
 டி மது, பந்தைக்கேட்டு நகைத்துப் புலிபுறத்ததாச
 ஆகன ஏட்டியை வேறொன்றினால் தின்னலாமே
 அதுமேல காததற்றொழிலுடைய யாழானேமாக,
 அவனான் என செய்யலாம். அதுவேயுமன்றிக் கட
 டியாகாரன் என்னும கழுதை, நம்புலியைப் பாய்
 காகு யாமும் பொருந்தி இவ்வார்த்தையை மெய்
 யென்று உணரலாகாது என்று திரவே நோக்கிக் க
 டிப் பின்பு ஓடி யாப்போகின்றவனை நோக்கி ஆண்டுப்
 பிறகுகின்றவார்த்தையைக் கடுக அறிந்து வருந்தி
 என்றான். என்று அவனைப் போக்கிக் கலைவல்லி.
 ஆண்டுபிறந்த செய்தி யாதெனில் சீவகன் சிலை
 யோடு நின்றால் தேவரும் அவனைத் தாழ்வித்தலாற
 றா ஆகலின் அவனைத் தாழ்வித்ததற்பிறர்க்கறிது த
 தையே, தாயோடெண்ணி இக்கொடுமை செய்தா
 ன ஓடின வந்தாலும் தேண்மின் என்று சொல்லு
 கின் " ஆவிலே, ஓடின ஓடிவந்து, பதினாலாயிரம்

ளளா ஈட்டி, வேல், குந்தம், வாள், சிலை, குலம், ஊதி எனனுமிவற்றை எந்தித் துச்சகவி லீண்டிக்
 தரவளைப பரிவேடிப்பு வளைத்தாறமீடால் வளைத்
 தசிகாண்டா. பிடியோடு நின்ற பெருவேழம்
 'வாபுண்டாறமீடால் குணமாலையோடு சீவகன்
 'வாபுண்டமையால் அவன் சிலையோத்தி சிந்த
 தானின் அளவிலே, தந்தையும தாயும் அவனே,
 பாடிக்கொழில் செய்பாற்படி செய்தன. அவன்
 வாகா மீவண்ட ககோடலின் எனக்கு வடுவில்லை
 ன கொழங்கு வடுவுண்டாகுமீனன் என்று க
 னிநின் னான். அப்பொழுது மளளா சென்று சிவ
 கன் பைகட்டு ன்ஞந்தலால் பாடி மறைத்த பித்தி
 யாபொத்தான் என்று கூறினான். பதுமுகன் என்
 சா ன் னததோ என்று கூறித்தன்னைச் சூழ்ந்து நின்
 வாடிபுதை நோக்கிச் சிவகன் உற்ற இடரைத்
 தீர்த்து உபாயத்தை உரைமின்னினான். புத்தி
 சலன், யாம் இப்பொழுதே ஊரைச்சகுவேம
 டவே லாங்கல் இளங்குதகுறாவைச் செய்தலின்
 லரியை அனிகத்தற்கு நீடு குவார நீங்கவே மதல
 ன கொண்டு சீவகனுக்குச் சிமையாகிய குற்றத்தை
 கசிக்காண்டு போவேம் என்றான்.

பதுமுகன், புத்திசேனா! நீ கூறியவாதே ஊ
 சி திப்போலுந் தியால் ஊமுமுதம் கடாதே, முப
 யத்தைக் கடந்த அம்புபோலே நில் இடங்களை
 சீட்டுச் சுட, நம்மறவா சுண்டித் தியலெடர்கோல்
 தைச்செய்து கடடியங்காணைக் கோயிலிலே வளைத்
 தக்கொள்ள, இப்பகுதியிலே நாடுடங்கும் அழிப
 பம் அங்ஙனம் செய்யின் யான் அம்பாலே சிறை

நாடு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஸயம் பாதுகாததுத தெருவிலே செல்லும் மதன
 னைத் தலையை நிலத்தே வீழ்செய்கின்றேனா. மன்
 னா, அதைக்கண்டு மறுகி நீங்கின அளவிலே சீவக
 னைக்கொண்டுபோய்ச் செல்லுமின; செல்கையில்
 படைவர் மலைதால், அனரை வாளாளலே கடா
 விட்டு வலலே விண்ணுலகேற்றி நுமின்னே வரு
 வேன நீங்கள் நடத்திய நடபை உலகெல்லாம் நிலை
 பெறுததுமின் என்றான். காலன் எவின் இடத்தே
 சேறற்கு அவலைச் சூழ்க கரையபோல மாவினபோ
 லே நடபுலனும் விபுலனும் சூழ்கதுவர, நகுதட்டலும்
 குபேரமித்திரனும் அவன் மகனும்பிரமரும் எண்
 வந்து புனியினமபோலே பதுமுனைச் சூழந்தார்
 பதுமுனை வந்தநுமுனைநிலே இவர்கள் காள்
 லமைந்து நிற்ப, தந்தைக்கேட்டுத் தியானத்திற் கே
 ர்ப வெண்துகிலே யுதித்தித் தியானத்தைக் கொ
 டங்கித் தன்னுடைய மத்திரங்க வெல்லாவற்ற
 மும் ஒதினான். ஒத்தும் இவன் வழிபாட்டிற்கு வ
 ருமபிய தெய்வங்கள், வாளுப, மீனலும் ஏந்திவந்த
 அவலைச் சூழ்கநன். அப்பொழுது தந்தை, நீனைக்
 கின்றான் அரசன் செய்த சிறையிலே தான் முயுக
 அளவிலே நன் மனையான் அச்சுறையை நீங்கினான்
 என்றால், இவனுற்றலும் கலவியும் என்னாகக்கடவன்
 என்று உலகம் சொல்லும் பழிக்குக தெய்வமே யான்
 என் செய்வேன என்று நினைத்தான். நினைத்தவன்,
 திருப்பராக்கத் தீங்கெல்லாம் நீங்குமென்று உலகக்
 கூறுதலாலே பழியிலலையாய் முடியும். எங்ஙன்
 மெனின், அவனென்றும் யானென்றும் வேறுபா
 டில்லை, வேறுபாடு சொல்லின் எனக்கெல்லை வெ

ரிமலை, அவளுக்கெலலை தாமரை, அவள் பொது
நன், யான் குலமங்கை, ஈண்டுப் புகழும் பழியும்
னவையாக, அவை தோன்று நாள் தேவர்பக்கலுந்
கான்றும். மக்களில் அவை இல்லாதாரைக் கண
றியேன். இவை யெல்லாம் நினைக்குங்காலம் இ
ன்று என்று ஒரு சிறைப்பட்ட தன்கன்றிடக்
பு புனிற்றா நோக்குதலொத்த நோக்கினை நோக்கி
ன்றாள். சீவகன், வானும நிகரிலலாத மைந்தா
ருதியது மாநகரைச் சுடுதல் ஒன்று. மதனனைக்
கால்லுதல் ஒன்று; அவை நிற்க, தத்தை தன
சீவசையாலே எனனை விடுவித்துக்கொள்ள யான்
ழைததுபபோய்ப் பின்பு உயிர் வாழ்தலை வேண
டன என்று கருதி மதனையும் மள்ளரையும் கொன்
ற வேழத்தை வேழததாலே புடைத்துத் தேரைத்
ததாலே புடைத்து அழிப்பேன். அநநாளெல்லை
யநத்திலலையே இக்கிருமிகளைக் கொன்று பெறும்
யன் யானு என் தோழனை நினைப்பேன் என்று நினை
கதான்.

அப்பொழுது சுதருசணன் ஓரரம்பையைச்
சோநது சீவகன் குணங்களைப் பாடக்கேட்டிருந்த
வனுக்குக் கண் இடம் துடித்தது. துடித்தலும்,
இதனால் தனக்குத் தீங்குவருமோ என்று நோக்கா
தே முதற்சீவகனை நினைந்தான். நினைந்து அவனு
ற்ற துன்பத்தை அறிந்து தேவிமார்க்குத் தன்னுரு
வை நிருமித்துவைத்துத் தன் ஊர்தியாகிய மேகத்தி
லேறினான். அவ்வூர்தி, இடியும் மினனும் முழுக
கும் எனகின்றவற்றாலே நிறைதலின், சூரியன் நம
மையொழிய ஊழியுண்டாயிற்றென்று நானுந்தன்

நக 2 சீவகசிந்தாமணி வசனம்.

ஹமபோத மறைந்தான். மறைதலும், உலகமுடியும் ஊழி இப்பொழுதெனனுமபடி கடலை யெடுத்து சிலத்தே போகட டாறபோலே அமமழை கலத்தது. அப்பொழுது சுதஞ்சணன் வந்து சீவகசாமியை யெடுத்தது மராயிலே தழுவிக்கொண்டு மேகோககிப போனான். போகின்ற அளவிலே தந்தைகண்டு கன்றுண்டாக என்று வாழ்த்தி இவனைக்காணு காலம் எக்காலமோ என்று வருத்தி தனவழிபாட் டிற்கு வந்த நெய்வங்கள் செயதுமுடிசுதும் காரியம் சுதஞ்சணனால் முடிந்தமையின் அதிபைவங்களை மலர் தூவி வாழ்த்தித் தோத்திரங்களைக் கூறி வந்ததயிர் போவிராக என்று போகவிட்டான். மனன் மனமத்துவனாகிய மதனன் சீவகனைக் காணாமல் அஞ்சி நோயி, அரசன் கொலவதற்குச் சீவகனைக் கொடுக்கொண்டு போகத் தாம சென்று அன்னுக் கி டத்தலையாக றவேம். மாங்கள் பட்ட தன் மன லலாம இத்தன்மைய என்று நாம் கூறின் அவன் மனம நடைவிளக்கெரிபபான். இனி என மெல்ல விச் செல்வேம். மேல என்செய்யக்கூடவேம். செ ய்யும் காரியத்தை எல்லீரும் நெஞ்சிலே விசாரித்துத் தோன்றச் சொல்லுமின என்றான். எனலாம் கடி வினையாளர் தாம் உயிரவாழவதோர் உபாயம் காடி மதியொருப்பட்டு அவ்விடத்தே ஒருவனைத் தொடரு கி பிடித்துப் பிளவுபடப் பிளந்து விரலால்நது காடி தெரியாதபடி புறட்டி அரசன் கதே சென் று வேகமே! சீவகக் கொணடுவருதையில் அவனை ல கற்றத்தாம் பெரிதாம் மொய்த்கார்; அவ்வாறு ல மழையோடு இருளும் காற்றும் மிகத்திகான்றின,

குணமாலையாரிலம்பகம். ௩௧௩

பக்களைத் தாழி அவனுய்யப்போதற்கு யாங்கள் அ
 சி நீ யானைக்கு இடுமபடி கொணராதே அவ
 னைப்பிழிந்தது தளவிப்போகட்டேயென்று
 மச்சன், அருள், வலி, ஆண்மை, கவளி, அழகு,
 நிஷி, இளமை, உருக்கமாய்கை, மோகம், புகழ்,
 உப்பு, இவற்றுக்குச் சுவகனையாக உமகோ ஒருவரு
 டையே. இவற்றுக்கின் கண்ணை இவனைக் கொண்டு
 மெய்கவிர அரிது. இதகன் மமனைக்கொண்டு
 இவனைப்பெருக என்று மகனனுக்குச் சிவபுத்த
 ரெய்கான்.

குணமாலையாரிலம்பகம்

முற்றி உ.

ஐந்தாவது, பதுமையாரிலம்பகம்.

— — — — —

சிவகன், கட்டியங்காரனசெய்த சிறையிலே அந்
பாழுதம் பொழுதும் சுதஞ்சணன் வந்து விடுவித்த
பொழுதும் துயரமும் மகிழ்வும் நெஞ்சிற்றோன், அ
நலின், நி இரண்டையும் ஊழ்வினையெனேகருதின
ன்.

விலங்கிவி லலுமிழும்பூணன்விழுச் சிறைப்பட்டபொழுது
அங்கலநதாரினான் வந்தருஞ்சிறைவிந்தத பொழுதும்
பலம்பலுமகிழ்வு நெஞ்சிற்பொலிதலுமின்றிப் பொன்னாந்
துவகசலந்தயாகத்தோளானாழினைபென்று விட்டான்.

நாகமலர் நெருங்கித் தேனொழுதுதலின் வான
ரம் பாய்தலாலே தேனினம், அஞ்சித்திங்களை இறா
வன்று கருதிய போய் மொய்க்குஞ் சந்திரோதயா
லையில, சந்திரன் இளஞ்சூரியனைச்சுமந்து ஒரு வெ
ள்ளிமலையில் ஏறினாற்போலச் சுதஞ்சணனாகிய
தேவன், சிவகனைக் கொண்டேறிச் சென்று, உர்
மையோடு நின்று தெண்ணீராலே அவனை ஆட
டிச் சிறைப்பாவம் நீக்கி மணிக்கலங்களைச் சேர்த்தி
சுத்த குமரனென்று கூறினான். சிவகன், சலவியுட
மாலையுமுடைய திங்கள் போலும் வெண்குடைநி
லிலே கன்னியர் கவரிவிச, இசையோடு கூடிய கூ
தைப் பார்த்திருந்தான். தேவியர், எமது கண்கள
இவனழகைக்கண்டு இமையாதிருந்த பயனை இன்ற
பெற்றன என்று முகமன் கூறி, இவனுடன் நட
எங்கு முண்டாயிற்று என்று தேவனைக்கேட்டா

வன் தன் முற்பிறப்பை யொளிக்காமலே இக்கா
 ா என் நாய்ப்பிறப்பைக் கெடுத்து இவ்வுடம்பை
 யனக்கருளி இங்ஙனம் பார்த்தான் என்றான். தெ
 வமகனா இவன் பகையைக் கெடுத்தது, இவனுக்கு
 மனசு மடந்தையைக் கலியாணம் செய்துகொடு
 போம் என்றார். சீவகன், போகபூமியையும் தேவர்
 கயததையும், எனக்கு நிலவுலகிலே தாருமென்
 றதும் அங்ஙனம் தரவல்லீர்! எனக்கு நிலம் கூடு
 ன்ற இவ்வெளிய காரியத்திற்கு நீர் எண்ணலவே
 னடுமோ போர்ச்சுளத்தே யானே அவனுயிரைப்
 பாகருவேன் என்றான். என்று தேவனை நோக்கிப்
 வியிலே மலையும், காடும, நாடும, பொயகையுர,
 ண்ணையும்மனத்தையும் குளிரச்செய்யும் யாறும,
 றுக்கின்றன. அவற்றைக் காண்டற்கு எனக்கோ
 ண்ணமுண்டு. அவற்றைக் காணாதே கிணற்றி
 றறையும் மீன்போலே தாம பிறந்த ஊரிலே தீரி
 து விடுகின்றவர், வேற்று நாட்டு நுகாச்சியிலுடை
 ! இன்பத்தைப்பெறார்! அதனை யான் அவற்றைக்
 காண்டற்குப் போவேன் நீ இவ்விடத்தே இரு என்
 று கூறினான். தேவன், சீவகனை நோக்கி இம்மலை
 கது இருகாதம் சென்றபின்பு இருண்டு ஒரு மலை
 தோன்றும். அதனை அரண்பாதமென்று பெயர்
 சொல்லுவா. இருவினையும் கழுவுகின்றாங்கிய சா
 னர் அம்மலையின் தாள்வரையிலே கொணர்வா. அ
 வா வீட்டை விருமபித் தரணிகாவலைத் துறந்துபோ
 து பின்பு பற்றறத்துறந்துவிட்டாரா. தரணிகருத்
 திலகமன்னாய்! மலங்களைப்போகருஞ் சிந்தையா
 லே இருளைப்போகரும் பரிதிபோலவார் அடியை

நாகசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வணங்கு. அவ்வளவிலே ஓரியக்கி தோன்றி எதிர்
கொண்டு பேணி விருந்தாடடுவள். உண்டு அவ
னோபபிரிந்து அவவாணபாதத்தின் சந்துடைச்சாரளி
ல செல்க. சென்றபின்பு இருபததைங்காதவழி
வேழத்திளங்கடியா கடல்போற றோனறுங் காடு
கங்கைக்கரையிலிருக்கின்றது. அதனைத் தனியே
போவாரில்லை. இனமலர்த்தாரினாய்! நீரினே

நபபுத் தவத்தார்போலே விளங்கும் தாமரை
பலாபுடைய தடங்களை வலத்திட்டு யானே திரியுள்
அவ்வனத்தை இருகாதிட செல்க. சென்று வந
தாரின் தோளென்னுமபடி மணியும் வயிரமும
தோளனும கலந்து வளாநத இரண்டு குன்றைக
டந்து பேயகன மகளிர்போலே துகில் புனைந்து
பொலிவு பெற்ற பேயவனத்தைக் காண்க. ஆங்குப்
பேயகளான அமமகளிர் நின்றைக் கண்டு நிஅழலாக
த்கிருடிய கள்வனே என்று கூறி வருகி நைவா.
அவன், முழங்குதல்போன்ற வேடகையினாலே பழ
வதூரைநகரப்போன்ற மேனி மெல்லியோடு தழுவு
பாகம் இதுவென்று புல்லுவா. புல்லும பிழிந்து
உயிருண்ணும பேயகளாவா. அவரைப் புல்லா.
பேயவனத்தினின் மாம போய்க்காதவகட நத அளவி
லே பலலவதையென்னும நாடு தோன்றும். அந
நாட்டிடை நகரிலே வழிசென்ற வருத்தநதீர
முறுதிங்களிருந்து அவ்விடத்தினின்றூர் செலா.
செலகையில் காட்டுவழிகடந்துபோதற்குப் பொலலா
ததொரு கல்வழியுண்டு. அதன் தன்மையைக் கேள்,
பெல்பதிந்து பரநதுகிடந்தார்போலே கூடமைகொண்
டனவாகியபரனுள்ளன இந்த வழியைப்போய் இற

மாககடவையென்று விதிமாலை விதித்துவிட்டபடியால்
வால்லது மேற் போகாததால் அவ்விடத்திற்கு
போகக்கருதுதல் அறியாமையாம். வேலோரம்
சிலதாபதா, நன்னெறியைத்தபி நெஞ்சுருதி பொ
ய் சென்றவழியிலே சென்று சடையணிந்து இருப்
பார். அவரைக்கண்டு அவாதன்மையை அறிந்த
போ. மலைகளும் யாற்றிற்கும் அயலே வாழை
களியும் மாங்கனியும் பலாக்கனியும் ஏனைய
நெருங்கியுளவாதலால் தாபதா, உணர்ந்தது
பாடிவராய்த தாம விருமடிப் பான்னும் மலரிய
கடந்த ஒரோசனை எல்லையாகிய கலையும்து
சிபாற கொள்ளப்பட்டது. அம்மலைகான சித்திர
மடமென்னும் பெயரையுடையது அச்சித்திர
கதினின்றும் சந்தோடுமணி முதலியவற்றைக்கொ
ண்டபுரியும் அருவியாறு, அஞ்சனமாநதி என்று
பெயரையுடையது நீ நன்குணருமாறு இங்குகருந்
ததுகாட்டுகின்றேன்பா. இஃது பள்ளி. இத்த
விடப்பாக்கம் அம்மலை, வலப்பக்கம் யாறு. பூன்
னும் பின்னும் தேமாமரமும் வாழைசூழ்ப்பொழு
னும். இவ்விடம் இன்பததால் அறிவைக கெடு
காம. என்று கையாற சுட்டிக்காட்டி நீ போக்கைக்
கவிர்த்து அங்கிராதே காரியத்தைக் கடைபிடி
துப்போ. பயனின்றித் தவததால் வருததுத் தன்
மையையுடைய அத்தாபதா பள்ளியிலே, குருந்த
மாதையேறிய அரும்பாரந்தமுலலை, தமமன்மபொ
நந்திய கணவரைத் தழுவிய மகளிர வடிவுபோலே
நீக்க அழகனைக் கொண்டிருக்கும் இது நின்னை
கடைபிடித்துப் போகவிடுமெனறே. அம்மலையை

நாகஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

விட்டிழிந்தால, வரகை அரிவாளால் அறுப்பார் பாடு
கின்ற பாட்டுக்கு வணமும் தேனும் பாழைக்காட
மும் பரபபை யுடைய விளைகிலம் பன்னிருகாட
வாழியாயிருக்கும். அந்தில்கதைக் கடந்து, அடுநா
வைவாழும் பூவாலாக்கிய மதுவையும் மள்ளர் உண்டு
பாடுகின்ற இன்னிசை சோந்த ஒலிகுழந்த வயலை
புடைய சுகந நாட்டினழிகைக காண்க. அத்தக்க
நாட்டிலே கமுகின பழம் உதிராதலாலே, இறால் கிழ்
ந்தது தன் துளிப்ப, வானை வராலோடு அகன்ற
சுக தமயில மாறுபடாநிற்கும் அந்நாட்டினிடத்தை,
கடந்துபோங்காலத்து, ஓர் யாறு, போதுபோர்,
துப் பரந்த அந்நாட்டின் மகளிர கூந்தல்போலே
காந்த தேனில் மொயக்கப்பட்டுத் தோன்றும். தே
வனாப! மணிகளை அரித்துத் தன்னுடைய நல
னைக் கூறுபடுத்தி யுலகத்தை யூட்டலாலே கணிக
யாகிய புனலை விரைய நிறதினால், யானைகொமா
லே கால்வளைமுதலிய எல்லாம் செய்து கவரிப்
மயிராலே வேய்ந்தனவாகிய குடிசைகள் சூழ
காடுதோன்றும். அக்காடுடங்கும் துடிக்குர
கள் அரிக்குங்குரலும், யானையின குரலும் அ
யிழ்குரலும் புலிக்குரலுக்கஞ்சி மயங்கிய மான்
லுமே மிககன. சக்கிரவர்த்தியுடைய கன்னி
கிய மகளிர்போலே காண்டற்கரியனவாகிய நா
வானிகள் அக்காட்டிடத்தேயுள்ளன. அவற்
லேறுபாடு கேள். பொற்றாமரை நிறைந்த தொ
ளரிகின்ற இரும்பைப் பொன் செய்யும் இரதப
நிரையுடையதொன்று. எல்லா நோயையும்
பகாகிய அயிர்திறைந்ததொன்று. நசுசுப்

நாக்கிப்பாம்பு உதிக்கின்றவனவிலே பாம்பு தீண்டி
 ல இறைவற்கும தீராததலரிது. மணிகேகோதைக
 டுப் பாம்பெழும் பாம்புகொண்டதின்று. பாம்பு
 ண்டுகென்றகாலத்துப் பிறந்தநாட்டின்று. உதயா
 டுச்சுவிப்புக்களிற் பவியபாம்பு தெரியுங்கள் எ
 ரு கூறினான். சடறிக் கோங்கில மதுவராசியிலே
 நந்தையிருந்து பாடாநின்றது. நாயதி! நியம இந்
 னக்கேட்க, இதனிலே நமமிடரைந திரப்பாடுநர்
 றுமோன் றிங்குளன். இன்று நமகைக்கு இரத்தலி
 லே னன்றான். நாயதியா நிய தனபுரிமகன உலெக
 மாலன், கடகம சிந்தமபடி நூணமேலே கையைப்பு
 டத்து எண்ணெறி நுகருந்த இளையனை அழை
 துவாருமின் என்று க நச்சீவகன் வந்து பாம்புகடிச்
 சும் கடகமங்களைக் கூறுகின்றான். தனனிலேபா
 மககல் அருமையின் னனைநக களவ நஞ்சைஉரு
 ககல், அசம, இலா என்ற கருதுதல், பொருளி,
 இழைதல், காலம், மனகமளிகூர்ந்து நின்றடுதல்,
 திரிபுநனக்கு சொடு பிழையை கூண்டதல், ஆகிய
 றிவ்வொரு காரணங்களாலே கடிங்கும். அங்ங
 னம் கடித்தால் எயிரி கடிக்கு மோலாகிய அதட்
 டம் என்கின்ற எயிழுகளில் உண்டான நஞ்சை,
 கடித்தவாயிலே காலுமாயின் உயிரை மூண்ணும்.
 அவற்றையொழுகுத எயிழுகள் உறுண்டான நஞ்
 சைக் கடித்த வாயிலே காலுமாயின்வருத்தஞ்சைய
 மும். பாம்பு, ஆண்பாலவியை நாலுமாயின் அது
 அநதனர்குலமாம். அலர்ந்தகாலத்தில் நந்தியான
 டுததை நாலுமாயின் அஃது அரசர் குலமாம்.
 நாலுமலர் நாலுமாயின் அது வணிகர் குல

௩௩ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

மாம. அரிதாரம் நானாமாயின் அது குத்திரர்குல
மாம். கடித்தவாயை விரலாலே தேய்த்தால் அது
மாம. கடித்தவாயின் கொப்புள் கொள்ளும். தெள்
வெய் மட்டுப்போல நீர் பாயுமாயின் மண்டிப்பகுதி
மாம. இது கொப்புள் கோடலின் இவளை கடித்த
பாம்பு குக்குடசுப்பமே. சாதி அரசாகுலமே. தை
புதபல் யமதுறியாழிந்த காவி, காளாதநிரி, யம
பென்னு மூன்றுமே உதயமும் கணியே, ஆதலின்
இந்தத்தலிலை என்றான் என்று குவளைமலரை யெடு
பது மூன்று உரு ஒதிப பதுமைமுடியிலே அழுத்தி
பெயர்ந்து வின்று மினும இரண்டு உரு ஒதித் தியா
ளிபது நோக்கினான். நோக்கலோ, கனலி யெதிர்க்க
டுருள் உடைந்தாற்போலே உடமபில் நஞ்சு நீங்கி
யது. அது நீங்கினபின்பு பதுமைவடிவை அவன்
கண்ணாலே நுகர் அவன் அவனவடிவைத் தன் கண்
னாலே நுகர்ந்தான். நுகர்ந்து நிறையையும், நாண
யும், வளையையும், போககிப பசலையைப் போர்த்துத்
கொண்டான். தாம ஏவல்கொள்ளும் தொழிலையுடை

ஐம்பொறிகளையும் ஆளுதலையுடைய சீவகனது
உடம்பாகிய புற்றிடத்தே யுறைகின்ற வேட்கையா
விய நாகு வினது நோக்கென்னும் எயிற்றினது நஞ்
சாலேப துமை மட்டுங்கொள்ளப்பட்டு வருந்தினான்
தொழியரும் செயலியரும், பதுமை வேட்கையா
லே மயிர்க்கு வருநதுகின்றான் எனறே கருதி, சீவ
கனை நோக்கி * யானையன்னாய! நீ தீண்டித்தீர

* “அன்னன், “தொழிலிற கூறுமானெனினுதி” யின்
கூறாய் ஆயேற்றது.” தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம்
விளிமரபு, ௬௬.

பதுமையாரிலம்பகம். ௩௩

முலாய்! துமா எய்துகின்றார். அவர் காணாதபடி னிபபேன என்று ஒளித்தான். ஒளித்தனும் செவியும கொழியும் ஆயமும் பதுமையைச் சார்ந்து. பாழிலிலே அவள வேண்டுவளவற்றைகொய்து காடுத்து அவளைக் கொண்டுபோனா. சீவகனுமேலோகபாலனைச் சார்ந்தான்.

தனபதி, மதிதரன் எனனும் அமைச்சனை நோக்கிப் பதுமையை உயிரைத் தந்தவனாதலானும், லகையாளுகற்குப் பொருந்திய இலக்கணமுடைய ரதலானும், காமனையொத்த நெடுநகைக்கு அவரக் கொடுப்பேமென்றான். மதிதரன், யானும் மன்னரே நினைத்தேனெனத் தனபதி, இக்காரியத்தையவனுக்குக் கூறுவாயென்று கூறிவிட்டான். மதிதரன் சென்று சீவகனுக்குச் சொல்ல, அவனும் டன்பட்டு அங்ஙனமே யாக என்றான். மதிதரன், காரியமுடிந்ததென்று தனபதிக்குச் சொல்ல, அத் தனபதியும் தேவிதலோத்தமையும் உலோகபாலனும் தம்மிற்குடி, நாடும் நிதியும் நல்கி மகனோத்தரு என்று சொல்லியதுமன்றிப் பூச்சுட்டினனாதலானும் திண்டினனாதலானும் உறராக்குரியர் பொற்றாடிகளிர என்னும் தன்மை அவனாகே உண்டானமையானும் பதுமையை அவனாகே கொடுப்பம் என்று தம்மிலே உறுதிபெண்டார். தனபதியுடையாரைநோக்கி மண்டபம் புனைகவென்றான். எனவே ஒரு கோயில் புதிதாகப் புனையப்பட்டது. அங்கு யிலிலே கணி கூறியநாளிலே பதுமைக்கும் சீவகற்கும் உலகா சார்புக்கடத்த தனபதிமுதலாயினா ணைந்ததை முடித்தார். மணமக்கள் இருவரும், கா

௩௩ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

லையும் மாலையும் உட்பட நீக்கமில்லாராய்த தீண்டுதற்
கு இனியவற்றைத் தீண்டியும் நாவிற்கினியவற்றை
நுகர்தும் பிறதுபுரவுகளெல்லாம் நுகர்தும் சளி
ததார. அங்ஙனம் களித்துச் சீவகன் கூறுகின்றான்.

பாவரும் காணாத உயிரை யான் கண்டேன். அதன்
தன்மையைக் கூறும் அளவில இவ்வளவே என்றாற
கூறலாவது நீண்டகண்ணையும் தளிரொக்கும் மேனி
யையும் குழலையும் மாலையையும் உடையதோர் கொ
ம்பாய், கூர்ப்பல போழ்தற்கு அஞ்சி அஞ்சி உழ
லும் தனது நா, ஒருநாளளவும் ஓரிரண்டு சொல்
லைச் சொல்லும் என்று கூறினான். கூறித் தேரிகட
பாவை ஆடிய பொழிலைச்சார்தான். ஆங்கு அவ
ள் வினையை வாசித்தாள். அவ்வவ அழகும சமு
தாய சோபையுமாகிய பூக்களைப்பூத்த தேசிகப்பா
வை என்னும் பூங்கொடி நாணுமபடி அணுகிச்சார
தான். சார்ந்தவன, காமமாகிய மாலையைக் கந்தரு
வமணங்கூறிய நூலின் இயல்பாலே சிலம்பு என்னு
ம வண்டுபாட, மேகலையாகிய தேனகள் ஆர்ப்ப சூட
டினனாக, அக்கொடி தனிமை நீங்கித் தனிநா யீடு
றது.

சீவகன், வேந்தனும் பதுமையும் நாள்தே
றும் ஆய்ந்து தன்னைப் பாவுதலாலே ஆங்கு இசை
திருந்தான். இங்ஙனம் இரண்டு திங்கள்சென்ற அ
விலே, நல்வினையின் ஆக்கம் தேராகறினவன், ப
மையைப்பிரிந்து இருளிடையே போகலுற்றான்
இதற்கு உள்ளம் இவற்கு எங்ஙனம் எழுந்தது. ப
மை, தன்மேலே கைவைத்து உறங்குமபொழு
சீவகன், அவ்வுணராதபடி அக்கையைநீக்கி உ

பை நீங்கியுயிர்போவதுபோல மங்களி யதகமில்
 அத இருளிலேபோனான். அவன் போனபின்பு
 துமை, கண்விழித்துச் சீவகனைக் காணாமையின்
 ஞர்ந்நி அவன் இருபரிடங்கோயும் தேடினான்.
 டினைவன், தஞ்சைவலைச் செக்கையிலே தேடி அங்
 தகமானது அசசேவலதங்குமபூக்கோயும் தேடும
 புன்னததை யொத்தான். ஒத்தவன், தன்கிளினை
 'நோக்கி, என்னை அவன் இயங்குபுல்லுகின்றகால்'
 'தஅணிகள் அழுந்தினால் நான் வருந்துவேன்' எனது
 னைதருநீ அன்புடையபோல எனது மெனரை
 மயக்கநி அவனைவைதாய். அவன் சென்றதை
 மனக்குறைத்தலை என்று அதனைச் சிறிதா
 ண்ப்புவையை நோக்கி எம்பாவை வருந்துமபடி
 'படுக்கையினின்று நீங்கிப்போவது காரியமே
 பற்று கூற்றறிலை யென்று வருந்திக் கூறினாள்.
 'நி அன்னத்தை நோக்கி, எங்குங்கொண்' நீங்கி
 'பலலறக. அவனோடுமேபோவாயாக என்று கூறி
 அவனை என்னிடத்தே கொண்டுவந்தலை என்றுஅழ
 ரினான். கழறிமயிலேநோக்கித்தூயிலாத கண்களை
 மெய்யெங்கு முடையாய்! நீ உண்மை காண்பை
 யேன்சென்ற இடத்தைக் கூடுதலாக கைதொட்ட
 னான். தொழுது விளக்கை நோக்கி நீ பொருள்
 னோக்கண்ணிறகுந் காட்டுவாய், செமமையை, வால்
 மய, கூடந்து திரியும் எனதுயிர் எவ்விடத்தேயொளி
 கத்து. விளக்கே! எனக்கு விளக்காய் என்னான்.
 அது விளக்காமை நோக்கி, மீண்டும் விளக்கைப
 னார்த்து, இருள், அற்றுப்போகாது என்று நினை
 யாதே அகனைப்பருகி, அதுவயிற்றிலே தங்கி இரு

நாந-அ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

க்குமாயின துன்பம் செய்யுமென்று கருதி முகங்
கருகி அவ்விருளைக் காணும் பின்னும் தங்கியிருப்பின்
அதுவருததுமோ என்றஞ்சி எரிந்து நடுங்குகின்ற
பி எனக்குரியதோர் காரியத்தைபுரைப்பை என்று
வெறுக தான் வெறுதது, வண்டினத்தை நோ
ககி, யான்றும் போலத்தனிததறியேன். அவனைப்
பொருந்திசின்னு அவனுக்கு வெறுப்பானவை செய்
கறியேன். ஆதலாலே எனனோடினியவன் எங்கு
வன் விரைவில் மொழிமின நீட்டித்து மொழியிற்
பயனிலலை. உயிர்போகின்றது. போகின்ற உயிர்
பாணா ஒரு பெண்ணுயிர் இதுகண்டிருக்கல் பாந
கம். உயிர்போவதற்கு முன்பே இவ்விடங்களில்
உளனோ இலனோ சொல்லுமின் என்றான். என்று,
செய்குன்றோ புனலே! வழையே! தழையே! பொழி
லே! வெண்ணிலவே! என்னுயிர் காவலன்இருக்கின்ற
இடத்தை உரையோ என்று சொன்னான் சொல்லி,
அமரீர்! நீ பொன்னுலகிலே இருப்பிராதலின், அவன்
பொன்னுலகையே தெரிந்திருப்பீர், தெரிந்திருப்பவன்
தெரிவில்லாத மானிடர்போல அருளாதிருக்கின்றீர்.
எனக்கு நோய் மிகாநின்றது இனிஉயிர்காத்தலரிது
உயிரைக்காக்குமாபடி அவனை அருளீர் என்றுபுகார்
தான். பகாநது அமராமகளீர்! கொடியேனுயிரை
த்தருவீராக. கலவியினுமினிய புலனிக்காலத்தும்
கணவன் நீங்கினால் உயிர் நீங்குகலை நீ அறிவீரா, உ
லின், அருளி அவனைகொண்டவாரும் என்று உரை
த்தான். உரைதது, வரைமாபனை நீ எப்பொழு
தும் காண்டற்கு துயிலாது இருமென்றுயான்கூற
வும், கொள்ளாது துயின்றீர். இனி அஞ்சனமுட

மயும் அணிமின் அணிமின் என்று கண்களைத்தன்
 னத்தாலே சீறினாள். சிறிப்பொன்வரைபோலும்
 ராபன் நீங்காதிருக்குமபடி அவனைத்தழுவி வையா
 குற்றம் உமக்கு உண்டென்று கூறித் தோளணியை
 மருடகததையும் போக்கினாள். போக்கி வெல
 ன பிரிந்துபோயினான் இப்பூண்கள், இனிதாமக்கு
 ன்னபயனைத்தருமென்று சொல்லித்தனது அங்கங்
 ளின் மறறைய அணிகளையும் சிந்தினாள். சிந்தித்
 தன் கணவனைக் கருதி, நடந்து திரிகின்ற கொடியே
 னகாலியே வினது மேகலையாயிராறுயின் அதுதா
 ராதே தனிரக்கும என்று நலம் பாராட்டிப் பொய்
 னரைக்க வல்லாய் * தளராதோதளராதோடு துமலர்
 னலை பட்டமுந்த அதுபொறுதே நொந்து வீங்கிய
 தென்று எனதுதனம் குறிருமபடி உனது கண்
 னாலே ஓற்றிப் பொய்யை மெய்யாகச்செய்
 ய வல்லாய்! இதனை மெய்யென்று கருதினவன்,
 நாம் பிரிந்தால என செயவாள் ஆற்றுவனோ
 ன்று சிறிதும் நினைவாதே என்னை நித்தாய். இனி
 ஆற்றும் வகை கூறு. கழலாய் † கொற்றவனும்
 மைத்துனனும், தத்துவத்தை ஆராயும் அறிவைப்
 பெறுதற்கு விருமச, அவாக்கு அறனே மொழிகின்ற
 ன எனக்கு அருளுகின்றிலையாதலால், நினக்குச்
 சொல்லுதல் எளிதாய்ச சொல்லியவண்ணம் செய
 கல் அறிதாயிருக்கின்றது. யான அறிவினமையா

* தளர்கு—தன்வினையுரைக்கும் தன்மைசொல் ஓகா
 ம எதிர்மறை இறந்துபடுவேனென்பது கருத்து.

† கொற்றவன்—தனபதி

‡ மைத்துனன்—உல்லாகபாலன்

நாசுல சிவகசிந்தாமணிவசனம்.

இல் எதேறும வணமையதேனோ? அன்றி நி
 ளது உள்ளதான ஒருபுல அன்புமிக்குப் பின்பு
 உவந்தகதோ என்று கறி, வெளிப்பாட்ட அவ
 றுருவைக்காடு நிதகுதியல்லாதது செய்து தின
 றுப இனித்தங்குடபடி வந்து புல்லுவாயாக என்னுள்.
 அது வந்து புல்லாமைகண்டு, காமந்நியாநிக குயிரி
 பசி அடையவேண்டி நிலத்தே வீழ்தாள். வீழ்த
 கவன், அவலிதது எழுந்தாள். எழுதியவன் அடிக
 று சென்றான் அவனுருவைக்காடு திருவுவான்.
 அது பறந்து கோடாரமாரின் வீழ்வான். நிலந
 றுபுரண்டு அழுவான். இங்ஙனம் பதுமை, மெழ
 றாறசெய்த பாவையுற்றாற்போல கைநது ஒருகு
 று காலத்தே, தோழிவந்து காரணங்கறி ஆற்றுவிக
 கின்றாள்.

தோழி, தோறாய! உலகிலே காதலித்தோரு
 னைய காதலுள்ளபடியை கடுகள். காமம், கட
 லிஷ்மயிக்கு ஆடவா மனத்தை இறுகப்பிணித்ததா
 றினும், அவா அநாமம் கோனாருநுக்க வேண்ட
 றால், உருசிய பொன்னிற் பொருந்திய நீர்ப்புள்ளி
 போலத் தோன்றாமை. அத்தனமைத்தாகிய காம
 கையுடைய ஆடவா, சிங்கமுடைய புலியும் தம்மெ
 டையைக் கூட வருந்தாத தனமைபோலே, மகவ்
 ரை வருந்தமாட்டாது அழுந்தி வீழ்தம பிரிவிட
 தது வருந்தாது. அவா போலன்றியே பிரிவிட, து
 வருந்தம பெண்ணிறகாட்டிற் பேசுகாரார் உலக
 து இல்லேகாண். தீவினையென்னும வேதனை மரப
 அறியாமை யென்னும வேதனை விததிலே பிறகு
 ஆசைபென்னும் வேரைவிட்டு, தான்முற்றி, மெ

பொருள்களின் மேலுள்ள ஆசையும் பெறும்
பொருள்களின் மேலுள்ள களிப்புமாகிய கிளைக்கை
போக்கி, அவலமாகிய மலரை மலர்ந்து, கவலை
மாகிய காயைக்காய்த்து, மரணமாகிய துன்பத்தை
பழுத்தது, இவ்வுடம்பு துகருமபடி கொடுத்தது
பன்னும மலர்ந்து காய்த்துப் பழுப்பதற்கு அமமா
கான அழியாது நிற்கும். மாதே! மக்களையாக்கை,
தனிலே வண்டுசென்றவழியும் நிரிலே மீன சென்
வழியும் போல, போனவழியும் மக்கட்குத்
தானறுவாய் மாயும். இன்னும் யான் கூறுவதை
நாக்காய் மேனூளிற் கெட்ட உனது பிறவிகளிலே
பொழுது பிரிந்த மனவனை கணவனாக, அவ
னுக்கு அழுதகண்ணீரைக் குவித்துப் பார்த்தால்,
மலநீர் உரையிடவும் போதாது. தங்காதலர் பிரி
தமையாலுண்டான துன்பத்தாலே வருத்தப்பட
மகனா, அவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்து இது
மககு இன்பம் என்று கருதி இருக்கலபோல இவ
யிலகில் அரிய காரியமில்லை. பிறந்தவர்களுப் பிரிவு
ம சரவும் உளவாதலால், அறிவுடையோ ஒருமாத
திரையுங் கஷ்டம் கொள்ளார். அவை இயற்கையே
என்று கொள்வார். அவ்வி உளவனை களாசசி கொ
ண்டார், பற்றுள்ளத்தால் உளதாகிய பிறவியாகிய
உளக்கடலிலே அழுந்தாதிப்பாரா. ஆகலால் நீ இ
யமையிலே மூப்புவருமென்றும் செலவாதேமீடி
வருமென்றும் கூட்டத்திலே பிரிவுவருமென்று
நோயிலலாத காலத்தே போய்வருமென்றும் நோய
கி உயிரோடிருக்குமளவும் துயரைக் களைவாயாக.
பொன்னே! யான் நெடுவாள் எய்தினம் ஆற்றுவேன்

௩௪௨ சீவநசிந்தாமணிவசனம்.

என்று கவலவேண்டா. அவன் நமமைத் துறந்தா
னலன் காரியத்தால நீங்கினான். ஆதலால் பொரு
திலே பேடுமே சேவலும் கூடியிருந்து அவன் வா
வைக கூறுநிற்கும். அதனால் அவன் நமது கையி
லகன்றபடுது நமது கையிலே வருமாறுபோலே
அகப்படுவான். முறறிழாய்! யான் ஒருநாலத்த
ம பிழைப்புக்குறேன். அது நீயே அறிவாய் அல்
லா காவிலேபிணடி நிழலிலே பறவை, முடியுங்கார்
யத்தைக் கூறினமையின், இஃது அரவினாலே த
னபம செய்யுமென்று கூறினேனாதலா விதனையு
நீ தெளிந்து குழையாதேகொள்ளென்று கூற
யாறறுவித்தான்.

பனிமுற்றுப்பெற்று இனிய பாட்டையுடைய
ஒலிககின்ற நாமபு, பாடற்கண்ணே நெகிழந்தா
போலே மெய்குழைந்து இனிய காமச்செவ்விய
லே, சேயிழையைக் காண நீங்கினானாகலின், அவ
தாயரெல்லாரும், பனிமுருககின் தாமரைக்கா
பேலே முகங்கருகினார். பதுமையுடைய நறநா
கிய திலோத்தமை, குழவினாய்! நின் கணவன், பி
வு தோன்ற முநாளிலே சொன்னதுண்டோஎன
வினாவ, பதுமை அவன் சொன்னது இத்தன்மை
து. தம்முடைய மனைவியரைப் பிரிய வருந்தியு
பின்னும் போராதகொழிற்கும் பொருட்கும் வெ
கரத்தைப் போகல ஆண்மக்கள் தொழில். அ
போனால் இறந்துபடாதே மனையிவிருத்தல் மனை
யா தொழில் என்று கூறி, தாமரைமேல் விளை
டிய அரரசு அன்னம், ஆண்டு நீமை பயின்றுளவா
யும் அநநீலத்தை நனையா என்றுங் கூறினான்

. திலோத்தமை, கேட்டு யாதேகதேட்ட அசு-
மாப்போலே மகிழ்ந்து பதுமையைநோக்கி அவர்
மவன் தாமரைப்பூ நீ காரிய மிருதபடியால் நின்
இப்பொழுது நீங்கினான். முழுக்க நீங்கான
ன்று அவள் மகிழ்க்குறினாள்.

௩. நின்வன, சீவகன் பரததயை நுகரேன்.
லமகளிரையே நுகர்வேன் என்ற பொருளடக்கி
தாமரையைக் குலமகளிராகவும் நீலத்தைப் பரத
தயாகவும் கொண்டு, “தாமரைமேல விளையாடிய
ரச அன்னம் ஆண்டு நீலம் பயின்றுளவாயினும்
நீலத்தை நினையா” என்று அவனகூறியதற்குப்
பாருளுரைப்பில் தன்மகள் சாம என்று உரையா-
ராய ஆறறினாள்.

பங்கயம், பனிகெடுத்ததிற கெட்டு ஞாயிறு
தானறலுமநலமுடைய வன்றே. அதுபோல, தன-
னாவன்வருமென்று தாய் கூறியகூற்றிலே பதுமை
லங் கொண்டாள். அவ்வளவிலே கதிர்வன, தன-
னாகளென்னும் கையைநீட்டி மண் மடங்கதையது
நளங்கிய போர்வையை நீக்கி, உதயகிரியினெற்றி-
ற சோந்தான். பதுமைக்குற்ற வருத்தத்தைத்
னபதிகு அறிவித்ததாககு அவனுமவருத்தி அவ-
ரத் தேடித்தாருமென்றுகூறினான். சீவகன், தனனை
த்தடிவந்தா அறியாதபடி, மின்மேகமாக அதற்கு
னே பிறந்த மின்போலே தன்னிடத்திலே தோற்-
ய ஒரு புதுவடிவைத் தான் கொண்டு கடிநிற்போ-
தற்கு நீண்டதுகிலை இருதுணியாக்கிப் பூணக்கை
நிந்தாடுவனாகுகு கொடுத்தது வடதிசையை
நாங்கிச் சென்றான். அரசனாற்போக விடப்பட்ட

௩௪௪ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வா, புவகனைக்கணம் இளமையும் வடிவும் இதது
 னாயவே நனைவே அவன் பெரிதும ஒக்கு
 அவனை நீ கண்ட துண்டாயின கூறுவாயாக எனறு
 சீவன, தான் கூறுகின்ற மொழி உண்மை மென
 அவருணர்நது போதற்குச் சோதிடத்தாலே தா
 அறிநது கூறுவானபோலே, நெடுங்கண்ணுள்கா
 னான், ஒன்பதாந் நெடுங்கனிலே காணார். அதற்
 மனனை காணி யான்கூறியது பொய்யுரையன்.
 நீ பொய் நமவேந்தறுதற்கு மைந்தறுக்கு
 உரைப்பீர் எனப் போயினான்

பதினமயரிலம்பம்

முதற் று.

ஆருவது, கேமசரியாரிலம்பகம்.



சிவகன், பதுமை வருந்தச் சென்று மைந்த
நாயிலை பொருளுள்ள பொழுது நீரைப்பரு
வார்போலே அவரைப்புலவிப் பொருள்தொலைந்,
பின்பு அவரை நீகும் பரததையா போலே, வண்
நெனுள்ளகாலத்துக் கொம்பைப்புலவித் தேனை
பருகி அது இல்லையாதலும் அக்கொம்பை விட்டு
பழிப்பது போலே யொவிக்க, அதனைப் பார்த்து
பொழிலைக் கடந்தான். கடந்து செல்வமுடையா
மனம் போலே மேலோங்கி அஃதில்லார் மனம்பே
லே பகலிலே இருளுடைத்தாயக கீழ்மக்கள் நட
புப்போலே செலவச செல்லக் குறையும வழிபெ
ருந்திய மலையைச்சாரந்து கணையிலே நாரடி மலர்
யில நாதன் திருவடிகளை மறைத்துப்பாடா நின்றான்

செபகாணிருவினையின பயததைச்சேருரு

சென்றென்றி

யெபதான தனபயததைப் பிறனேதுபதத

யெபபென்றி

கொபதாமந தாழ்ந்தொசிந்த குளிர்ப்பும

பிண்டிக்கோமானே

யிர்தேநின்சொலியல் பெணருலடியெனின்னைத

தொழுதேனே,

௭

உணர்வு தன்மையால் பிழை நன்றாக

யுயிரெரனாதி

பண்பாடு உயர்ந்த அறிவு நிறைந்த நிலை

யெனவுரைத்தது

உணவார்த்தை நான் : ம உணவார்த்தை நீ

ச மர் வெ ளா ி ந் து

மிகு சா. வெங்கடாசலம் பிள்ளை 4-3-1967 மாண்புமிகு

Q. 1. $\pi(40) = 11$ and

इसलिए कौलर 'रुप' है

6) $\sqrt{3} \pi$ 144795

• "தலாபு வெண்கலத்தினை" அறிந்தோம் "

புனை எழுத்து

பாதுவா பத (பாதுவா பத) 'பாதுவா பத'

வண்டு துவண்டுலாட

சென்னைத் துறியுமயிலே டாக்டர் ராமநாதன் அவர்கள்

விசா முத்தேன்

என்றுபாடிச் சித்திரம். முன்னிதந்த
என்று சென்று ஊனை நுடராநே புல்லையும் அல்ல
நாட்டம் முங்கிலஅரிசியையும் குளநெல்லையும், தேந
நா யென்னும் நெல்லையும், பழந்தையும் காடை
பழ கிழங்கையும் நுகரும் மாதவா பள்ளியைச்சார
சாடை நீரிற்பலகால்முழங்கல் எரியோம்பல முதலிய
தூய்மொள்கையுடையராய், வீட்டை வளைக்கும்
நாடசுயுடையராய், வேதமோதும் நாவின்ராய், தெரி
கவிலலாத காமவேட்கையையுடைய சிந்தையராய்,
அபபள்ளியிலுள்ள மாதவர், சேவகனைக்கண்டு வெண்
நாற்றம் மேகமும் போன்று பலர்க்கும் பயன படு
பேவாய்! இவற்றை யுண்ணென வரைவாழைக்கள

கேமசரியாரிலம்பகம். நாசன

யா யும் வளவிக்கிழங்கையும கொடுத்தாரா. மாதவா, ஜெனமதிபோலே எல்லாக்கலையும் நிறைந்த சுவை பன்; தத்துவத்தின் கேளவியன், நாமும அவன்கலையை அளபபேம என்று ஒன்றிரண்டு மொழி மூன்றா. சீவகன், கல்லைக்கழுத்திலே கட்டிக்கடலை நீங்குகின்றவன், நீநதுவானாயின் காமநுகர்ச்சியை விருமம் மனையியரோடு துறந்தவரும் பிறவிககடலை நீநதுவாரா. வீட்டை விருமபிச சடையைக்கட்டுத லும நீல நிறப்புடவையைப் போர்த்தலும கபாலம லும துதலும பிறவிககுவித்தாகுமென்று தத்துவமு ன ந்தோர் கூறுவா என்றான்.

மாதவா, யாங்கள் நிற்கின்ற வழியே நல்வழி இல்லது ஒழிந்தன நீ கூறியவாறே தூய்மையில்லாத வாய் அது யாமுமதெளிந்திருக்கின்றோம் நிருமால், கூறிய இவ்வழியில் நீங்குண்டாயின நீசொல் வல்லது கூறுனார். சீவகன், தொங்குகின்ற உந் திலே இருந்து காயையும் பழத்தையும் உண்டாக்கி வினைகழியுமென்று பகவான் பங்கட்குத் தருகி ரென்று நீ கூறுவாராயின், வாவல், மரத்திலேயெனக் கட்டிபழங்களை உண்டலால அதற்கும இருவினைகழிய மனறே, அதுவுமன்றி அல்லியையும் புல்லையும் உண்டு நீநதங்கியின் நடுவிலேநின்று பகவான் கூறு வவகையிலே நோற்பின், வெவவினைகள் நீங்குமென றால் கடியகானிலே கல்லாடினாடு உடைபும புறவெ லலாம் இருவினையை வெல்லு மன்றே. அதுவு மன்றிச் சடையையுடையமாய் முழுகி நிலத்திற்சேர ந்து வாட்டிய உடம்பாலே யாங்கு மேலால ககையை விளைப்போம் என்றால், கரடி, காட்டினின்றும்

ஈசுஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

போய்க்குளத்திலே மூழ்கி வீட்டினைப் பெறவேண்டாம். ஆதலால் நமது பயனில்லாத உரையைத் தவிர்க் மனையிலிருந்து பெண்டிரை நுகாவதை விட முக்காட்டிலே வந்து சிறு குடிசையிலே அவரை நுகர, இருவினை கெடுமாயின் அங்ஙனம் நுகருப குறவார்க்கும் இருவினை கெடுமன்றே. அதுவுமன்றி வெள்ளிய துகிலிலே வீழ்நது கறையாகின்ற உதிரத்தை உதிரத்தாலே போக்கவொண்ணாது. அது போலப் பெண்டிர்மேலே கொண்ட பறறினாலே பிறந்த பாவத்தை, அவரைச் சேருதலாலே போக ஒண்ணாது. அதுவுமன்றி, துகில்வேதற்கு அஞ்சி நெருப்பை அத்துகிலுக்குள்ளே பொதிந்து வைத்தால் அதுவேமன்றே அதுபோல மனையைத்துறந்து பெண்டிரை விரும்பிக் காட்டிலேகொண்டுபோய் வைத்துப் பாவத்தைப் போக்கலுற்றால் போக ஒண்ணாது. ஆதலால் நீர் குறுகு போலே காமநகர்ச்சியை நோக்கல்வேண்டா. யாக்கை, முதிர்ந்த கனி போல வீழும். அதற்கு முன்னே நீர் இவ்வனத்தே காமனை வென்றவனதுவேடத்தோடு நின்று நோற்றுப் போய்ச்சுவாக்கத்தைச் சோமின் ஞானமாவது உணமையறிதல் காட்சியாவது அறிந்து பொருள்களைப் பொய்யின்றாகத் தெளிதல் ஒழுக்கமாவது ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களிலே செல்லாமல் தடுத்து ஒழுகுதல். இம்மூன்றும் கைகூடிய பொழுது இருவினை கெடுமென்றான். சீவகன், ஆங்குள்ளமுனிவா தமது மனைவியரோடுவந்ததைக்கண்டு அங்ஙனம் கூறினமையின், நல்வினைவந்தடையும் பருவத்தையுடைய அம்மாதவா சீவக

நோக்கி யாம் நின்னாலே இன்று அறிவு உண்டாக்
பட்டேம் என்று கூறித்தமமுடைய மனைவியரை
தறந்து, இறைவன் வழியைச்சோந்து விட்டிறகு
செல்லும் நல்வழியைப் பெற்றார். அவ்வளவிலே
நாயிடுபட்டது. சீவகனும் இளைப்புத்தீர்ந்தான்.

உடம்பிற்குச் சொல்லுகின்ற இலக்கணத்தை
டைத்தாய் தேவருலகினுமில்லாததொருயாக்கை
யையுடைய சீவகன், இளைப்பாறிப் பொழுது விடி-
ந்த அளவிலே குற்றத்தினின்று நீங்கியமாதவர் வழி-
பற்றினமையின் திசைபையும் ஆறறையும் தெளிந்து
பாய்ககயத்தின் மலர்வாய்விட்ட நாற்றத்தையும் ம-
டந்தையர் பூசிய சந்தனவாசத்தையும் அகிற்புகை
லந்தவாசத்தையும் இடமெல்லாந்கரித்தலில தக்க
டென்னும் பெயர்கொண்ட நாட்டைச்சார்ந்தான்.
அந்நாட்டிலே சேமமாபுரம் என்னும் நகரிலே அர-
ன்பெயர் நரபதிநேவன் என்கூறுவார். அந்நகரத்-
திலே, வேலையும் தாரையும் உடையனாய் விலலைப்ப-
சிற்றுதலாலே பெருத்துத்திரண்ட தோளையுடைய
றாய் அரசனை யொப்பானாய்ச் சுபத்திரன் என்னும்
பெயருடைய வேருவணிகள் ஒருவனுளன். அவன்
னைவி நிப்புதி என்பாள் பெற்ற கேமசரி என்பாள்,
னது பெயரையும் அழகையும் திசை யெல்லாம்
முதினதொரு பெணமையையுடைய விளக்காகி
ன்றாள். அவள் பிறந்த பொழுதே கணி, நூலா
லணணி, இவட்கு ஆடவ ரெல்லாரும் ஆடவராய்
த்தோன்றார். இவட்குக்கணவன் எவனோ அவனே
ஆடவனாய்த் தோன்ற இவள் நாணுவாள். ஆதலா
இவள் கண்டு நாணப்படவனுக்கு இவளைக்கொ

ஈடுயி சீவகசிந்தர்மணிவசனம்.

டுமினென்று கூறினான். சுபத்திரன், தன் மகள் தன் கணவனைக் காணடற்கு நாடோறும் தன்மனை யிலே வரும்மைந்தர்க்கு விருந்திட்டுவந்தான். கே மசரி, தனக்குத்தொன்றுபட்டு வருகின்ற கணவன், உண் போர்திரளில் உளனோ இலனோ என்றறிதற்கு விருந்தோம்புமிடத்தே விருந்தோம்பும்பொழுதுவ டுது தூணைச்சார்ந்து நிற்கும். அக்கேமசரி பன்னீ ராட்டைப் பருவத்தளாய் அவள் கொண்ட கோல முதிர்ச்சியைத் தாயாகிய நிப்புதி கண்டுருகி நைந் தான். சுபத்திரன், மலா மலாந்தபொழுதே வண்டுதுகருமன்றே மகளிர்க்குப் பொருந்தியதுக ர்ச்சியும் அத்தன்மையதன்றே நமபி இவள் காத லிக்கப்படுவான் நாளைத்தானே வரும். நீ சிறிதும வருந்தவேண்டா என்று நிப்புதியை ஆற்றுவித் தான். அவ்வளவிலே சீவகன, கேமமாபுரத்தைச் சேர்ந்து மந்திரத்தியானம் செய்து ஓராவின் நிழலி லே இருந்தான். சுபத்திரன், அவன் மேனியைக் கண்டு திருமாலாமென்று ஆராய்ந்து உரையாடி அவனைத் தேரிலே கொண்டேறிச் செல்லாநின்றான். அவ்வளவிலே, கேமசரி கழுநீர்மாலையை வீணையிலே சூட்டி வாசித்துக் கடவுளைப் பாடா நின்றான்.

வீங்கோதவண்ணன் விரைததமபு பூம்பிணடித்

தேங்கோத முக்குடைக்கீழத் தேவர்பெருமானைத்

தேவர் பெருமானைத் தேனாமலர்சிதறி

நாவினவிறுதார் வீட்டுலக நண்ணுரே.

ருசு.

அடல் வண்ணவைம் பொறியு மட்டுயர்ந்தார் கோமான்
கடலவண்ணன முக்குடைக்கீழ்க் காசின் றுணர்ந்தான்
காசின் றுணர்ந்தான் கமல மலரடியை
மாசினறிப்பாடாதார வானுலக நண்ணாரே. இள.

பூதொழியாப் பிணடிக்கீழ்ப் பொங்கோதவண்ணனை
நாததழும்ப வேததாதார் வீட்டுலகநண்ணாரே
வீட்டுலக நண்ணா வினைக்கன் வராறலைப்ப
வோட்டிடுப வெண்குணஹ் கோட்பட்டுமிராவே. இள.

என்று பாடிமுடிக்கவே முன்னுலகும் பாடப்படுவா
குதிய கடலுபோலும் மணிவண்ணனது தானைக்கேம
சரி பாடியதை நிபபுதி கேட்டு மகிழ்ந்தது இப்பொ
ழுதே ஒரு விததகனை இவள்பெறவேண்டு மென்று
இறைவனைத் துதித்தாள். அவ்வளவிலே சுபத்திர
னும் சீவகனும் மனையுள்ளேவரக்கேமசரி அச்சீவக
னைக்கண்டு நாணிகநாமத்தால வருந்தினாள். அவனும்
அவனைக்கண்டு காமமகொண்டு வருந்தினான். கேம
சரி சீவகனை நோக்கி நாணியதை அவடோழிகள்
அறிந்து சொல்லவே எல்லாரும் வந்து சீவகனைச்
சூழ்ந்தார். நிபபுதி வந்து கேமசரி அழகோடேநம்
பியது அழகும் ஒக்குமோ என்று பார்த்து அவன
ழகு மிகுதியை நோக்கி உடம்பெலலாம் கண்ணா
யினாள். மகளிர், சீவகனை நீராட்டி உண்கின்ற இட
த்தைச் சந்தனத்தாலே மெழுகு முத்தாலே கோ
லமிட்டுப் பொறகலத்தே அடிசிலேந்த அவனுண்டு
திண்ணை இடத்தே தவிசினமேலே இருந்து பூசுதற்
குரிய தொழிலகளை முடித்து வெற்றிலையைச் சுரு
ட்டிக் கறித்து அதனுலே ஒளியுண்டாகப் பல்வினைத்
துடைத்து அதனையுமிழ்ந்துமுகவாசத்தோடு பாக்கு

வெற்றிலையைத் தினரான். துன்று கேமசரியைக்
காதலித்திருக்கச் சுபதிரன் அவளை அவனுக்கு வா
ழ்க்கைப் படுத்தினான். சீவகன், கேமசரி நலத்தை
யுண்டு இரண்டுதிங்கள்சென்ற அளவிலே, ஒருநாள்
அவளோடு சோலைசேர்ந்து ஒரு மலைமேலேறினான்.
ஆங்குக்கேமசரி திணைவினைந்த புனத்திற் கிளியை
யோட்ட அக்கிளளை அவன்சொல்லைத் தங்கிணையின்
கிளவியென்று கருகியபோகாவாக, அவள் அதற்கு
நாணிப் பொன்னரிமாலையை யோச்சினாளாக, பின்
னும் அவை போகாமெகண்டு சீவகன் அவள் கருத்
துமுடித்தற்கு அக்கிளியையனுகியோட்டினான். பி
ன்பு கேமசரி, ஆங்குப்புலந்து சீவகன் இறந்துபடு
வேனென்றிரககக் குறுமுறுவல்கொண்டு மழலைச்
சொல்லாலே * ஒருமொழி கூறினான். அச்சீவகன்,
வாணிகமகளிரோ வாணிகம் செய்யவல்லார்; அவர்
† முதல்கெட ‡ இலாபத்தை விரும்பார் என்றுவிய
ந்து புலிபபருகினான். பருகினவன், அன்றிரவு
கேமசரியைப் பிரிந்து செலலக்கருதி ஆங்குவந்த
தொருவண்டைப்பார்த்து வண்டே! நீ மது உண்ண
வந்தபொழுது நினது பெடை நின்னைப் பிரிந்தமை
யால சாவாமலுமவருந்தாமலும்இருக்குமோ? தான்
இறப்பின், நீயும் இறப்பை என்று இறவாமலே அது
ஆற்றியிருக்குமனறே என்றுசொன்னான். அவ்வளவி
லே வெய்யோன் குழவியாயப்பிறந்து பின்பு குமர
னாய் மீளுங்காலத்திற் கிழவனாய்ப்படுதலாலே சீவ

* ஒருமொழி—அமமொழி கூறலாகாமையிற் நேவர்
கூற்றிலரென்கினரார் நச்சினர்க்கினியர். தொடர்நிலைச்
செய்யுள் ஷ இலம்பகம் அக-ஆவதுபாட்டுரையிற்காண்க

† முதல்—தன்னுயிர். ‡ இலாபம்—ஊடல்.

ன், மனைவந்து கேமசரியோடும் அமளியைச்சோர்
 றன். அவள் இன்பத்தாற் பிறந்த வருத்தமுற்றுத்
 யிலும்பொழுது கதவு திறத்தலை அவளறியாத
 டி முற்படக்கதவை நிலையோடே தள்ளிப் பின்பு
 மல்லத்திறந்து இருளிலே போனாள். கேமசரி,
 னவன் போகின்றதாகக் கணவுகண்டு துயில் நீங்கி
 'ழித்துப்பார்த்துக் கணவனைத் தேடிக்காணாது வரு
 றினாள். சீவகன் இதற்கு முன்னம்தான் மறைந்து
 னனைக் கண்டுகொள்ளென்று கூறி விளையாடுவா
 டதலால் இப்பொழுதும் அவ்விளையாட்டாக நினைந்
 டகேமசரி, ஐயனே! நீ எவ்விடத்தே நிற்கின்றாய்
 றன் அஞ்சினேன் தீண்டுவந்தென்றுள். “கண்டேன்
 தையை” என்றாற்போலத் தீண்டுவந்தென்று கூறி
 யனே! நிழல்போல நீத்தற்கரிய காதலைக் கைவிட
 எங்ஙனம் சென்றாய். யான் மல்லிகைமாலையைச்
 டினும எனது இடை முரியுமென்று நீ கருதிப் பே
 ராய்! என்செய்தாய் நினது இடைவருந்துமே என்று
 பாய்கூற வல்லாய்! யான் வருந்தக் காணவும வல
 டியோ. அயனா நின்னைப் படைத்துப் பார்த்து,
 லகைப் படைத்த நாமே அதனை அழிக்க, இவளை
 ம படைத்தோமே என்று வருந்துவாரென்று
 ன்னினைப்புற மொழிகூறிப் புகழந்தோய்! நீ வண்
 டக் கூறியதை யான் அறிந்திலேன். அறியின்
 போகவிடேன் என்று அழுதாள். அழுத கண்
 ிரிலே அழுவதாய்த் தோற்றிய தனது நிழலைக்
 ண்டு, தோழி! நீ அழவேண்டா முடிவில் அவா
 மக்குப் பகையாவரோ என்று கூறினாள். கூறின
 ன், தனது தலையின் மாலையர் வீழ்ந்து தனது

நடுத வகசி, நதாமணிவசனம்.

திருமலை மறைந்ததாலே, அந்நிழலாகிய தோழியை
காணாமல் என் தோழி அவனைத் தேடிவந்தாள்
பொன்னுள். இன்னும் வந்திலள் என்று சொன்னாள்
சொல்லி, மயிலே! குயிலே! அன்னமே! கரியே
என்று விளித்தாள் எனது ஸ்ரீயனை என்று சொல்லி.

பொழுது அவற்றிற்குச் சொல்வதை மறந்தாள். அது
பொழுது இல்லுறை தெய்வம், சீவனைக் காமன்
மாவின் அவலம் பெண்மையை கிருமபுவலு
லால் அச்சவகளைப் பிடித்து கோதைக்குப் பிழை
குந்தனைமை புண்டாமோ என்று கூறிற்று. கோ
சுரி, குளத்திலே பிழைப் பொன்னொழுது தெய்வம்
நினது சாவு நின் பாவறகு ஊன்மும துன்பமு
ம் ஆகுமென்று கூறிப் பண்டாய வந்தமைபின்
அவள் வாவிக்குச் செல்லாமல் நின்றாள். நின்றாள்

வாணிகாள்! நம்மாலே இது ததல் நீகரினேன். நீ
எனது இல்லுறை தெய்வ மாயிருப்பது என்று
என்று தீயிலுற்ற மாவின் இளந்தளிர்போல மய
ங்கி அழுதாள். தாயாகிய நிப்பதி அவவழுதரலை
கேட்டு வந்து மகளைநோக்கி உயாந்தகுடியிலே பிற
ந்து உணமைமரிலே நிறகின்றவன், நமது தவகதி
லே வந்து தந்த இன்பத்தை இன்னும் நீ பெறுவை
மேலோங்கி வளந்தன வெல்லாம், தாழ்ந்து கிழே
விழும். பிறந்தவரெல்லாரும் சாவா. செத்தாரும்
ல்லாரும் பிறப்பா. மிக்கஅழகும் ஒருகாற கெடும
பிறிதவரும் கூடுவர். காமததாலே கூடிப்பெற்ற
இன்பம் நீர்ததுளா அளவாயிருக்கும். பிரிந்தபை
யாலே பிறந்த துன்பம் கடலளவாயிருக்கும். இது
பெரியாசிரிவாலே யாகுகைநீங்கினால் இமமையும் மய

கேமசரியாரிலம்பகம். ஈதி

[illegible][illegible]

நாடுகூ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

னம். ஐம்பொறியை வென்றார்க்கு உவந்து கொடுத்தல் தானமாம். கள்ளையும் ஊனையும் துறத்தலே சீலமாம். ஒழுக்கம் காத்தலே தவமாம். முக்குடைக்கீழ் தாதைபாதத்தே அருச்சித்தலே பூசனையாம். மேலேகூறிய தானமுதலிய நான்கையும்மனை வியராகவும் நல்வினையை மகனாகவும் உடையார இறுதியில் விண்ணுலகு சென்று இந்திரராய அவிணணையாண்டு பின்பு புவியிற் பிறந்து சக்கிரவாசியராய்ப் புவிமுழுதையுமாண்டு வாமனுக்குப் பூசைகள் நடத்தி, அருகந்தாவத்தையை விளைவித்துப் பின்பு வீடு பெறுதல் உண்மை என்றே கூறலாம் இன்பக்கறையைத் திறக்கும் தாளாகிய பாதததையுடைய மூர்த்தி முக்குடைக்குக கீழிருக்கும் மாலைகாண். பொருள் புகழெட்டுக்கூட இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகத்தில இன்பம் இல்லாதவாறு போல, அமரமலை உணர்ந்தவாககு வினை இல்லை. இத்தன்மையை நீர் அறிந்தீரன்றே அயலாரே யானறிச் சுற்றத்தாரேயாயினும் அவரோடு நீர் பகைதருப்பின் அறையது ஊருக்குச் செல்வீரோ? செல்லாதது போலப் பொதிசோறுகையிலின்றிப் புறத்தாருக்கு அடி எடுத்து வைக்கமாட்டீர். இத்தன்மையீர்! நாமர் இல்லாத ஊருக்குக் கூற்றம் நாமமைக்கட்டிக்கொண்டு போகும்பொழுது உண்டற்கு இப்பொழுதே பொதிசோறு தேடிக்கொள்கின்றிலீர். ஆதலால் மெய்யழகன்றி அறிவு சிறிதும் உடையீர் அல்லீர்போல இருக்கின்றீர் ஊனாலும் கள்ளாலும் காமததாலும் விளைவது தீவினையே ஆதலால், அமமுன்றையும் விடுமின் என்று கூறினாரை, உறுதி என்று கொள்ள

கேமசரியாரிலம்பகம். ஈடுஎ

ராமலே கோதையாரது தனம்போலே பொருமிக்
 'காவிப்பாரேபலா இஃதொரு பாவமிருந்தபடி-
 யன்னே ஒருவன், பொருளினளவை வாயாற்
 சொல்லாமலே கொண்டுவாவென்று கையாலே கா-
 ட்டினானாக, அவன்மனைவி அவற்குச் சிறந்தாள்போ-
 லு ஐயனோ! விளாம்பழம் வேண்டுமென்றீர் விக-
 தன வருதலாலே அதுநுகர்தற்குஇதுகாலமன்றுஎன
 செப்தவேனென்றுகூறிப்பின்புஅவன் காட்டிய எல்லா
 றற்றிற்கும் அவள்கட்டுரையாலேமறுத்தல்போலே,
 நாமமனைவியரும் அங்ஙனம் செய்வதற்குமுன்னேசுத-
 துவக்கும இன்பத்தை யெய்துவீர். மகளிரைவிரும-
 பின்வா. திகைத்திலே சேர்ந்து அழிவர். அவரை
 வெறுத்தவா, தேவராய் விண்ணுலகு சோவர்.
 என்று அவனுக்கு உறுதியைக்கூறிக் கலன்களைக்
 கொடுத்துப்போமெனறுகற அவனும் போனான்.

கேமசரியாரிலம்பகம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது, கனகமாலையாரிலம்பகம்.

மனையானே துறந்து பரத்தையிடம் செல்லும மாந்தர்போலே சீவகன் மருத நிலத்தை விட்டுச்சென்று காடு சேர்ந்தான். ஆங்கொரு மலைக்கு முன்னேயுள்ள பொழிலுக்குள்ளே ஒரு சுணையுள்ளது. சீவகன், ஆங்குச் சென்று இருந்த அளவிலே, பவந்ததன் மனைவி அநங்கமாவினை வந்து, அவ்விடத்தி லுழைகின்ற வனசரிதன்மூலக பபாத்தது நினறான். சீவகன், அவள் வருமபொழுது அணி கலங்களின் அரவத்தாலும் அமிழ்துநீர் நற்றந்தாலும் சிங்கநோக்குப் போலத்திருமிப்பாத்தது இவள் யார் யாருமின்றித் தனியே வந்திருத்தலால் இயக்கி போலிருக்கின்றான் என்று கருதி இருந்தான். அநங்கமாவினை தன்மேலே போத்ததுகிலோடு உடுத்த தானையும் சிறிது நெகிழாநிறக, முறுவலேத் தோற்றுவித்து அவனைக்கூட எண்ணிநின்றான் அங்ஙனமின்றவளினகருத்தைவனசரிதன் அறிந்த தன்மனத்துணைக்கின்றுன். நேஞ்சே! பகனிரைக்கூடியமைந்தர் சிலநாளிலே அவா கண் புதைத்துக் கொள்ளும்படியான ஒழுகுகத்தை இவ்வுலகம் இயல்பாகவுடைத்து இவ்வியலபு நன்றாயிருந்தது. நேஞ்சே! பெண்டிரைக்கூடினவர், இளமைசென்று மயிருதிர்ந்தபறவைபோலே தோன்றி வருந்துதலாலே அப்பெண்டி, அவரைப் பார்க்கவும்வெறுத்துத்தடக கண்ணைப்பதைக்கச் செல்வர். நேஞ்சே! த

௩௦. சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

மொந்தம்போலே வழி, பல கவராய்க்களும் உடையாரிற்று கலால் அவனித்துச் செல்லுதலுக்கண்
 மூல செந்நெறியை அரியகருதுவேன் அது கேட்க
 மூல கணையுணகி. அதன் மருங்கிலே ஒரு சிலாவ
 மூல அதன் அருகே ஒரு வேங்கைமரமும அக
 மூலகதகே ஒரு செவ்விய வழியமுண்டு இதுதா
 மூல என கருபபட்ட வழி. மொய்மபனே! இவ்வை
 மூல யானக வக குறிககொண்டு காலத்தை முழுது
 மூல உட்கதுபோய், மகதிமதேயததை யாந்நம் அரசனே
 மூல சூனறுதி. அது சீவககு மூலமால் இப்பபாக உள
 மூல து. அவ்வரசன தன் மகனை நின்குங் தருது இ
 மூல விடகதேயுதைக என்று கூறுவன். கூற, நீயும்
 மூல மகதி மூலையுமநாளிலே, வருநதிநின்ற நந்தகட டனு
 மூல தினே கோமுநம் அவவிடததே வந்து நின்னெச்ச
 மூல வா என்றான். இந்நனம் தேவன், வழியும் காடு
 மூல காடும், கருநம், மலையும, பொய்கையும கூறி மந்திர
 மூல களைக் கரு நினைந்தான். நினைந்து, காமன் யிருந்
 மூல மயமும் உடமபைத் தருமந்திரத்தையும், பாம்பி
 மூல விடததையும் ஒழிந்த மண்டவிமுதலியவற்றின வி
 மூல ங்களையும் காறலு, நெருப்பு, நீர் முதலியவறறையும்
 மூல கோயகளையும் கெடுகரும மந்திரத்தையும், வே
 மூல டிய உடமபைதருமம் மந்திரத்தையும், அவற்றி
 மூல டைய தந்திரத்தையும், வேலுபாட்டையும் கூ
 மூல ணை.

சீவகன் மந்திரம் மூன்றையும் படித்துச்
 தருசணனைப்பார்த்து அவன்தேவியரையும் பார்த்து
 மனமபோலே வருந்தாமற் கடிது செல்வேன் என
 தேவனும் அவன் போக்கை உடன்பட்டான். சீ

கையொன்று. ஆகலிற் குவளைநீர்வாவியலெது
 மறநொன்றும் நமக்கு நுகாதற்கு ஆகாது பாவ
 ஞாத்தியா யாரேனும் அவற்றைக் கோடற்குச் செல
 வின், அவற்றைக் காத்துக் காட்டுள வாழ்வார், சிலை
 யினராய்த் தோற்பையணிந்த யாக்கையராய் விரை
 யத்தோன்றி அவரை அழித்தது உடலைக்கொள்ளா.
 அண்ணலே! நினனிடத்து மகளிர்கண் மொய்ப்ப்கு
 மாறுபோல மாந்தாகள மொய்க்கும் வாவியை இட
 த்திட்டு அவற்றைக் கொள்ளவேண்டுமெனலும் எ
 ண்ணம் சிறிது மின்றிப்போன அச்சிலைப்பா. இவ
 ன நல்வினையுடையனென்று துணுகுகென மொய்த
 துத் தொழுது காண்பா. அவகிடத்துவண்டு யாழ்
 செய்யும் ஒரைங்காதவழியும் செனேரோ நீங்குகற்கு
 அரிதாய் இவரிதாயிருக்கும். கற்புடைமகளிர் மன
 மெனக்கிடங்க செவ்வியவழி, மலரால் மறைக்கப்
 படுதலால் நிலத்தினன்றி தாதினமேலே நடக்குந்
 தனமைத்து. சிலையினாய்! மலராலணியாபட்ட
 சூனையையும் பூந்தட்டுப்போலும் பொழிலையும் பா
 ததுச் செலக. மகளிர் கற்புப்போலத் திண்ணிய
 வனகிரியொன்று நினக்கு வலத்தது. அது அருவி
 யாலும் குளிரச்சியாலும் மதிபோன்றது. இந்தி
 ரன் தலைமைச் சாய்த்த சேவடியையுடைய பெரிய
 வன் அருளிச்செய்த ஆகமத்தைத் தப்புதலின்றிக்கொ
 ண்ட இருடிகள், அமமலையிலே உறைதலாலே அது,
 மதனகீதம் ஒன்றுமே நீங்க இயல்பாயுள்ள ஓசைக்
 ளெல்லாம் பிறந்ததொரு பக்கமலையை யுடையது.
 ஏறும் வழியில்லாத இவ்வரையைக் கடந்துபோய்
 பின்பு புணர்ச்சி நெறியையுடைய பரததையாது

கண் புருவம கை கால் இடை இவற்றாற்கொண்
 டகூத்தினது ஒற்றுமைவடிவையோக்கி ஆடவர்,
 வெண்ணெய் தீயுற்றாற்போல மெலியாநின்றார். அ
 வள் பின்னும் பாட்டோடே பொருந்திய கூக்கும்
 வாசசியமுமாகிய இமமூன்றும் கூடிப்பொருந்தினின்
 ற குழைந்து சாந்தம் அழிய ஆடாநின்றாள். தேசிக
 பபாவை நெறறியில் பட்டம மின்ன வார்குழைவில
 வீச பூண்பிறழ துவண்டு கையாலே வட்டனை
 போக்குகின்றவள், கண்ணாலே சீவகனைக் கண்டாள்.
 கண்டவள், கவிகளாலே புகழலாகாத வடிவினை
 யுடையானது அழகைத்தனது கண்ணென்னும் கை
 யாலே முகந்து பருகுதலாலே கண்முகவியவற்றாலாக
 கிய தாள அறுதிகள் நங்கின. அத்தேசிகப்பாவையது
 கண்கள் கரித்துச் சிறுதுவலையை வீசி நீரைச்சொ
 ரிந்தன. பொருகின்ற கயல்போலும் கண்ணுடைய
 அவள், தன் கண்ணீரை இறைமகனான உலோகபா
 லன் காண்டற்கு அஞ்சி, அந்நீர்த்துளிக்கு ஒப்புக்கு
 முத்து வடத்தைத் தனத்தாலே நெருக்கி நூலை அது
 ததுச்சிறுதிப பூவெல்லாம் வாடும்படி காமத்தித் தலைக்
 கொள்ளுதலாலே தரிக்கிலாளாயக் கெட்டாள். கெ
 ட்டவள், இவற்கல்லது என்னெஞ்சு இடமில்லையா
 யிருந்தது ஆதலால் கன்னித்தன்மையோடே முற்
 திககனிந்து மணக்கும் காமமாகிய பழத்தை துகா
 வான் இவனே இதற்குரியார் வேறில்லை. இத்
 தன்மை கூறாதே பரத்தையர்க்குக் கற்பு, பொரு
 ளால் உடையுமென்று கூறினவா பொய்கூறினா எ
 ன்று கருதினாள். கருதி இககுமான், முருகனே?
 காமனே என்று வருந்தி நின்றாள். உலோகபாலன்

112. அ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

இவள் கண் இப்பொழுது இமைத்ததில்லை. கண்ட உருவம் யாதென்று பார்த்துச் சீவகனைக் கண்டு அவனை இங்ஙனம் கொண்டுவருங்கொள்ளான். அப்பொழுது அவனைக்கண்டவர், கருப்புவில்லுடைபு காம்பென்னில் இவன் கையில் வில்லின்மையின் அவுனல்லன் வடிவின்வகையைப் பார்த்தால் இயக்கருள வேந்தனாவன் என்று ஐயப்படுமபடி வந்தான். வந்தவனை, இளவரசன் எதிர்கொண்டு விரும்பி முகமன் கூறி நீ எனக்கு விளையாடு முறைமையையுடைய மைத்துனத்தோழன் என்றான். இளவரசனும் சீவகனும் காதலாசிருவரும் ஒருவராகி இருந்த அளவிலே, தேசிகப்பாவை இனி இவனைப் பெற்றேமென்று உணர்ச்சிபெற்று நீங்கிய இலயத்தைத் தப்பாமற் கொண்டு கண்ணாலும் புருவத்தாலும் கலக்கா நின்றார்கள்.

அப்பொழுது வேலையுடைய ஒருவன் விரைந்த வந்து உலோகபாலனைத் தொழுது பதுமையைப் பாம்பு நீண்டிற்று என்று சொன்னான். உலோகபாலன் வருத் முற்றுச் சீவகனை நோக்கி வேலினாய்! இவ்விடத்தே இருக்க என்று கூறி அவ்விடத்தினின்றும் போகாநின்ற அளவிலே, பாம்பு கடித்தவாறு என்னையென்று வினாவினான். வேலான், வேலாதே! நங்கை, பொதியமலையிற் சோலையிலுள்ள *குழவியாகியமுல்லையையும் மௌவலையும் சகதனத்தையும் இமயச்சாரலிலுள்ள கருப்பூரக்கன்றையும்

* “பின்னை குழவிகன்றே போத்தெனக் கொள்ளவும் மையுமோரறிவுயிர்க்கே” தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் 123பிடல், 123.

தீம்பூவையும்நட்டு, சந்திரகாந்தக்கல்வினின்றும் தோ
ற்றினனீரை தேனைக்கலந்துட்டி மாலையை மூட்டாகப்
பெய்து, வெயிலை மறைத்துப் பவளத்தைக்கொள்
கொம்பாகநாட்டிப்பொன்னுலேவேவினிகோவிழுத்தை
மணலாகப் பரப்பித் தன்கையாலே தீண்டி நல்ல நா
ளிலே திலோத்தமை யென்று தாய்பெயரையிட்டு
வளர்த்தாள். வளர்த்த அத்திலோத்தமை யாகிய
மூலலை, எயிறுபோல அரும்பிற்று. அதனை ஒருந
திகண்டோடி, நங்கை அலா பூத்தாள் என்றாள்.
பதுமை, இவ்வுவகையைப் பலாக்குஞ் சொல்லப்
போகவிட்டுப்பறைசாற்றி எல்லாருக்கும் நிதியைக்
கொடுத்துக்காவிலே சென்று வினையாடினாள். வினா
யாடி நிறையப் பூத்திருந்த குரவத்தைக் கண்டு
இஃது என் தோழி என்று சேர்ந்து அதனைக் கொ
ய்வதற்குக் கரத்தை நீட்டினாள். நீட்டவே அதிக
வயதானமையால் நீளம் குறைந்து ஒரு கோழிப்பற
வை பறக்கும் நீளம் பறக்கும் குக்குட சர்ப்பம்,
அதிவிருந்து பதுமை முகத்தைப் பார்த்து நாம் தீ
ண்டுதற்குரிய மறுச்சேர் மதியன்றி இது நகையினையு
டையதாகிய மதியாயிரா நின்றது. நாம் தீண்டத்
தகாது என்றெண்ணிக் கையிலே தீண்டிற்று. பது
மை, அம்மேயோ என்றாள். எனவே அவடோழி
தாய்வந்தாளென்றெண்ணிக் கோதாய் ! திலோத்
தமையார் வந்தாரோ என்று வினவிச் சோர்
காள். சேர்ந்தவளைப் பதுமை நோக்கிக் கொடி
பன்னாய் ! நான வணங்கப்பெற்றிலேனாதவின், என
க்காக நீ தனபதியையும் உலோகபாலையும் வண
ங்குக. திலோத்தமை யாரையும் பூத்தந்தாய்மா

நாடய சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ரையும் புலலுத. தினந்தோறும் எனனை நீனை
என்று கூறி மின்னைமிடைந்ததோர் மின்போலத்
தோழியைத் தழுவிக்கொண்டு நிலத்தேவிழந்தாள்
என்று சொன்னாள். உலோகபாலன், கடுகச் சென்
று பார்த்து மந்திரத்தைக்கூறிப் பல மருந்துகளையும்
கொடுத்தான். அவற்றாலும் பிறரெல்லாரும் செ
ய்த பலவுறுகளாலும் விடம் திராமல் அவளுக்கு
உயிர் உண்டு இல்லையென்னும்படியாயிற்று. உலோ
கபாலன் அதுகண்டு கூறுகின்றான். விடம் தீர்த
தோர்க்குத் தனபதி நாட்டையும் நிதியையும் தந்து
புதுமையையும் தருமாதவின் விடத்தைத் தீர்த்து
இவற்றைக் கொண்மினென்று முரசுறைவித்தான்.
முரசொலிகேட்டு வந்தவறிற் சிலர், கடித்தது சித்
மண்டலி என்றார். சிலர் கருவழலை என்றார். சிலர்
நாகம் என்றார். வளியும் பித்தும் ஐயிற்காட்டில்
தூண்டு பெருகின இனி உயிர் மீளாதென்றார்.
இவனை நீருள் இடுதும் என்றார். அழல் உறுத்து
தும் என்றார். உதிரம் நீங்கிற்று இனி நங்கை உய
யாள் என்றார். கையை இரையெனக்கருதி என்
புறக்கல்விக் கடித்தது என்றார். கையையும் கண்ட
த்தையும் உழலேகோப்பார். மருமங்களிலே விளக்
கையெரிப்பார். இது காரணத்தால் அரசன் இற
ந்துபின் உலகு இன்னே கவிழும் என்பார். பொ
ன்னாலே பூவும் தூலும் பெற்று மந்திரமும் மறை
யும் கற்று மறுவில்லாத மந்திரத்தாலே விசம்பி
லே புடவையை நிறுத்துவாராயி அந்தணர் ஏழா
யிரவா, கையைத்தட்டிப் பாவை இன்னே வருத்தம
தீர்ந்து எழுவாளாக என்பார். கணி, தூலை யெடுத்து

யதன அல்ல, அமுதனவேயாம். தேவி, முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையுண்டாதலால் இப்பிறப்பிலே இவ்வருத்தமுற்று அததினை நீங்குதலாலே, மாதவா சவஞ்செய்கின்ற பள்ளியைச் சேர்ந்தாள். ஆகாசு மாதவமகளிரெல்லாரும் தேவியை யெதிர் கொண்டு தவஞ்செய்வாங்குபுலலலாகாமையிற்புல்லுவார்பேனது நெருங்கிக் கொண்டுபுக்குத் தவநிற் சேருநற்கு வழியாகியதும், கணவனை இழந்த சுற்றும் புதலவன் வாழ்ந்ததும் பொருந்தியதும், ஆகிய நோன்பைக் கறபித்து அணிகளை நீக்கென்றா.

தேவி தன்கலையில் அணிந்திருந்த பொன்னரி மாலைபையும், நெற்றிமாலைபையும், தலைக்கோலமாகிய முடிநூலையும், தேனும் வண்டும் புலம்ப அகற்றினாள். அகற்றினவள், சந்திரன் நகத்திலே சொலிப்பதுபோல, திலகத்தை விரலாலே நீக்கி குழையையும், குண்டலத்தையும், கழுத்தின் கலங்களையும் நீக்கினாள். நீக்கினவள், நெருங்கு இன்பம்கொடுத்த அவனைக் கெடுத்தமையாலே, தனக்குப் பகையாகிய தன்னுடைய மாபில் அணிந்தமுத்தையும், பூணையும்போகுகினாள். போகுகினவா, அரசன் நிற்காமலே சேர்ந்தருந் காரணமாய்த் தன்னைக் கெடுத்தமையாலே, கோளில் அணிந்தமுத்தைநோக்கி, முத்தங்காள்! உமமை, தொழுதேன் என்று அவற்றையும், விரலைச் சூழ்ந்த ஆழியையும், துறந்து வளைகளையும் உடைத்தாள். உடைத்தவளா, அரசன் போய் அரமபையரை நுகாதலாலே இனியும்மை நோக்கானாதலால், நீர் என்னை வெறுமலே நீங்குவீர், என்று சொல்லி மேகலைமுதலிய அணிகள் எல்லாவற்றையும் விடுத்த

தாள். விடுத்தவள், குறங்கில அணிந்த அணியையும், சிண்கணியையும், சிலம்பையும், காளாழியையும் கழற்றினாள். கழற்றியவள், கொடி, பூந்து உதிராத தோற்றம்போலத் தோன்றி, என் சிறுவன் உயராக, என்று காவிதோய்த்த கலிங்கத்தை யடுத்தாள். உடுத்தலும் தேவி உணவு ஒழிந்தாள் என்று அவருக்கேற்ப மாதவமகளிரா பொறகலத்தே அடிசிலையேந்திநிற்கவும், உணவொழிந்த நுகாசசியே நிகழ்ந்தமையாலே, தேவி அதனை நோக்காது காந்தட்டுடுப்புப்போலும், தனது கைகானே அடக்க அருள் அதனை யுண்டு இல்லுறைநெய்வமன்றி வனத்தேயுறைவதோர் தெய்வம் ஆனாள்.

கூனிவடிவாயசின்ற தெய்வம், தனது இடஞ்செல்லகருதித் தன் தெய்வத்தனமையாலே தேவிக்கும் அக்கருத்தே பிறப்பித்தது. தேவி, கூனியை நோக்கி நீ இராசமாபுரத்திடைச்சென்று சிறுவன் செய்தியை அறிந்து வருதியென்றாள். கூனி, தனது தெய்வத்தன்மையாலே தேவியை வஞ்சித்தற்கு வருந்தி மாதவமகளிரை நோக்கி, நங்கட்கு நங்கை அடைக்கலம் இவனாக காத்தல்வேண்டுமென்று கூறி அப்பொழுதும் நாட்டையும், குலத்தையும், உள்ளவாறு கூறாமலே வேறுபடக்கூறிச்சென்று இராசமாபுரத்துற் புறங்காட்டைச் சார்ந்தாள்.

தேவி, நெல்லும் அலலியும் காய்கின்ற தவப்பள்ளியின் முன்றிலிலே கவரிமா, ஆமான் கன்றுக்கு முலைகொடுக்க, அதனைப்பார்த்து நம்பிக்குப்பிறர்முலை கொடுப்பதையும், அவன் உண்டு வளர்தலையும், நினைத்து வருந்தினாள். வருந்தினவள், தெய்வடி கூனி

வடிவாய்வந்துபோயிற்று என்பதை உணராமலே வழியை நோக்கிப் பல இரவும் பகலும் கூனி இன்று வருவாள் இன்றுவருவாள் என்னும் ஆசையிலே செல்லாதின்றாள்.

இறைவி செய்கை இங்ஙனமாக, இராசமாபுரத்திற்குந் துண் நம்பியைக்கொடுக்க, வாங்கிக்கொண்ட அவன் மனைவி சுநந்தை தான் பிள்ளையையிழந்த தன்பத்தை முற்றும் போக்கி முலையூட்டி வளர்த்தாள். பின்பு கந்துகனும், சுநந்தையும், விரும்பி அழைத்த பார்ப்பார் சான்றோர் உள்ளிட்டோருங் கூடி நம்பிக்குச் சீவகன் என்று பெயரிட்டார். திரிபுரத்தையழித்தும், நஞ்சுண்டும், பல்லுயிர்களையும் காத்தலால புண்ணியனாகிய ஆன், எய்த கணையாகிய திருமால் நந்தகோன்கோயிலிலே, அவன் மகனாய் மறையவளர்ந்தாற்போலச் சீவகன், கந்துகன்மனையிலே அவன் மகனாய் ஆட்டுவாள், ஊட்டுவாள், ஒலுறுத்துவாள், நொடிபயிற்றுவாள், கைததாய் என ஐவரும் எல்லா நலத்தையும் பேணாதிருக்க, சுகடத்தையும், தேரையும், வேழத்தையும் தன்கையாலே செலுத்தி அக்குழவிப்பருவத்தே இயல்பாகக்கொடைக்கடன் பூண்டு நிதியைச் சிந்திவளர்ந்தான். கந்துகனும் சுநந்தையும் அரசுகுலத்தார்க்கு விதித்த விதிப்படியே எல்லாக்கருமமும் சீவகனுக்குச் செய்வித்தார். சுநந்தை கந்துகனைத்தொழுது விறல்மடந்தையும் புகழ்மடந்தையும் இவனைப் பெறுமாறுநினைந்து வருந்துகின்ற வருத்தமநீங்க மதலை*மையாடுக என்று கூறினாள். அவன் திருமகள் தனித்துவைக ஆசிரியனிடத்து வழி

* மையாடுக = மையோலைப்பிடிக்க.

உஅ) சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

பாட்டோடு கலைகளெல்லாவற்றையும், படைநகர
களையும், கற்றுப்பாடடினையும்களை உண்டு மனையகளுந்
கு நெற்றியிலிட்ட திலககதையொக்தான். சீவகன
காளைப்பருவம் அடைந்து சகல கலைகளிலும் வல்ல
னாக மினைநிலைபெற நிறகசெய்ய ஆகனிடக்கே
மகளிர் அவயவங்களை எழுதினாறமொன்ற நன குலம்
கண்ணியரும், சேரிப்பாதகதையரும் அவர்வாப்பாத்த
ஆற்றாராயினர். கந்துகனும் சநகையும விவாதிசூ
னானதூலைச் கற்பிக்கவேண்டுமென்றுநருநலும் ஆச
ரியன் சீவகனைநோக்கி ஆதமமகூறியவழியினது கூறு
பாட்டாலே நன்மை தீமையை ஆராயந்து கூறிய
பொருளிடத்தே துழைந்து துன்மார்ந்தகதை நிகசி
இரத்தினத்திரயமாகிய நன்ஞானம், நறகாட்சி, நல
லொழுக்கம் என்னுமிவற்றைச்சேரின அது நககதி
விலங்குகதி, மக்கட்கதி, தேவகதி என்னும் நான்கி
னும் நிற்கின்ற உயிர்களுக்கு ஆக்கம் ஆகும். அந்
வானமைந்த சான்றோர் திவினைமுழிய நின்றநெறியை
ச்சார்ந்து அநந்த சுகந்தை அடைந்தார். அவாவா
கிய நஞ்சையுடைய உடல என்னும் பாம்பிடந்திற
பொறி என்னும் பெயரையுடைய ஐந்துவாயிடகதே
களிப்பைச்செய்கின்ற விடயங்களிலே அடிபட்டுநின்
றோர், துன்பக்கடலில் நின்றார். கூற்றுவன் கொடிய
னாய் ஐயும், பித்தும், வளியுமாகிய கொலைதொழிற
கருவிகளைச்சூழ்ந்து ஆயுக்கன்மமாகிய வலையை விசி
வைத்தான். அதனை அறியாதக்க நாமும் அறிந்து
தவம்செய்து அவன்வலையை நீங்கிப் போதலைநெளி
கிலேம். நாம் அளியமோ பெரியேமகாண. துன்
பததையெல்லாம் நீகருநருக காரணமான பிறப்பை
யறுக்காதகக மகன்யாடுகையைத் தவபாயனாலே

பாப பெற்றுவைததும் அதன் பயனைக்கொள்ள அறி
கிலேம. ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களாலே விரும்
புகவிலே நமக்குள்ள நான்சென்றுவிட்டால் நமது
மெய்யைத் தீயெரிசுகும்பொழுது நினைத்த அறமசெ
யயக்கடுமோ? ஓநதுபார். எல்லாரும் தத்துவத்தை
கொள்ளவேண்டிப்பறை அறைநது செப்பினாலும்
அது கொளவாந்படி நாகிலேழும்கும் பாவத்தையு
டையவருநடுக் குணத்தைச் சொல்லலாமோ என்ற
ன் கலைகளநிறைந்த மந்த்ரோனற சீவகனை ஊழ்வினை
செலுத்தலானும் உணாவெறித்தலானும் பிறவிக்கட
லை நீததுநடுக் தெப்பம்போன்ற அறிவனை அவன்
சாணாக அடைந்தான். ஆசிரியன் காட்சியாகிய நிலை
யிலே ஞானமாகிய கதவைச்சேர்க்கி ஒழுக்கமாகிய
காணாக கொளுவிக்கதிகொல்லாமடைததபின் விட்
தில்கததை செல்லவழிதிறந்தான். சீவகன், நல்லறத்
துக்கிறவனாகி அருகசாணம், சிந்தசரணம், சாது
சாணம், நமைசாணம் என்னும் இவற்றை எய்தலும்
ஆசிரியன் நீகதையில் நின்றோர் தாம் நடத்துகின்ற
புலனிய இல்லறநெறியிலே நின்றலாலே வீடுபேற
றில் தப்பியவாற்றையும், இல்லறத்து இயல்பையும்,
வீதி பேறுகப்பாகபடி இல்லறம் நடத்தும் இயல்பை
யும், ஒழிந்தவற்றையும் மயக்கமறக்கூறினான்.

ஆசிரியன் சீவகனை மாணக்கர் குழாத்தினின்று
மத்தனியேகொண்டுபோய்க் கண்ணிகட்டி விதானித்த
போலும் காவைசேர்ந்து, அரசர், பூவையும் கிளியும்
முதலாக ஒற்றுகவிட்டு அறியும் சாதிகள் எல்லா
ய ஆங்கு இல்லாதபடியை ஆராய்ந்துபார்த்து பிண்டி
சிறுவிவிட்டது விசினமேலேஇருந்து சீவகனை நோக்கி

இதனைக் கேட்பாயாக என்று சொல்லுகின்ற இவ்வையகமுடைய மன்னன் சச்சந்தன். அவனது குத தேவி விசையை, அவன் அவனைப்போக்கிமந்தியால் கொல்லப்பட்டான். தேவி புலம்பிப்போய் சுடுகாடு நண்ணி உத்திரட்டாதியில் ஆங்குச் சிறுநனைப்பெற்றாள். ஒரு தெய்வம் வந்து அவனையெடுத்துத் தவிசின்மேல்வைக்க அந்தேவி, யான்மேற் கொய்கின்ற அறம் நின்னைக்காக்க என்று உட்கொண்டாள். அருந்தவன், நிகழும்பொருளெல்லாம் கந்தற்கு முநதுகூறலின், அவன் அது தப்பாநென்று கதிப்போய் ஒளியோடிய வழியேசென்று சிறுவனைடுக்க அச்சிறுவன் தும்மினான். அப்பொழுது தெய்வம் வாழ்த்திற்று. கந்துகன் மகிழ்ச்சியுடனேடேய்த் தன்மனைவியிடம்கொடுக்க அவளும் கொண்டனென்று ஓர் கதைமுகத்தாலே, கண்ணன் கன்னனுக்குப் பிறப்பு உணர்த்தியவாறுபோல உணர்த்தினால் சீவகன்கேட்டு நீ கூறியவன் யாரென்று வினவ ஆசிரியன் நீ எனக்கூறினான். சீவகன் தாரும், பூனும், ஆமும், குழையும், சோரப்புவிடில் வீழ்ந்தான். ஆசிரியன், சீவகனைத் தழுவி யெடுத்து நம்பி! நீ இளைமை ஆயது எமபோல்வார் செய்தபாவம். நிற்பகைவர இருக்கின்றனாதலின் மகளிர் போலப் புலமபலே நீ நிரையல் என்று கண்ணீர்துடைத்து உடம்பைத்தடவித் தேற்றலும், சீவகன் தந்தையைக் கொன்றவனைக் கொல்ல கடல்போல முழங்கிச் சிங்கக்குட்டிபோலச் சீறி வில்லோடு பகழி ஏந்திக் கூற்றெனத் தோன்றினான். ஆசிரியன், சீவகனை நோக்கி ஓர்யாண்டு இறுதி அளவாகக் கட்டியங்காரனைக் கொல்லற்க என்றுகூற

சீவகன் ஆசிரியனது உரைக்குஉடன்பட்டு நின்றான். பின்பு ஆசிரியன் சீவகனைநோக்கி வெள்ளிமலையில் வாரணவாசி என்னும் ஊரில் மன்னன் உலோகபாலன் என்பான் தன் புதல்வனுக்கு அரசைக்கொடுத்துத் தான் தவவேடங்கொண்டு தவத்தைத் தொடங்கிச் சினம் போக்குதற்குத் தவஞ்செய்தான். அவனைப் பாபமவந்து அடைய யானைத்தீமெனனும் நோயாலே அவன் வருந்து இவ்வூரின் வீட்டிற்புகுந்தான் என்று கூறலும், சீவகன் அவனயார்! அவன் வாழ்க! என ஆசிரியன், நமசி கதைமுடிவதற்குமுன்னே கேட்டதற்கு மகிழ்ந்து நோக்கி அவன் யானென்று கூறினான். சீவகன் அமுதன்னமொழியை முழுதும் சொல்லுக என்று சொன்னான். ஆசிரியன், கந்துகன் அமுது உண்ணவேண்டித் தாலம்பரப்பித் தங்கினமேலே தோழரோடு ஏறி உண்ணும் காலத்தே நான் ஆங்குச்சென்றேன். அவன் என்னைப்பார்த்து இங்ஙனே போந்திருக்க என, யான்சென்ற அளவிலே பொற்கலத்தே தானக்கும் அமுதமிட்டார். நெய்வார்த்துக் கன்னலை பெய்யவே, கந்துகன் பெய் பெய்யென்றுண்பப, நானும் பெருங்கடலை வெள்ளிக் குறைததைப் பெய்ய வதூர்க்கும்வண்ணம் எனது விலாப்புடை பெரிதும் பிங்க அந்தணர் தொழிலானேன. சுநந்தையும, கந்துகனும் விரும்பினராய் வழிபட்டுப்பேண யான் இருந்தேன். நிலம்பொருக்கலாத நிதியையுடைய வந்தையது இல்லம், பிண்டி நான்முகன் அடியராய்க் வறந்தவர்க் கெல்லாம் இல்லமாதலாலே உள்ளே சனறேன். ஆங்குமகளிரிடத்தே நின்னைக் கண்டன். ஐயனே! நின்னைக்காண்டலும் யானைத்தீயா

சுய நோய மருந்துகண்ட நஞ்சுபோலக் கெட்டது
யான் அஞ்சி, நெய்வயோ! என்று ஆராயத்தொடங்கி
கிணன். தொடங்கினைறகு அமிர்தமபோலும் வா
ததையுண்டாயிற்று. அவ்வாததை நினது பிற
பை உணாததிறு என்று.

சிவகன் முயற்சியாலே உண்டாகிய நவம் தா
யாக, நிறந்தையாகி பண்ணைப் படைகளை யென்
அசிரியன், யான் நவநெறியிலே நிற்பேன் என்றான்
நிலைநதிநினைவு நிகழி மறுவறத் தவஞ்செய்ய
கொள்காரை விடாதுதல அறன் அன்று என்று அறி
அடைநீயா! விலகாரானமையின யானும் விலகுகே
வ என்று, சிவகன், நீ ஆறவறகதைக் கூறி
யான் ஆசிரியன், கொழுநான். ஆசிரியன், ந
யுகள் அவனது பகையைக் கொல்லும் முறைநை
யை அவன்மனதே நலைபெறுகதிசு கருநைதகமும்,
கந்தாசுறும்கும சிவகன் கலவியையும், திடசுதையை
யும், நன ஆறவையும் சொன்னான். கந்தை, ஆறவ
யாய் சோகறு கலைகணிறைநதோய! குடமனை, க
யரியருய நீபநீயா! என்று கூறலும் அவன் நிலை
யைப் பழங்கை கெடுமபடி தவஞ்செய்வதற்குச் சொ
ய்தான்.

நாமகனிலப்பகம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது, கோவிந்தையாரிலம்பகம்.

ஆசிரியனாகிய அச்சுணந்திபேய், இருபத்து
பாசகாந்திராததங்கராகிய சிவாததமான சுவாமிகள்
மவசுரணத்தே விளங்குமபடி நோற்றுப் பிறவி
புகினான். சிவகன, நாமகனும், வீரறுத் தெய்வ
மும், வீரமகனும், மாதங்கியும் ஆகிய இந்நால்வரும்
விவனலலது வேறு பாங்கள் இல்லையெனனுமபடி
நானம், அழகு, வீரம், வீணைச்செலவம் ஆகிய இந்
நான்கையும் ஒருங்கு உடையனாயினான்.

இவன் இதிறுத்தனாக வேடரெலலாரும் குன்
றின்மேலேவந்து கூடி மனனனது நிரைகள் இக்கா
வத்திலே இங்குவரும் யாம அவறறைக கொள்ளு
கம் என்றுகூற நிமித்தம் எல்லாவற்றினும் அறிவு
தடயானொருவன், அபபொழுது புளகூறிய குர
சின குறிப்பை புணர்ந்து நாம எண்ணிப்படி நிரை
நய அடிப்போம்; அடித்தபொழுதே அரசன் ப
தட வந்து பொருது உடைந்து ஒடிப்போகும்;
மின்பு சுடுகலாலே தேனிலம் கெடுதல்போல ஒரு
பன் தேராலே நாம கெடுவேம் என்றான். வேடா,
அவனை ஏழைவேட்டுவீர என்று விளிந்து இகழ்ந்து
ஒருவன் கூற்றமே என்று உலகம் கூறினும் அவ்வொ
ருவன், ஒருதேரால் ஒன்றும் செய்யமாட்டானாகவின்
வினதே நிரைகொள்ளக்கடவேம் எழுக என்று எழு
ந்தார். எழுந்து கட்டுத்து பறைதுடியோடு முழ
க முருகனை வணங்கி நிரைநிற்கும் இடமசென்று
பரந்தமழைபோலப் பகழிசிந்தி ஆனிரைகவந்தார்.

ஆயர், போரிற் கு ஆற்றாராய மத்தாறகடைந்த தயிர் போலச்சிதறிக்குழலும் * கோடாவிபும ஆங்குககி டப்பக் காட்டை நீங்கிப்போய் இடைசசேரி ஏறி ஆங்கு மகவிர வருநக வருந்தினார். அமமகளிர வலை பபட்ட மாண் எனவும், மயிலெனவும் வருந்திக் தம மண்ணக்கன்றுகளைப்புவலி, எமமண்ணைமீ! நுமமண்ணை மாரகளை வேட்டுவா நோமபடி அடிகதுக கொண்டு போயினார் நீ எவ்வனம் உயிர்வாழ்வீர் என்று புலம பினார்.

பின்பு ஆயர் ஆவுக்குநோந்த தீங்கைத் தீர்ப்பது எல்லார்க்கும் கடனாகவின் யாரேனும் இததுயரைத் திராபாரெனனும் கருந்தாலே பூசல இட்டுக்கொண் டோடி நகரிடைச சென்று அசிரவாசிககு உணர்த்தி னார். அவன் கட்டியங்காரனுக்கு உணர்த்தினான். அக்கட்டியங்காரன் அரசனோ? அரசன் அன்மை யின, காரணமின்றி எளியவனாகிய அவ்வசாரவாசியை கடுகாவித்துப் பின்பு சிறிது நோவந்தணிந்து கோவ லரைக் கூவிக்கேட்டுத் தனது தானையைப்பார்த்துக் காற்றினுங்கடுகச்சென்று நிரையைப்டிக வென்று † அரிமானெற்றையும் இடியுமபாலக் கூறினான்.

கட்டியங்காரனது சேனைசென்றுபொருதுவே ட்டிவராலே துரத்தப்பட்டுலுடவே, ஆயாமீண்டுசெ ன்று கட்டியங்காரற்குச்சொல்ல அவன் வாளா இரு ந்தான் ஆயருடடலைவனான நந்தகோன, மைந்தா நிரைமீட்டுவந்தவர், என்கன்னியைக்கொளவராக எ ன்று முரசுமுழங்குக கொட்டிச்சாற்றுவித்தான். ஆ டவா அதுகேட்டுப்பெறுதற்கரியதெய்வபபெண்ணு மாக, அவவேடரோடு பொருதுநிரைகொளரும்கொ லைவல்லாரிலையெனவே, ஒருவன் இதனைக்கேட்டுச

* கோடாவி—கோடரி.

† “ஏறுமேற்றையும்” என்றவின் ஏற்றையும்பெயர். தொல்பாப்பியம், பொருளதிகாரம், மரியல், ௨.

சீவகற்கு உணர்த்தினான். அசசீவகன், * நல்லொழுக்கம், பசு, துறந்தார், பெண்டிர், பாலர், பார்ப்பார், என்பாரை யான் காவேன் எனின், வேடரிடத்து ஆண்மையைக் கொடுத்தும், நிரையைப் பரி கொடுத்தும், பாலடிசில் உண்டற்கு விருமபி இருக்கின்ற கடடியங்காரானவேன் என்று கூறித் தேரேறிச் சென்றான். செல்லுதலும் முன்பு நிமித்தங்கூறி பவன் கண்டு ஆங்கு வருபவனோடு இப்பொழுது போர்செய்யும் பருவமன்று போகக்கடவேம் என்று கூறினான். அப்பொழுது வேடர், கடவிலே பெரிய முதலைக்கு வலியது ஒன்று உண்டாயின் காட்டிலே நமக்கு வலியாரும் உண்டு என்று கூறிப்பறையும் கொம்பும முழங்க எழுந்து போரிற்கு விரைந்தார். சீவகன் தனது தேர், கொள்ளிவட்டமும் காற்றாடி பும்போல வளையாநிற்க, வேடா மீம்பத்தாறுயிராவரும் படைதொட்டுப் பொருதார். சீவகன், வேடர் நனக்கு நிகரன்மையானும், அரசாட்சி இன்மை பால அவர் பகையின்மையானும், தனது அருளையும் வீரத்தையும் மேம்படுத்தற்குச் சென்றவனாக வானும் அவ்வேடரைக் கொல்லாமலே அஞ்சச்செய்து நிரையை மீட்டான். வேட்டுவர், இந்தப்புன்றலை வேடன் ஒருதேர்வருமென்று ஆந்தைசொலவிற்பென்று நமக்குச் சொலவி நிமித்தம் தப்பினான்; நம் மைத் தேர்கள், வெள்ளமாக வந்து வளைந்தனவாதால் நாம் ஒடுவதே கருமம் என்று ஓடினார். சீவகன், இரண்டுபடையிலும் ஓராளுக்கும குற்றமின்றி நிரைமீட்டான் என்று சொல்ல, கட்டியங்காரன், கேட்டு வெகுண்டான். நகரார் கேட்டுக் களித்து வாழ்த்தச் சீவகன் மனைசேர்ந்தான். தேரிற் பூட்டிய புரவிகள் நுகம்பூட்டுவிட்டுப் பந்திசேர அத்

* “சிலவயினான்” என்றதனாற்றிணைவிராய் எண்ணியர்திணையான் முடிந்தன. தொல்காப்பியம், சொல்லதிராம், கிளவியாக்ஃம். ௫௧.

தேருக்குப் பூவும் சாந்தமும் இட்டு வட்டில்நிறை
யமதுவார்த்து விளக்கேந்தி வென்றி பொருந்து
என அத்தோர் கொட்டில் சேர்ந்தது. சேர்ந்த அள
விலே நங்கைமார் ஆயிரத்தெண்மர் பலகலன்கள்
மின்னி ஒலிப்ப அட்டமங்கலத்தை யேந்தி யெதிர்
கொள்ளக கந்துகனும் சுநந்தையும சீவகனை, யெதிர்
கொண்டு தழுவி ஆலத்திமுதவியவற்றால் திருட்
டிபரிகாரஞ்செய்து உவந்தனா.

நந்தகோன்வந்து சீவகனைக்கண்டு நம்பி! நீ இத
னைக்கேட்டு மறக்கவேண்டும். வேந்தன், தேவியை
விரும்பிப் பல்லுயிரைக்காக்கின்ற பாரத்தைக்கட்டி
யங்காரன்மேற சுமத்தித்தனக்குமுன்னே நாட்டிற்
குக் கேடுகுழிந்தான்; பின்பு தானும் அவனாலே
இறந்தான். அவன் இறந்த அன்றே வரையேறிவிழு
ந்து உயிரைப்போகுகலுற்றேன். உற்ற யான் தே
வி கருவுற்றிருந்தமை அறிவேன்; ஆதலால் ஆலம்
வித்துப்போலத் தெறித்துப்போய் மறைந்து பின்
தோன்றுவது இலையாயின் உயிரைப்போக்குவ
லென்று எண்ணிவருத்தத்தேமிக்கு நின்றேன்; யா
ன் கோவிந்தன் என்று பெயர்கூறப்படுவேன் கோ
தாவரி என்னும் எனது மனைவிபெற்ற நங்கை கோ
விந்தை என்பானைப்பொற்பாவை ஏழுடனே நினக்
குத்தருகின்றேன்; ஐயனே நீ மண மகனாவாயாக!
ஆவாயாயின் கலியாணம்செய்தற்குச் சிறியேன் அ
ல்லேன். பாதளத்தை நெய்யாலும் பாலாலும்,
தயிராலும் நிறைத்திடுவேன் நம்பி! என்குலம்
நின்குலத்திற்குத்தாழ்ந்தது என்பதைநினையல். யா

கோவிந்தையாரிலம்பகம். ௩௭

ந் அறிய முருகனும் திருமாலும் வள்ளியையும் நப
9ன்னையையும் புணர்ந்தாரன்றே ; ஆதலால் நின்னடி
சியை மாலைசூட்டுவாயாக என்றான்.

சீவகன், நங்குலத்தோர் தங்குலத்திற் கொவ
ராதமாதரை முற்படவையார். அதுவுமன்றித்
தவரையொழிய மக்கட்கு முறைமையுமுண்டு என்
று கருதினான். கருதிப்பின்பு கோவிந்தையைப் பது
மகனுக்குக் கொடுப்பதாகத் தனது மனத்தே எண்
றினான். எண்ணினவன, நெற்றிச் சூட்டு, ஆட
ரக்கு ஆகாத தன்மைபோலத் தன்குலத்திற்கு ஆ
ரமையின, அச்சூட்டின் தன்மையையும், கண்ணி,
டவர்க்கு ஆகும தன்மைபோல, கோபாலரில் வா
ரிகம செய்வாரும் உளராதலின், பதுமுகன்குலத்
ற்குச் சிறிது பொருந்துதலில் அக்கண்ணியின தன
மையும்கோவிந்தை, உடையாள் என்னுமபொரு
தும், சூட்டுந்தன்மையோடுகூடிய கண்ணி என்னும
பொருளும், தோன்றுமாறு கோவிந்தனை நோக்கி
ய்மகள், சூட்டோடுகண்ணியன்றே என்றான். கோ
ந்தன், தனது மகளைச் சீவகன் சூட்டுந்தன்மையோ
கூடிய கண்ணி என்றான் என்று உட்கொண்டு செ
று தன்மையிலே நன்னிமித்தமாய்த் தயிர்முழங்க
டையுமபொழுது புகுந்து இருவாட்சிப்பந்தலிலே
வினையாகிய சமாவாத்தநம் முடிக என்றான்.
பசுசியா கோவிந்தையை இருத்தி, பசுவுநொ
வுமபோல ஊழிதோறும் நியும நின் கணவனும,
ர மூப்பிராக என்று வாழத்திப பசுவின் கனறு
ன்றொழிந்த புல்லாலே நெய் விழுதைத் தோ
துத் தலையிலே வார்த்து நீசொசரிந்தாட

௩௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

டிக்கோலஞ்செய்தார். செய்யவே, கோவிந்தன்
ஏறு கோட்பறை முழங்காநிற்பக் கோவிந்தை
க்கொண்டுபோய்க் கந்துகன் மணையிற் புகுந்து க
சத்தை யேந்தி நீரைச்சொரிய, சீவகன், பதுமு
ற்கென்று கூறி அந்நீரை யேற்றான். கோவிந்தன்
கோவிந்தைக்கு இரண்டாயிரம் பசுவும், ஏழு பொ
ற்பாவையும் கொடுத்துப் போகப் பதுமுகனை க
ன் சேனைவருந்திற்று. அவன் ஆற்றானாய் அவனை
முயங்கி இன்பக்கடலில் ஆழ்த்தான்.

கோவிந்தையாரிலம்பகம் முற்றிற்று.

கன், தத்தையையும் குணமாலையையும் ஒரு திங்களிலே பான் சென்று கூடுவேன் என்று நினைத்த அளவிலே, தேவன் அதனை அறிந்து நக்கு நீ மனக் கவர்ச்சி யின்றிக்கூடுவது பன்னிரண்டா மதியிலே என்றான். என்று பன்னிரண்டாந் திங்களிலே இராசமாபுரத்தைச்சேர்ந்து கட்டியங்காரனைக்கொன்று உனக்குத் தொன்றுதொட்டு வந்த முடியைச்சூடி நிலத்திற்குரிமை பூண்டு விழாக்கொண்டாடி இறைவனை வழிபட்டுப் பிறப்பறுத்து விடுபெறுவை யென்று கூறினான். தேவன் சீவகனுக்கு மறைபொருள் அல்லாதவற்றை அங்ஙனம் சுருங்கக்கூறி மறைபொருளாகிய சூழ்ச்சி மிக்கன எல்லாம் வேறுகக கொண்டிருந்து கூறினான். சீவகன், தேவனைத் தொழுது, சூழ்ந்துநின்ற தேவிமாரை விடுத்து நின்றான். அப்பொழுது கயல்களைக்காக்க வில்லை மேல்வைத்தாற் போலும் கண்ணையும் புருவத்தையும் முடைய நிலமகளது நுதலிலே இட்ட நிலமகம் என்னும்படி ஞாயிறு கடலிலே தோன்றிற்று. தேவன், இவ்வடியால் இம்மலைமேல் நடக்கச் சீவகற்கு முடியாதென்று கருதி அவனை யேந்திக்கொண்டு நினைவுபோலே போய் நிலத்தே இழிந்து சந்நமம், வாழையும், மாவும், வானைத்தீண்டித் தேவனுமுருங் கணிகள் பலவுநிறைந்த சோலையிலே விழுந்துப் பின்பும் காண்பேன் என்று கூறிப் புல்லிப்போனான். இதற்கு முன்னம் தனியேபோய் அறிவாத சீவகன் தனியே போதலைச் செய்தான். இவன் தனியே போந்ததைக் கருதி மலைகளும் அருவியாகிய கண்ணீரை வீழ்த்து, மனக்கவர்ச்சியால் மே

௩௨. சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

னி கருகி, அசுமபு வீழ்சுவின் உள்ளருகி அழுதன. அறிவில்லாத கீழ்மக்கள், பெரியோர் கேட்டைக் கண்டு நகுமாறுபோலே, முல்லை நக்கு அப்பொழுதே எயிறறின் தன்மை நெட்டன. மேமக்கள் போலே, காந்தள், அகதோ இது தகாதென்று கைகவித்து விலக்கின. அவ்வளவில் சுற்றத்தார் போலே மாவும, மயிலும், நடுங்கின. வண்டுகள், முல்லைகள்! நீங்கள் வேங்கையாகிய அரசனைச் சேர்ந்து தமிழாரைக்கண்டு நும்முள்ளே சிறிதே நுகைத்துப் பின்பு பிறமயிர சிரியாநின்றிப்போல இருந்தோ. இவ்வுனம் நகம் நம்மைப் பல்லையுருத் திடுவேம் என்று அலர்கின்ற முகையினும் மலரினும் உள்ள தேனைச் சிந்தி, நுகைத்தன. நீ தருகின்ற கோதையை யாங்குள வேண்டோம். ஆதலின் கூந்தலைத் திண்டாதேகொள. நீ வழிமாற்றாய் இஃது எமமுடைய இல்லம். நீ செல்லும் பரந்தையா இல்லேற்போ என்று ஊதும் மகனிர்போலே, களிநு ஊடல நிக்ங்கவும் தீராதே பிடி கணிற்கும் சாரலை இத்தற்கு முன்னம் காலாலே நடவாதவன் நடந்து சென்றான்.

ஓர் வேட்டுவன், கருமையூட்டப்பட்டதோடு இருளின் துண்டத்தை யொப்பான்; அழகை வளைவிலுள்ள மெம்பைப் பறித்தலால் மார்பு உள்ளோ யொடுங்கியுள்ளான்; நீண்ட மயிருடைய கரடி யொப்பான்; வாய்க்கு வெற்றிலை என்று கண்டறி யாதவன்; மேழகம்போலும் குரலினான்; அவன் மரவுரிவுடையனாய் செருப்புடையனாய் வில்லு டையனாய் தழையாகிய துக்கையுடைய முத்திரை

கொங்கையாளாகிய தன் பெண்ணுடனே கொடிமுதிர்ந்த கிழங்கையும் தேனையும் கொழுந்தடியையும் நறவோடேந்தி அணுகத் தோன்றினான். சீவகன் அவளைக்கண்டு நீர் இருப்பது எமமலையிலென்றான். வேடன், மாலைபோன்ற வெள்ளருவியைச் சூடி,
* இதா தோன்றுகின்ற மலைத்தலையிலே தினைகள் கிளி எடுக்க ஒண்ணுதவாகப்படுத்துத் காய்ப்பதொரு புனமிருக்கின்றது; அதற்குத் தென்மேலேமுலையிற் குவட்டிலவாமுங் குறவர்க்குத் தலைவன் என்றான். சீவகன், முறையால் நீர் உண்பது என்னென்று கேட்க, வேடன் உவந்துபார்த்துத் தோழ! ஆண்பன்றியோடே முட்பன்றியையும் கொன்று உமைத்த கொழுப்புடைய சோற்றைத் தேனை மிகவார்த்துத் தின்று நெல்லாலாக்கின தோண்டிக்கள்ளையும் சூடிப்பேம் என்றான். சீவகன், முற்பவத்தில் ஊனையும் தேனையும் கள்ளையும் உண்டு உயிர் கொன்ற பாவத்தாலே இவ்விடத்து வேடராய்ப்பிறந்தீர். இனி இவற்றை யுண்ணாது ஒழிமினென்று கூறினான். குறவன் பலரும் நன்றென்று கூறாமுகள்ளொடு ஊனையும் தேனையும் உண்ணாதொழிந்தால் யாங்கள் எங்ஙனம் பிழைப்போம். எம்முடம்பை நீ வாட்டவேண்டா. ஒழிந்தோர் உடம்புகளை வாட்டு என்றான். சீவகன் ஊனைச் சுவைத்து உண்டு உடம்பை விக்கி நரகத்தில் உறைதல் நன்றோ, ஊனையுண்ணாமல் உடம்பை வாட்டித் தேவராய் உறைதல் நன்றோ. இவ்விண்ணிலும் நல்லது கூடுமென்றான். வேடன் ஊனைத் தவிர்த்துத் தேவனாக

ஈடச சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

லே நன்று என்றான். சீவகன் நீ உறுதியுணர்ந்
கூறினாயாதலின் இனி உயர்கதியிலேபோவை.
றைவன் அருளியதூலிலே உறுதிப்பொருளாயு
ளன கொல்லாவிதமும ஊன்தின்னொமையுமே.
தலால் இன்ப வெள்ளத்தை இன்றே சேர்ந்தா
இவ்வொழுக்கம் இறுதியிலே நினக்குப் பேரினிட
பொருந்திய கனியாயிருக்கும் குறிக்கொள்ளெ
றான். வேடன், தேனையும் ஊனையும் பிழியலையு
கைவிட்டுச் சீவகனை வணங்கி என் குன்றம் செ
வேன் என்று கூறிப்போனான். அரக்குமானின
யிலே நெருப்பாலே சூழப்பட்ட பஞ்சவர்ணோடு
காட்டுத்தீயாலே வளைக்கப்பட்டு நின்ற யானைத்த
ளின் வருத்தத்தைச் சீவகன் கண்டு இதனைத்தான்நீ
காது செல்லின் செய்தல், செய்வித்தல், உடன்பாடு
என்னும் மூவகைப்பாவத்தினும் ஈற்றது தன்னை அந
யுமென்றஞ்சி, மந்திரமோது மழையைப் பெய்வி
துத் தீயை அவித்து அத்திரளின் தூன்பத்தை நீக்
னான். நீக்கி அரண்பாதத்தைச்சார்ந்து அதன் தா
வரையில் இருடிகளை வணங்கினான். வானிடத்து
தமக்கு வருகின்ற மூப்புககெடுமபடி அவ்விடத்து
இன்பக்கனியை நுகரும் தேவரும் முனிவரும் தோ
திரம் செய்யத் தன்னிடத்து நில்லாதபடி உபாதிக்க
வேறுத்த * கடவுள் கோயிலை வலமகொண்டு க
ப்பூவையும் கொடிப்பூவையும் பறித்து இறைவன் ப
தத்தே சார்த்தி இயல்புகொண்ட குணங்களைத் தம
டத்தே கொண்ட பாட்டுக்களைத் தாளத்தோடே ப
டாநின்றான்.

* கடவுள் கோயில்=சிவலயம்.

ஆதிவேதம் பயந்தோய் நீயலர்பெயம்

மாரியமைந்தோய் நீ

நீதிநெறியை யுணர்ந்தோய் நீ நிகரில்

காட்சிக்கிறையோய் நீ

நாதனென்னப் படுவோயநீ நவை

செய்பிறவிகடலகத்துன்

பாதகமலந் தொழுவேங்கள் பசையாப

பவிழப்பணியாயே.

(௪௪)

இணைப்பிறவி யிகந்தோய்நீ

யிணையின்ப முடையோய் நீ

மன்னுவுலக மறுத்தோய்நீ வரம்பில

காட்சிக்கிறையோய் நீ

பொன்னுரிஞ்சிப புகழவேந்தே பொறியின்

வேட்கைக கடலமுந்தி

யொன்னுவினையினுழல் வேங்களுயப்போம்

வண்ணமுறையாயே.

(௪௫)

உலகமூன்று முடையோய்நீ

யொண்பொனிஞ்சி யெயிலோய் நீ

திலகமாய திறலோய்நீ தேவரேத்தப

படுவோய நீ

யலகையில்லாக் குணகடலே

யாருமறியாபடாயாதி

கொலையிலாழி வலனுயர்த்த குளிர்முத

குடையினிழலோய் நீ.

(௪௬)

அடியுலக மேத்தியலா மாரிதூவ

முடியுலக மூத்தியுற நிமிர்ந்தோன்யாரோ

முடியுலகமூர்த்தியுற நிமிர்ந்தோன் மூன்று
கடிமதிலுங் கட்டழித்தகாவலனீயன்றே. (அ௧)

முரணவிய வென்றுலக முன்றினையு முன்றிற்
றரணிமேற் றநதளித்த தத்துவன் றுனயாரே
தாணிமேற் றந்தளித்தான் றண்மதிபோனேமி
யரணுலகிற்காய வறிவரனீயன்றே. (அ௧)

தீராவினை தீர்த்துத் தீர்த்தந்தெரிந்துயத்து
வாராக்கதியுரைத்த வாமன்றான்யாரே
வாராக்கதியுரைத்த வாமன் மலர்ததைந்த
காரார பூம்பிண்டிக் கடவுனீயன்றே. (அ௨)

இங்ஙனம் தேவபாணிக்கொச்சக ஒரு போகு
முதன் மூன்றால் இறைவனையும் மற்றைய மூன்றால்
சாரணரையும் பாடிவணங்கிப் புகழ்ந்தபின்பு இயக்கி
விருநதுசெய்தாள். சீவகன் விருந்துண்டுசாரலைக்கட
நதுபோய்ப்பல்லவதேயத்தைச சேர்ந்தான். சேர்
ந்து குவளைமலரைக் களைபறிக்கும் கடைசிமங்கைய
ரிருவரை வழிகேட்டுச் சென்று சந்திராபம என்
னும நகரைச்சார்ந்து கொடிவலம்பெற்று உலகளந்
தானென்னும்படி உள்ளே சென்றான். அவன் செ
ன்ற அளவிலே * இறை மகனாகிய உலோகபாலன்
இருந்து காண்பதற்கு நாடகமகளிரா சந்தனக்கா
வைச் சூழநது சண்பகம் மலர்ந்த சோலையிலே மாலை
களைப்புவிடில் தோயும்படி நாற்று அரங்கையலங்க
ரிதது நாடகத்தை நடத்தாநின்றார். நாடகமகளாகி
ய தேசிகப்பாவை சிலம்பு சிலம்ப அரங்கின் மேல்
கூத்தாடாநின்றாள். தண்ணுமை முழுவம் வீணை
சூழல் இவற்றை நடையறிபுலவர் வாசியாநிந்த,

ரும நவையை யாரும் அஞ்சுவார் அம்மன்னர் காய்த
லை உவமை கூறுமிடத்துங் கூறார். அச்சத்தாலே
நினைக்கவும் மாட்டார் தீத் தீண்டினாரை மாத்திரம் சு
டும வேந்தர் கோபம் தீங்குசெய்தவரைத் திரண்ட
சுற்றத்தோடும் சுடும. ஆதலாலே உன்னுடைய
தெய்வம் என்னுடைய தெய்வம் போல மாண்ட த
ன்று.

இன்னுங்கேட்டிவேலினாலேவேந்தனைவிண்ணே
நிறி யிவ்வுலகையாள்வது எனக்குநன்று என்று நீ
சொல்வையேல் அது உனக்கு நன்றன்று, கணவனை
யொழிய வேறொருவனைவிரும்பியவனும் தன்னைத்தப்
பாத மனைவியை விட்டவனும் குரவர் என்று சொ
ல்லப்படுகின்ற அரசன், உபாத்தியாயன், தாய், தந
தை தம்முன் ஆகிய ஐவரையும் பேணுகல் செய்யா
தே பிழைந்தவரும் ஆகிய இவர்களை இடுமபைநோ
ய்க்கு இரையாவார். நட்பிடை வஞ்சித்தவனும் பிற
ரமனைவியைச் சேர்ந்தவனும், காமகதாலே கன்னி
யைக் கூடிப் பின்பு அவளை வரையாதவனும், உயி
ரைக்கொன்று உடலைத்தின்றவனும், அமைச்சனாயி
ருந்து அரசனைக்கொன்றவனும், இமமையிற் குட்ட
நோயினும் மறுமையில் நரகத்தினும் அழுந்துவார்.
பிழைவளராத தானும் வளர்ந்து பின்பு அது குறை
யத்தானும் குறையும் முயல்போலத் தன்னை இறைய
வனாகச் செய்தவன் வழியிலேநின்று அவனோடும்
பெருகி அவனோடும் தேய்ந்து ஒழுகுவானாயின் அ
து அவனுக்குப் புகழை விளைக்கும் அரசன் கோல்
கோடின் கோணிலை திரிந்து இராப்பொழுது குறை
ந்து பதற்பொழுது மிகுந்து மாரியின்றாய் நிலம்

வினாவுசருங்கிப் பசிமிஞ்ந்து மகளிர்கற்பழிந்து அந்
சாலைகளொழிந்து உலகு கெடும் என்றான்.

மன்னவன் பகையாயதோர் தெய்வம் தன்னை
இருப்பிடமாகக்கொண்டு அவனைக் கொன்றுவிடென்
று சொல்லுகின்றதென்று கட்டியங்காரன் சொன்ன
தற்குத் தருமத்ததன் என்னுடையதெய்வம்போல உ
ன்னுடைய தெய்வம் மாணாதன்று என்று அதற்கு
ய்வதைதக்குறித்தே பரிசாசுவகையாய்க் கூறிப் பின
பு நீதியுங்குறினான். கூறலும் குன்றிலே கார்த்தி
கை விளக்கிட்டாற்போலே மாலையணிந்த மார்பையு
டைய கட்டியங்காரனுக்கு மைத்துனனாகிய மதனன்
என்பான் மார்பு கடுகவியர்த்ததுக்கோவித்து மகரவாய்
போன்ற பெரியவாயைத்திறந்துபகைவரதுகலை சித்
த வாஸினாலே வஞ்சினம் முடித்தல்லது வாயினாலே
பேசுதலை அறியேன். கருணையோடே சோற்றைத்
தூட்டும கைகள் அமாக்கடலை நீந்துமபொழுது மிக
வேந்தது வழுவழுக்கும் என்றான்.

கட்டியங்காரன் மெய்யெல்லாம் முடிது அமுது
தனாற்போல வியர்த்தது நெற்றியிலே புருவமாக்கி
கணளிரியைக் காலக்கடகத்தை யுடைத்து வெகுண்டு
சிரித்துத் தருமத்ததா! தன்னைச்சோந்தவாளுக்கு உறுத
வினை சூழ்வார் உன்னையொழிய வேறு யார் நீ கூறிய
கடியசொற்களைப் பொறுப்பார் எனையொழிய வே
று யார் நமது வேந்தன் தேவர்களுக்கு இறைவனாக
யான் பூமியெல்லாம் விளைந்து பொன்பொலியக் கா
ப்பேனென்றான். இடித்துக்கூறும் ஆற்றலுடைய
தருமத்ததன் நீ கூறியவாறே பூமியெல்லாம் விளைக
பொன்னும் பொலிக நினது நினைவை யாம் கூற்றி

நிலேம். நீ வெகுளவேண்டா இப்பொழுதே யாட
செல்வேம். கொற்றவனைக் கொல்லுங் கூற்றம், நி
மடந்தையாய்க் கொல்லும். தான் செயத பிழைப்ப
ய்க்கொல்லும். அளவற்ற நிதியாய்க்கொல்லும்
ஆதலால் அவனுக்குக் கொலை அமைவதாக என்ற
போனான்.

அரசன் தேவிபாட்டுக காதல்கூர்ந்து அவளது
போகத்தில் அழுகைக்கடிகளின் கட்டியங்காரன் அ
வனது வெறுமையைப் பார்த்து அவனைக் கொல்ல
கருதி அதற்கு வேண்டுங் கடிய கொழில்களைச் செ
ய்தான். என செய்தானெனினில வேந்தனது சுற்ற
மெல்லாம் விலங்கிலே முழுகிச் சிறையிலே தாழ்
செய்தான். தனது கீழ்மையை யேற்றுக்கொண்ட
மாந்தர்க்கெல்லாம் நிதியம்நல்கி மலைமேல் ஏற்றிய
விளக்குப்போலே பழியாகிய விளகைக் ஏற்றிவிட்
டுச் சேனைகள் நகரைவளைந்து சூழச்செய்து தோன
றினான். வாயில்காப்போன் வந்து தூரத்தே நின்
று மன்னனைத்தொழுது கட்டியங்காரன் நின்னைக்
கொலைசூறித்து வந்தானென்றுசொல்ல, அரசன் க
வமெல்லாம் தாளிடுக. தோகளையும், யானைகளையும்,
குதிரைகளையும், பண்ணுங். மதிலேக்காக்கும் காவலா
ளர் அதனைச்சேர்க என்று இராசதக்தாறகூறித் தன
க்கு ஊர்தியின்மையின் புலியின் வரியையுடைய க
சத்தைத் தவிர்த்து அரசர் அஞ்சாநின்ற வானை ஏந்தி
வாளெயிறு இலங்க நகைத்தான். நகைத்தவன் தே
வியை நோக்கி, நங்காய் ! நீ அன்றுகண்ட கனவுகளி
ன்பயன் இன்றுபட்டது. நீ வருந்தாமலே பிள்ளை
காரணத்தாலே செல்லவேண்டுமென்று சொன்னான்.

108 சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஆ! ஆ! வயாவுடைய தேவி என்செய்வாள் தனது முகத்தைப் புடைத்துப் புவியில் வீழ்ந்து வயிற்றிலுள்ள தன் பிள்ளைக்குத் துன்பஞ்செய்தாள். அரசன் தேவியை யெடுத்து மார்பில் அணைத்துப் பேதாய்! சாதலும் பிறத்தலும் ஆதலும் அழித்தலும் வீணைகளின் பயத்தானுண்டாகும். சாதற்கும அழித்தற்கும துன்புதலும், பிறத்தற்கும ஆதற்கும இன்புதலும், அறிவின்மையன்றே. 1 பெரிதும் அறிவிலியாயிருக்கின்றாய். நம்முடைய பழைய மானிடப்பிறப்பை எண்ணின கடல் மணலும் உறையிடப் போதுமோ? அப்பிறவியுள்ளலாம் பிறந்தும் வேறுபட்டேய் இனி இவவுடம்பை நீய்கி எகந்தியிடு சோலோமோ இப்பொழுது நாம் சேர்ந்து சினது * இரண்டு நாளுடையை உறவாகக் கருதி அகற்கு இரங்கலேண்டா. வாமனாலே சொல்லப்பட்ட நூலின் பொருளை உணர்ந்த நீயும் உணர்விலலாததன்மையையாய் எனது மொழியை வேறுபட்டுக் கண்ணீர்விழ வியாபி உயிராகுது இத்தன்மையையாதல் தகாது; இவ்வருத்தம் தவிரக. மாநே! மன்னரெல்லாம் தமது உரிமையை முன்னே போக்கி யல்லது தாம் போகார். ஆதலால் இப்போக்கு எனக்கும கருமம், நினக்கும கருமம் நீ கருவுயிர்த்து நாம் கதிபெறுதலும் பகை வெல்லுதலும் வேண்டும். ஏறுதற்கு ஊடுபும் சமைந்திருக்கின்றது. இனிக்குவலைவேண்டா போவதேகருமம். அநந்த சுகம் மிகுதலாலே சீர்த்தியையுடைய அருகனது “ஓயணமோ அரஹந்தாணம்” என்னும் ஆணைமொழியைக் கூறி என்பு உருகும்படி பிணித்த அன்பாலே சிறிதும் ஆற்றாத உயிர்போலும் தேவியை ஊர்தியைச்

* இரண்டுநாள் = சிறிதுநாளென்னும்பொருட்டு.

சீர்த்தினான். கேவி இருசலைக் கொள்ளியிடத்து
 அரும்புபோலே கணவனுக்கும் புதல்வனுக்கும் வரு
 தி இறைவனது ஆணைமொழி கூறவே செயலற்று
 ஷர்தியை ஏறிச்சென்றான். சென்றபின்பு நெருப்பு
 றை யுண்டாக்கி அதனை யழிக்குமாறுபோல அரசு
 ள் தானுண்டாகிய படையைத் தானே யழிக்க, வ
 டவா முகாக்கினி நடலைச் சுவெதொத்து முழங்கின
 ன். முழையிடதகே சிங்கத்தை வளைத்த யானைத்
 திரள்போலே, மகளிராகுகும் அநதப்புரத்தே வேலை
 யிட வானையுமுடைய மள்ளராகிய குஞ்சரங்கள் வேந
 றனை வளைத்தன. கடல தனக்குக் காவலாகிய கரை
 யைந்கானே அழித்தலபோலப் படை தனக்குக் காவ
 லாகிய வேந்தனைத் தானே கொல்லத் தலைப்பட்டது.
 அரசன் நாற்படையையும் மடித்துப் பின்பு போணியி
 னின் னுவந்த யானைகளை மத்தகத்தைப் பிளந்தான்.
 பிளக்கவே கட்டியங்காரன் தான் ஏறிய களிற்றைச்
 செலுத்திச் சக்கிரத்தை ஏந்தி அரசனது கேடகத்
 தை யறுத்தான். அரசன் முனிந்த கட்டியங்காரன்
 ஏறிய களிற்றின்கரத்தை வாளோச்சித் துணிதான்.
 கட்டியங்காரன் அது பொறுனாய வேலை ஏந்து வேந்
 தன மாரபிலே ஏற்றுகான். அரசன் அதனைப் பறி
 யுது தனது மாரபிலே தைத்து வளைந்த வளைவை
 இறந்து விழ்ந்துகிடந்த யானையின் மறுபபிடையிட
 ம் வளைவைப்போக்கி அவ்வேலாலே, வேலாலே கு
 ன்றைப்பிளந்து மயிலைப் போக்கின்ற முருகன்போ
 ல், கட்டியங்காரனது வேழமாகிய குன்றைப் பிளந்
 து, கொன்று, மற்ற யானையையும் மடித்து, வாளொ
 டித்து நின்றான். ஆய் யானைப் போரிலே தனது
 வாள் ஒடிந்துபோகவும், தான் சலியாடலே நின்று

108 சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வீரர் எறிகின்ற படைகள் தனது மார்பிற் றைகந
 சிறிதும் இமையானுப்பபாரதததிலே புறங்கொடா
 லே பொருதிய போரிலே கன்னனோடே மாறுபட
 நின்ற அபிமன்னுவெனத தமிழனாய் நின்று சகக்
 மும வேலும் சமமிற் பொருது, மேனியிலழுந்தி
 மையாலே மெய்வளி குறைந்தான். மக்கள் வசித்
 ம விண்ணுலகு என்று சொல்லத்தகும எமாங்கத,
 தே சான்றோ மயங்க, கற்புடை மகளிர இரங்
 கொடுங்கோலாகிய இருளபரவ, வேந்தர் பெருமார
 ச சசநதனைககடலபோன்ற குருகுலத்தே முயித,
 செங்கோலையுடைய சூரியனை, ஐயோ ! மந்திரியாக
 நரசம விழுககற்று. இதனை பாவம இதற்கு டு
 ன்னம பலபோரிலே தேர்மீது நின்று இடையறா
 கோல வழங்கிப் பகைவென்ற வேந்தனுக்கு இ
 போரிலே அவனதாகிய படையொன்றும் உதவ
 மையின் வானும் கேடகமும் அறமும் துணையாக
 பொருது அவற்றையும் போக்கிநின்று வீரா எறிக
 னற படைகளைத் தனது மார்பிலே கண் இமைத்தல்
 செய்யாமலே யேற்று உயிர் நீங்கினான். உயிர் நீங்
 குயபொழுது தியானம வந்தமையாலே வாமனுடை
 ய அருவியாடி மந்திரமென்னுஞ் சாந்துபூசி அவ்வா
 மனுடைய திருவடியாகிய தாமரை மலரைச்சூழிட
 போய் விண்ணோர்க்கு நல்விருந்தாயினான்.

தியாலே துளைசெய்த குழலையும், யாழையுப,
 தேம தேம என்று ஒலிக்கும் முழவதரையும, தாம
 தாம என்று ஒலிக்கும் தண்ணுமையையுப, தமக்குரி
 ய மறறத துறைகளையும, முற்றக்கற்ற நிருதத கீத
 வாச்சியங்களுக்கரிய புகளிர் அவற்றை எமககே

கொணர்ந்து இயம்பாநிற்க அகப்பரிவாரர் ஐஞ்ஞா
 ற்றுவரும் அரசனுக்குக் காமமொழிந்த நுகர்ச்சி
 கொடுத்தற்குரியமகளிரும் காம நுகர்ச்சி கொடுக்
 கும அரம்பையொத்த மகளிரும் எம்பெருமானே !
 வெறுநிலத்துக்கிடத்தியோ என்று அழுது அரச
 ணைப் பள்ளிபடுத்தினார். மயில் சூழந்துகிடப்ப ஒரு
 சிங்கம் அணைமெற்கிடந்தாற்போலத் தேவியர் சூழ்ந்
 துகிடப்பக கிடந்தவெந்தனைக கரிந்த இயல்புடைய
 நெஞ்சுடைய கட்டியங்காரன் கண்டு தொழுது கண்
 ணீருகுத்தான். மகளிரெல்லாரும் அவன் கோவம்
 நீங்கினமைகண்டு அரசற்குப்பொருந்த மாமததே
 கமக்கடனசெய்து நிககடன் செய்யாமைக்கு வருந
 தி எம்பெருமானே ! நினமெய்யையும் எரிநுகர்க்கினற
 கிதா ? நீயும் ஒளித்தியோ ? என்று கணணீர் சொரி
 வார ; விழுந்து அலறுவார் ; இரங்குவார ; வயிறதூ
 துவார் ; முகமபுடைப்பார ; பூணகளைநதிடுவார ;
 புலம்புவாராயினார். மலைமேல ஒருநாகம் வேழத்
 தை வீழ்ப்ப அது காத்தற்குரிய பிடிகள் துயருழக்
 குமாறு மகளிர துயருழந்து எங்கோனார் நுகர்
 அவர்க்குகொடுத்த நலங்களைப் பிறாக்குக்கொடேம;
 இனி அவ்வுலகிலே சென்று அவரது அடி அடை
 வேம என்று அழுதுபோயினார்.

ஓர் நரி ஒப்பிலாத சிங்க ஏற்றைக்கொன்று
 அப்பொழுதே அதற்குரிய இடத்தைச்சோந்தால
 அச்சிங்கத்தின்தொழிலை நடத்தாது தன்தொழிலை
 நடத்துமாறுபோலக் கடடியங்காரன் தன்பெயராற்
 பறைசாற்றினான். விடத்தையுடைய நாகம் செவி
 நுழைந்தாற்போல அப்பறையொலியைக் கேட்

10-24 சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நக் கொடிது! கொடிது! என்று எல்லாரும் வந்தினர்.

சீவகன் உற்பத்தி.

எந்திர மயிலுர்ந்து ஆகாயத்திற்சென்ற தேவகட்டியங்காரனது முரசொலியைக்கேட்டு முரட்டுத்துப் பொறியை வலம்திரிக்காது ஓயதலும் அநாளை இடந்திரிந்து வலியுள்ளவரும் உள்ளம் அசுமாறு எங்கும் நினைமகிடந்து தனது எல்லை ஓலாமகருகு உறங்கும் நிழலையுடைய சுடுகாட்டிப்பஞ்சின்மேல் மாலைவீழுவதுபோல மெல்லென விந்து கால்குவித்திருந்தது. முர்ச்சையடைந்த தேவசிறிது உணர்வுபெற்றுப் நிணப்புகைமலிந்து போய அஞ்சும் மயானத்தே என்செய்வேன்! என்று துங்கி எங்கு அவலித்தாள். இங்ஙனம் தேவி இனவனை நினைந்து கவலைகொண்டு வாய்விட்டாற் அஞ்சாநின்று கண்ணீர் மேனியை நனைப்பததுகேடிரிந்த மகன்றிலையொத்தாள்.

தேவி அரசன கோயிலிலே விண்ணவா மகபோல நல்வினையின் வண்ணமாயநடந்தவள், படியாகரும துகரும் தீவினையும் உண்டென்று புலாலே அறிவாரெல்லாம் இனி என்னைக்கண்டு தெளிச என்று உலகிற்குக் காட்டுவாள்போலத் தாழ்தீவினையின் வண்ணமாய்ச் சுடுகாட்டிலே தமியளாயினாள்.

வனதெய்வமெல்லாம், ஆங்குப் பிறப்பவன் பத்திபெறுவன என்பது கருதி அருளுடைய மனத்வாகி இருள் கெடுமபடி மணிவிளக்கேந்தி வணங்கிநிற்ப இளஞாயிறுபோலப் புதல்வன் பிறந்தான்

ஞாயிறு தோற்றத்தில் இருளைப்போக்கிப் பின் மி
யத்தைக் கெடுகுமாதலால், தேவியினது அவ
லமாகிய இருளைப் போக்கிக் கட்டியங்காரனாகிய ம
தியைக் கெடுகலாலே அஞ்ஞாயிறறை யொத்த
மகனைக் கவாவிடைக்கண்டபொழுதே தேவி அவ
லமழைந்தாள். மகப் பயந்தோர்க்குப் பயந்தபொ
ழுதே பால சுரவாதாகவும் நான வலியவாங்குக
கொடுத்தது தீவகனுக்குத் திவமிட்டுவைத்தாள்.
வைத்து மகனைப் பார்த்தது வருந்திப் பலகந்தகாரிட
டம் பன்னிரண்டனயும் உள்ளதற்குச் சாந்தி
பாய். பன்னிரண்டு இறை கொள்ளுக. அறச்
சாலைகள் கோயில்கள் இவற்றைச் சமைக்க. ஏழு
பிறப்பினுமுள்ள தீவினை நீங்குதற்கு எழுநாள் விட
வினை எல்லாநூலு எல்லாப் பொருள்களையும்கொள்க.
உடம்பிறப்பொருந்திய முன்றலைக்கோடி மயிருக்கு உ
ழன்றலைக்கோடி பொன் தானம்கொடுக்க. சிறை
படுத்திய சிங்கமேபால் மடங்கிய சினமழுங்கு
யடி மன்னா கிடக்கின்ற சிறைச்சாலைகளை இடிக்க,
என்று இவ்வாறு அரசன் பணிப்பப் பிறந்தநாட்க
, தீவினை யேன் காண்டற்காக. ஒ! ஒ! வெவ்விவ வா
றையுடைய நரியொலி, முழவாக விளிந்தாரைச்சுடும
மம் விளக்காகப் பேயநள ஆட, கூடை குழறிப்பா
டாட, பிறப்பாருக்கு ஒவ்வாத சுடுகாட்டிற பிறந்
தாய். இவ்வாறு பிறப்பது மன்னாக்கு இயல்போ.
'ஒருஞாலமுடையாய் நீ கூடக்கின்ற இடம் பகை
ன் இடமாய் இராதின்றது. பாய்ச்சுகடாய் இ
ராதின்றது. யானோ யாது செய்யத்தக்கதென்று
நூராய்தற்கு ஓர் துணையுமில்லாத் தமியேனாயிரா
ன்றேன். இதினின்றும் உன்னைக் கொண்டுபோ

௨௮ சிவசுந்தாமணிவசனம்.

கங்கநுவின போகவொண்ணாக இருளாயிரா தின்றது
நீ வளருமாறு மறியேன. இவ்வாறு கண்டும், என்
துகொடிய உயிரோ! நீயும் போகாவிடா தின்றாய், என்
று கூறி மகளைநோக்கிச் சிந்தாமணியே! நீ பேச
மற்கிடக்கின்றாய். எனது வருத்தம் நீக்கப்பிறந்
நீயும் பூம்பிண்டிப் பெருமானாகிய அடிகளும் என்னை
இத்துயர்நீததுக்காவாதபொழுது தும் இருவீரினு
சிறந்தார் உளரோல் உளையாய். நங்கோன கூறி
காரியத்தைசெய்த யான் வருத்தக் கடவேனோ என்
று பெருமூச்செறிந்து சிறிது இடர்தணிந்து இரு
தான். அகங்கைபோய்ப் புறங்கையான கடுமை
போலே தோமான் சொல்லப்படப் புறங்காட்டி
வந்த விசையையது திங்குகளை மரங்கொல்லா
உட்கொண்டு, அந்நேர! என்று அழுவனபோல
தமக்கடுத்த பனியாகிய கண்ணீரைச் செறிந்த
உலகிலே திங்கைநீங்கிய இறைவன போர்க்களம்
லே சாச, புறங்காட்டிலே புதல்வனைப்பெற்று வரு
தி, சிறிது இடர்தீர்ந்து இருந்த இறைவியும் இ
ளைப்பருகிய கதிரவன் மறைய, குழவியாகிய ம
யைப்பெற்றுச் சிறிது குளிராத அநதியை ஒத்திரு
தான்.

தேவி, திருமகனது நலவினையை உணராதவளாய்
ருந்த அளவிலே, ஒரு தெய்வம், அவளிடத்தினின்று
என்றும் நீங்காத சண்பகமாலையென்னும் கூனியது
வடிவங்கொண்டு வந்தது. வந்து இறைவனுக்கு நட
பாளனாகிய கோவிந்தனும், பகைவனாகிய கட்டிய
காரனும், தேவியைத் தேடாமையெப்பொருட்டு எந்த
மரிலே ஒளிந்துவைத்துத் தேவி மட்டினும், அந்

னாய்! யாஃசெய்ததீவினையாலே நீ இவ்விடருற்றாய்;
 இனி இவ்வருத்தம் நீங்கு; முருகன்போன்ற இந்நம்பி
 யார்த்தையிலே யுலகமெல்லாம் நடக்கும்; அதற்குப்
 பொருந்தாது நின்ற கட்டியங்காரனைக் கொல்வதற்கு
 உபபொழுதே ஒருவன்வந்து இவனைக் கொண்டு
 போவான்; அதுகாலம் நாம் மறைந்து நிற்பது கரு
 மம் என்று கூறிற்று கூறிப் பகைவா பன்னாறு இ
 டர்களைச் செய்யினும் அவை தீதிலவாக என்று தே
 விமுலையைப் பிடித்துப் பாலகொடுத்துப்பிள்ளையை
 பறிந்து வளர்த்ததற்கு அரசன பெயர்திட்டிய ஆழி
 வயச்சோததித் தேவி அரியாதபடி ஒரு பள்ளியை
 'ருமிதது அநில் அப்பிள்ளையைச் சோததித் தேவி
 வயக் கொண்டுபோப் மறையநின்றது. தேவியும்,
 லஞ்சலம் முதலையினு முந்நீரிலே செல்வதொ
 துக கிணகிணி சிலம்போடேங்கச் சென்று நின்ற
 . நின்றவள் தன் மகனைநோக்கி நினைப்பெறுதற்
 , நல்வினைசெய்து, வளத்தற்கு நல்வினைசெய்யாடே
 ரடைய மகனே! நீ தனியையாய்க் கொடியவிலங்குக்
 குழக்கிடத்தியோ! என்று அமுதான். அமுதுகொ
 பைப் புலவிய கருவினை ஒரு பூவைப் பூத்ததுபோல
 நு கொம்பைப்பற்றி ஒதுங்கி ஒரு கண்ணிலே நோ
 சிவின்றாள்.

அன்று மகவையிழந்த வணிகனாகிய கந்துக்கட
 என்பான், ஒரு முனிவனாலேநம்பி உற்பத்தியை
 ணர்த்தப்பட்டமையாலே, அவன் கருப்பு உடைத
 ;தனனாய் வாளேந்தி, நிறைந்த இருளிலே ஆங்குச
 றன்று, இருளே மணிபோக்குதலாலே நம்பியைப்
 ர்த்து, மோதிரத்தைப் பிறரும் அறிவரென்று ம

௨௨ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

றைத்துக்கையாலே இளஞாயிற்றையெடுத்தல்போ
 நம்பியையெடுக்கும்பொழுது, அந்நம்பி தும்மினா
 அப்பொழுது கூனி * “சீவ” என்று தன்னுள்ளே
 ழுத்தினான். தேவியும் அரசனுக்குப் புத்திரமுகங்க
 னுமநல்வினை இன்மைக்குவருந்தி மகனைநோக்கி
 னபதையை வெல்வாயென்று வாழ்த்தினான். கந்து
 கடன் தனபுதல்வன் மயானத்திலே கிடப்ப, நம
 யைக்கொண்போய்த் தனதுமனைவி சுநந்தையை நே
 க்கி யுலகிற்பொருந்திய புகழெல்லாங்கூடிய அருந்
 திகழ்பை அந்நறிய கற்பினாய், நீ வருந்தல, வரு
 வருக என, அவளவரவே, நின்மகன் சாதலினின்ற
 ம தப்பினான் எனச்செபித்த தேவியிட்ட திலகத்தை
 அழித்து நம்பியைக்கொடுத்தான். கந்துக்கடன், மு
 னிவன் தனக்குக் கூறிய இரண்டு மொழியினும் இ
 னிய மொழியைச் சுநந்தைக்குக்கூறி நம்பியைக்
 கொடுத்தலும், அவன் மனையில் வலம்புரி இசைக்
 தன். நாலவகை வாச்சியங்களும் ஆர்த்தன. பொ
 ன்கொள்ளாரிடப்படடன். கடடியாங்காரன் கந்துக்க
 டன் மனையில் அக்கொண்டாட்டமெல்லாம் நம்பியா
 லே என்றுணராமலே தான் அரசு எய்தியதற்காக எ
 னுகொண்டு கந்துக்கடன் அரசனது இருப்பிற்குத்
 தொடர்ந்த பீடிகைத் தெருவிலேயிருந்தும், எழுபி
 றப்பிலும் கிளையைவிருமபி எமது அரசாட்சியை வி
 ருமபினதாலால் மிகக்காதல் உடையன் என்றுகொ
 ண்டி அவனுக்கு நிதியமநல்கினான். அரசன் போர்
 செயதுமாண்ட இந்நகரிலே நம்பியும் போர்செயது,
 பிறந்த பயனுறவேண்டிக் கட்டியங்காரன் கொடுத்த

*சீவ— வேண்டுகோளாகிய வியங்கோடகன் வந்த
 வடசொல்.

நிதியைக் கருதுக்கடன் இரவலர்களுக் கொடுத்துக் கொடைக்கடன் பூண்டான்.

கருதுக்கடன் நம்பியை எடுத்துச் சென்ற உடனே தேவி விமரிசை பாவைபோல நிலனில் வீழ்ந்தாள். விழுவே கூனி தனதெய்வத்தன்மையாலே அருகத்திலும் ஆகியிலும் * எய்துவதெல்லாங் கூறினாள். தேவி கனவால ஆக்கமும் உளதெனது கருதி கூனி வாயாலும் கேட்டு அனனாய்! இனி யான் செய்யுங்காரியங்களுெல்லாம் உரையென்றாள். கூனி யாவாள நம்பி அவனுடைய முற்பிறப்பில் அன்னப் பாபபைப்பிரித்த நீவினையை அடைகின்ற தன்மையைத் தான் நோக்கி அதற்கு அவனை வேண்டு. இடததுக்கித் தேவியைத் தனியே கொண்டிபோதற்கு வருது வருதும் தெய்வமாதலாலே அவள் தேவிக்குச் சொல்லுகின்றாள். உலகமெல்லாம் நினது ஏவலிலே வருதற்குக் காரணமான கற்பினையுடையோய்! நாம இப்பகைநிலத்தை இருளாகிய போர்வைவிலே மறைந்துபோய் அமரிசையென்னும் ஆற்றைச் சார்ந்து அதன்மணவிலே தங்கித் தளவுபோக்குவோம்; முதலில் இதனைத் துணிக; அவயாற்றைக்கடந்து ஐம்பது யோசனை சென்றால் நமர்தாகிய தரணிதிலகமெனனும் முதலா இராநின்றது; அரசனை அமரில்நீத்துப் புதலவனைப் புறங்காட்டில நீத்துத் தமரிடைச்சேறலாகாமையாலும், தவமசெய்வதற்குத் தாபதப்பள்ளி வேண்டுகலானும், அந்நகரைச் சேரேமாய அபபுறம் செலவோம்; சென்று ஆற்றிலோடை எனகின்றவாவியும் மானிடராக்காத நீரினை என்கின்ற பொய்கையும் சோலையும் பொருந்திய தண்டகாரணியமெனகின்ற வனத்தே ஒரு

* எய்துவதெல்லாமெனறது, † “ஒருமை சுட்டிய பெயரிலென்கின்ற—பன்மைக்காகு மிடனாமாருண்டே” எனறதனால். ‡ தெல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், எச்சவியல், கூடு.

உச சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தாபதபபள்ளியுண்டு; அகனிததேயுறைவொ
ன்றாள். தேவியும் கேளிரைக்கண்டால் துன்பப
மாதலால் அவரிடைச் சேறலாகாதென்றுத் த
செய்யவேண்டுமென்றுங் கருதினவளாயினும்,
ன் கருதியதனையே நீயுங் கூறினாய் என்னுது கூனி
கூறினதாகக்கொண்டு உடன்பட்டாள்.

புதல்வற் பயந்த வருத்தந்தீராத தேவினை
கூனி தன்மெயவந்தன்மையாலே இரவிற்கொ
போதலும் அததேவி சிலம்பேங்கக் கண்கிணிக
மேகலையும் ஒலிககத் தனியேபோகறகு அஞ்சிக
சுழல் ஓர் பவளக்கொம்பைச் சிலம்பி சூழந்த
போல மெயமுழுதும் போர்வையாலே மறைத்
சென்று மலைகளையுங் காடுகளையுங் கடந்து யா
டைக்குறையைச் சேர்ந்தாள். ஒருவாக்கு நலன்
வந்துதோன்ற அதற்குமுன்னே தோன்றிநின்ற
வினை அகலுமாறுபோல உலகம் பகற்பொழுதை
பெறவேண்டிக் கதிரவன் கடலிற்றேன்றினான். உ
வளவிலே இருள் அகன்றது. மஞ்சிலே ஒரு
கிடககுந் தன்மையொத்துத் தேவி அவயாற்றினை
குறையிற் பொழிலிலே துகில்மேலே கிடந்தா
தெய்வம் சண்பகமாலையென்னும் கூனிவடிவாய்
றவின், அவள் தொழிற்கேற்பத் தேவியின் அ
னைத தைவந்து * எம்மன்னாய்! வாழ்வாயாக! மெ
ழுது விடிந்ததென்று கூறிற்று. தேவி, அ
னைக் கனவிற்கண்டு அது நனவாகாமையின் ஐயே
என்று மதி புலியிலே முளைத்ததுபோல எ
தாள். மானினம் ஆதியாக அன்னமும தோ
யும் தேவியைக்கண்டு கொட்டாவிக்கொண்டு ஈ
ருது அழுதன. அவை இயலபாகக காலையிற்

* அனனை, ஈண்டுமுறைப் பெயரன்மையின் “அ
னை பெனனை” என்றும் பொருளியற்குத்திரத்தாற்கொ
†தொலகாப்பிடம், பொருளதிகாரம், பொருளியல், ரு

சொன்னாகைக் கருதி அவ்வியாற்றில் ஆடுதலாலே உண்டாயபயன் எத்தன்மைத்து மொழிஎன்றாள். அந்தணன் அவளைக்கூடின் மூப்புக்கழிதலைக் கருதி வருங்காலத்துவாராது முன்னேவந்து நளிகின்ற இமமூப்புப் போகும் என்றான். சுரமஞ்சரி, மிகநகைத்துக் குமரியாடி இளமைபெறுவாரா தும்மையொழியப் பிறரும் ஊரோ கூறுவீர் என்றாள். அந்தணன் நீ கொண்டவிரதத்தைக் கெடுத்துக் கூடுந்துறை இமமூப்பால என்றறிந்து நின்னை அணுகிக் கூடுவாரா என்னையொழிய இல்லை என்று கொண்டு, துறையறிந்து சேர்ந்து ஆடுகின்றவா இல்லை என்றான். சுரமஞ்சரி, நீ உலகத்தாரறியும் துறையன்றியே வேறொருதுறை அறிவீரே என்று இகழ்ந்து கூறினாள். அந்தணன், அதற்கு ஐயமில்லை என்றான். சுரமஞ்சரி, பட்டுப்போனமரம் பெருமழையாலே தளிராககுமென்கின்ற இவா பித்தர் இனி இவரது பசியைத் தீர்ப்பேம் என்று கருதி அடிசில் அமைக்கச் சொன்னாள். சொல்லி நானமுரைத்து அந்தணனைப்பூசி நீரால் ஆட்டுவித்துப் புடைவையை யுமபூணூலையும் பவித்திரத்தையும் கொடுக்க அந்தணன் அவற்றை மெயப்படுத்தித் தவிரின்மேலே இருந்தான். மதியைச்சூழ்ந்த மீன்கள், ஞாயிற்றைச் சூழ்ந்தன என்னும்படி மகளிர், செம்பொற்கலத்தை மூட்டுத்தத்தட்டங்களையும் பாப்பி, அடிசிலைப்படைக அவனுண்டு மலர்தங்கிய நீராலே வாய்பூசி ஐந்தவகைப்பட்ட முகவாசத்தையும் வெற்றிலையைப் பித்தின்றிருந்தான். சுரமஞ்சரி, நீவல்லது யாதென்று வினாவு அந்தணன் மறைந்தவேடங்கோட

உாசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

லை வல்லேன் என்னும் பொருள்பட, “மறைவல்லன்” என்றான். சுரமஞ்சரி, அவன் வேதம் வல்லேன் என்று கூறினனாகக் கருதி, வேதம் அநந்தசாகையுடையது ஆதலால், நீர் கற்ற எலலை எவ்வளவு என்று வினாவினாள். அந்தணன் யான் நினைத்த காரியத்தைப் பெறுமளவும் என்னும் பொருள்பட, “பொருளெய்தி முடிகாறும்” என்றான். சுரமஞ்சரி வேதம், தத்துவத்தைமுற்ற உணர்த்திமுடியுமளவு மென்றனாகக்கருதி, இக்கலையெல்லாம் நீர் கற்ற காலத்தை இன்னும் கூறும் என்று வினாவினாள். அந்தணன் அக்காலம் கூற நினைவிலேன் என்னும்பொருள்பட, அது * சிந்தையிலன் என்று சொன்னான். மேன்மேலும் வினாவும் உத்தரமும் பெருகுதல கருதி அது எனக்குக் கருத்தன்று என்று அவன் சொல்லவே சுரமஞ்சரி நினைத்திருந்திலேன் என்றனாகக் கருதினாள்.

அங்ஙனம் கருதிய சுரமஞ்சரி இத்தன்மையையுடையவர் இவ்வுலகிலிலை என்று துதித்து அவனைப் பார்த்தாள். அந்தணன் இனி இவள் நமமைப் போகச்சொல்லுவாள் என்றெண்ணிச் சிறிது துயின்று தலையைச்சாய்க்கச் சுரமஞ்சரி நகைத்தாள். அந்தணன் வாடைக்காற்று மிகுதலாலே வருந்துகின்றேன் இதனாலே இறக்கும் தன்மை எய்தினேன் கோதாய்! என்செய்வேன் என்றான் சுரமஞ்சரி, தன்னுடைய கட்டிலிலிடட ஆணையே லே தங்குக என்றாள். அந்தணன் அந்திலே தங்க

* சிந்தை—கருத்து

வே ஞாயிறு பட்டது திங்களெழுந்தது. கூதிரா தலால் மகளிர் பாலடிசில் உண்டு வீணை வாசித்தார். அந்தணன், தான் நினைத்திருந்த காந்தருவத்தை முந்துற முடிக்கவேண்டிக் கீதத்தைப் பாடினான். மகளிர் நெருங்கி அதனைக்கேட்டு மயங்கினார். பின்பு அந்தணன், கொன்றைமாலையை யுடையானது கண்டத்திலே கிடக்கும் சாமகீதத்தைப் பாடினான்; சுரமஞ்சரி, அப்பாட்டாகிய வலையிலே அகப்பட்டு அவனிடம் வந்து நின்றாள். அந்தணன் யான் பெரிதும் மூத்தேன் * முடிப்பதென் என்றுசொல்ல சுரமஞ்சரிநாணித்தோழியைமுன்னிட்டுக்கொண்டு நின்றாள். அந்தணன் என்னையொழிய இளையவரை நீ பார்த்தால் என்செய்வீர் என்றான். தோழி அவர் பெயரும் இவ்விடத்துக் கெடும் என அந்தணன் நீ இங்ஙனம் கூறியது யாது காரணத்தாலே இவளை மணத்திற்குப் பேசினரில்லை என்றோ! இவள் வருந்தும் காரியம் அவர் செய்ததுண்டோ! சொல்லென்றான். தோழி இம்மாதரது சுண்ணத்தைச் சீவகன் பழித்த பின்பு ஆடவரெல்லாரையும் காய்ந்தனன் என்று சொல்ல அந்தணன் இவட்குத்தீயானாகிய காளை மாய்ந்தான்போலும் என்றான். மகளிர் நூறும் புகுவான் என்று வாழ்த்தி ஐயன் உய்ந்தான் அதனை அறிந்தனம். சுரமஞ்சரி சீவகற் குற்றதைக் கேட்டுக் கலங்கிப் பித்தேறி ஏங்குதலாலே, யாங்கள் தத்தையைக் கண்டறிந்துவா என்று கிளியைவிட்டோம். அங்ஙனம் போய்த் தத்தையது

உாஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

பொலிவைக்கண்டுவந்த அத்தத்தை சொல்லாஹே
வருத்தந்திரந்தேம் என்றார். மாதரார் * அடித்த
யாரும் ஆடவரைப் பார்க்கமாட்டேன் என்று கெ
ண்டதனைத் தவிர்த்து துமமிடத்து அன்புடையா
ய் முனிவு தீர்தாராதலால், நீரும் எம்மிடத்த
அன்புசெய்து எமக்கொரு கீதத்தைப் பாடும. நீ
என்ன திங்குறறாலும் பாடல் கேளாமல் துமமை
விடோம் அதற்கு யாங்கள் இவளை ஆணையிட்டேம்
என்றார். அந்தணன் † பாவைதனது தோற்றப்
பொலிவு தொடங்கி ஒழிந்தவற்றையும் எமக்கு
நல்குவாளாயின் பாடக்கடவேம் அதனையொட்டு
வாளாயின் கேண்மின் என்னும் பொருள்பட “பாடு
தும்பாவை பொற் ‡ பே பற்றிமற்றெமக்குநல்கின்”
என்றுசொன்னான். அவர்கள் அதனைப்பொன்னியி
ருப்பதொருபேயைப்பிடித்து எமக்குத்தரின் பாடு
வேம்என்றானுக்கருதிப்பேயைநாடிக்காண்பார்யார்!
அதுவுமன்றிப் பொற்பேய் என்று இவன் சொல்லு
கின்றமையால் அதுவும் உலகில் இல்லாத ஒன்றுந
லால் யாம் உடன்படுதற்காமே என்றார். சுரமஞ்
சரி, அவன் கருதிய பொருளை யோராதே உலக
லிலலாதது ஒருவனாற் காட்டமுடியாதாதலின் இல
லாததற்கு உடன்படலாமென்று கருதி உடன்படா
ள். அந்தணன் பாடினான் பாடவே மாதரார் சோந்

* அடித்தியார்—சுரமஞ்சரியார்.

† பாவை—சுரமஞ்சரி.

‡ பே—பேய். யகரவொற்று விகாரத்தாற்றெக்கது.

§ அலர்ந்தென்பது அலந்தென்று விகாரப்பட்டு நின்றது
போல. § திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௪௯௦.

து மயங்கிய மயில்போன்றார்; அப்பொழுது சுரமஞ்சரி, அந்தணனைப் புகழ்ந்து இப்பாட்டையுடைய சீவகனைத் தாவேண்டு மென்று நானைக்கோயிலிலே புக்கு நமக்குத் தெய்வமாகிய காமனை வழிபடுவேனென்றாள். அவனைச் சூழ்ந்த தோழியரும் காமனை வரமவேண்ட எண்ணி இருக்கக்கடவிற கதிரவன் தோன்றினான். நிலைபெற்ற செலவினையுடைய எருத்தை மணியானும் தாரானும கண்ணியானும் புனைந்து பட்டங்கடடி நெய்யையும் பாலையும் ஊட்டி வண்டியிற் பூட்டிச்செலுத்துங்கோலை ஒரு மகன்கொள்ளச் சுரமஞ்சரி அவ்வண்டியிலேறி ஆடவா விலகிப்போக மகளிர்குழக் கோயிலுக்குள்ளே போய்த்தான் வரம வேண்டுகின்றது அவ்வந்தணனுக்குக் கேளாதபடி கடி அறையிலே அவனைமறைத்துவைத்து தனது இடமுழந்தாளையுன்றி மாலையும்குழலும் வலத்தோளிலே வீழக்கழுத்தை வலத்தே சாயத்துச் சென்னி நிலத்தைப் புலலுமபடி வணங்கி எழுந்து இரண்டுகையையும் குவித்து நின்று பூமலிமாற்ப! எனக்குச் சீவகனைத் தரிசுநினக்கு யான் மகரக்கொடியும் அமடும் சிலையாகிய கருமபும தருவேன் என்று சொன்னாள். காமனது படிமத்திற்குப்பின் மறைந்திருந்த புத்திசேனன், நின்காதலனைப் பெற்றாய் இடைவருந்த நில்லாதே போஎன்றான். சுரமஞ்சரி, புத்திசேனனது வஞ்சகையை அறியாமல் தெய்வம் தன்வாய்விட்டுக் கூற்றிற்றென்றே கொண்டு துதித்து மீண்டு கடி அறை

உராய் சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

யுள்ளே சென்றாள். அப்பொழுது சீவகன் தனது பழையவடிவுகொண்டு நின்றலும் அவனை மனதுணுக்கெனக் கண்டு நாணி கொடிபோல நுடங்கி நின்றாள். சீவகன், சுரமஞ்சரியைக் கொண்டாயினி உன்னைத் தீண்டேனாயின் உய்யேன்; அருளைத் தொழுது அநங்கன் அம்பைத்தொடுத்து எய்தலாலே, கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றிச் சேர்ந்த இனியதமிழ்கூறிய இயற்கைப்புணர்ச்சியாகிய இன்பத்தை நுகர்ந்தான். |

பின்பு சீவகன் சுரமஞ்சரியைப்புகழ்ந்து நான் நானே நின்னைச் சேரேனாயின் கடடியங்காரனாகக் கடவேன் நீ இனிச் செலக என்றான். சுரமஞ்சரி, கணவனை வணங்கிச்சென்று ஆயம்குழச் சிவிகையிலேறி மாடம்சேர்ந்தாள். இஃதுணர்ந்த சீவகன் தோழர் நம்பி காமதிலகன் என்று கூறி அம்மாத ரூடைய சுற்றத்தாரிடத்தே இமமணத்தைக் கூறி விட்டார். சீவகற்குச் சுரமஞ்சரியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறிய வார்த்தையைக் குபேர நத்தன் கேட்டு, வெய்யதேனைவாய்க்கொண்டால வெமமையால் நஞ்சென்று விழுங்காதேயும் இனிமையால் உமிழாதேயும் இருக்குமாறு போலச் சுரமஞ்சரிகொண்ட விரதத்தால் உடன்படுதலையும் சீவகனாதலின் மறுத்தலையும் செய்யானாய நல்வினையில்லாதேன் நல்வினையிலலாதாள் திறத்திலே செய்வது என்னென்று கலங்கியிருப்பச் சுரமஞ்சரி

ரு தூணைச்சேர்ந்து நின்று * கற்பாகிய மாலையை
'சி நானென்னும் வண்டையோசசித் தோழிக்கு
மறத்தொடு நின்றாள். அத்தோழி, சுரமஞ்சரி
ன் கருத்தும் இதுவே என்று செவிலிக்குச் சொ
னாள். அச்செவிலி நற்றாயாகிய சுபதிக்குச்சொ
ல அவள் ஒரு பொய்கைவற்றக் கணவுதண்டேன்
ததலாவினி நங்கைக்குக்கன்னிரீரும் ஆற்றது என்
தன் கணவனாகிய குபேரதத்தனை நோக்கிச் சுர
ஞ்சரியின் கருத்தை யுரைத்து இது நமக்குப் பா
கடலிலே தேன்மாரிபெய்தது கண்டாய் என்றாள்.
பேரதத்தன், கேட்டுச் சுறறத்திற்கெலலாம் ஆறி
த்து, நல்ல நாளிலே இயம இயம்பச் சுரமஞ்சரி
யச் சீவகற்குக் கொடுத்தான். கொடுத்துப் பரிய
மும் சிலம்பும் கிண்கிணியும் நிறைந்த பாதத்தை
புடைய ஆடலில் மிக்காராய்வினைவல்லாராகிய அரி
வயர் நூற்றெண்மரையும் பொன் ஒன்றரைக்கோ
பையும் ஊர் முன்றையும் என மகட்டுக் கொடுத்
தன் என்று எரிமுன்னே சொன்னான். சீவகன் சுர
ஞ்சரியைக் கூடிப் பின்னுங்கூடக் கருதி அதற்குக்
கூடிகுருமபடி மதுவையுண்டு பின்பு கூடினான். கூடி
வன், கயற்கண்ணாய்! சிலநாள் நின்னைப்பிரிவேன
கவலவேண்டா என்று கூறச் சுரமஞ்சரி, பெ
ரும! யான் விரும்புவது வேறென்று உண்டோ

* † “உயிரினுஞ்சிறந்தன்று நானேநானினுஞ்செயிர் தீர்
காட்சிக்கற்புச்சிறந்தன்று” என்றதனாற் சிறிது நாணவிட்
டாள். மாலையாலோட்டவே வண்டுமிகவு நீங்காது.

† தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், களவியல், ௨௨.

நின்மனம் உவப்பதுகான் என் மனம் உவப்ப, என்றாள். சீவகன் அவளைப் புல்விப்போய்த் தோழ சூழத் தன்மனையிலே புகுந்தான். புகுந்தவன், தய்ய, புரவியையும் களிற்றையும் தேரையும் நோக்கி என்மகன் எவ்விடத்திருக்கின்றான் என்று இரவு பகலும் ஓவாது அழுத கண்ணீராலே கைகழுவி வருந்தியவளது வருத்தத்தை நீக்கினான். ஒற்ற சுற்றத்தார்க்குச் சீவகன் வரவை வாயாலுரைய மற் கண்ணுலையுணர்த்த அவர் வந்து நம்பியோ நம்பியோ! என்று அழுதகண்ணீர் காலை இழு தோடிற்று. இருடியின் கூற்றைச்சிந்தித்து இருத் தால் வருத்தமின்றி இருந்த கந்துகன், இங்ஙனம் முதால் மறைவெளிப்படும் என்று கூறினான். உறவினர், அழுகை தவிர நகராரும் அகத்தினுள்ளாரும் நாயனார் போனநாள் இன்றெனக் கூறிவருந்திச் சீவகன் வரவால் மகிழ்ந்தார். தத்தையும் மகிழ்த்து சீவகனை நோக்கி அடிகள்! போய்க்குணமாலையைக்காண மின் என்று புலவியில்லாத சொல்லாலே சொல்ல அவன் சென்று அவளைக் கண்டு அவட்கு மாணியையும் கண்ணியையும் முதற்சேர்த்திக் குங்குமத்தை அணிந்தான். குணமலை மங்கல அணிக்கு உடன்பட்டுப் பின்பு கூட்டத்திற்கு உடன்புடாமல் சீவகன் தன்னைத்தீண்டிக் கொலையுண்டானென்று உலகம் கூறலின், தீவினையையுடைய என்னைத் தீண்டன்மின என்றாள். பின்னும் அவன் தீண்டலினை வேண்டா என்று சொல்லி, இவனைப்பெற்றுவைத்தும இங்ஙனம் மொழியவேண்டலில் தான் பாவ என்று நொந்து பரிந்து அழுது உருகி நைந்தாள்

சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம். உரையு

வகன், அவளை நோக்கி நீ என்மனத்தினின்று
வ்காது இருந்தாயாயினும், கூட்டமின்றிப் பிரிந்த
நாள் ஒருழிகாலம்போலே இருந்தது என்றுரை
துப் பின்னும் அவள் மகிழ்வனவற்றைச் சொல்லி
வளைக்கூடி மறறைநாள் மேல்பூடியுங் காரியங்
ளைத் தந்தைக்குமொழிந்து விதயதேயத்தரசனா
ய தனது மாமனைக்காணச் சுற்றமகூழக் குதிரை
உள்ளுமவணிகனாய் அதற்கோர வேடங்கொண்டு,
எமனையினின்றும் போனான்.

சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம்,

முற்றிற்று.

பத்தாவது, மண்மகளிலம்பகம்.

சீவகன் முதலாயினோர் எருமை சென்ற இட
மெல்லாம சொரிந்தபால், அன்னமும் குருகும் நா
ரையுமாகிய பார்ப்பினத்தை வளர்க்கும் மருதத்தை
யும், ஆயிரஞ்சங்கு சூழத்திரியும் வலம்புரி ஆயிரத்
துக்குள்ளே மேய்கின்ற சலஞ்சலங்களை நோக்கி
அன்னங்கள் தமதுபெடை என்று சென்று தழுவி
அவை அலலாமையால் வருநதி மீண்டுபோகின்ற
தைப்பார்த்து நெய்தலையும், முருகு எதிர கொள்
புறம்படி மலர்ந்த முல்லையையுடைய முல்லையையும்,
கங்கையினீர்பிறைக்கோட்டிலேவிழஒற்றைசசடை
யைவிரித்து நின்று ஏற்கும் * குலத்தையுடைய அ
ண்ணலபோலமலையருவி தனதுகோட்டிலேவிழ பா
னை குன்றிலே நின்றும் குறிஞ்சியையும், கடந்தார்.
கடந்தவர், புகழைவிருமபினவனது கைப்பொருள்
போமாறுபோலவும் பரத்தையரது காமம்போமா
று போலவும் இருடிகளது கோபம் போமாறு போ
லவும் பாலைநிலத்தைக் கடித்துசென்று ஆலும் பிண்
டியும் மகிழும் பொருந்திப் பறவை களொவிக்கும்
நதிக்கரையிலே தங்கி இளைப்பாறிப்போய் விதைய
தேயத்தைச் சேர்ந்து வேந்தனுக்கு அறிவிக்கும்
படி ஆள்விட்டார். அவ்விறைவன் இடங்கள்தோ

* கங்கைக்குத தலைபாங்கிய இமயமலையில் பதுமை
எனவும் பொய்கையில் புனல் விழுகின்ற தாழவரையில்
உருத்திரப்படிமம் இருத்தலையுணாக.

ம் விற்பிடித்த விரல்போல நெருங்கி நின்று எதிராளிக் என்று தனது நாட்டார்க்கு ஏட்டிலே எழுந்திருவெழுத்துச்சாத்தித் திருமுகங் கொடுத்துக் கிரியப் பெயரை ஏவினான். அவர், * நாட்டிலமிர் தயும் கடலமிர்தையும் வரையமிர்தையும் காட்டி மிர்தையும், குவித்துக்கொண்டு கமுகையும் வாழையையும் நடடு எதிர் கொண்டார். சீவகன், யாரமேலே தேவகுமாரன் போடல்சாமரைவிச்சு சல்லநகரார்கண்டு † திருப் ‡ புகுதக, திருமால்புகுதக, காமன்புகுதக, காளேபுகுதக, விச்சாதரகுமாரபுகுதக, வரையைப்பிளந்த முருகன்புகுதக, அருள்புகுதக, வீரன் புகுதக, என்றார். மகளிர், சீவன் ஏறியபிடியைத் தொழுது, பிடியே! நினது நடையை விரும்பிக்கற்ற எமக்கு நீ அன்புற்றாயி ரு காமனைக்கண்ணாலே காணும்படி மெல்லநடப்பா; பிடியே பெண்மைக்கு அழகு மென்னடை என் னையோரயாராய்க் கடியநடையைக்கற்ற நீ கணவனை முக்கக்கடவை; பாவி நீ பிடியல்லே; பிடியேநின்

* நாட்டிலமிர்து—செந்நெற சிறுபயறு சேதாநறு நய்திங்—கன்னற்கதலியோடைந்து. கடலமிர்து—ஓர்க் கரலை சங்கமொளிர் பவளமொண்முத்த—நீர்ப்படு முப்பி னுடைந்து. வரையமிர்து—தக்கோலந்திம்பூத்தகை சா லிலவங்கமங்—கற்பூரஞ் சாதியோடைந்து. காட்டிலமிர் வ—அரக்கிரங் செந்தேனணிமயிற்பீலி—திருத்தகுநாவி யோடைந்து.

† திரு—உவப்பின்கட்பால் மயங்கிற்று.

‡ புகுதக—ஒரு சொல்விழுக்காடு.

கொடுமையை நினது கணவனாகிய * ஐராவண, தோடு சொல்லுவோம் இனிச்சொல்லாதபடியியருகிய உயிர்காவலனைக் கொண்டு நில்லென்று கூறினார். சீவகன், மன்னன்கோயிலேச்சேரத் கோயில் மகையர், முகம் தோன்ற மெய்ம்மறைந்து நின்றாபட்டத்தேவியர் இங்ஙனம் ஒரு மகனைப்பெற்றேனென்று மகிழ்ந்து மறைந்து நின்றார். அப்பொழுது கோவிந்தன் மகள் இலக்கணை தோழியைச் சோந்து சீவகனைப்பார்த்தாள். அவனும் அவளைப்பார்த்து பிடியினின்றிழிந்து மாமனைக்கையாற் றொழுது பன்பு அவனடியைத் தன்முடியிலேசேர்த்தினான். மன்னன், மருமானைப்புல்வி அன்பு மிகுதியாலே பழுதான். தான்வேந்தன் என்கின்ற தன்மையாதுபன்றிக் கோவிந்தராசன் அழுதானென்று கருதி கோயிலுள்ளமாதரார் அழுதார். அழுது சச்சந்தனது தன்மையைக்கேட்டு அவர் அலறவே கோவிந்தராசனுக்கு இளையாளாகிய விசயை வந்து அவ்வுழுகையை நீக்கினான். அரசன் ஏத்தாளிகள் புகழ்சித்திரகூடத்திலிருக்க, அடைப்பைபையும் படித்ததையும் வானையும் கலசப்பாளையையும் கவ்ரியைம் ஏந்திய மகளிர், அவற்றை ஆசனத்தருகே வைத்து நீங்கச்சீவகன் மாமனோடு சூழ்தற்கு அம் மாமனமைச்சரோடு சென்றிருந்தான். கோவிந்தன் தனது குலத்தை வளர்க்கத் தான் புதல்வனைப் பெற்றானுதலால் தான் பொருது படக் கருதினான். அங்ஙனம் கருதியதற்கு அமைச்சர் உடல்

* ஐராவணம்—கோவிந்தராசனது பட்டத்து யானையின் பெயர்.

ரென்று அவரை வினவாது வாழநாள் முடிந்த
 ாக்குத் தோன்றாதே மறையும் அருந்ததிதோற்கும்
 றபிணையுடைய புதவி என்னும் தேவி பெற்ற நம்பி
 ராகிய சீதத்தனுக்கு அரசைக்கொடுத்து இத்தேய
 தைக காப்பா யெனான். என்றவன் சீவகற்கு அ
 மத்தாற போல அணிகலம் முதலியவற்றை அவ
 தோழாக் கெல்லாம் கடடியங்காரனொற்றா அறி
 ராதபடி அமைத்தான்.

சீவகன் வேறு வேடம் கொண்டிருத்தலால்
 அவனையாரும் அறியாராதினும் அவன் தோழாக்கு
 வேந்தன் சிறப்புச் செய்தது தெரிந்தால் கட்டியங்
 காரனொற்றர்போய் நீ கொன்ற சீவகன் தோழர்க்
 குக் கோவிந்தன் சிறப்புச் செய்தானென்று அக்
 கடடியங்காரனுக்குக் கூறினால அவனுறவாகிக் கொ
 ல்செய்தல் தவறுமென்று கருதி மறையக்கொடுத்
 து ஒருமொழி கூறுகின்றான்.

தன்மைத்துன னரசரிமையைத் தானே அடை
 யக் கருதுதலையெனன்று கடடியங்காரன் கரு
 தி நமது கருத்தறிதலே காரியமாகத் துணிந்து
 வரவிடட ஓலையை நீர்படிமினென்று கோவிந்த
 ராசன் சொல்ல விரிசிகள் இலச்சினையைக்கேகி ஓலை
 மையபபடிக்கின்றவன், கடடியங்காரன் ஓலையை விதை
 யத்தார் வேந்தன் காண்பானாக, சச்சந்தனை நான்
 கொன்றதாய் உலகிலே பரவி என்மேல கிடக்கின்ற
 பெய்ப்பழியைத்தானும் மெய்யெனுகொண்டான்.
 இனி என்னுயிர் போமபடி எனது நெஞ்சைப் பிளந்
 து காட்டினும் நம்புவாரில்லை; ஆயினுந்தானுதலிற்
 சொல்லுகின்றேன். அசனிவேகம், யானைத்திரள் அரு

௨௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

சபபாய்ந்து தேர்களை அழித்து தன் கோட்டாலே கு
திரைகளைக்குத்தி வீரர் மறிக்கச்சிறித்துன்பம் செய
தது; சச்சந்தன் அதனைப்பொறாநாய்ப்பாகாநூற்று
வரையேவ அவரையும் அதுகொன்றது; பின்பு அரச
ன்தானேசென்று அவ்யானையை அடக்கி அதனையே
றிக் கந்திலே கட்டுகின்றபொழுது அது நமன்போ
ல் முழங்கித்தள்ளிக் கொல்லவே வேந்தன பட்டான;
இனிககோவிந்தராசன், உலகம் கடலும் பொய்யைநம
பாமல் யான்சொல்லியதையே நமபி இங்குவநது
தெளிய எனக்குப்பழியும் நீங்கும். தனக்கு யான
என்னுயிரையும் தருவேன். இனித்தானே எனக்கு
ஹைவனாதலால் இந்நிலக்கிழமையை விரும்பிக்க
கெவருகளன்றுவாசித்தான். சீவகன்கேடநகைத்து
இவன்தானே காலனைக் கையாலே அழைக்கின்றான
என்றுகருதி நூல் வலலீர் ! இவனைக் கொல்வதற்குக்
காரணமான சூழ்ச்சி இது போலவது வேறில்லை எ
ன்றான். கோவிந்தன், கட்டியங்காரன கள்ளத்தா
லே நமமைக் கொல்லக் கருதினான்; நாமும் அ
வனை அககள்ளத்தாலே கொல்லக் கருதினோம்; ஆக
லால் இந்நம்பை முதற்சொல்லி பின்பு படைகூடு
மபடி சொல்லி ஊரிலே முரசறைவிக்க என்றருளி
னான். முரசறைவான், வேந்தன் பகையை விட்டுக்
கட்டியங்காரனோடு உறவானான் ஆதலால் நெல்
லும் பொன்னும் இரண்டு நாட்டிலும் வழங்குமி
னென்று முதற்சாற்றிப்பின்பு மள்ளர் வேழததையும்
தேரையும் குதிரையையும்பண்ணிக் கழலணிநதுநா
னே நகரிலேசோக என்று சாற்றி முரசறைந்தான்
அவ்வனம் அறைந்த மறறைநாள் சங்கும முழவ

ம் முரசமும் ஆபபச் சேனை சேர்தலாற் பாற்க
ல் போலே நகரிலே ஒளி பரந்தது.

கையாலும் காலாலும் வாலாலும் கொம்பா
ரம் கொல்லுவனவாய்க் கையும் கோசமும் வாலும்
லந்தோய்ந்தனவாய் ஏழுமுழம் உயர்ந்தனவாய்
லையைக் கிழிகருந்திறவினவாய் நீரைச்சொரிகி
ரற மேகமனைய மதததவாகியயானை பதினாயிரத்
துநூறுவந்தன. தீக்கு அஞ்சாத குஞ்சரங்களை
பெறினவிரர் எறிகோல் வாள வில் என்கின்ற இம்
தன்றிலும் வல்லராய்க் கூற்றோடும் பொருவாராய்
ரானையைக் கொண்டு அந்தரத்திலே பறக்க எண்ணி
ப் பறக்கும் திறலராய்க் கோடிபொன்னைச் சீவிதமா
படையாராய் வந்தார். புறப்படாமற் பந்தியிலே
சென்று குங்குமங் கலந்த பனிநீரையாடும் * நம்பி
ரான் பன்னீராயிரம் மயிர் சூழ்ந்த புரவி அறு
பதினாயிரம் கவரி அணிந்தபாயமா அறுபதினா
யிரம் ஆகக்குதிரை நூறுபிரத்து முப்பத்திராயிரம்
போல்தன. குந்தமும வானும் சிலைகளும் பிறக
புறம் முற்றக்கற்று ஊனமொன்றில்லாராய் உயாந
தகுடியிற் பிறந்தாராய் ஆயிரம் போர்க்களத்தை
ககண்டார், அமமாகக்ளைப் பணணியேறி வந்தார்.
மாள்வதேயத்துத்துரகம் அஞ்சாமையும் ஆண்மை
யும் தாமரைபோன்ற நிறமும் வெண்குளம்புமுடை
யனவாயுள்ளன. சிந்துவின் கரையனவாகிய தூ
கம் பறையொலிபோல முழங்குவனவாய் நாவ
வின் கனிபோலக் கோலத்தனவாயுள்ளன. பாரகூ
ரவம் பல்லவம் என்னும் நகரிலே பிறந்த தூரகம்

* நம்பிரான்—உத்தம இலக்கணமமைந்த குதிரை.

உஉஉ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஆறாறலுடையனவாய்க் கடுந்தேறல போன்ற நிற, கனவாய்த் தாம பூட்டப்பட்டதோ புலியிற்செல ன பழியுண்டென்று நாணிவிண்ணிற செலவனவ யுள்ளன. மாரடட தேயததுக் குதிரைகள் ம மமுத்துப் போலும் நிறத்தனவாயுள்ளன. மா கலதநினின்றிழிந்த குதிரைகள் கிளிபோலும் நிற, தனவாய்ப பவளம்போலும் குளம்புடையனவாயு ளன. இத்தகையனவாகிய குதிரைகளபூண்ட தே ரத்தொகை இருபதினாயிரத தறுநூறுவந்தன. வி ர்தமதாண்மையாற் புலியை யொப்பாராய வி லையும் வாலையும் பிறர் தம்பககலிலே கற்குமபடி, ல்லராய்ப பலநூறகேள்வியுடையாராய்க் கடலை தூர்க்கவும் டலையைத் தோண்டவும் வல்லாராயுள்ள நான்கு நூறுயிரவா தோன்றினா.

வேந்தன், படைகாண்பான் மாடத்துச்சியிலே றிககுடை நிழலிலே நிறக ஏனாதிமோதிரம் கொ ண்ட சேனாபதி அரசற்குப் படையைக் காட்டி னான். அவன்கண்டு ஐராவணத்திலேற வெல்கவெ ன்று எல்லாரும் வாழ்த்தினார்; அப்பொழுது சங் குழுழங்கின; முரசமாராதன; நெறியிலே பற வைகளும் நிமித்தமும் நனமையே அறிவித்தன; இறைவனது வலக்கண் பலகாலும் துடித்தது. இ றைவன் செல்லும்பொழுது பாலைநிலம் குடையா லும் குஞ்சியாலும் பிச்சத்தாலும் குளிராத நிழலு டைய சோலையாய் யானையின் முமமத்தாலே தன் பாலைத்தன்மை போய் மருதத்தன்மை யை

யுண்டாக்கிற்று. பெடையோடு மயில்கள் ஒலித்து
 எழுதலானும் கன்றோடு மான்கள் கலங்கியோடுதலா
 னும் படைக்குஞ்சிக் காடும் மலையும் குடிபோவன
 போன்றன. சீவகன்காததற்குரிய மண்ணை அவன்
 காக்குமாறு கருதிய கோவிந்தன் பலமலையையும்
 காட்டையும் கடந்து போய ஏமாந்துதலையச் சேரு
 து இராசமாபுரத்தின் புரிசையின் புறத்திருந்தான்.
 அப்பொழுது கடடியங்காரனதேவிமார வலக் கண
 துடித்தன; அவர் பொல்லாக்கனாக்கண்டார்; அவ
 னமேனியாளி மழுங்கொழி; கடகைபகவிலே அவ
 னகோயிலிலே இருந்து குழற முரசொலி அலிய
 ஆகாயத்தினின் னா குருதி சொரியப் புகம்பமும
 வெள்ளிடிய முண்டாயின. பட்டுப்போயப் பொன்
 னுலகை யானுதற்குரிய கடடியங்காரன் சீவகன்
 னனைக்கொன்று அசெய்த வந்திருந்தலை அறியாநா
 ய் இனிக் கோவிந்தனையும் கொன்று அளவரையு
 மெய்தினே னல்லேனோ என்று மகிழ்ந்து கோவந
 துறங்கு யானைஇருநாறும் தேர்நாறும் குதிரை ஆரி
 ரமும் வீந்ததான். கோவிந்தன் அவற்றிற்கு நிக
 ராகக்கட்டியங்கார வாசகு வேழங்களில் வாரிமணா
 னென்னும் வேர்த்தையும் தோகளில் விசயமென
 னாம தேரையும் புரவிகளில் பவனவேக மென்னுமா
 புரவியையும் விடுத்தான். கோவிந்தன் அவன்
 பெருமபடை தனசிறுபடைசு நிகர்க்குமென்பது
 தோன்ற வரவிட்டானென்பதைக் கட்டியங்காரனு
 னாசாமலயான் முன் காரியோடு விடுத்தனவற்றின்
 றுமட்டி சிறப்புடையன வற்றைக் கோவிந்தன் என
 கரு வரவிட்டான் எனமகிழ்ந்தான்.

உஉஉ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

கோவிர்தன் கட்டியங்காரனோடு கூடி இருந்த
 *அன்பென்னுங் கூர்மைகொண்ட வாளாலே அவ
 றையிரை வாங்குதற்கு வஞ்சனையாலே சூழ்ந்ததைச்
 செய்கின்றவன் சக்கரத்தினுள்ளே திரிகின்ற மூன்
 று பன்றியையும் எய்தவன் என்மகள் இலக்கணைக்கு
 க்கணவனாவானென்று முரசறைவித்தான். இலக்
 கணையது அழகு தமது மனத்தைக் கவர்தலாலே
 அரசரெல்லாம் வந்து விலலையும் கணையொன்றையு
 மபிடித்துச் சக்கரத்தினுள்ளேதிரிகின்ற பன்றியைப்
 பார்த்துத்தலையசைத்து நின்றார். அவரில வினிதை
 யிலரசனும் அத்தினபுரதரசனும் பன்றியை எய்தா
 ர். அவ்வம்புதையாவாயின. காமபிலியின் மன்னன்
 கேழலையெய்யவேணடிச்சக்கரத்திலேறி அதன்விசை
 யாலே வீழ்ந்தான். கோசல நாட்டு வேந்தன் எய்த
 கணை வானில நேரோ யெழுந்தது. அவந்தி அரசன
 து வில ஊடிய மடந்தைபோல வளைக்க வளையாதா
 க, அவன் அசசிலையை வலித்துவாங்கி முரித்து வா
 டி நின்றான். அறிவான்மிக்கான் பிறர்மனையாள்
 டததுச் சென்ற தனது மனத்தை மீட்க அது மீண்
 டாற்போல மகததேயதரசன் எய்த கோல பன்றி
 யைத்திணடி மீண்டது. கலிங்கதரசன் தான தொடு
 த்தவிசிகத்தைப் பன்றி விழுங்கக்கண்டு மீண்டான்.
 அன்று கல்மழைக்குக்குன்றையேந்தி நிரையைக்கா
 து இன்று உயிரைக்காக்கும் வாரணவாசியின் மனை
 லெய்த அம்பு பன்றியிடத்தே சிறிதுற்று மிகவுரு
 து மீண்டு மறைந்தது. போதனபுரத்து வேந்தன்
 சக்கரத்திலே அரிதாக ஏறி அது கொள்ளிவட்டப்

*அன்பெனறது சீவகனை; ஆகுபெயர்.

போலத் திரிதலால் அதில் நிறறலாற்றாது கண் சுழன்று சோர்ந்து நிலத்தே வீழ்ந்தான். தென்னவன் எப்த அம்பு பன்றியை நோக்கிச் சென்று தலைவைத்தது. அவனும் நிறற்ற காற்றாது நிலதகிலே காலவைத்தான். வீற்றிறல விசயன வில்லை வளைக்க அது முறிந்தது. பின்பு சேமவில்லை யெடுத்தது வளைத்தபொழுது அதினுடைய நாணற்றது, ஆதலால் அவனும தன் பெருமை குறைந்தான்மனனாயாவரும் இங்ஙனம் பொறியைக் களையாராக ஆறு நாள் சென்றன.

சீவகன், பகைவா நினைக்க ஒண்ணாத வஞ்சனையாலே அவருயிரைக் கொள்ள நினைந்து யானையேறித் தோற்றினான். கடடியங்காரன் அவனைப் பாதுகாப்புவியைக் கண்ட கலைபோல உயிர்போயிருந்தான். இருந்து புலியை அகப்படுத்திக்கொண்ட யானை அதனை வாலுருவிவிட்டேன், அந்தத் தப்பும் என்னை நவியாநிற்கும்; மதனனை இவன் தப்பிய தப்பும் எனனை நவியாநிற்கும் என்று கூறிக் களிறறினுச்சியிலே கையைப் புடைத்துச் சோர்ந்திருந்தான். சீவகன யானையினினுமிழிந்து பன்றி மூன்றும் ஒன்று சேர்தலை நாடி ஒரு முகூர்த்தத்தளவும நோக்கிநின்று விலைவாளைத்துக் கடடியங்காரனது நல்வினையும் பன்றிகளும் அறறுவிரும்படி எய்தான். அவை விழுதலும் கோவிந்தன் சீவகன்குலத்தைக் கட்டியங்காரனுக்கு முந்துறக் கூறிப் பின்பு எல்லாரும அறியச்சாற்றினான். வானிலே ஒரு இயக்ககன்தோன்றிச் சீவகனென்னும் சிங்கம் வேலாகியசோலையிலே சிங்கின்ற கட்டியங்காரனென்னும் வேழத்தினுயிரை

உஉ௪ சிவகசிந்தாமணிவசனம்.

விழுங்கும என்று கூறினான். கட்டியங்காரன் விஞ்சையா படையைக் கொண்டுவந்தாயென்று யான அஞ்சவேனோ எனது ஆற்றலை நின் தந்தை அறிவான் நீ அறியாய். இனி யாம போர செய்தால், என்னைக் களவாற கொலைசெய்ய எண்ணியகோவிந்தனையும் நின்னையும் கொல்வேன என்று சொல்லி நாலவகைப் படையையும் ஒரு கணத்திலே தொடுத்தான். வேறபடை வீரராகிய மககன் தூற்று வருமா கூடினான். சூரியகாந்தகம் நரியனைக்கண்ட அளவிலே அழலை எவ்வளவு காலும்? அங்குளம் மதனான சிவகனைக்கண்ட அளவிலே கார்காலத்தின் முகிலிடி போலக் கோவிந்தனான். சிவகற்குப் படையும் யானையும் தேரும் ஒரோ ஒன்று நான்கரைக்கச்சமாம். குதிரை எழுநூற்றிரமாம், காலாள் ஏழு தேவகோடியாம்; கட்டியங்காரற்குத்தேரும் யானையும் ஒரோ ஒன்று ஐங்கரைக்கச்சமாம்; புரவி எழுநூற்றிரமாம்; காலாள் ஏழுதேவகோடியாம். சினைகளில் முரசுமழுநங்கின; வளையும் பன்னையும் ஆத்தன; பம்பையும் சிறுசின்னமும ஒலித்தன. போர்புரிந்த மாந்தர் தாமுண்டசோழுகிய கடன் நீங்கும்படி உயிரைநீத்துயானையைத் தலையணையாகவும், குதிரையைக் காலணையாகவும்கொண்டுகிடந்தார். நினைமாகியசேற்றிலே நின்று குடரைஇழுக்கும் நரிகள், சங்கிலியை வலிக்கும் நாய்போலத் தோன்றின. மதனன், விசயன் ஏரிய யானையினதுநெற்றியிலே பாயந்து அவ்விசயனது வாளின் வாயிலே பட்டுப் படைக்குள்ளே விழுந்தான். அம்மதனன் தமரி மன்மதன் சீறி வந்தான், வந்தவனை விசயனது

ராணை கொம்பாலே குத்தியெடுப்ப அவ்விசயன் வா
 ராலே வெட்டினான். அந்தணனாகிய புத்திசேனன்
 ஷரசரை வென்றபொழுது திரிபுரத்தை எரித்த க
 ஷுளை யொத்தான். நபுலன் தானேறிய குதிரை
 மய மகதையாராகோன் யானையினஉச்சியிலே பாய்
 ிக்கஅவன்கண்ணிமைத்தான். அந்நபுலன் அதுகண்
 னிலவன் மேலே வந்தேனே என்று நாணி நின்னை மு
 ரிந்திலேன் அஞ்சலென்று தேற்றித்தன் குதிரையை
 வெறோர் வேழத்தின்மேலே பாய்வித்தான். பாய்வி
 தவன், அவயானைமேலிருந்தவனதுகையிலே படை
 யான்றுமில்லாமையால் அவனையும் அவனது யானை
 மயமும் வெட்டாது மீண்டான். பதுமுகன்தன்னோ
 டுத்திர்த்தகாமுகனை வெட்டிக் கொல்லவே அக்காமு
 ன்தமபி கோமுகன் எதிர்த்து அப்பதுமுகனால் கொ
 லப்பட்டான். கடடியங்காரனுடைய படைத்தலை
 னாகிய பூரணசேனன் ஊழியளவும் கடடியங்காரன்
 வாழ்வானாக என்று வாழ்த்திப்பொருதான். சிங்க
 நதன், கோவிந்தன் வாழ்கவென்று பூரணசேனனை
 நாக்கி நககுப்பொருது அவனைக் கொன்றான். க
 டியங்காரன் சேவகன் ஒரு வேலை எறிய நந்தட்ட
 சேவகன் தன்மார்பிலே ஏற்றுப்பறித்து இதுவும
 று வேல் பெற்றேமே என்று மகிழ்ந்தான். பி
 பு நந்தட்டன் சேவகன் எறிந்த வேலகளை எல்லா
 கடடியங்காரன் சேவகன் கண் சிறிதும் இமையா
 த நின்று மார்பிலே ஏற்றுச்சாளரமாய் நின்றான்.
 லநிதியென்னும் வீரன், புகழும் கவிஞாகருத்தை
 கடந்து அழகுக்கொண்ட பெண்களதுமார்பிலே தே
 ராக கொப்புளிக்கும் மாலைபையும் கடல்போலும்

உஉசா சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

கேள்வியையும் உடைய சீவகன் பாதத்தை வாழ்த்திப்போரைத் தொடங்கி யானைகளை வெட்டினான். அதனாலே வளைந்த வானை தனது நெஞ்சிலே தைத்துநின்ற வேலைப் பறித்து, அப்புண்ணிலே சொருகி அவ்வளவைப் போக்கினான். அரசர் அதுகண்டு யானைக்குழாத்தோடு மோடினார். சலந்தி இனி நமக்குப் போரில்லையென்று கருதி நின்றான்.

சீவகன், போர்செய்யத் தேரையேறிக், காற்றி னொலியும் காரொலியும் கடலொலியும் தம்மிற் கூடப்பட்டுச் சிங்கஆர்ப்புங் கூடிற்றென்னும்படி போராளிகளினற கழனியிலே முரசொலியோடு வீரருமா ராநிறகச், செருசசெய்தான். அழகையும்அஃதிண்மையையும்காட்டும் கண்ணாடிபோல ஆடவாது ஆண்மையையும்ஆண்மையின்மையையும்காட்டும்கண்ணாடியாகியபோர்க்களத்தேவீரர்அஞ்சியோடினார். கடடியங்காரனமைச்சனாகிய அரிச்சந்தன், ஓடினவரை நோக்கி மைந்திர ! மகளிரிடத்தன்றிப்போரிடத்திலும நீர் ஆடவராகவேண்டுமே; * குமரர் இங்ஙனம் தமதுவீரத்தைப்பிறர்கொள்ள ஒடுவாராயின்இனி ஆண்மை யாரிடத்துள்ளது. உழைமான், தலையிலுள்ள கோடுகழலுங்காலத்து அதன்மேலே வேட்கையைவிட்டு அதனை அசைத்துப்போகவிடுதல் போல, வீரர்தம்முள்ளம் தமமுடம்பின்மேல் வேட்கையாலே அதனைகைவிட அஞ்சிக்கலங்குமாயின்அவ்வீரா அவ்வேட்கையை நீக்கிக்கலங்காது நின்றவன்கண்ணராவா; அது துமக்கும்வேண்டுமே; வீரராயுள்ளார் இடுக்கணவந்தால் இவர்நமக்கு உதவுவரென்று தமமை

* குமரர்—முன்னிலைப்படாக்கை.

பாதுகாத்துவைத்த தலைவற்கு உதவித்தமதுவிரக
தான்ற புகழைப்பாரப்பிப் பகையைவீட்டின், பொ
னுலகுசேர்வர்; அதுவன்லி இவ்வுலகிலே புலவர்
சால்மாலையைச் சூட்டிப் புகழ்க் கல்மேலசிற்பர் இவ
றைநாமும் பெறலாமே என்றுசொன்னான். உருகி
இருமபிலே எஃகைவைத்தாற்போல அரிசசநதன்
ங்ஙனம் படையைக்கூர்மையிட்டஅளவிலே அப
பையும் கடடியங்நகரான்குமாரும் பொருதின. வே
நாகுடைகள் வீழவும் அவர்விசமபேறவும் பேய்
கணமும் குறைததலையும் எங்குமாடவும் நரி நிண
தையுண்ணவும் களிலும் புரவியும் விழவும் சீவக
ரமிக்கண்கள்சிவந்தன; அவற்றிற்குதவியாகப்புருவ
ம கோடின.

பொய்கை போர்க்களமாகப்புறவிதழ் வாட்
டையாக அநற்குள்ளே புல்லிய இதழயானை
க உள்ளிற் சிறிய இதழ அரசராக அல்லி கட்
யங்காரன்பிள்ளைகளாக கொட்டை அக்கடடிய
நாரனாக மலாந்த பதுமவியூகத்தை முறையாலே
மல்லக கொன்றபின்பு அக்கொட்டைமேலேபனி
பிரத * தும்பி பறந்தது. கடடியங்நகரான்சீவகனைக்
காடுகாய்ந்து கூறுகின்றான்.

எங்ஙனமெனின் நல்வினையுடையார் நஞ்சை
ண்டால அது அவர்க்கு அமுதமாகும்; தீவி
யுடையார் அமுதையுண்டால் அது அவர்க்கு நஞ்
மாகும்; ஆதலால் அறிவுடையாரிவனைக் கொல்
வன் என்றும் இவன் என்னைக் கொல்வன் என்றும்

உஉஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நினையார் ; இது வினையினாகமேயன்றிநின் செயலென்றுகருதவேண்டா. நீ கேளாய், நின் துகையிலே அகப்படுத்தற்குக்காரணமானதீவினையுடையாரைக காண்க வல்லவாயாரா? ஆதற்குகாரணமானநல்வினையுடையாரை அழிக்கவல்லாராயார்? என்றான். கட்டியங்காரன் தனபுதல்வர் சீவகனாலே கொல்லப்பட்டமையையும் அபபுதலவர் நூற்றுவராலும் சீவகன்கொல்லப்பட்டா மையையும், கருதி அங்ஙனம் கூறினான். கூறினவன், சீவகனைநோக்கி என்மக்கள் நின்கையாலே பட்டமையாலே, ஞாயிதம் தனதுதனமேவேறுபட்டுத் தடபம் உடைத்தாதலும் உலகிலுண்டாம்; நீ அவைகடிகொன்றமையாலே, மதியும்தனது தனமே வேறுபட்டு வெவ்விதாதலும் உலகிலுண்டாம் என்று தமையர்களை வியந்து மொழிந்தான். மொழிந்த நெய்யுடிரியும் குறைந்தபொழுதே விளக்கு அவிதலன்றா ரிவதுண்டோ? அதுபோல நலவினை முடிந்தால் சொல்லம் கொடாது நிறகுமோ அதனைப்பிடித்ததுபாபபாருமுளரோ என்று புகன்றான்

சீவகன்கேட்டு இவன இங்ஙனம் குறைந்தே நினைப்பான் எனங்ஙனம் கொல்லதென்றுகருதி அவற்றைக் கோபமுண்டாகும்படி சிரித்து நீ அஞ்சினாய்காண என்றான். கட்டியங்காரன், தோன்றால் வெல்லுதன்மை விநியாலுண்டாகும். அதுமான் கூறே. நன்கையேல வந்தால நான் இமைப்பேனாயின் அந்நினையென்று இப்பொழுது கூறிய சொல்லை அப்பொழுது கூற நீ சிரிக்கக் கடவை. யான் மறுத்தாற்றேனாயின், மனையாகோ அஞ்சிவிருந்தோம்பா, புல்லனாகக்கடவேன என்று வஞ்சினஞ் சொல்லி ஒ

மபைததொடுத்தான். சீவகன், அவன் தொடுத்த அம்பையும் வில்லையும் அறுத்தான். கடடியங்காரன், சீவகன்தேரிலே பாய்ந்தான். அவன் பாய்ந்தலும் சீவகன் சரம்பாய்ந்தது. அவ்வளவிலே அக்கடடியங்காரன், சூரியனமுன்னாச சந்திரன் ஒளிமழுங்கி விழுந்தாற்போலக் கண்டாரஞ்சக் கண்விழித்து வாய மடித்தச் சீவகன் முன்னர் விழ்ந்தான். அவ்வளவிலே கடடியங்காரனென்னும கவியரசுபட்டது இனிப்போர்த தொழில ஒழிகவென்று முரசு கொட்டினார்; அதுகேட்டு வீரா ஆரத்தனா; அப்பொழுது மண்மகன், குருதியாகிய கண்ணீரைச் சொரிந்து அழுது அவனகண் ஆரவத்தைக் கைவிட்டான். அவ்வளவிலே மள்ளரிணடினா; அரசா சூழந்தார்; விளக்குமொய்த்தன; நகர் ஆரத்தது; விசயை, சீவகன கடடியங்காரன் புதலவரை முன்னே கொன்று பின்னே அவனைக்கொன்ற வெற்றியொழுங்கைக்கேட்டு அரசனை நினைத்தது வருந்திப்பின் மகிழ்ந்தாள். சீவகன், அரசர் மணனுநீராலே ஆட்ட பூமகளைப்பெற்றான்.

மண்மகளிலம்பகம்,

முற்றிற்று.

பதிரோராவது பூமகளிலம்பகம்.

~~~~~

சீவகன், மைத்துன அரசாருந்சென்றுகொரி  
 ல சேர்ந்தான். மறவா உள்ளேபுகுநது கட்டியங்கா  
 ரன் பெண்டிரை நோக்கி இவ்விடத்து நின்னும ஏகுந்  
 தென்று கோபித்துக்கூறினா. மலாமேலெலது நட  
 வாத அதேகேவியர் அழுது வெறுநிலத்தே போயி  
 றா. சீவகன், அருநிருநகோரை நோக்கி இம்மட  
 னகையருள் கட்டியங்காரனா பட்டம் பெற்றவன  
 யாரென்றுநேச, உழையா கட்டியங்கூறனும் மா  
 டும பட்டதைக்கேட்டு அவளுமபட்டாள் என  
 றா. சீவகன், கட்டியங்காரன் பெண்டிரை நோக்  
 கிப் பாம்பினது நஞ்சு உயிருள்ளவன வெகுண்டு  
 அவயிரி போனபின்பு அவ்வெகுட்சி போயாறு  
 போலே கட்டியங்காரனது உயிர்போய மின்னமே  
 யானும் என வெகுளியைப் போக்கினேன்; கரு  
 டனவாயிலேபட்ட நாகம் ஒருகாலம் உய்யா; அது  
 போல எமக்கும் உயதலிலலை என்று கருதி நீவரு  
 நகவேண்டா; மடவீர! யான நாமமை வருநத்செய  
 யுபை; ஆதலால் இனிங்கழுநீர் முகத்தைச் சிந்துவ  
 துபோல அழல்வேண்டா, வளக்கையிலீரே! நாம  
 மன்னவன் நாமக்குதநத சிவநங்கலை யாமுமநரு  
 வேம; அவற்றைக்கொண்டு மணடிருநதும நீர் உயிர்  
 வாழ்மின்; அன்றிப்பொனனைக்கொண்டு நமதுசீவி  
 நங்கனிலே போயும் உயிர்வாழ்மின்; இரண்டில  
 நமதுகருந்து யாது? சொல்லுமின என்று சொ  
 னனான். அநநங்கையா போவேமென்று தம்பதி

விலேபோய் அணிகளை நீக்கி நோன்பு நோற்றிருந்  
 றார். மன்னா தாழ்க்கோலோடு கூடிய விளக்கை  
 கதிப்பொனனறையையும் கோயிலையும் பிற இடங்  
 ளையும் கடுகிச்சோதித்துக் காவவிட்டார். சீவக  
 ர்களவேள்விமுடித்து முருகன்போலே உள்ளே  
 சன்று போர்க்கோலத்தைப்போக்கி மகளிர் நீரா  
 ட ஆடி நீர்க்கோலம் செய்து மாமனைவணங்கினான்.  
 வணங்கித் தேவாசரம், இராமாயணம், மகாபாரதம்,  
 ன்கின்ற போரிலே புண்படுமாறுபோல இப்போரி  
 ல் புண்பட்டவீரரது புண்ணைப்போற்றிக்காத்தரு  
 க என்று அவனை வேண்டித்தானும் அவனோடுபோ  
 ப்பார்த்து பின்பு பள்ளி சேர்ந்தான். புண்பட்டவ  
 டம் இளைப்பாறினார்.

இறந்தவருடைய மகளிர் துன்பக்கடலிலேசு  
 ல வென்றவர்மகளிர் இன்பக்கடலிலே சுழலக்  
 திரோன் கருங்கடலிலே தோன்றினான். அப்பொ  
 ரது பெண்கள் கடுவும் நெல்லியும் தான்றியும் ஊ  
 னை நீரிலே கருப்பூரத்தைக்கரைத்து ஏந்தச் சீவ  
 ன், கண்கழுவி முனைவனை வணங்கித் தானம்செய்  
 வ கோலம்கொண்டு பஞ்சவாசம் கவுட்கொண்டு பூ  
 ரவபிடித்துச் சிங்கம்போலே சேககையிலே இரு  
 தான். அப்பொழுது அவனைத் \*தோழரும  
 ந்தட்டனும் கோவிந்தனும் கத்துக்கடனும் நகரும்  
 ரும சேர்ந்தன. வெள்ளிமலையிலே கலுழவேக  
 ர இருப்ப ஒழிந்த விஞ்சயரெல்லாரும் வந்துசேர்ந்  
 றார். அவரெல்லாரும் சீவகற்கு முடிசூட்டத்

\* திணைவிராய் எண்ணி அஃறிணையான் முடிந்தன  
 னமை யொருமை மயக்கம்.

## உருஉ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தொடங்குமினென்று அமைச்சரை நோக்கி க்  
னார். அவ்வமைச்சர் முடியைச்செய்தவரும் \* க  
கையும் † கண்ணொருமவருகவென, அவரும்வந்த  
1. அவ்வளவிலே சுதஞ்சனன் தன் தேவியரோ  
வந்து பாற்கடலிலே முகந்த நூற்றெட்டுக்குடத்த  
லே சீவகனை மஞ்சனமாட்டிப்பொன்மழையோடுபூ  
ழைசொரிய முடியைக்கவித்தான். தேவாகட்டு  
கைசொல்லுகறகுக் தேவதுருதுபி எரியிற் செய  
அவியோடும் புகையோடும் சுண்ணத்தோடு மெழு  
கன; அரம்பையா ஏத்தினா; மன்னர் கைககா  
இட்டு வணங்கினா; ‡ கழிகையர் மங்கலப்பாடினா  
வெண்குடையோங்கி நிலத்தை அளித்தது. அங்  
னம் அளித்தலால் கயல்போலும் கண்ணாடைய பூ  
யனைச் சீவகன் பெற்றான். பெற்றபின்பு சுதஞ்சன  
ன் போயினான். சீவகன் நிலமயிதித்தற்குக் கவ  
யீசப் பொன்னங்குடை நிழற்றச் சென்று திருவ  
லது பெண்சாராத மண்டபத்தே புகுந்து சிங்கா  
னத்தில ஹிறுந்தான். இருந்து நந்தடனேநோ  
கி ணரி லுள்ளாரைப் பிணித்த சிறைக்கோட்டத்தை  
இடிப்பித்து நாம பதினொரியாண்டளவும் நாட்டை  
கடமைகொள்ளாமை தோன்ற முரசறைவி என  
பணித்தான். பணித்தவன் அமைச்சரை நோக்  
அந்தணர்க்கும தெய்வங்கட்கும்சோதிடர்க்குமவி  
ட இறையிவி நிலங்களை முன்பு போல இறைஇ  
யாக விடுமின், பிறஅறங்களையும் செய்மினெனறான்

\* கழிகை—முகூடததம் விதிப்பவன்

† கண்ணொ—புரோகிதர்.

‡ கழிகையர்—மங்கலப்பாடகர்.

தட்டன் எழுந்து முரசறைகிவறவனுக்கு இறை  
 ன் அருளிய மொழியைச் சாற்றென்று ஒருவற்கு  
 மாழிந்தான். பறையன் முரசததை யானையிலே  
 பபசியும் நோயுமபகையும அழிக; இன்றுளீர் உல  
 னோடு என்று முள்ளீராய் வாழ்வீர்; இறைவன்  
 நனாடடிலே பதினாறுணடிற்சூக் கடமை கொள்ளா  
 . கண்கெட்டவர் முதலியோராகரு மனைமுதலியவற்  
 றகொடுப்பான் என்று சாற்றினான்.

பூமகளிலம்பகம்.

முற்றிற்று.

-----

## பன்னிரண்டாவது, இலக்கவணயாரிலம்பகம்.

~~~~~

சீவகன் தான் மணஞ்செய்த மகளிரை அழைத்துவருக என்று அருளிச்செய்ய, அமமாதரார், அச்சீவகன் அவரைப்பிரிந்த அன்றுசூடிய மாலை யராய் அன்று பூசிய சாந்தினராய்வாடிய மேனியராய்ப் பெறுதற்கரிய நிறைகெடாதவராய்ப் போந்து வணமபறவையும் அஞ்சுமகாவலுடைய சிவிகையின் என்று மிழிந்து மதியையும் பரிதியையும் கண்டறியாத மாடத்தினுள்ளேபுகுந்து சீவகனடிமேலேவிழந்தா லீழ்ந்துதமதுதுயரமகீர்த்துசளித்தா. பெரியகடல் போன்ற நூலை முற்றக்கற்று யானையும் சிவிகையு பெற்றானாகிய கணி, விதியாலே தானேமுடிதலே யன்றி இக்கலயாணத்தை ஒரையானும் முடித்து குப்பொருந்திய நாட்களை அரசனுக்குவிரித்ததுரை தான். மன்னவனபன்றியையெய்துகொண்ட இலக் கணையை மணஞ்செய்தற்குக் கணி, நாள் கூறவே, மு சறைவார யானைமேல் முரசையேற்றி அறைந்தா அறைந்து, இந்நெடுகநர் வாழ்க; அரசன் திருவா மொழியாகிய இனியவற்றை யாவரும் *கேண்மின் கேண்மின்; கேண்மின்; நாமது இடைவருந்தினு மன்னவன மணவினைநாளாகிய இவ்வேழுநாளும் ணிகளை அணிமின்; சாந்தம பூசுமின்; பட்டாடை டுமின்; பாலடிசிலெயுண்மின்; வாழையையும் சு கையும் நடுமின்; மாலைகளை நாறறுமின்; ஆரங்குடி யும் ஆடலையும் பாடலையும் இயற்றுமின்; கொடிக் ளுடுமின்; இவ்வேழுநாளும் சினக்களி

* கேண்மின்— விரை சொல்லுககாதலின், மூன யிறு.

இலக்கணையாரிலம்பகம். ௨௩௫

௩ அகற்றுமின்; என்று சாற்றினார். சா
 ௪ லும் நகா அலங்கரிக்கப்பட்டு யாழ் குழல் தண்
 ௫ மை முழவு என்னுமிவை அதிர்ந்தன. நகரார்,
 ௬ ன்னலையும் நெய்யையும் பெய்துபாலடிசில் ஊட்டு
 ௭ ார்; உண்டோர்சுமநகுமபடிதுகிலையும்கலததையும்
 ௮ ன்குவார்; பலாப்பழம் வாழைப்பழம் மாம்பழம்
 ௯ வற்றூற்செய்த தேறலைக்கருபபுச்சாற்றோடு கலந்து
 ௧ 0 மைத்து அதனையும் இளநீரையும் நிறைப்பார்; க
 ௧ 1 பபூர முதலாகப் பாக்கையும் * வெற்றிலையையும்
 ௧ 2 ாந்தா கொள்ளைகொண்டு சுமக்கலாமபடித்தனருக
 ௧ 3 ாசில முண்ணுமபடி யீட்டுவாரா. அரசர்க்குரிய
 ௧ ௪ ங்கையா ஆசனமிடக காணமும்மணியும் பொன்னு
 ௧ 5 ம முததமும் குவிக்கப்படடன; எட்டு மங்கலமும்
 ௧ 6 லிலங்கின; விளக்கெழுந்தன; தீம்புகைகலந்தன;
 ௧ 7 மகளிர் ஆயிரத்தெண்மர் கவரிவீசினார்.

கணி கூறிய முகூர்த்தத்திலே மன்னன் ஆசன
 கதிலே ஏறிய அளவிலே, மஞ்சிகள், மங்கலமாகிய
 அறுகும் அரிசியும் இட்டு மந்திரிதன பொற்கருவி
 யைச் சேர்த்தலும வாழ்த்தினார். அப்பொழுது பா
 தரார், பொன்னகவிலே திருமயிரைக் கொண்டு
 மணடபத்தினின்றிழிந்து போய் இலக்கணைக்குமயிர்

* “ வெற்றிலையுண்ணவென்றன மரபன்மையி
 ன, சண்டு மாசிலமுண்ணவெனவே மண்ணுண்ணும்படி
 பெண்ணும்பொருட்டாம். அடகுபுலால் பாகுபாளிசமு முண்
 னுன்” என்பது பனமைபறநிக கூறிற்றெனவே வேண்டிம
 பாகு பசிப் பிணிதீர நுகரும் பொருளையெயின,

உருக சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வினைக் கல்யாணத்தைச் செய்தாரா, செய்து குடங்க
கவரிலே நீரைமுகந்து யானையிலே ஏறிக் குடை
நிழலிலே கொண்டுவந்து ஆசனத்திலிருந்த அரச
னைக் கீட்டி அலகாலே நெய்யைத் தோய்தது இம
வான் போலே நி நிலத்திலே நிலைபெற்று நினைந்
நிழலிலே உலகமவைக ; சக்கிரவாளம் ககிரவாத்நி
யாய் இலககணையோடு மன்னுவாயாக என்று வாழ்
ததி நெய்யைச் சோத்திக் கங்கைமுதலிய தீர்த்த நீ
சந்திரகாந்தககல் நீர் என்னு நீர்களாலே இயம இய
ம்ப ஆடடினார். அரசன் ஆடிககோலங்கொண்டான்.
பின்புமகளிர், இலககணையை முறையாலே மஞ்சன்
மாடடிக்கட்டவல்லவன் எழுதது வடிவு தோன்றக
சட்டிய மல்லிகை மாலையைச்சூட்டிப் புனைந்து அவ
ளைக் கொண்டு சென்றா. சீவகன் அவளை மணஞ்
செய்து சேக்கையிலிருந்த அவையிலே, யாவும நன்
தணர்ந்த தையலா, அவ்விருவருக்கும் காமவேட
கையுண்டாகும்படி பாகையும வெற்றிலையையும்
டுனிய முடவாசததையும் ஏந்தினார் அவ்விருவருப
துகாந்திருந்தார்.

சிவலோகம் பரமபதம் என்கின்ற உலகிலுள்ள
அரனும் அரியும் போல வினையாடும மார்பன், இல
ககணையோடு கூடுவதொரு மயிலகையும்சடங்கைச்
செய்வதற்கு அலகையோடு முடிவு கண்டவர், நக
ரை எட்டுமுழமென்றேதி அதனுள்ளே பொற்பொ
டியாலே யானையும் திருமகளுமாகக் கோலம் செய
தார். மகளிர், உழுந்தையும் பயறையும், உபபையும்,
அரிசியையும் நிரையும் கொழுந் துபடகூப்பி ஆய்
மயக்காவிலே நெல்லை நிறைத்து அவறறிலே அழ

௩௩ அணிநதுவைத்தாரா. அரிவையர் எட்டு மங்கலத்
 நதாயும ஏந்தித் தென்கிழக்கே நின்றார். வெள்ளியவ
 டவையுடைய மாலையணிந்த மங்கையரிருவர், வானையு
 நனி வடகிழக்கே சின்றார். மகளிரிருவர் உழுத்தகலை
 ரந்திதெய்வத்தை நோக்கித்தொழுதுதெனமேற்கே
 ின்றார். * தோரையுமமலருமநீருமஅறு குமவடமே
 ற்றியையிலே இருந்தன. நிருமகள் நோக்குமபொற்
 நுனி பஞ்சின்மேலேவடதிசைக கணணேஇருந்தன.
 இசனி, திங்கனோடுசோநது அணையிலே இருந்ததன
 மமபோலே மன்ன. பெருமாயும இலக்கணேபோடு இ
 ருந்தான். வளத்திலுள்ள ஒரு இருபு யைஒருவன் சட
 கதமையாலே அமமுனிவன் முன்னரே நாவிதனா
 யினான். அவன்வழியிலே பிள்ளையாயத்தோன்றிப்
 பவநூலையும் கேட்டு அலங்கார அலையுமகற்று அரச
 னாலே வரிசையோடு யானையும்பெற்று அழகுடைய
 னாயத் தன்தொழில் மிகுதியாலே நாளிதர்க்கு ஏறு
 போன்றவனாய் வித்தகனாயுள்ளவன் வாய்ப்புரி வே
 கணை வணங்கி உன்பகைவா நடுங்குமபடி பாம்புபா
 ர்த்தலபோலே அப்பகைவரைப்பார்த்து † வச்சிரவ
 னான் நின்னைக் காப்ப எனறு கூறி ணுழிகாலம வரழக
 னன்று அறுகையும் அரிசியையும் கைக்கொண்டு மன
 னனது அடியிலும முடியிலும தெளித்துப்பின்பு அவ
 மனம் இலக்கணையது முடியிலேதெளித்தான். பின்பு
 நாவிதன் பொன்னாற்செய்த மங்கலமான கத்தியை
 எடுத்து அரசனது வலக்கவுளிலே உறுதறிப்பின்பு
 றுலக்கணையக்குறித்துநோக்காதே சிறிது நோக்கு

* தோரை—மூலகிலரிசி.

† செவ்வமுண்டா கற்கு வச்சிரவணனைக் கூறினான்.

௨௩௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

அவளது இடக்கவுளிலே உலுத்தினான். அங்ஙனம் உறுத்தியபொறகத்தினையா! போகடி, இருமபும எஃகும ஒரு நீரமையாகக் காய்ந்த யூரிக்கத்தியை, மதிப்பாகமபோன்ற கல்லிலே தீட்டிப் பூவை அக்கலலிலே நிறுத்தித்தனதுதுடையிலே வைத்துப் பின்பு ஸ்லேயிலேதுடைத்துக் கையிலேதூய்நாகப்பூரட்டித் தீண்டியது தெரியாதபடி வேரதன முகத்தைத்தீண்டி ஏறவொதுகுகியும் இழியவொதுகியும் நடுவுநிறதும் அழகு செய்து மாசாகக்கத்தியை நீக்கிக் கத்திரிகையாற்செய்யுநதொழிலையும் செய்து வாழ்த்திச் சென்றான். நீவநா குடத்திலே நீரா ஏரதச் சீவகனும் இலக்கணையும்நீராடி மலர்குடிக்கடிமணப்பள்ளியிலே அவ்விடக்கணையோடிருந்தான். இருக்கும் பொழுது அவள்ஊடினமையாலே சீவசன வணங்கி இரக்க, அவள் சிறிது இரங்கினமைகண்டு, இடையில் வந்த புள்ளைநோக்கி, நங்கையது ஊடலைத்தீர்க்க இனிதுமககு எயிது; நீர்தீர்ப்போக என்று சொன்னான். கூட்டிலிருந்த பூவையும் கிளியும் மன்னந்துனபுறுதலையுணரது கூட்டினவாயிலே முகத்தைவைத்துப்பார்த்து நம் சேவல் நம்மை ஊடலதீர்க்குமிடத்து இங்ஙனம் வணங்கி இரந்தால இதுதகாதென்று யாம மனம்உருகி இறப்பேம். இங்ஙனம் மன்னன வேண்டவும் அருளாத இவளது மனம் கல்லோ! இருமபோ! என்றன. என்று நங்காய்! இவன் சிறிதும் தவறிலன். நீ அருளாயென்று கூறின. அங்ஙனம் கூறின அளவிலேபூவையார் தமககு மேல்வரும தீங்கையெண்ணிக்கிளியை நோக்கிப்பேதாய்! இலக்கணைக்கொடுக்கும் சோற

இலக்கணையாரிலம்பகம் ௨௩௩

நையுண்டு நாம கூட்டிலே வருநதி இருநின்றோம்.
 இததன்மையேமாகிய யாம புத்திசொல்லீன நங்கை
 மக்குமூன்றுநாள சோற்றைகசாட்டாள். ஆதலால்
 தத்தையீரே! இனி நாமதுவாயைப் பொததுமினெ
 னறா. கிளி, அப்புவை மொழிவையகேளாநே நான்
 னன வேண்டுதலைக்கண்டு யான் உயிரகொண்டிரேன்.
 எனதுகொண்டு சாவேனென்று நூலாலே சப்துததை
 பிணிக்த்தது. இலக்கணை அநாதகூண்டு நகசீவகன
 வரம பெற்றேனென்று அவளைப்புல்லினா. மன்ன
 ன நளவலம் செய்து இறைவனை வணங்குதற்கென
 னிப்புகப்பட்டாள்.

முன்பு சுநந்தை மகனென்று உலகம் கருதப்ப
 டவன், இப்பொழுது கவரிவிசை சங்கு முழங்க
 முராமாப்ப அரசாந்ந யானையிலேறி வீதியைச்
 சாரகான். அப்பொழுது மாநகரம் மாதாரம்
 அவனைப்பார்த்துத் துதித்து வாழ்த்தினா. இவன
 இந்நகரத்தின் சுகொட்டிலே பிறந்தபடியையும் வ
 ணிகனில்லத்திலே வளாநதபடியையும் இப்பொழுது
 அரசா வணங்கப்போக்த படியையும் பார்த்தால் நல
 லநிஷ்டையோர தவம் செயயாதிருப்பது எனனை?
 ஒருவர்க்கு நல்வினையிலதேல அவனகடலையும் மலை
 களையும் நீந்திவருந்திலும அவர்க்கு பொருள் சோ
 கலிலலை. ஒருமுழுதாரமும் நடக்க வலியில்லாரா
 யினும் அவர் நல்வினை யுடையாராயின் பொருள் தா
 னைவழிகேட்டு அவரிருக்கு மிடத்திலே வந்துசே
 ரும். ஆதலால், அதற்கேதுவாகிய தவம்வாழ்க எ
 னறார். தவமிருந்தால் நஞ்சைக்குடிததாலும் தீங்கி

* தத்தையீரேயென்றது இழிவு சிறப்பு.

உசுய சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

எலை. தவமில்லையாயின் அஞ்சியொளித்தாலுமகா
பயிலலை. தவமுடையா யானைக்கொம்பிலே அகப
பட்டாலும பிழைப்பா. ஆதலால் தவமுடையா
கருசுகிறிது நிவினையால் துன்பம்வந்த விடங்களின்
நீண்டன, அறககடவுளை ஆதலின் தவமுதையுடை
யா துன்பம் வந்தவிடத்து அஞ்சாஎன்று சிலாக
நிறு.

தனனை யாகுகிய சச்சுந்தனைக்கொன்றபின்பும க
மடியங்காரன அரசாண்டிருந்தமையையும், அவன்
தாமரை விடங்கமவகுத்து அதனுள்ளே நின்றும் அவ
னிந்தமையையும்கருதி அக்கட்டியங்காரனதவத்தை
வியங்கும், அவனவிவகனைச சிறைசெய்து யானைகரு
இடஎண்ணியதைத் தப்பிப் பிழைத்தமையால், அ
யாவகன் நலவினையை வியங்கும் தவமுடையாக்கு
மஇடையே திவினைவந்தால் நுகரவே வேண்டுமென
அப அங்கனமகூறினா.

வேந்தன், நகாவலமரகப்போய்ச்சோலையிலே
படையை நிறுத்திக்கோயிலைச்சோந்தான். அப்பொ
ழுது கதவுகள் திறந்தன. அரசன்வருங்காலத்துப
யார் புகுதாமற் கதவடைத்து அவறகுத் திறத்தலா
லே அடங்கியிருந்தெழுந்த அநிற்புகையால் திசைக
ளெல்லாமமறைந்தன. மன்னன் கோயிலைவலமசெய
து இறைவனை நோக்கிப்பிறவாத நினைப்பெற்றேனா
தலால் இதற்குமுன் பிறந்தயான் இனிப்பிறவேன்
என்று தொழுது துதிககின்றான்.

இலக்கணையாரிலம்பகம். உசுக

ருமறு மாபிணை திலகமுக்குடையிணை
 ருமறை தாங்கிய வந்தணர் தாதையை
 ருமறை தாங்கிய வந்தணர் தாதையின்
 னரிபுரை மறைமலரிணையடி தொழுதும். * கஅச

“பாமென்ற உளப்பாடு ஒழிந்தமக்களையுங் கருதிரு
 நு.”

வகுணர் கடவுளை யுருகெழு திறவினை
 லலிரி கதிரணி நிகரறு நெறியினை
 லலிரி கதிரணி நிகரறு நெறியைநின்
 னலர் கெழுமறை மலரடியினை தொழுதும். கஅரு

மறுவற வுணர்ந்தனை மலமறு திகிரியை
 பொறி வரம்பாகிய புண்ணிய முதல்வனை
 பொறி வரம்பாகிய புண்ணியமுதல்வநின்
 னனைவிரி மறைமலா நகுமடிதொழுதும். கஅசு

என்று இவ்வாறு துதித்து இறைவற்கு விளக்
 பாக என்று நூறு ஊரையும், பூசனைக்கு நான்கு
 டிபெரன்னையும், நூறு களிற்றையும், நூறுதே
 பும, வாடாதமாலை மணிமாலை பொன்மாலை முத
 லாலை சந்தனமாலை பவழமாலையென்னுமிவற்றையு
 கொடுத்துத்தன் கோயிலிலேபுகுந்து சிங்காசனத்
 தீற்றிநுந்து † கந்துக்கடனுக்கு அரசரிமையையு

* “உமமொடுவரு உங்கடதற” ஈண்டு நிகழ்காலமு
 ததுதல் காலமயக்கு. †தொலகாபபியம், சொல்லதி
 ம, வினையியல். இ.”

† “அந்தணுளாக கரசுவரைவின்றே” என்பதனால் அந்
 ரொழிந்த இருவர்க்கும் முடியுடைவேந்தராதறநனை
 மையின, ஈண்டு அரசளித்ததுகுறுகில மன்னாக்குரிய
 சாயிறறு.”

௨௪௨ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

மருட்டலையும் தன்னைவருந்திவளர்த்து கந்தைக்கு
நீகவி என்னுமபட்டதையும் அளித்தான். அளி,
மன்ன, மன்னரெல்லாரும் நந்தட்டனை இளவுடைய
எனது துதிக்கும்படி இளவரசாக்கி, நபுலற்கு
விபுலற்கும குறுநிலமன்னர் மகளிரைக்கலயாரண
பெயவித்து, நீர் இனிதாக உறையின் என்று கூடி
னான். கூறித்தோழாகட்குவேறு சிலர்க்கிலலா,
பழைய அரசையும், ஏனாதிமோதிரத்தையும், பட்ட
நந்தையும், கண்ணியையும், நிதியையும் அருளி, த
கது உழைத்தசிலர்க்கு அமைச்சரைக் கொண்
மெய்யும் நாட்டையும் கொடுப்பித்துத், தன
டைய செவிவித்தாயருக்கு ஐந்து ஊரகனையும் பை
தகநுமனனர்க்குநிதிமுதலியவற்றையுமாந்து, கே
ந்தனனாகிய மாமற்குக் கட்டியங்காரனுடைய பெரு
ள பலவாவற்றையும் தந்து, உலோகபாலனுக்கு
கொடுக்கான்.

வேந்தன், தனதிடரை நீக்கிய சுதஞ்சணன் வ
வை பொன்றாசெய்து, அதனை அவனுக் கொ
பெடுத்த கோயிலிலே வைத்துப் பூசனைக்கு ஒருந
பும் கொடுத்தது அசுந்தஞ்சணன் சரித்ததைத் த
ன ஒருநாடகமாகச் செய்து நடத்தினான். இறைவன
னுன். பெருநாயாரொன்று சிந்தித்து மேனாளிலே
தான் விளையாடிய ஆலமரத்திற்குப் பீடம் சோதநிம
லே அளித்து அதற்குப்புண்ணியமுண்டாகும்படி ப
ககன் மேயந்து அதன் நிழலிலே தங்குமாறு ஐந்து
லாரும் அதற்கு இறையிலியாக்கினான். அரசன்
தனியா எண்மரும் பட்டம் பெற்றாரா. பெற்றற்
பு குணமலை முதலிய எழுவரும் தத்தையை வண

கிஞா. வேந்தன் தேவியாக்கு ஐந்தரைக் கோடி
பான் விடுதலில்லாத நாடுகளைச் சீவிதமாகவிட்டுச்
சாந்துக்கும் அடிசிலுக்கும் நாடோறும் ஆயிரம் பொ
னுக்கு இறையிலியாக்கினான். இறைவன் திருத்த
லாலே யானை திரிந்த காடுகளெல்லாம் கணவரோடு
படிய மகளிர் வாழும் நகராயின. பேய்ததோ பர
த நில மெல்லாம் பாவல் பூதது அன்னம் பறந்த
றைவன் செய்கின்ற அறத்தின் மிகுதியாலே திக்
ள முமமாரி பெய்து உலகம் விளைவு மிக்கது.
டைப் பள்ளியினின்றும் ஒழுகிய நெய்யாலே எவ்வ
மும் ஏரிகளாகுமபடி பசுக்கூட்டம் மிகுந்தன. அ
ன் குடை மாகததைத் தீண்டித் தண்ணீரியாலே
உலகை நிழற்றலால், இவ்வுலகுக்கு உத்தர குருவும்
பொன்னுலகும் நாகலோகமும் நாணித்தமது பெரு
மையைக் கைவிட்டன. மைந்தரும் மங்கையரும்
புகர்ந்து முறையே முதிர்ந்து மக்கடகு விதித்த ஆயு
ளைப் பெறுதலாலே அககாலம் திரேதாயுசம் போல்
நிறு. வேந்தனது சமயத்தைப் பெறுமையாலே
அரசர் கலங்களைச் சமந்து அசைய இடம் பெற்றுச்
செரு நிலையிலே சிற்குமபடி அவனது வெற்றியை
பூதது.

பல்லவதேயத்திற் சந்திராபம என்னும் நக
ந சண்பகச் சோலையில் இறைமகனான உலோக
பாலன் வீற்றிருந்துகாண நடனஞ்செய்து ஆன
குச் சென்ற சீவகனைக் கண்டு காதலுற்ற * தேசிகப

* தேசிகப்பாவை காதலகொண்டதைப்பதுமையாரிய
லம்பகத்திற்கானது

உசுச சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

பாவை, சீவகன் பதுமையாரோடு அவலாயுட அழைத்துக்கோடல் மரபன்மையின் பின்பு அழைக்கக் கருதி இருந்ததையோராளாய் அவன் தன்னிடத்து அன்பிலனாய்த் தன்னைமறந்தானென்று கருதித்தானேவந்தாள். வந்தவள், 'சீவகன், * அநங்கமாலையை அலங்கரித்தானாதலானும் அவன் அவனைக்காதலித்தானாதலானும் அசசீவகன், அவவநங்கமாலையை விரும்பியிருப்பானென்று கருதி அவடோழி சீவகனுக்கு ஒலைகொண்டு வந்ததாச சேடியா குழியகோயில் வாயிலிலே வந்தாள்.

வாயிலோன் அவனைக்கண்டு போய் அரசனை வணங்கி அடிக்கேள்! தாமரை முகத்தாளாகிய ஒரு கோதை வந்து எம்மரசனைக்காண்பேனென்று தலைவாயிலிலே நிற்கின்றாள் என்று கூறினாள். அரசன், நாம் அழைப்பதற்குமுன்னே தேசிகப்பாவைதானே வந்தாளென்றுணர்ந்து அவளையெல்லேவருக என்றான். தேசிகப்பாவை சென்று கோமானது அடியை வணங்கி ஒலையை நீட்டி இறைவன் வாங்கி அடிகள் அநங்கமாலையை வணக்கத்தை உவந்தருள்க. சடையங்காரன் என்னைச்சிறை வைத்தபின்பு யான் தன் பெயரையே சொல்லி அரற்றிக்கொண்டிருந்தாயால் அவன்போகவிட யான் சேரியிற் போய்த் தன்னருவை எழுதித்தொழுதிருக்கவும் என்கண தஞ்சையாய் நிரையே காலும்; வளைகழலாநிற்கும்; இங்ஙனம் வருந்துதற்கு யான் நின்குடைநிழலில் நீங்கிய அயலிடத்தேனே அல்லேனாதலின், வேந்தே

* அநங்கமாலையைச் சீவகன் அலங்கரித்ததைக் காந்தருவததையாரிலம் பகத்திறகாண்க.

இலக்கணையாரிலம்பகம். உசரு

இவ்வொலை கொண்டு வருகின்ற எனதோழியாகிய வாமலேகை வருந்தாமலே கூறி இன்னே விடுத்தரு ள்க எனது படித்தான். படித்துத் தேசிகப்பாவை, அங்கமாலையின் தோழி வாமலேகையாக நடித்தத றகு மகிழ்ந்து அவளபாட்டைக்கேட்டு அவளைப் புல்லினான்; அவள் அப்பொழுது அநங்கமாலையில் அடித்தியாகிய என்னை நீ அருளுதற்குக்காரன மெ னனை என்று அசதியாடிக்கூறினாள். வேந்தன், செ லவத்தாற்கொண்ட களிமயக்காலே தெளியானென றுகொண்டு நினபேதமையாலே இங்ஙனமகூறிய இக்கடிப்புவேண்டா; நின்னையானமறப்பேறே என் றான்; என்று அவளாடலைப்பாடினதும் பாடல்களே . நம் அவளை நுகாந்தும் கவித்திருந்தான்.

இலக்கணையாரிலம்பகம்,

முடிபிற்று

பதின்மூன்றாவது, முத்தியிலம்பகம்

—(§)—

விசயமாதேவியார்துறவு

ஆர்த்தன, எட்டுக்கனமங்கனின் நீங்கி எட்டுக்
நாங்கனாலுயர்ந்த இறைவற்குப்பிணடி சூழ்ந்தபெ
ழிவிலே கோயில்கடகெல்லாம திலகமாய ஒருகே
ரிலே எடுபிடுதுதுக் சுழனி நடித்த ஊரை இறையி
யார் விட்டுத்திருநாளைச்செய்து பரததையார் கூ
தையும பாடடையும உண்டாக்கினான். விசயை
காண கனிததுவராமல் தன்னோடுவந்த தவப்பென
பட்டது அலலி, அடகு, காய், குளநெல், பழம், கிழங்கு
என்னுமிவற்றைத்தந்தது அப்பெண்கள் பொருளான
பிலவாதவராதலால் அவருக்குச் செய்யுங்கையார்.
புலிவென்று வருதித்தான் கோயில் எடுபிடுத்துப்பூ
ளைச் செய்தாயின அவருக்கு நிர்ப்பயதுகொடுத்தான்
பெட்டி அததேவீதனது இடனாத் தீர்த்ததுத் தன்னை,
காபத்தபள்ளியிலேசோத்துப்பிழைப்பித்த தெய்வ
திறஞ்சுகுகாட்டிலே கோயிலியற்றி ஊரையுங்கெ
நித்துப் பையப்பைய வீழாதமயிலைத் தான்எப்பெ
ழிதும பார்க்கும்படி தானிருக்குமமாடத்தே எ
துவித்தாள். பின்பு அவள் சீவகன பிறந்தஇடம் சு
காடாகக்கிடவாதபடி சாலையாககிச் சீவகன தோழ
று நந்தாற்று நாலவாக்குமசீவகனுக்குமாகவே
றைந்து பிள்ளைகளுககுப் பாலளந்துகொடுத்தது வெ
ண்ணைய உருகசி நெய்யைச் சொரிந்தது அமுதுபட்ட
செய்தான். செயதவள் நந்தகோனாகிய கோவி

(விசயமாதேவியார்துறவு)

நான் அவ்வறத்திற்குரியனாய்வின்று நடத்தலாலே மகி
புந்தான்.

சுநந்தை வந்து விசயையைக் கையாலேதொடர்
தான். அவ்விசயை நமபியைப்பெற்றீர் வமபினென்
று அவளைப் புல்லிஞள். சிவகனதேவியா எண்மந
ம் விசயைபாதத்தை வணங்க அவள் அவரைப்ப
புலியுலகாளுநா உசிறுவரைப்பெற்று இறைவனை
தெனியின் நீரயானகண்ட கனவில் முடிமேலே
புட்புமாலைநிரலாய்தேனான்றிவந்தீர், இவ்வாறுவந
தீர் எவ்விடத்தும என்னைப்பிரியாதுறைவீர் எனறு
ரைத்துச் சிவகன் வருகஎன்றான். மன்னன்வந்து

சிறுவரில் நாலவா உலகாளுதற்குரிய ரனறேனுந் த
நகுலசு தொழிற்கேற்ப உலகாளுதற்குரிய ரென்பதுபற்றி
பலகாளுஞ் சிறுவரென்றான் † “மெபதெரிவகையினைவ
கையுணவின” எனவும், ‡ “சண்ணியுநதாருமெண்ணின
ராண்டே” எனவும், ஆசிரியர் கூறினமையிற் நங்குலத்து
சுருதிய உழுது பயனகோடலும் அரசன் கொடுத்த சிறப
புககருமனறித தனபுதலவராதலின் அரசாட்சிமுதலியன
கொடுப்ப அவராதாமுந தம் வழித்தோன்றினோரும் ஆள்வரெ
ன்றுணர்க. உலகமென்னுஞ்சொல் மண்ணுலகமுழுதுமே

ன்றித் தனகட்குறுபட்ட நிலங்களையு முணர்த்து மென
பது || “மாயோன்மேய காடுறையுலகமும்” என்னுஞ் சூ
சிரத்தானுணாக உலகாளுதற் குரியரல்லாத சிறுவர் நால
வென்றது, குணமாலையார் சேமசரியார் விமலையார் சுரம
சேசரியார் எனஹிவர் புதல்வரை. இந்நால்வரும் வணிக
மகளிராதலால்,

† தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், எஅ

”

”

”

எக

”அகத்தினையில

நு

உசுஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

* தம்பெருமானபாதததிலே முதற்புனைந் தூவிப் பரினடி தனமுடியைத் திணடுவித்து இரண்டு விர ட்டிடையினம் அகலவிட்ட தவிசினமேலே இருந்தான் தேவி, சீவகசாமி' நினதந்தைககுற்ற தீங்கைப் பி ட்டாகூற அந்நதாயாயி றும யானகூறவும கேட்பா யென்று நடந்தவாறு சொல்லி இனி யான் துறத்த ட்புறத்துப் போவேனெனறான். சீவகன கேட்டு மயங்கி விட்டது தெளிந்தது எழுந்தது அடி கேள்புனபுனக்கு அருளிச்செய்ததுயாது அதனை இப்பொழுது அரு ளிச்ச செய்யுமெனறான்.

தேவி, யாமவாழ்துமென்னும அவாவினான் னே அழுந்துகின்றும்; அங்ஙனமஅழுந்துகின்றநாம் அந்நதியாகப் பெற்றவாறான் இவ்வளவு என்பதைச் சிறிது மறிந்திலேம்; நமன், நாமவாழ்வு இததன் னமததென்று கூறி உயிரையுண்ணும பொழுது ியா இப்பிறப்பினைத்தப்புகற்குத் தவஞ் செய்தி லேமே என்று வருந்துவதல்லது அகனைச் செய்த ட்குக்கழிந்தநாளையீட்க வலலாருளரோ; பெய்யத் தகுந்த காலத்தே தவஞ்செய்யாதே சுற்றத்தின் டெல்ல அன்பு செய்யின் அதுவடுவுடைத்து; காற்றா லேசித்தறிய முகிற்குறாம போலே, சுற்றம் நிவினை யால அடிகபபட்டு வெவ்வேருயப் போவதல்லது சொந்து போயுறைதலிலலை; ஆதலால மகனே! ந ட்டாம எமமிடத்து அன்பு ஒழிவாயாக என்றுரைத் தான். என்றுரைத்துப் பொதுவாய்சில அறவு ரை சொல்லுகின்றான்.

*தம்பெருமான் என்றது விசயையை. ஸ்காடு ற்றுமகவே உணரத்திற்று. ஆராயநதுணர்க.

(விசயமாதேவியார்துறவு)

மகவிரைச்சேர்ந்து இளமையாகிய களையுணர்
 டு முப்பதற்குமுன்பு இளமைப் பருவத்திலே தவமு
 ம்தானமும் செயமின் உயிரைச் சோறுக உணாவை
 நெய்யாகக்கூட்டி ஆற்றலைத் துவையாகக்குடித்து அ
 வாயிரையுண்ணுகுறம, உடம்பைக் குலைப்பதற்
 கு முன்னே இடடுலாடு நற்குணத்தைப்பெறுமின்.
 உயிராகிய அசசையுடைய உடம்பாகிய சகடத்தை
 செலுத்துகின்ற பாகீர் ! அச்சகடத்திற்குப் புதி
 தோர் உயிராகிய அசசைச்சொருநி அச்சகடத்தை
 செலுத்த ஒண்ணுதாதலால், அச்சகடத்திற்கு அது
 நியிட்ட சாலமுள்ளனவும் அகளைச் செலுத்திப் பின்
 னரிமாநவரேபலா. அங்ஙனமன்றி அதற்கு அளந
 திட்ட காலத்திற்கு நடுவேயும் தீவினையாலுண்டாந்
 து துன்பமாகிய புனலையுடைய ஆற்றிலே அச்சகட
 மழுந்தாநிற்கும்; அங்ஙனமுந்நி உயிராகிய அச
 சமுறிவதற்கு முன்னே அச்சகடத்தாற் பெறுதற்கு
 நிய சிலத்தைப்பெறுமின். பிறந்தமக்களெல்லாம்
 அவாப்பெரியாராய் புகழை வேண்டாராய் ஓர் உவி
 ளையுமாயாராய் அறம் இத்தனமைந்தெனது சிற்
 து அறியாராயின அத அவாப் பயனிலபொருளா
 ம். அதலால் அதனைக் கைவிடுமின். இனிய உடிசி
 லேநாடோறும் உண்டவர் தீவினையாலே இவ்வொ
 டடிலே அடகைஇடுமினென்று கூறிஇரந்துண்பு
 ரை நாமகண்டுவைத்தும் செல்வத்தை நினைவனமின்;
 நமரங்காள்! தவத்தையேநினைமின். பொற்கலத்தில்பா
 லையுண்ணவும்மனமவிரும்பாத அரசன்தேவி, ஐயோ!
 தீவினையாலே வறிஞளாய்ப்பசியாலே வருந்திப் பிச
 சைஇடுமின் என்று கூறிநிற்பாளை யாமகண்டு வைத்

உருமி சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தாம செல்வத்தை நச்சனமின் நமரங்காள்! அறததையே நச்சுமின்; துகிலை உடுப்பின் வருந தும இடையிலே சிறுகூறையை ஒருபாகத்திலுடுத்த ஒரு பாகத்தை ஒருகையாலே மறைத்து மேலே நோக்கி அடக்கையுருவி அதனை இடுவதற்கு ஒருமட்கலமும் இன்மையால் ஐயோ! வியோ! என்செய்தாயென்று கூறி தினந்தோறும் அழுவாளை நாம கண்டுவைத்தும் செல்வத்தை நணுகனமின்; நமரங்காள்! தவததையே நணுகுமின். காரிகையார் மயங்கக்காமன்போலே நடந்தோர பின்பு கபந்திரண்டு இருமுதலாலே அதனை உமிழ்ந்து தண்டையுன்றி நிறதற்குக் காரணமாகிய இளமை நிலையாது என்று கூறினாள்.

சுநந்தை, சீவகனைநோக்கி ஐயனே 'இறைவிகருதிய துநன்றாயினுமாக, தீதாயினுமாக, அதனையானுமதுணிகதேனென்று கூறினாள். கந்துக்கடன் முன்னரே இறந்திருக்கலாற் சீவகன சுநந்தையைத் துறவிற் செல்லாமல் விலக்குதல் அறனன்றென்று கருதி வருந்தி இருந்தான். தாய்மாரிருவரும் தாம முன்பு கொண்டிருந்த நோன்பிற் சீரிதாகிய துறவையுட கொண்டு சிவிகையி லேறினா. துறப்பதற்கு உடனபட்டு ஆயிரம் மகளிர ஏறிய ஆயிரம் சிவிகைகளும் குழ, கரார் அழுதுசெல்ல, இறைவி, பிறப்பாகிய இருளைப்போக்கி வீடாகிய ஒளியைப் பரப்புகின்ற பம்மை எனபாள் இருக்கின்ற பள்ளியைச் சேர்ந்து சிவிகையினின்றிழிந்து அபபம்மையைத் தொழுது அடிகேள்! எம்மை எல்லாம் சேரப் பிறவிக்

(விசயமாதேவியர் துறவு.)

கடலினின்றும் கரையேற்றுவீராக என்றான். பரம
மை, தையலாய! அருந்தவம் முளரியிலழல் போ
லே கொடியதாதலால், நினக்கு மேற்கோடல
ரிது ஆகலால் அதனைவிட்டு, ஐம்பொறியும் வெ
ன்று அவா அற்ற இடத்தே தானமாகியவிதை
யை விதைத்துச் சீலமாகிய நீரை எப்பொழுதும் பெ
யயின், அஃது உத்தராகுருவிலே முளைத்துப் புகழை
யின்று பின்பு தேவரினபததை விளைத்துவிடும். என்
றுசொன்னான். இறைவி அடிகள் 'அறவுரை பின்பு
கடகுதும். இப்பொழுது துறவைத் தந்தருளுந்
பன்னகூடப் பரமமை நன்றென்றருளினமையின், ஆங்
குள்ள தவமகளிரா துறவுக்குச் செயவனவற்றைச் செ
யதார; நகர் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பரமன் கூறிய
ஆகமப் பொருளைச் சிந்தித்துத் துறக்கக் கருதித்
தவிசிலே கிழக்கு நோக்கி யிருந்த தாயரிருவரும்,
ஒழிந்த மகளிர்மும், மயிரை உகுத்தற்கிருந்த மயிற
கூட்டத்தை யொத்தாரா. ஆரியாங்களைகள் அவா
மயிரைப் பறிக், கன்னியராயிரவா அமமயிர, பள்ளி
யில் விழாமற் பூந்தட்டிலேநதிக் கொண்டு போயட்
டக, அநநங்கைமாரா மயிரையுகுத்த மயிலபோலத்தோ
ன்றினா. அங்ஙனம் இறைவனாகமத்தைப்பொருநதி
னவா, பொறகுடத்தை இரத்தினங்களுளே நிரப
பிழறபோலே எறபுடம்பை நற்குணங்களுளே
நிறைத்து, ஆகமத்தின் பொருளைக் கலவி எடுத்துக்
கொண்டு மனத்தை அடக்கிப் பலரும் புகழினும்
இகழினும் விருப்பம் வெறுப்புமின்றித் தமக்கு மய
சுகமின்மையின் விளக்கெனத் தோன்றினா.

வேந்தன், நால்வகைப் படையும் பூவைச் சுமந்
து சூழத் தான சில மலரையேந்திச் சென்று சீர்
பெறுக என்று வாழ்த்தி இறைவி பாதத்தில் முடி-
யைச் சோத்திப் பாலப் பருவத்தில் நுமமைக்காண
டறகு நலவினை செயயாதேன் இனிக் கண்ணிலே
பொபொழுதுங் காணும்படி அடிகள் இந்நகரிலே
புறைக என்று கூறினான். விசயை அவற்கு மறு
மொழி கூறுதிருக்கப் பம்மை அததனமையை நோ
க்வி அரசனையும் நோக்கிக் காவல! நீயும் எமமாற
மாநலிக்கப்படுவாயலலை, யாங்களும் நினககுசுசுற்
மலலேம என்றுகாண் நங்கை இருகயின்றான் என்று
சொன்னான். மன்னன் அது கேட்டுத் தேவிமாறும்
தாயும் அழுதான். அழுது அடிகள்! யான தேவி
க்குச் சுற்றமல்லேனேனும் தேவி, இறைவரறந்
தைத் துணிந்து நிற்கின்ற நிலைமையைப் பார்க்க
விருப்பமுடையேன என்றுரைக்கத் தவமகனிரெல்
லாம மனமுருகி இனி மறுமொழி கொடுத்தலாற
குற்றமின்று நம்பியோடு பேசுமினென்று தேவிக
குச சொன்னான். தேவி, மகனைப்பார்த்து நீ விரு
ம்பியதை யாமும் விருமபினேம என்று உரையை
வலியாறுபயிக் கூறினான். அரசன் அதற்கு மன
முறந்து கந்தையை நோக்கிச் சுந்தாய்! அடிகள்
என்னிடத்து ஒன்றும் வருத்தமுற்றாலலா ஆத
லால அவரோ துறக்க, நீ எனனை வருந்தி வளாத்
தமையின் நீயே எனக்குத்தாய் இதற்கு முன்னர்
நீ எனக்கு யாதும் தயாசெய்தனை யலலையாயினும்
துறந்தாயாதவின, எனக்குச் சுடுதுயர் செய்தாய்.
நீ மிகவும் கொடியை கொடியை என்று துன்பமுற

(விசயமாதேவியார்துறவு)

றன். சுருந்தை, கணவனையிழந்து புதல்வனரசை
புலந்திருந்தாளென்று உலகத்திலே நிகழ்ந்தபழிநிக
ழ்ந்ததேபோக; இறைவி இன்று துறப்ப யான் இன்
னும நின்னரசை உவந்திருப்பேனாயின, எனக்கு
இப்பாற்பிறக்குமபழி என்று தான போவது; போ
காமையை நீயே அறிதி என்று மன்னன மனங்குளி
ரக் கூறி இனிக்கோயில்புகு உலகத்தைக் காப்பா
யெனறான். இறைவியாரும நந்தட்டனை நோக்கி நும
மையாம் துறந்திலம் நீ நொந்து வெறுக்கவேண்டா
என்று சொன்னார். அவனும கேட்டுமகிழ்ந்தான்.
அரசன, துறந்த இந்நங்கைமாருடைய பாதம்,
எனது சென்னியிற் சூடிய பூமிசைப்பூ வென வாழ
கதிப் பால்போல் மிகவுந் தூயகந்தியாகிய கொம்பு
அவாகளைப் புரக்குமபடி சோத்திப் பள்ளியினி
றம போய்க் கோயிலிலே சேர்ந்தான். தேவியாரு
லங்கடகேற்ப இவ்வாறு செலலற்குரிய ரென்று
முன போதற்கும் பின்போதற்கும் * அரசனால்
வரையப்பட்ட சிவிகைகளிலே தேவிமாரெணமரும
நாமிமார் விடுப்ப ஏறிக்குடைபின்செல்லவீரர் காப்
பக கோயிலுட் சென்றார். இறைவி ஆசையை நீக்கி

* “ஏற்றற கண்ணு நிறுத்தற் கண்ணு—முரிமைகொ
ந்தத கிழவோன் பாங்கிற்—பெருமையிற்றிரியா வன்பின
ண்ணும” என்றார் கற்பியலின்கண். தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம், கற்பியல், சு.

உருச சுவகசுநதாமணாவசனம.

விடடை எய்துவிக்கும் பரமாகமத்திற் கூறிய து
ததைக கொண்டிருந்தாள்.

விசயமாதேவியார்துறவு,

முற்றிற்று.

நீர் விளையாட்டணி.

இறைவன், துறக்கநினைந்ததை அமைச்ச
அறிந்து அதற்கு வருந்தி நீர்விளையாட்டாலே அ
னைமனமகிழ்ச்சி செய்து இன்பததே மயக்குதற்
ண்ணி மாடத்தையுடைய நீர்வாவிடிலே சா
தைககலந்து நீராப்பூரித்து நொயயதெப்பங்களை
மைத்து மாலை சாந்தம சிவிறி கண்ணமென்னுமிவ
ரை மகரிர்க்கும் மன்னற்கும் படைக்கலமாக வு
தது இறைவ! நீர்விளையாடிக் கண்கண்டருளாக என்று
அரசன காண்டலும் தேவியரிற் காந்தருவததைக
ட்டியங்காரனாகவும் ஸ்திந்த தேவியா அரசன படை
யாகவும் படைவகுத்து மாலை முதலிய கருவிகளை
யேந்தித் தெப்பத்தின் புறத்தைத் தழுவி நீரினே
போதைத் தொடங்கினா. வேறோ பகையை
தாம கேட்டபிரயமையானும் கட்டியங்காரன் கெ
டுமை நீர்விளையாட்டுக் காலத்தும் தம்மனத்து நி
புதலானும் தததையைக்கட்டியங்காரனாக நிறுத்தி
கையாலே மாலைகளை வாளாக ஓசியும் சந்நை
மாலைகளைப் பாருவலையமாக எடுத்துக் கண்ணிகளை
க்கணையமாக முன்னே மிதக்கவிட்டும் பரிபமாலை

(நீர்வினையாட்டணி)

ளத தண்டாகச் சிதறியும் பொருதார. இரண்டு
 டையும் அங்ஙனம் கலந்த பின்னாத் தத்தை, சிவ
 றியை யேந்தி முன்னின்ற மகளிர் மேலே ஆயிரந்
 டாரையைச் செல்லவிட்டாள். தையலாரெல்லாரு
 ட அதாரையைத்தரிக்கமாட்டாராய் நீரிலேழுழுகி
 அதனுள்ளே சிறிது பொழுதும் உறைதலாற்றாராய்
 ிரகத்துச்செய்த பல நிலங்களைபுடைய மாடத்தி
 லேறினா. பின்பு சிலமங்கையர் வந்தெதிர்க்கத்
 தத்தை, சிவிறியை நீக்கிக் கண்ணி கொண்டெறிந்
 தும் சுண்ணத்தையும் சாந்தையும் தூவியும் மாலை
 யையோசசியும் அவரைத் தோற்கச் செய்தாள்.
 தத்தை மீண்டும சிவிறியை யேந்திக் குங்குமத்தா
 றையை வேந்தனருகே அணியாக நின்ற மகளிர் மே
 லேவிட அவராற்றாது கூந்தலையொரு கையாலும்
 துகிலை யொரு கையாலும் ஏந்தி அரசனைச் சரணெ
 னறு சேர்ந்தாள். அவன் அவர் வருத்தத்தைப் பா
 க்துச் சிவிறியை யேந்தி மேகம்போலே நீரைப்
 பெய்தான். தத்தையைச் சூழ்ந்தமகளிர சந்தனத்
 தளர்கலந்த மாலையை யோச்சிப் பின்பு கண்ணியா
 லும் சுண்ணத்தாலும் சாந்தாலும் ஏறிந்து அவனை
 வருத்தினார். அவன் பின்னர்ச் சிவிறியிற்றாரையை
 வெய்தாம்படி முறுக்கினான். தத்தையதுசேனையா
 கிய *காமன் சேனை, துகிலும் தோமே மாலையும் சிந
 தவழியல்லா வழிகளிலே போயிற்று. தத்தை பொ
 ருது மன்னன் மார்பிலே தாரையைப் பொழிந்து
 பொருது உடைந்து துகிலை யிழந்து நாணத்தால்

அவனைத் தழுவினான். அங்ஙனம் போர முடிந்த
ன்னா மகளிர் தமது கூந்தலையுலர்த்தி அகிற்புனை
யாலே உடம்பை வேதுகொண்டு பட்டையுடுத்த
அனிச்சமாலையை முடியிலே சூட்டினா.

நீர் விளையாட்டணி,

முற்றிறகு.

இருது நுகர்வு.

நீர் விளையாட்டிலே மகளிர்கொண்ட நீர்க்கே
லம், அரசனது உள்ளத்தினின்று வருத்துதலின்
அவன் அவரோடு முதுவேனில் முதலிய காலங்
ளில் விளையாடுவானாயினான். முதுவெனிற்காலத்தி
றாயிற்று கொதித்தலால் வேந்தன அதற்காற்றாத
மேனிலத்தில் தேக்கிய சந்தனச்சேற்றிலே யுல
விப பின்பு நிலாமுற்றத்திற் பள்ளியில் மகளிரோடு
சேர்ந்திருந்து பாட்டையுங் கூத்தையும் கேடகவு
காணவும் அவ்வேனிற்காலம் கழியாநின்றது. பின்
அரசனும் மகளிரும காரகாலத்திற்குரியனவாக
கூறிய அடையையும் பாலமுதையும் உண்டு, கூதி
காலத்தில வெமமைசெய்கின்ற சாரதையும் தேறக
யும் மாலையையும் புகையையும் சுண்ணத்தையு
விரும்பிகொண்டு பனிக்காலத்தில் எங்குமிலலை
வாய * நெருப்பைததினனும் எலிமயிப்போரை.

* நெருப்பைததினனும் எலிமயிப்போரை—நெரு
ப்பினளவு வெமமையுடைய எலிமயிப்போரை.

(புதல்வர்ப்பேறு)

கோயும் பசுசிலையாலே தொடுத்த மாலைகளையும்
கொண்டு எலுமிச்சம்பழத்தின் நீரிலே ஊறிய இஞ்
செயையும் கருப்புக்கட்டி முதலிய பலவற்றையுங்
கட்டி முறுகப்பொரித்த பொரியையும் வேரி
யையும் நுகர்ந்து மலலிகைமாலையைச் சூடினார்.
நுடினவர் வேனிற்காலத்திற்கதுப்பில எண்ணெயை
தேய்க்கது நெலவியை அரைத்து அச்சாந்தைக்
கொண்டு நீராடி அகிற்புகை சோத்தி மயிரை வகிர்
ந்து புழுகைவார்த்து உகிராலே நீக்கி அவ்விடத்தே
கருப்புபொரியை அணிந்து அக்காலத்திற்குரிய
பிறவற்றையும் நுகர்ந்தார்.

ஒருது நுகர்வு

முற்றிற்று.

புதல்வர்ப்பேறு.

மகப்பெற விரும்புவோன் பூப்பின் புறப்பாடு
பாராதுநாளும் தடையினறி உறைந்து நனறாகிய
நானோயும் ஓரையையும் உணர்ந்து தலைவியை நோ
க்கி நீயும் இன்பங் கருதாது இவன் போன்ற புதல்
வனை யான் அடையவேண்டுமென்று கருதுவாய்
எனக கூறிப் புணாவேண்டுமென்பது நூலின் து
ணிபாதலால், தேவியர் மகப்பேற்றை விரும்பி வேந்
தன் உருவை உட்கொண்டு சேர்ந்து கருவுற்றுப்
புதலவரைப் பெற்றார். அப்பொழுது அரசன உய
ராதோர்க்குப் பொன்மழையைப்பெய்தான். காடியை

உருஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வார்த்தையுபிரமிச்சாறும் கண்ட சருக்கரைத்தேற
நறு நெய்யும் தம்மிலேகூட பொன்னுல தேய்தது
பின்னோகா கொள்ளும்படி மருந்தாக வாயுறுத்தி
பின்னர்தேனிலே அதுவிடயததையும் திப்பிவின
யும் தேய்தது நாளும் வாயுறுத்தி வாயும் கண்ணு
பெருகும்படி உகிராலகற்றி அண்ணுகை உரிஞ்
முக்கை உயர்த்தினார். அக்காலத்தே சுதஞ்சனை
வந்து உவகைகொண்டாடிக் கூத்துப்பாத்துச் செ
ருன. பின்னடி அரசன் கலுழவேகனுக்கும் ஒழிந்
சுற்றத்தாருக்கும் உவகைசொல்லிப் போகவிட, அ
ரும விண்பெற்றார்போன்று உவந்தார். பின்னா
கணிகள் கூடிக் கொள்கள் தமமுடைய நிலங்களிலே
நிற்கின்ற நிலைகளும் அவற்றுட்கில உச்சமான நிலை
யும் தாமத நிலையும் தமமுள்ளே பொருந்திய நிலை
யும் தாம நிற்கின்ற தைகளும் ஆராயந்து சாதகமெ
ழுதினார். சச்சந்தனை சுதஞ்சனை கோவிந்தன் சு
துக்கடன என்னுந்நாமங்கலையும், அரசனுக்கு உலே
காலனிடத்திலுண்டான நட்பு மிகுதியாலே அவன்
து இயற்பெயராகிய தரணி என்ற பெயரையும் வி
யன் என்ற பெயரையும் விசயமாதேவியாராதனை
நாமமாகிய தத்தன் என்ற பெயரையும் அச்சநந்த
ஆசிரியன் நாமமாகிய பரதன் என்ற பெயரையும்
அபபுதலவர் கொண்டார்.

புதல்வர்ப்பேறு

முற்றிவறு.

சோலை நுகர்வு.

அரசனும் தேவியரும் சோந்திருந்தகாலத்தி
லே மலவிகைமலை எனபாள், பூவிடுபெட்டியைத்
துகிலாலழித்த கையிலே கொண்டு சென்று அரசனை
வாழ்த்தி வேந்தே! காமன மலராகிய * பாகுட
தையேந்திச் சோலையிலே அணுகினான். அஃது
அவனைக்காண்டற்கிடமாதலால் நீ சென்று காலாக
வன்று கூறினான். மனனன தேவிமாரோடு சோலை
துட போய் சிலமரங்களைக் காட்டி அஞ்சொல்லோ!
இம்மரங்கள், முதல தீநோத்தநகரராகிய இடபதீர்த்த
வகரா தோன்றிய ஆதிகாலத்தேநாமே தோன்றிப்
பலித்த மரங்கள்போலப் பயன்பட்டு நின்றன. நீ
எந்தலாலே காணவேண்டிய இடங்களுள்ளாவது
தறையும் சென்று காணமின என்றான். தேவியர்,
வானவர்மகளிர்போலே ஊசலாடியும் கானவர்மக்
ளிர்போலே நல்ல மலர்கொய்தும் மலையொடு கூவி
பும் மகிழ்ந்து பொதுமபரிலே அரசனைக் கூடவிரு
நி அன தமபிடம் வரவேண்டுமென்று மருதி
பாழைவாசித்துப் பாடினா. வேந்தன் சென்று அவ
ரைப்புல்லிமீண்டு வருக்கையினிழைச்சோந்தான்.
அங்குக் களவொழுக்கமுடைய ஒரு † கடுவன் ஒரு
§ மந்தியை அழைத்து ஒளித்துப்போய்ப் புணர்ந்து
வந்தது. அக்கடுவனுக்குரிய காதல்மந்தி, பார்த்து

* பாகுடம்—வடமொழிச்சிதைவு, ஐயுறையென்
பது பொருள்

† தீர்த்தங்கரா—இருபத்து நாலவருள்.

‡ கடுவன்—ஆண்குரங்கு.

§ மந்தி—பெண்குரங்கு.

உசுயி சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

அகடுவனை நோக்கிப் பரத்தையரைப் புல்லிய மாபம், திருத்தகைத்தன்றாதலால் அதனைப் பத்தினமகளிரா தீண்டா. நீர் நீராடி வமமினென்று கூற்றறு. கடுவன மந்தியை நோக்கி நீ கூறியதை யான மனத்தும் நினைத்ததிலலை. அன்றியும் தேகையுண்பார், வருததஞ்செய்யும் காஞ்சிரததையும் மேம்பையும் தின்பாரோ நீயே கூறாய் என்றது. மந்தி அதற்கு மறுமொழிகொடாது கோபித்துப்பராக்ககடுவன மந்தியை நோக்கி இனி நீ எனனை இங்னம் நோக்கி என் செய்வாய் உனது நோக்காகே எனக்குயிராபோயிற்று. சிறிது பொழுது நிற்பில் நீயும் அதனைக் காண்பை என்று சொல்லிறறு. மந்தி *தொழுத்தையேன் செய்த வருத்தத்தை யொழிவென்று தழுவித் தன்னைத் தானே பழித்தது. மந்திசன் கணவனாகிய கடுவன் குற்றத்தைக் கண்ணாடிசான்றிவைத்தும் அக்கடுவன ஊடலதீர்ப்ப அம்மந்திதன் பெண்மையால் தீங்கதது. மந்தி ஊடல் தீர்ந்ததற்குக் கடுவனமகிழ்ந்து பலாப்பழத்தைக் கீறிடபகுத்து நல்ல சுளைகளை எடுத்தது. அம்மந்திக்குக் கொடுத்தது. அச்சோலைகாக்குஞ் சிலதன் அக்குறங்குடைய வெருட்டியோட்டிச் சுளைகளைத் தானுண்டான

* தொழுத்தையேன்—ஏவறொழிற்செய்தற்குரியேன இல்லுட்டொழுத்தையாற கூறப்படும் என்றார் பிறரும். நலடியார், புல்லறிவான்மை. சு

† சிலதன்—அரசனேவல் செய்து அக்காவினைக் காணினறவன். பிறரும் †“பூவிலைமடந்தைய ரேவற்சிலதியா” என்றா. †சிலப்பதிகாரம் புகார்காண்டம், இந்திரன்விழுவூட்டுதல்காதை.

(சோலைநுகர்வு)

என்னன் கண்டு, தன்னைக்கூடும் அனபுடைய மனைவி
 ற்றனைக் கூடக்கண்டு வெறுத்ததன்மையையொத்து
 ழாவததையும் இது நிகழுங்காலத்து நாற்பத்தையா
 ட்டைப பிராயத்தனாலால் மேல்வருகின்ற மூப்பை
 டும் வெறுத்தான். வெறுத்தவன், கைப்பழமிழந்த
 ற்றி அரகை யிழந்த கடடியங்காரனொத்தது. சில
 னன், கடடியங்காரனைக் கொன்று அரகையெய்திய என்
 ன யொத்தான். இன்னும் இவனினும் வலியான்
 பாங்கி நுகர்த்தற்குரிய இப்பழத்தை இவன் நுகர்
 டையும இன்பம், இன்று யான் நுகர்கின்ற இப்போ
 தெத்தின்பத்தை யொக்கும். மெலியவருடைய செல்
 வத்தை வலியவா தாம் பெறுதற்குரியவரல்ல ரெ
 ன்றோராத மேலைவாமபிகுது வெளவிப் பொல
 லாங்கு செய்யும் பிறவியது. செருக்கைக்
 ண்டாம. ஆதலால் இச்செல்வத்தைக் கைவிட
 ழுறத்தற்குரிய காலத்தே துறந்து தவளுசெய்து
 யேம்பொரியையும் கூடக்கி அழிவில்லாத வீட்டுலகை
 கைப் பெறுதலே நன்று. நல்வினை யென்கின்ற
 கற்பகக் கொம்பு, பரிசிலராகியவண்டிகள் நுகரு
 படி பரிசிலைப் பூதது, மகளிர் என்கின்ற பழத்தை
 ின்று புதல்வரென்கின்ற மாலைகள் தனனிடத்தே
 கங்குகின்றது. இங்ஙனம் நின்ற அக்கொம்பு, நிவி
 னையாகிய காற்று வந்தடித்தலால் நிலைபெயிற்றிச்
 சாய்ந்து விழுநது போவதாயிராநின்றது. அது
 விழுவதற்குமுன்னே இவ்வில்லறத்திற்பயிற்சி கம
 மைவிட்டு நீங்குக வென்று தன் மனத்தை வலியு
 ருத்தி வேட்கையெனனும் நாவாலே காமம் என்

உகூஉ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஹம் கள்ளையுண்டு வீட்டினேத் தருஞ் செய்கை சிறு
து மினறிப போகததே மயங்கினேறகு இவனிருந்
நீங்கும்படி வீட்டு நெறியிலே செலுத்தும கைவிட
க்காகிய துறவுள்ளததைக்காட்டிய கடுவன் மந்த
சிலதன் ஆகிய இவை இந்நல்வினையால் தேவராக
கூடுமென்று கூறி மனமடங்கித் தொழிலசெய்து
குரிய மகளிரிட்ட கட்டிலிலிருந்தான்.

மகளிரா தம் புருவததை மெள்ள வளைத்து
கண்பிறழ்ப பார்த்து எயிறிலங்க முறுவலிக்குமுடி
வற்றாது முதலாக ஒழிந்த காமக்குறிப்புக்களை
கருவியாகக் கொண்டு மன்னன். காமவின்பத்தை
யள்ளியுண்ணும்படி பழுப்பிசுதுப் பார்த்தார். அ
ன் சிறிதும் நோக்காமல் துறவிலே வைரமனதத
யினான். அப்பொழுது கழிந்த நாழிகையை மன்ன
குக் கணிகள் கூற, மல்லர் அரசனை யுடம்புதடவ
மஞ்சன மாட்டினார். வேந்தன் வெள்ளியதுகி
யும் மாலையையும் சாந்தையும் அணியையும் அரசிய
விற்கூறியவிதிப்படி சேர்த்தி, உண்டவுடனே
த்துவநூல் கூறியபடி நூறடியுலாவ வேண்டுதலின்

வ்வளவடி யுலாவுதலையுடைய அமுது செய்யும்
மண்டபத்தே யேறி, அறுசுவை யடிசிலை வீமசே
னன் போன்ற மடையன் ஏந்த உண்டு, முன்ன
உழுத்தம் பொடி முதலியவற்றையும பின்னர்ச் ச
தலத்தையும் நூலில விதித்தபடி பூசி முகவாச
தன்று, தேவியுரைநோக்கி எல்லாத் தேவரினும்மிக்க
தேவராசியஉறுவரை வணங்குதும் எழுக என்றான்.

சோலைநுகர்வு,

முற்றிறது.

அறிவர் சிறப்பு.

தேவியர், ஒருபொழுதுபூசின் ஒருகாலமும்
 ஸூழியாது எக்காலமும் நாறிப் பெரியவா கேண்மை
 யோக்கும் வாசவெண்ணெயைப்பூசி மஞ்சவாமாடி
 அகிறபுகை புட்டடித துகிலையும் பூணையும் தாங்கி
 க்தவஞ்செய்து கல்வி தலுகை இசைமை கொ
 ளை எனனும நாலவகை வீரதையுடைய வீரரை
 நதிருமகள் சோதலம்பால அரசனைச் சோந்தார்.
 அவன் அவரோடு வாமன கோயிலிலே புத்தூண்.

சுடிமலர்ப் பிண்டிக கடவுள் சுமலக

சுடிமலர சுடிய வருலகில யாரே

யடிமலர சுடிய வருலகமேதத

வடிமலர தாவ வருகின்றாரன்றே

கசக

முதலினிந்த முசு குடைக்கீழ் ழாத்தி திருவடியை

பத்திமையானொரு பணிகின்றா யாரே

பத்திமை யானொரு பணிவர் பசுட்டெருத்தி

னித்தில வெண்குடைக்கீழ் நீங்காதாரன்றே

கசஉ

கருமககடல கடந்த கைவலச செல்வ

னெரிமலர்ச் சேவடியை யேததுவார் யாரே

யெரிமலர்ச் சேவடிபை யேததுவார் வான்றெய்

திருமுத்த விராழிச் செவ்வரே யன்றே

கசங்

புருந்தவன் இங்ஙனம் பாடித்துதித்து மலர், குங்கு
 மம், சுண்ணாம்பு, மாலை, தாமம், ஆகிய இவற்றை
 புனைந்து அண்ணல சேவடியை அருசுவித்தான்.

அறிவர் சிறப்பு

முற்றிற்று.

அறவுரை

சாரணரிருவர் ஆகாயத்தே வந்து நாதன் டே
 ரிலே வலங்கொண்டு பிண்டியின் கீழே பளிக்ஞ
 கல் மேலே நின்றா. அண்ணலசேவடியை யரு
 சித்த திருமகன, உரிமைசுகற்றத்தோடு அவை
 வலம் வந்து வணங்கி வாழ்த்தினான். சாரணர் டே
 நதனை நோக்கி அரசாருநகல் நினக்கு இன்ப மன்
 யிற்தே என்று கேட்டார். மன்னன தான துறந்
 தை அவருணாந்ததற்கு வியந்து மிகவும் துதித்
 துடிகள்! பிறப்பறுமாறநியாதேன் எப்பிறப்பு
 களிலும் செய்து கொண்ட தீவினையென்னும் இ
 ள் கெடுமபடி சிலநாள் தவஞ்செய்து பின்னர் ஞ
 னத்தை யடையுமபடி எனக்கு அருளுமினென்றால்

சாரணரிருவரில மூத்தவனான இரத்தினப்பி
 னை என்பான், மதி தன்னுடைய கதிரைப் பாற்கு
 லிலே சொரிவதொப்ப மிகவும் துனித்த அற
 னை மன்னற்குச் சொல்லத் தொடங்கிப் பெரிமே
 ய! தவத்தாற பெறுகின்ற மக்கள்யாக்கையையு
 அததேகம் அதற்குரிய நூநியாண்டு நில்லாது க
 ப்ப முதலாக அழிகின்ற அழிவையும் நாகர் விலங்
 மக்கள் தேவர் என்கின்ற நாகத்தியின் துன்பத்தை
 யும் துணியப்படுமபொருளையும் அப்பொருளை
 துணியுந் துணியையும் சீலத்தினது நிலையையு
 தானதையும் அத்தானத்தானும் சீலத்தானும் கா
 சியானும் பெறும பயனையும் வீட்டிலக்கணத்தோடு
 கூறுவேன அவற்றுட பெறுதற் கருமையை முதற்
 கேள் என்று சொல்லுகின்றான்.

அறவுரை.

முற்றிற்று.

பெறுதற் கருமை.

அரசனே! இழிந்தவாகிய பிறயாக்கைகளைப் பெரு
மல் மக்கள்யாக்கையைப் பெறுதல், தென்கடவி
லை போகவிடட கழி, வடகடவிலேயுண்டான
நுகததுளையிலே முதற்சென்று அத்துளையினடுவி
லை செறிந்ததென்னும்படி அரிதாம்; அங்ஙனம்
மானிடம் பெறினும், புனலுண்டென்ற வார்த்தை
பினுங் கூறுதற்கரிதாய வேய் வெடிதது ஒவிக்குங்
கானவரிடத்தையும் மிக்கபனியைக்கொண்டு சூலைக்
கும் * குறுமபுகளையும் நீங்கி நன்னாட்டிலே பிறத்தல்
அரிது. நரபதி! மாக்களைக்கொன்று தின்கின்ற
கரும்புறத்தோரும் பரதவரு முதலாக இழிந்த குல
ங்களிற் பிறவாமல் நற்குலத்திலே பிறத்தலுமரிது.
அக்குலத்திற பிறக்குங் காலத்தும், உயிர்க்கிழவனை
விடாது தொடரும் இருவினைகளில் தீவினையின்
கட்டளையால் உறுபுக் குறையும் வடிவைத்தப்பி
நலவினையின் கட்டளையாலே அழகால் மிக்கதோர்
உடம்பைப் பெறுதலுமரிது. அவ்வுடம்பைப் பெ
றினும் அச்சத்தைத்தரும் நாற்கதியிற் செலுத்துங்
குற்றத்தைத் தரும் பரசமயங்களைக் கைவிட்டு வா
மன் நூல் வழியைத்தழுவி யொழுதுதல் அரிதென்
று கூறி, அவ்வியாகைகை நிலைபெறுது ஒழியுந் தன்
மையைச் சொல்லுகின்றான்.

* குறும்பு—பாலைநிலத்தூர்.

பெறுதற்கருமை,

முதலிறறு.

நிலையாமை.

மக்கட்கு விதித்த ஆயுள் முழுவதும் நிலை பெறுதலரிது. வெள்ளியும்பொன்னும் சேர்ந்தாற்போலச் சூக்கிலமும் குருதியும் வயிற்றிலே பொருந்திப் பதிந்தபொழுதிலே மின்னும் மொக்குளும் தோன்றிக் கெடுமாறுபோலக் கெடினுங்கெடும். அங்ஙனம் கெடாது வெண்ணெய்போலத் திரண்ட பின்னாக் கெடினுங் கெடும். அதிற் கேடின்றேல அதையாமையின் தன்மையான அளவிலே கெடினுங் கெடும். அந்நிலையிற் கெடாதேல், குறையாதவுருவுடனே பிறந்து இருமுது குரவர் முதலாயினார் அழக்கெடினுங் கெடும். பின்பு பெயரிடும் அளவிலே கெடினுங் கெடும். மையோலை பிடித்தபொழுது கெடினுங் கெடும். நூலகளை முற்றக் கற்றுப் பரிசிலா கொடையைத் துதிக்கும்பொழுது கெடினுங் கெடும். மகளிரைக் கூடி வேறொன்று மறியாது போக நுகருங்காலத்திலே கெடினுங் கெடும். புதலவரைப் பெற்று மகிழுங் காலத்திற் கெடினுங் கெடும். அககாலங்களிலெல்லாங் கெடாதாயினும், வளி குறைந்து ஊமாபோலே கையாலே வார்த்தை கூறி உடம்பாகிய குளம், ஒன்பது வாயிலாகிய நூம்புகளும் தம் வயத்தனவாகாமற் சேரத்திறந்து பாயந்து அக்குளமாகிய யாக்கை, முடிவிலாம பொருள், இதுவென்று அறியாதார்க்கு நனகறிவிததுச் சுடுகாட்டிலேறுதல் உறுதி. ஆதலால் நீ இதற்கு வேறாகி நிலைபெறும் பொருளை அறிவாய். அரசனே! மக்கட்குரியனவாக யாம் கூறிய இந்நிலைமையையெய்ந்ரிப பொன்னுலகு சென்று இமையவரது

(நாககதித்துன்பம்)

பகையை வென்ற சக்கிரவர்த்திகளும் இவ்வுலகில்
நிலைபெற்றிருந்தாரிலலை. அவர்களது ஊரும் பெய
ரும் நிலை பெறுமையின் யாமறிகிலேம். நிலைபெற்
யிருந்தனவுளவேல் நீ யுரையென்றுரைத்து நாககதி
த்துன்பத்தை யுரைக்கின்றான்.

நிலையாமை,

முற்றிற்று.

நாககதித்துன்பம்

வேந்தே ! தீவினை செய்யும் மாந்தர் தமது
உயிரென்னு நிலத்திலே அத்தீவினையை விதைத்
து, அவ்வினையின் பயனை நுகரும் நாகத்திடத்தி
லே, நாகாபடும துன்பம் இத்தன்மைய வென்று
உரைப்பேமென்றுநினைப்பினுமஉள்ளநடுங்கும். ஆ
யினும் அத்தன்மையைச் சிறிது கூறுவேன; எதி
ர்நின்று போர் செய்யாது எளியவரைக் கொன்ற
வா, அத்தீவினை தமமனத்தைச் செலுத்தலாலே
அதன்பயனை நுகர்தற்குப் பொருந்திய * ஒரு முகூ
ர்த்தத்திலே பனங்கனிகள் பெருங்காற்றாலே வீழ
வன போலத் தலைகீழாக வீழ்ந்து நாகத்திலே செ
ன்று துன்பமுறுவர்; அவர்க்கு அந்நாகத்திலே உ
ண்ணும் உணவு நஞ்சுகாண; நஞ்சு உணவாகவும் தீ
வினையை நுகராதற்காக அவாசாகார; முன்னா ளும்

* ஒன்றுமுழததம் என்று பாட்டிலிருக்கின்றது, நாகூ

உசுஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

பொறியை அடக்காது தீவினையைச் செய்தவர
கிய நாகர், ஈட்டி வேல் குந்தம் வாள் சுரிகை என்னு
மிவைகள் நடப்பட்டு நிறைந்து நிற்கின்ற பூமியிலே
அவைதமமுள்ளே அழுந்தும்படி வீழ்ந்து கிடப்பபா
வேந்தே! முற்பிறப்பிலே தசைகளைத் தின்றோர் அந்
தீவினையாலே மகளிராடும பந்துபோலத் தீயின
ன்றும் பொங்கியெழுந்து மீட்டும அதனுள்ளே வீழ்
ந்து உருகியுடைந்து மயங்கிக் கிடப்பர். அரசே
ஒன்றனுயிரை வருத்திய மாந்தருடைய உயிரைவ
ருத்தும் விதத்தைக்கேள், முனைமுறியாத வயிரமா
கிய முட்களை நீண்ட இலவிலே நிரைத்து அப்பாவிக
ளை அதிலேற்றிக் கீழே நெருப்பை யெரிப்பர். அ
துவேயன்றி அவரைக் கழுவினேற்றி அவர் கொ
ன்ற விலங்கு முதலியவற்றினது ஒருமயிருக்கு
ஒருதசையாக அவரது மெய்யை அறுத்தெறிவா.
உடம்புகளை வேட்டை யாடினவரைச் செந்நாய், வ
யிரவூசி போன்ற எயிறுகளழுந்தக் கெளவி யுதறு
தலாலே அப்பாவிகள் ஆற்றாராய் அலறித்துன்ப
முழப்பார். வேந்தே! நமமுடைய நல்லறத்தை
த தப்பிப் புலாலையுண்ண விருமபிணரை நிரையகா
வலர், இங்ஙனே வாருங்களென்றழைத்து அவா
வையைப் பகுத்துச் செப்புப் பாளத்தை யுருக்கிக்
கொடிற்றாலே எடுத்து வாக்க, அவா ஆற்றாராய்
ஊனையிட் டோடுகின்றவா, ஓடாமைக்கு ஆங்குத்
தறியைப் புதைத்துக்கட்டிய வலையிலுள்ள வூசிகள்,
அவரது உள்ளங்காலிலே பாய்ந்து விடாமையாலே,
கால் நிலத்தோடு ஒட்டிக்கொள்ள வருந்தாநிற்பா.
வந்தே! தன்மனைவி வருந்தாநிற்கப் பிறன்மனைவியை

(நாககத்தும்பம்)

ச் சேர்ந்தவுயிர், உருகிய செப்புப் பாவையைத்தழுவி அலறும். நாமவேலோய்! வில்லாலே விலங்குகளையும் வலையாலே மீன்களையும் வேட்டையாடிக் கொன்றபாபிகளை நாகிலுள்ள நெருப்பிலே அழுத்தி நாடோறுஞ் சுடுவர். அதுவே யன்றி நிரைய பாலர் பலரும், பரியதடிகளை யெடுத்துப் பாவினை அடித்து நருக்கிச் சிலரைக் காரகனிலே பொரிப்பர். சிலரை நெஞ்சிலே தறிகளைப் புடைத்துப் பின்னர் பனையைப் பிளகருமாறு பிளப்பர். அங்கனம் தீவினைப் பயனை நுகருங்காலத்தில், நீனாவிரும்பி வறட்சியால் நாவை அசைத்தலாற்றாராய்ப் பொய்கைகளை நோக்கிச் செல்வா. அவை, சீயாலுண்டான குழம்பாகையாலே வருத்தமுற்று அந்தோ என்றழுவார்

* பலகறைபோன்ற பல்லையும் தீப்போன்ற கண்ணையுமுடைய நாகர் புனலைவிரும்பிப் பந்தரைக்குறுகின அளவிலே அப்பந்தர் நெய்சொரிந்த நெருப்புப்போலப் பொங்கி அவரைச்சும். உருகிய செம்பாலான † விதவையுள்ளே நிரைய பாலராற் பாவினைழுத்தப்பட்டும், எந்திரமானவசனிலே ஏற்றிக் கீழே நெருப்பை யெரிக்கப்பட்டும், நீரெழுந்து போரும்படி செக்கிலேயிட்டரைக்கப்பட்டும், சுண்ணமாக நுணுக்கப்பட்டும், நாடோறும் வருந்துவர்.

இறைவ! யான் கூறியவாறேயன்றிப் பலரும் தாம் செயத தீவினையாகிய தேரை ஏறிச்சென்று

* பறையலகு என்று பாட்டிலிருக்கின்றது. ஈஎடு.

† விதவை—குழம்பு.

உளம் சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நரகத்துள்ளே யழுந்துவர். அவர் யாரெனின்,
கொலைத்தொழிவிலே அடிபபட்டு நின்றாரும், நெ
ஞ்சுகொடியாரும், கடிய தொழிற்செய்வாரும், இம
மையேயன்றி உமமையும் உயிர்க்கிழவனும் நல்வி
னையும் தீவினையும் செய்ததானத்திற்குப் பயனும
இல்லையென்பாருமேயென்று சொல்லி விலங்குகதித்
துன்பம் சொல்லுகின்றான்.

நரகத்தீதுன்பம்

முற்றிற்று.

விலங்குகதித்துன்பம்.

அரசே! நரகம் எக்காலமும் எரியினது தன்
மையவே. அந்நரகவாசிகள் அடையும் துன்பமும்
விலங்குசாதியுடைய துன்பமும் ஒரு தன்மையவே.
மலையிலே புலிமுழங்க அதைக்கேட்ட உழைமான்
உறுந்துன்பம், நின்னிடத்து விருப்புஞ்செய்யாத
வேந்துகளுநுந் துன்பமேகாண். நண்ணார்க்கடந்
தோய்! இவ்வுலகம், மறிககு மஞ்சளேப்பூசி மல
ரைச்சூட்டி அதனையறுத்துக் கையாலே யுதிரத்
தைத் தூவித் தேவீர்! உவநது உண்ணீரென்று
கூறுகின்ற கொடுமை, நரகத்திலும் நான்குமடங்கு
கொடியது.

மண்ணூர மஞ்சளூரிஞ்சி மலர்கூட்டிக்
கண்ணார்மறியறுத்துக் கையாலுதிரந்தா
யுண்ணீரே தேவீருவர் தென்பதிவவுலக
நண்ணார்க்கடநதோய நமனுலகினுன்மடங்கே. ௧௮௨.

(விலங்குகத்தின்பம்)

மங்கை, அக்குப்போன்ற மெல்லிய சூலைபு
டய உடும்பு வரால வாளை என்கின்றவற்றைப்
பாரிக்கறியாகச் சமைததற்கு வேறு வேறாக அறு
ப உயிர்போவதற்கு அவை, வாயங்காந்து * அழு
ன்ற திவினை, யாரிடத்தே செல்லும? அறுபபார்
ன்னேயன்றி யேவினார்கண்ணும உடம்பட்டார
ன்னுஞ் செல்லுமே.

மங்கைமனுவனைய மென் குன்மடவுடும்பு

செங்கண்வரிவரால செந்நீரிளவாளை

வெங்குணைபுல்லுதறகு வேறுவேறுக்குறைபப

அங்காந்தமுகின்ற தார்கண்ணே நோக்குடோ. சஅக.

திவினை தமமை வருத்தலாலே தாம கடலுட
பபினும் அது அரணமாகாமற் காட்டுட்கிடப்பி
ம அது அரணமாகாமற் குன்றிற்கிடப்பினும்
து அரணமாகாமல் மேன்மேலுண்டாகுந் துயரத
லே பதைத்துவேம. முழுபபதகர் எருதுகளை
லேபூட்டிச் சாம்படி அடித்தோட்டி அதற்கவை
ராகாமையின், தாற்றுககோலாலே குத்தித் தமது
பற்சியாலேபுழுது கைவிட்டால அவ்வெருது,
மாட்டாவாயக கிடந்தவிடத்திலே கிடந்து, புழு
சரியக் கொத்தித்தின்னும் காக்கைகளை யோட்டு
ரிலராய்த் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாதுசாம. ப
டமேற்றிய சகடம், சிறிது நீரையுடைய யாற்
அழுந்துதலாலே அதிற்பூட்டிய எருது, முக்கை
ததிலுன்றி முழந்தாளிட்டு இழுததுத் தமது

* அழுதல்—பழைய தன்மைகெட்டு வருதலுதல் ;
து அசைவென்று மெய்ப்பாடாம்.

௨௭௨ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வலியெல்லாம் கெட்டு உறுப்புக்களமுகிப் புலனு
ணவாய்ச்சாம். யானைகள், தோட்டியாலே மத்த
தைப் பிளக்கப்பட்டும் பரிக்கோலாற் குத்துண்டு
காமநோய் சுடப்பிழிகளை நினைத்தும் வருந்தும். ,
வை சிங்கம் வளைபப உயிர்விடும். சில விலங்
கள் நெருப்பு வளைபபப் புகையை யுண்கையினு
யுயிர்விடும். மாந்தர், சங்கை வளைக்கும் இப்பி
முத்திற்கும் கவரிமாவை மயிர்க்கும் கொல்வர். உ
ர்வில்லாத மாக்கள், யானையின் பசுந்தோல் தம்மு
ம்பிற்பட்டால் அது கொல்லுமென்பதை யுணரா
நன்மையைத்தருமென்று போர்த்துக் கேடுற்று
போல நஞ்சமயத்தாரல்லாதாரெல்லாம், தமக்
நன்மையைத்தருமென்று விருந்திடுதற்கு விலங்
களைக் கொண்டும் வேள்வியிடத்தே கொன்று
வலைபிடத்தே கொண்டும் தமது வாழ்நாளைத் தே
ததார். நஞ்சமயமல்லாத ஆடவரேயன்றி ம
ளிரும் பெரிக்கறிக்குக் கொண்டும் கிளியும் பூ
யும் முதலாக ஒழிந்த உயிர்களைக் கூட்டிலடைத்து
அவற்றிற்கு வருத்தஞ்செய்வார். ஆதலால் அ
மகளிரும் புறம்போந்து வேட்டமாடாத மாத்தி
யாயிருந்து பாவஞ்செய்வார். அரசே! மாதவ,
தோரைப் பழித்துரைப்பாரும் பகுத்துண்ணுப்பா
களுமபரத்தையர் முதலாயினும் விலங்காய்ப் பி
பபர் என்று மொழிநது மக்கட்கதித்துன்பம் மெ
ழிகின்றன.

விலங்குகதித்துன்பம்.

முற்றிற்று.

மக்கட்கதித்துன்பம்.

வேந்தே ! தம்மார்பிலே பூசப்படுவனவற்றை
 தமமைக் கண்ணாடியிலே பார்த்துத் தமமழ
 கத் தாங்கமாட்டாராய் மகிழ்ச்சி கொண்டு இள
 மசசெவ்வியிலே இனையார் தோளைக் கடும் மை
 கரது துன்பத்திலே சிலவற்றைக் கேட்பாயாக.
 தம் வயிற்றுளிருக்கின்ற காலத்திற் புழுத் தாயினு
 டய ஈருளைமுடித் தம்முடம்பைப் போர்த்த மல
 ராகிய போர்வையையும் மொய்ப்பத் தாம குடரை
 குடியிருந்து புறம்போதுங்காலத்து புனல்பெய்து
 முவாவிடிவ் சேர்தற்கரியனவாய்ப் பொல்லாதன
 ராய்ப் புனலுறுவனவாய் அள்ளற் பொருந்தினவா
 ள்ள வழியாலே வந்த மாக்கள், தமது தூய்மை
 ய நினையாரோ நினையாமையினன்றே தம்மைவி
 க்கின்றார். உலகத்திலே மக்கள், தாம் கொண்ட
 டவாவாலே மகளிரிடத்துப் பிறந்தமயக்கம் மிகுத
 ின், அவரைப்பெறுதற்கு நெஞ்சிலே வேலையேற
 ம், அவர்க்குப்பொருள் கொடுத்தற்குக்களவுகண
 கமுனிலேறியும், அவரைக்களவு கண்டு * குஞ
 க்களியானைக் கிடப்படும், துன்பக்கடவிலே யழு
 கினார். அந்தோ ! இத்துன்பத்தை நீ நோக்காநின
 யே. பூனோய ! நாவாய் கடவிலே யோடிக்காற்றா
 ல கவிழும்பொழுது மக்கள் படுந்துன்பம், நரகத்
 துன்பத்திலும்* நான்மடங்குகாண். நிற்பகைவர் நா
 டிற்குடியிருக்கும் மக்களாய செல்வனாரோக்கி
 ர் தேடியபொருளை அரசனுக்குத்தாருமென்றுசொ

* குஞ்சி—மத்தகத்தின் மயிர்.

உளச சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

லலி முனகையைப்பிணிக்க அத்துனபத்திற்குத் த
ளாந்தவர், சேற்றிலே நிறுத்தப்பட்டும், அடிக்கப் ப
ட்டும், பலலுடைக்கப்படும், சாந்தரைப்பார போ
ல முழங்கைபுண் செய்யப்பட்டும், காலகுறைக்கப்
பட்டும், கண்கூன்றிடப்படும், புகையுண்டும துன்
பத்தேயமுந் துவர். மார்பனே! உடம்பென்னுஞ்
சோலையிலே சேர்ந்தபிணி யென்னுந்தீ, அழகென்
னும் மலர்வாமெபடி அச்சோலையைச் சுட்டுத்தான்
போம். கொட்டுப்பிடிபோலுங் கூனரும், குறள
ரும், யாமை கைவீசி நடத்தலபோல நடக்குஞ்சிந்
தரும், சீவடியு நோயையும் பிறநோயையும் உற்றவ
ரும், படுந் துன்பம் நம்மாற கூறமுடியாது. வேலோ
ய! மக்கட்கு, வேட்டபொருள்களைப் பெறாமைது
ன்பம்; விருமபினாரைப் பிரிதல் துன்பம்; மூப்புல
ருதல் துன்பம்; கல்வி கற்காமையாலே இகழ்தல
முதலாக பிற இகழ்ச்சிகளெல்லாம் துன்பமே என்
று மொழிந்து தேவகதித்துன்பம் மொழிகின்றான.

மக்கட்கதித்துன்பம்.

முற்றிற்று.

தேவகதித்துன்பம்.

வேந்தே! தேவர் கருவிற சென்று பிறவார்;
அவர் கால் நிலத்திண்டா; அவர் சூடியகண்ணியும்
வாடா; அவர் மனத்தாலுண்பதன்றிக் கையாலு
ண்ணார்; காமத்தால வருந்துவார்; அவர் போக
துகர்தறகு வேண்டுவனதருகின்ற கற்பகக காவைக்

(நற்காட்சி)

கண்டுவைத்தும அது நிலையா தென்றுடகொண்டு
தேவியா சூழச்சென்று வாமனடியைத் தொழுது
பூவைத்தூவி வணங்கி இப்பிறவியை விருமபேம
வீடே எமக்கு முடிவதாக என்று இரப்பராகாண்.
வேந்தே! அத்தேவர்கட்கு உயிர்போக பதினேந்து
நாள்களுளவென அவர்கண்ணிமைக்கும்; மாலை
வாடும; நஞ்சையுள்ளேயுடைய அயிர்தையுண்டா
பேரல அவர் பல நாள் நுகாந்த இன்பத்தை வெ
றுத்துப் பயனின்றிக் காலம் போக்கினோமே யென்
று பின்வருந்துவர்காண். மனனா! தாமும தேவ
ராயிருந்தும் வேறுதேவராற் கோபிக்கப்படடும் அ
வரை இறைநாடி அவர்க்கேவல் செய்தும நோவது
மிககதுன்பம்; அவர் மணணிடை வந்து மக்களாயும
விவகாயும நிறத்தலும துன்பம். ஆதலால் யா
தொருயாக்கையை யெடுத்தவாகட்கு அவ்வியாக
நககளெல்லாம துன்பத்தையே செய்யும் என்றோ
நி நற்காட்சியோதுகின்றான்.

தேவநதீத்துன்பம்

முற்றிற்று.

நற்காட்சி.

வேந்தே! பிண்டியின்கீழே அரியணைமேலே
தேவாதுதித்துச சிறப்புச்செய்யப் பிறதெய்வங்களை
தெய்வமென்று கருதும இருள், உலகமெங்கு நீந்
னாயிறறினோளிப்போல இருந்த எந்தையாகிய பெ

உஎசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ருமானாது திருவடிகள், எந்தலையிடத்தவே என் த
லையிடத்தவே. அரசே! உதயதாம் பிரீதிதாம கல
யாணதாம் என்னும் எயில் மூன்றையும், சந்திராத்
ததியம் நித்தியவினோதம் சகலபாசனம் என்னுந்
டைமூன்றையும், நாகலோகம் பூலோகம் சுவர்க்
லோகம் என்னுமூலக மூன்றையும், நற்காட்சி ந்
ஞானம் நல்லொழுக்கம் என்னும் படைமூன்றாகிய
இரத்தினத்திரயத்தையும், சகசாதிசயம் கர்மக்ஷய
திசயம் தெவ்வீகாதிசயம் என்னும் அதிசய மூட்
றையும், அங்காகமம் பூர்வாகமம் பஞ்சருதியாகமம்
என்னும் நூல மூன்றையும், அநந்த ஞானாதிசுணா
களையும், ஒருங்குடைவாராகாண நம்மை அடிமையா
வுடையார். இருடிகளது முடிமேலே மவிநத டு
ளாமணிபோலும் பெருமான் அறவாழிவேந்தன்
அவனது அடியை யேத்தித்தெளியும் பொருள்கள்
சீவம் புற்கலம் தருமம் அதருமம் ஆகாசம் என்னு
மைந்தும், இவற்றோடு காலஞ்சேர ஆறும, சீவம்
அசீவம் புண்ணியம் பாவம் ஆஸ்ரவம் சம்வரை
ரரசரை பந்தம் மோக்ஷம் என்னுமஒன்பதும், எந்
றறவோர் சொல்லுவர். தமது செயலாலே தமக்கு
ரியவாகிய இருவினையின்பயனை இந்திரனும் குர
கும் வேறுபாடின்றி நுகருமென்றேயுணர்ந்து இ
திரனை மகிழாமலும் குரங்கையிகழாமலும் நல்வினை
தினையின் தன்மை இத்தன்மைத் தென்று தெள
ந்தவரேகாண், பரமாகமமாகிய அங்காகமம் பத்
னிரண்டையும், பூர்வாகமம் பதினான்கையும், பஞ்ச
ருதியாகமம் பதினாறையும், தெளிந்தார். மிக்கே
ரைவிரும்புதல், வெறுப்பில்லாமை, வீடெய்து

(சீலம்)

ருத்துக்கொள்ளல், அறிவர்க்குச் செய்யும் பூசைக்
; எதிர் விருமபுதல், அழிந்தோரையாக்குதல், அ
ததைககூறல், அறிவில்லாதமாக்களைக் கூடாதிருத்
ல், சினம்போக்குதல், செருக்கைக் கெடுத்தல்,
புச்சமயத்தாகக் கெல்லாம் இனியராதல், ஆகிய இ
தன்மைகாண், பரமாகமப் பொருளைத்தெளிந்த
தளிவு. யான் சொன்ன பொருளைத் தெளிந்தவர்
லங்கிறசேரார்; பெண்ணாகப் பிறவார்; எழுநரகத்
தயுமணுகார; கீழமையவரான பவணர் வியந்தார்
யோதிஷ்கர், என்னும் மூன்று தேவரையும் தீண்
ரா. அரசே! நரகம் ஏழென்று அறியாமற் கூறி
னன்; ஆகாத நரகம் ஆறே. அதற்குக் காரணம்
பாதெனின், ஒரு சாரார நல்வினை நிறைந்த போக
மியில் விலங்காய்ப் பிறப்பதுஞ் செயவர்காண் எ
ன்று சொல்லிச் சீலத்தைச் சொல்லுகின்றான்.

நற்கூட்சி முற்றிற்று.

சீலம்

கூவல! எண்பத்துநான்கு நூறுபிரமாகப் பகுக்
கப்பட்டனவாகிய குணவிரதங்களும், நூற்றுக்கோ
டி மகாவிரதங்களும், பதினெண்ணூறுபிரஞ் சீலசார
மும், பண்ணவர் காக்கப்பட்டனகாண். அவற்றுட்
சீலமென்று கூறப்படுவன, வீரர் தரிக்குங் கவசத்
தை யொப்பனவாய் உள்ளே நின்று நாடோறும்
மயக்கத்தைச் செய்யும் ஐம்பொறியின் செருக்கை

உளஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்

வாட்டிப் புறத்துச் செய்யும் தீவினையெய்
 றைப்பனகாண். முடியினாய்! குஞ்சியைத் தமது
 யாற்பறித்தலைப் பொறுக்கும் அருமையை நோக்
 ன், அது புவியை யிருகூறுக்கி யொருகூற்றைச் சு
 க்குந் தன்மைய வென்றுகருதி, அசசீலங்களு
 இதனையாதிபாகப் பணித்தார். ஒழுக்கத்தை வி
 பெபிறன்மனையானோக்கும் மைந்தா, புறஞ்சொ
 லாகிய மத்திகைப்புடையைப் பெறுதலு மன்,
 அவனே முன்னாக் கூடினோர் அவளது வாயிலே
 யுமிழ்ந்த தமபலத்தை அவள், தன்னைப்பின்னர்
 கூடுவோர் வாயிலேயுமிழ அதனைத்தின்று இங்ஙன
 அரிய காரியத்தையுஞ் செய்வார். இத்தன்மையா
 வையத்தில் ஆண்மக்களாய்ப் பிறந்தாரல்லர்கான்
 உலகில் அறஞ்செய்வார்க்குச் சீலம் யாதெனின்
 ஒழுக்கத்தைக் கெடுத்தலையன்றி யுணாவையுங் கெ
 கெகுங் கள்ளையும் புழுப் பயின்ற தேனையும் பிற
 ற்றின புண்ணாகிய தசைகளையுமுண்ணுது தவிர்தலே
 காண என்று பகர்ந்து தானத்தைப் பகாகின்றான்.

சீலமுற்றிற்று

தானம்.

நல்லநித்திலே விதைத்த விதைபோலே விளை
 ந்து செல்வத்தைப் பின்பு உலகிலே பெருக ஈனும
 தலையான தானத்தியற்கையையும், பொல்லா நில
 த்திலே விதைத்த விதைபோலே பொல்லாதா
 விளைந்து போகம் நிலை நில்லாது மின் போலத் தே

(தானம்)

ஈறிமாயும் இடையான தானத்தியற்கையையும், விரி
ந்துக்கூறுதும். ஒருமயிர்க்கு ஒரு செத்தாக வாசசி
ராலே தம்மைச் செத்தினாலும் வணங்கினாலும் தம்
மழவினை யென்று தெளிந்து செத்தினவரை அழி
ந்தலும் பணிந்தவரை யாக்கலும் செய்தலையுள்ளா
ராய் மேற்கதிக்கு எல்லையாகிய அருந்தவா, மனை
யில் வந்தால் அவரை யெதிராகொண்டு கையாற்றொ
ழது மணி நிலத்திலே யிருத்தி யிறைஞ்சிக் கைதொ
ழது அவரடியிற் பொடியைத்துகிலாலேதுடைத்து
ஈரற்கழுவிப் பின்னாச் சந்தனமுதலியவற்றாலவரை
பருச்சித்து மனோவாக்குக்காயங்களின் தூய்மை
யோடு அவாக்கு நால்வகை அமிர்தத்தையுங் கொடு
ப்டர்காண். இங்ஙனம் * ஒன்பது வகையால உத்த
மராயினார்க்குக் கொடுக்க வேண்டும். சோற்றை
பார்க்கும் அருளிக் கொடுத்தல் இடையாய தான
மென்பர். இங்ஙனமன்றி விலங்கைக் கொன்று
சோற்றை யூட்டினார்க்கும் அதை யுண்டபாவி கட
தும் அபபாவி கட்குப் பொருளைக் கொடுத்தார்க்கும்
உண்டாகும் தீவினைப்பயன் நமக்கு அறிந்து கூறமு
டியா என்று நிகழ்த்தித் தானப்பயனை நிகழ்த்து
கின்றான்.

* ஒன்பதாவன—“எதிர் கொளவிடநனிகாட்டல் கா
ல்கழிஇ” யதிர்பட வருச்சனையடியின் வீழ்தரன், மதுரகன்
மொழியொடு மனமெய்துயரா, யுதிர்கநம்வினையென வுண
டியெந்தினார்.”

தானம்முற்றிற்று.

உஅய சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தானப்பயன்.

இறைவ! இனி மனைவியும் தானும் மனம்பொருந்திப் புண்ணியர்க்குக் கொடுத்த தானத்தின் பயனைக் கூறுவேம் அதனைப் போற்றிக் கேள், இரும்பு போலவாம பிணியுயிர், பலபிறப்பினுந் தீவினையென்னுந் தீயினுடகிடநது காய்ந்து தீவினைப்பயனாகிய நீரை உண்ணுதலைக் கெடுத்து ஈண்டுச் செய்த நற்றானத்தாலே யுண்டான புண்ணிய நீரையுண்டுபோய்ப் போகபூமி யிலே ஒருவயிற்றிலே சேரும்; அவ்வுயிர் ஒன்பது திங்களாலுண்டான இருநூற்றொழுபது நாளும் வயிற்றிலே யிருந்தபின் ஆண் பெண்ணாகிய இரட்டைக் *குழவிகளாய்ப்பிறந்த அளவிலே இருமுது குரவர் தமமுடம்பை நீத்துப்போய்த் தேவராய்ப் பிறப்ப அவ்வுடல் மேகவிநாசம்போல மாய்ந்துபோம. பிறந்த அப்பிள்ளைகள், பிறர்யாரும் போற்றுதலின்றியேவளர்ந்து நாற்பத்தொன்பதென்னுந்நாளுககுள்ளே நீர்மையுடையவாகிய உறுப்புங் கலையுங் குணமும் நிறைந்தனரென்று ஆகமத்தே அறைந்தாரா. பாலையாழ்போலும் மழலைச் சொல்லாள, அவனை நீங்கிப்போய்ப் பகலுமிரவு மில்லாத கற்பக மாததினிழவிலே மணிக்கொம்பு போல நின்றான். சிங்கம் போன்ற அந்தக்காளைக் காமன் போல அக்கற்பகத்தைச் சேர்ந்து ஊழாலே அவனைக்கண்டான்.

*“குழவியென்னும் விரவுப்பெயரின் பின்வந்த களவீறு ஈண்டு உயர்தீனையை யுணர்த்ததல், †“கடிசொல்லில்” என்பதனாறகொள்க. †தொல்காப்பியம் சொல்லதி காரம், எச்சவியல், ௫௬.

(தானப்பயன்)

ஐப்பொழுது இருவருள்ளமும் காதலாற் கலந்தன. அவ்வளவிலே விதியாலே காமன், அம்பெய்ய அவ் இருவரும் கூடினார். அவன், அவனை நோக்கி நுண்ணகன் இமைத்தன; ஆதலால் நீர் என்னை யிகழ்ந்தீர் என்று சீற, அவன், அதற்கஞ்சி என் கண்கள் நின்வவழகையும் ஒப்பனைக் கோலத்தையும் நிறையவுரை முடிக்கமாட்டாதே இமைத்தன காண் என்று சொல்லி, இளையவளது சிலம்பிலே தன் குஞ்சியிற் பட்டிய தாமத்தைத் தீண்டு வித்தலாலே அவளது பகத்தில் விருந்தைப் பெற்றான். பின்பு அவ்விருவரும், மாடத்தைச் சேர்ந்தும் காவிலே புருந்துமரையழக்கேட்டும் வாவியிலாடுதற்கு நீர்க்கோலங்கொண்டும் செல்வத்தையுடைய தொன்னலம் பருவிக் காமமாகிய மாலையாற் கடடப்பட்டார். வேந்தே! தலையாயதானத்தைச் செய்த அவளும் அவனும தாம் விரும்பி நினைந்த வெல்லாவற்றையும்பற்றுகமரங்கள் கொடுக்க அவற்றை நுகர்ந்து காலங்கழிப்பா. இடையதாகிய தானத்தைச் செய்தவாருமபூமியிலே யிருநிதிக்கிழமைக்கண்ணே மயக்கமுற்றுக் காலங்சழிப்பார்.. மன்னரே! ஐம்பொறியை யடக்காதாக்குக கொடுத்த தானப்பயனாலே கடலிலிருக்கின்ற தீவுகளில் உடம்பு மக்களுடம்பும், முகம் விலங்கின் முகமுமாய்த் தோன்றிக் கனியை மாந்திவாழ்வார் என்றான்.

தானப்பயன்,

முற்றிறறு.

சீலப்பயன், காட்சிப்பயன்.

கோவே! யான் முற்கூறிய சீலமென்னும் மணிக்கமாலையைச்சூழினார், கற்பத்தில் அமராவார் காட்சிப்பயனை நுகர்ந்தார், இன்பத்தை யகப்படுத்துச் சக்கிரவர்த்திகளாவர் என்றான்.

சீலப்பயன், காட்சிப்பயன்.

முற்றின.

வீடுபேறு.

வீட்டினது இயற்கையை யாம் கூறின், அது முக்குடையுடைய பிண்டிமூர்த்தி ஈட்டிய நூற்பொருளிடத்தே கூறிற்று. அதனையாம் கூறக்கேடபாயாக. பொருள்களுள் உண்மைப்பொருள் இதுவென உணர்தல் ஞானமாம். அங்ஙனமுணர்ந்த பொருளின் தன்மை இதுவெனத் தெளிந்துவிடுதல் காட்சியாம். அங்ஙனந்தெளிந்த இரண்டையும் நீக்கமற விளங்கும்படி தம் மனத்திலே நிலைபெறுத்துதல் ஒழுக்கமாம். தோளியை! இங்ஙனம் கூடிய மூன்றுதன்மையும் நின்றெரிந்த நெருப்பு இருவினையாகிய மரத்தைச் சுட்டுப்போகட அவ்விருவினை நெடுங்காலம் பயின்ற உயிர்க்கிழவனைக் கைவிடுதல் வீடெனப்படும். அங்குப்பெறுகின்ற பயன், அநந்தஞானம் அநந்ததரிசனம் அநந்தவீரியம் அநந்தசுகம் என்னும் அநந்தசதுடயங்கள்காண். அறவும் காட்சியும் வீரியமும் இன்பமும் எனச்சொல்லப்பட்டனவும் அலலனவும் தம்முடைய குணங்க

(பிறவிகளறவுரை)

ளாலே மிக்கு விண்ணுளார் தொழும்படி வந்து சே
ருதலாலே வீட்டுலகமென்பது ஒன்றுண்டு அஃது
யாவராலும் அறியப்பட்டது என்றான்.

வீடுபேறு,

முற்றிறறு.

பிறவிகளறவுரை.

மாதவனெனப் பெயர்பெற்ற வரைபினின்றும் வீழ
ந்த அறவுரையாகிய அருவியாலே துயாசெய்யும
மலங்கெடும்படி மன்னன் ஆடி, இரத்தினப்பிரபை
யைநோக்கி அடிகேள்! எம்முடைய முற்பிறப்பை
யும் அபசிறப்பில் யாம் செய்தபாவத்தையும் கடுக
அருளிச்செய்யுமென்றான். தான் கடுகத்துறத்தற்கு
க்கடுக அருளிச்செய்யுமென்று வேந்தன் கூறவே,
முக்காலத்தையுமுணர்ந்த அவ்விரத்தினப்பிரபை,
அரசனே நோக்கிக் கடலிலுள்ள சங்குகள் நாட்டிலு
ள்ள நீர்வழியாய்வந்து ஊரிலே அரிசிக்கழுநீரிலே
மேய்ந்து சொரிந்த முத்துக்கள், ஒழுங்குபட்டு
அணையாய்க் கழுநீரைத் தடுத்தலாலே அக்கழுநீ
ரிலே செங்கழுநீர் மலர்தின்ற தாதகியென்று ஒரு நா
டுள்ளது. தென்றற்காற்று, அந்நாட்டில் ஊர்களிலி
ருப்பாரது கூந்தலிற் புகையை முதற்பொருந்திப்
பின்னர்க் கழுகம் பொழிலைச்சேர்ந்து அதின் மணந
தையும் பொருந்தி அந்நாடுங்கும அவறறைச்
செலுத்தப் புகை வெண்மேகமென நின்றுலாவும்
ஆகலால் அந்நாடு காக்கத்தக்கதொரு நாடன்றாய்

௨௮௪ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நாகலோகத்தின் ஒரு கூற்றின் தன்மையையுடையது. திங்களம ஞாயிறும் வழிகண்டு செல்லாதபடி அகிற்புகையும் கொடியும் மறைக்கும் அந்நாட்டிற் பூமிமாதிலகம் என்னும் நாமத்தையுடையபதியுள்ளது. அது நிதியின் கிழவன் விடாமலுறையும் பொன்னகரின் தன்மையை யொத்தது. அந்நகரிலுறையும் மன்னர் மன்னன் பவணமாதேவன். அவன்தேவி சயமதி. அவள்பெற்றபிள்ளை அசோதரன். அவனுக்குத் தையலாரைச் சேர்த்தினா. அவன் அவரை நுகர்ந்து வாழ்நாளில ஒருநாள் நீர்விளையாடுதற்கு அமமங்கையரோடு பங்கயத்தடத்தைச் சேர்ந்து பகற்போதிவிருத்தலாற்பகற் கோயிலென்கிற நீராவிமண்டபத்திலிருந்தான். ஆண்டுறைந்த பாப்பையுடைய அன்னத்திரள், அஞ்சிக்கட்டின வெண்டாமரைமாலை போலவிசுமபிலே பறந்தது. ஆகாயமென்னும் அரிவையின் கணவன், அவள் மேகலையைப்பிடிப்ப அது உதிர்த்தாற்போல மேலேபறந்த அன்னத்திரள், பறத்தலாற்றும்பற் சிதறிப் பொற்றட்டிலே வெள்ளிக்கிண்ணம் இருந்தாற் போன்று பொற்றாமரையிலே புகுந்தது. தையலார் கண்டு பெரும! பார்ப்புக்களைக் கொண்டு வா வென்று கஞ்சகிக்குக்கூற்றென்று கூற, அவனும அவனுக்குப்பணித்து அவற்றுள் ஒன்றனைப் பிடித்து அததையலார்க்கீந்து அவரோடு கோயில்சேர்ந்தான். அம்மாதரார், அப்பார்ப்புக் கட்டுதலும் கூட்டிலடைத்தலும் செய்யும்பருவத்தது அன்றாதலின், அதனைத்தமது மாபிலேயணைத்து மகிழ்ந்து

(பிறவிகளறவுரை)

நோக்கித்தாமரைத்தடத்தில் * உரைவீர்க்கு ஈண்டு
 றைகின்ற மார்பு அத்தடமன்றே. வடக்களுறைநி
 ன்றமார்பன்றே என்று நன்மொழிகளை நடத்திப் பா
 லமுதை பூட்டிப்பாதுகாததார். மன்னர் மன்னா
 கிய பவணமாதேவன், தையலார் அன்னப்பார்ப்பை
 த் தம்மார்பிலேவைத்து வளர்க்கின்றதைக் கண்டு,
 இதனைப்பிடித்தார் யாரென்றான். உழையர் அசோ
 தரன் என்று கூற அக † கொலைவேலவனை ஈண்டு
 க்கொணர்க என்றான். அவ்வுழையர் சென்று கூல
 அசோதரன் போந்து தாதைபாதத்தைக் கையாற்
 ரொழுது பின்னா முடியாற்றொழுதான்.

மன்னன், பார்ப்பைத் தாய்தந்தையினின்றும்
 பிரித்ததற்கும் தானினைதத் வாரொழுமுகாமல தடுத
 தற்கும் பயனைக்கேட்பையேல் அவ்விரண்டின் பய
 னையும் இனி வினைத்தற்கு ஓர் வித்தை யொபயாய!
 இங்கேயிரு. வேலோய! பெரியதீவினையின் தன்
 மையைக்கூறின், அவைமறத்தை விரும்பிய நெஞ்சு
 வழியாகப் புகுந்து தம்மைச்செய்த உயிரோடு கூடி
 அதனைச்செறும். செறும்பொழுது அவ்வுயிரி பெ
 ரிய துன்பமுறும். ஆதலால் அத்தீவினைக்கு அடிய
 தாகிய உயிர்க்கொலை நுமக்குவேண்டா. கொல்லா
 மை அறங்களுட் பெரிய அறமாம். மெய்யுரை

* “உறைவீர்க்கென்றது—ஒன்றனைக்கூறும் பன்மைக்
 கிளவி.”

† கொலைவேலவனென்றது இகழ்ச்சிக்குறிப்படி, அரசரை
 பிடியாமற் பார்ப்பைப்பிடித்தவின்.

யை யுரைத்தால் அதற்கு இம்மையிற் புகழும், மறுமையில் மேலுலகத்து மணிக்கோபுரங்களுையுடைய கோயிலும், உளவாம். பொய்மொழியை மொழிந்தால் அதற்கு இம்மையிற் பழியும், மறுமையில் நரகத்துக் கோயிலகளும், உளவாம். இவ்விரண்டும் ஐயமில்லையென்க. ஆதலால் அப்பொய்யுரையை யுக்கைவிடுமின். களவினாலே விளைகின்ற விளையைக் கெண்மின், களவுசெய்தாரை இவ்வுலகிலே மன்னர் யானைக்கொம்புக்குத்திககொல்லக்கொல்வர். பின்னா நரகத்திலே அரிய துன்பங்களை அவர் நுகர்வர். ஆதலால் களவைக்கடிதல் வேண்டும். தம்மனைவியர் வருந்த மாற்றாகமுத்தில் வைத்த வாள் போல கொன்றேவிடுகின்ற பிறா மனைவியரைச் சேரின் தாங்கற்கரிய துன்பத்திலேயமுந் துவர். ஆதலால் நடுங்குதலுடைய காமத்தினைக்கைவிடுதல் நன்று. பொருளீட்டுங்காற் செய்யுங்கொடுமையை நோக்கி * அருளெல்லாம், எம்மையாளாமையினன்றே இக்கொடுமை செய்கின்றான் என்றுசிரிக்க, வையத்தார் சிரிக்க, பொருள்களை நுகர்ப்பெறாது ஐம் பொறியும் வருந்த, நுகர்தற்குரிய ஐம்பொறியும் தமமை நுகர்கின்றில என்று பொருள்களும் சிரிக்க, ஈடும் பொருள் சிறிதும் நற்பொருளல்ல. அகநனம் தீவழியிலீட்டாமல் நல்வழியிலீட்டிய பொருள் இம்மையிற் புகழைவிளைக்கும் வித்தாம். மறுமையிற்றுறக்க மேலுதற்கு மயக்கமற்ற ஏணியாம். பொய்யோடு பொருந்திய பொருளாசையையுடைய பரத்தையர், தம்மை நுகர்வார் மனங்கடகேற்பப்

(பிரவிகளறவுரை)

புரளும் மாயத்தைச் செய்து இன்ப நிறையப்பெய
த கொள்கலமாதலால், அது தீவினையாகிய துகளைப்
புகுத்தற்கு வழியாயிருக்கும். ஆதலின் அப்பரத்
தையரைச் சேர்தலையும் வஞ்சனை மிகுத்த கவருடு
தலையும் ஒழிக. காமத்தையுடையாரும், செற்றத
தோடு ஆசையையுடையாரும், தாமத்தையுஞ் சார்
தையும் புனைவாரும், பசியாலே யில்லிலே சென்று
பலி கொள்வாருமாகிய இவர் நம்மை உய்யக்கொள்
ளுமவரல்லர். ஆதலின் இதழீக்குணங்களில்லாத
வாமனடியலலாத பிற அடிசுளை வணங்கண்மின். நம்
பி! விலங்கையும், பறவையையும், தங்கினையினின்
று நீங்கி வருந்தப் பிரித்துக்காவலிட்டு வைத்தவா,
மறுமையில் தங்கினையினின்றுநீங்கிப்பிறராற் காவல்
செய்யப்படுவார். ஆதலின் நீ பிரித்ததுக்காவல்செய
ந்து தவறுகாண். அல்லித்தண்டு, அறுந்தபொழு
தும னூலுது தொடர்ந்து நின்றல் போலத்தமமுட
ம்பு உயிரை நீங்கிக் கிடக்கவும், தீவினையாகிய வெந்
தீ, அவ்வுயிரைபுல்லி நீங்காது சென்று, அவ்வுயி
ர் புக்கதோர் மெய்யிலேதானும்புக்கு அவ்வுயிரைச்
சுட்டிடும். அறமபொருந்திய மனத்தராய்ப் பல்லு
யிர்க்கும் அருள் செயவாராயின், அநநல்வினை, பற
வையும் நிழலும் விடாது திரியுமாறு போல அவ்வு
யிரை விடாமலே திரிந்து அவராற் காதலிக்கப்பட
டன எல்லாவற்றையும் சுரபிபோலக் கொடுக்கும்

உஅஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

* யாகத்திறகு நட்டதறியிலே கடடியயாமை தான்
கிடந்த பொய்கையையும் துணையையும் நினைக்கு
மாறுபோல அறிவில்லாதார், நலவினை செய்யாதிரு
ந்து காமத்தையும் பொருளையும் நினைத்து ஆவிநீப
பா. தவத்தாலே விசமபிலேறி அதனையாளும் தன்
மையுடையார், பிறந்தால மகளிரையும் பொருளையும்
நீக்கி அறத்தைச்செய்ய நினைப்பார் என்று கூறினான்.

இங்ஙனம் பவணமாதேவன் கூறவே, அசோத
ரன் கேட்டு அஞ்சி உடுத்த துகிலிலேபுற்ற நெருப்
பை விரைந்து நீக்குமாறு போல விரைந்து அன்ன
பபாரப்பைத் தையலாரிடத்தினின்றும் விடுவித்து
அன்று பிடித்த தடத்திலே போகவிட்டான். அங்
ஙனஞ் செயதலாலே அவன் முன்னர்க் கிளைப்பிரி
வைச செய்ததேயன்றிப் பின்னர்க் கிளையிடத்துக்
கூட்டத்தைபுஞ்செய்தான். மகளிர் வாய்க்கொண
ட அமுதுபோல அவர் நினைத்த தன்மையனாயிரு
ந்த அசோதரன், உடம்பிலுண்டாகிய புண்ணைத்தீர்
த்தற்கு முயலும் முயற்சிபோலக் காமத்தை வெறு
த்துப் பாவத்தையஞ்சி யிவறறை யெல்லாமுடைய
பிறவி நோயை வெருவினான். அங்ஙனம் வெருவி
னவன், காமமாகிய நஞ்சினை நாடோறும் நுகர்ந்தே
னே என்று யானைபோலப் புலம்பித்தாதையை
நோங்கி அழகன்! மகளிரைத்துறந்து தவத்தைச்

* “அழலெழுதித்திய மடுத்தயாமை—நிழலுடைநெரு
ங்கயம் புகல்வேட்டாஅங்கு” என்றாரகத்திலும் அகநா
ணூறு, நித்திலக்கோவை நூல் தித்தியமென்பது வேள்விக்
குண்டம்.

(பிறவிகளறவுரை)

செய்வேன் என்று சொன்னான். அரசன் கேட்டு மகனே! தாயத்தையடைந்து புவியைக் காத்துப் புதலர்க்கிந்து பின்னை நீ துறத்தியென்று சொல்ல அசோதரன், சிறையினின்றுத் தப்பிப்போ மொரு வனை அச்சிறையிலே அழுத்துகின்றார் சுற்றத்தா ரோ? பகைவரோ? என்றான். அரசன், பெருவிலை மணியை நடுக்கடலிலே வீழ்த்ததன்மையை யொத து வருந்தி முன்புபோன பிறவிகளில் யாம் இவற் குச் சுற்றமல்லேம; இனிப்பிறக்கும் பிறவிக்கண்ணு ம் யாம் இவற்குச் சுற்றமாகேம். ஆதலாற் சுற்ற மெனப் தொன்றில்லை; இவற்குப்பட்டவாறும் இங் றனமே என்று கருதி அன்பாகிய த்ளைபோம்படி யறுத்தான். நடத்துதற்குரித்தாகிய நல்ல எந்திர த்தையுள்ளேவகுத்து வல்லவன் செய்த பாவை, ஒருநற்பொறி குலைய எல்லாப்பொறியும் குலைத் த் போல அரசனது பற்றுவிட்ட சொல்லாகிய எந்தி ரமொன்றுங்குலைய அசோதரன் இல்லறத்தை நீக்கி இரண்டாயிரவாசாகள் சூழ்ந்துசெல்லத் துறவறத் தைச்சுரந்தான். வாலேப்பிடித்துப் பறித்தகாலததும் தான் அளையை விடாதவுடுமபுபோல்வாரை, யா தொருகாரணத்தாலும் இவ்வாழ்க்கையினின்று நீக் கலாகாது. இங்ஙனம் அரிதாயிருக்கவும் அசோத ரன் முற்பிறப்பிற் றவஞ்செய்து வருதலாலே தந் தை கூறியசொல்லே துறவிற்குக் காரணமாகக் க ருதி மகளிரைத்துறந்து போய்க் கடவுளாயினான். அவ்வசோதரன், கடவுளான பின்னர்ப்பவணமாதே வனும், சயமதியும், அவ்வசோதரன் பெண்டிரும்,

உகூடு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நாற்கதியிலுஞ் சேறற்கஞ்சி நற்றவத்தின் முடிவை
க்கைக்கொண்டார். சீவக! பவணமாதேவனுக்கு
சயமதிக்கும் அசோதரனென்னும் புத்திரனாய்த்
தோன்றிததுறந்து கடவுளாகிய நீ தவததிற் கூறிய
ஒழுக்கம் நாணத் தவஞ்செய்து அதனாலே சாசாரன்
என்னும் இந்நிராகரி, முற்பிறப்பிற் தேவியரானவ
ரே இப்பிறப்பிலும் உனக்குத் தேவியராக நீ பிறந்
தாய்; மன்தா! நீ முற்பிறப்பில் அசோதரனாய் அ
ன்னப்பார்ப்பைக் கிளையினின்றும் பிரித்தாய்; அத
தினையாலே இப்பிறப்பில் நீயும் கிளையினின்றும்
பிரிந்தாய்; அதனைக் காவல்செய்துவைத்த திவி
னையாலே நீயும் சிறைப்படடாற் * போற்பிறர்க்குத்
தோன்றினாய் என்று கூறினான். அரசன் கேட்டு
த்தேவியர் சூழ மாதவர் பாதத்தை இறைஞ்சிததுதி
க்க, அவா விசம்பிற் போனார்.

பிறவிகளறவுரைமுற்றிற்று.

தாயத்தீர்வு.

அரசன் துறத்தலைக்கருதித் தேவியர் வருந்த
அவன் கோயில் சோந்து நந்தட்டனைக் கொணாக
என்றான். அவன் வந்து தொழுது அரசனே! நி
னைத்தகாரியத்தை யருளிச்செய்க, என, மன்னன்

* போலுமென்பது † “வேறுபடவாதவுவமத்தோற
றம்” என்னுஞ் சூத்திரத்தடங்கும்; ஒப்பில் போலியன்று.
இதனைத்தற்குறிப்பேற்றமென்ப. † தொல்காப்பியம், பொ
ருளதிகாரம், உவமவியல், ௩௨.

(தாயத்தீர்வு)

நாட்டை நீ ஆளக என்றான். நந்தன், நாடும் துற
க்கமும் வீடும் எய்திவாழும் வாழ்க்கையை யான் வே
ண்டேன். யான் வேண்டுவது நிற்பாதத்தை வழிப
ட்டு வாழ்வதன்றோ என்று கூறி அரசன் விரும்பிய
துறவையே தானும் விரும்பினான். யானே தன்கை
யை நிலத்துவிழாமல தாங்கும் தன்மருப்பினன்றி
வேறோரிடத்தும் வையாது. அதுபோல யாமும்
தாங்குதற்குரிய சச்சந்தன் மேலே அரசைவைத்து
மென்று கருதி அவனைக்கொணர்மினென்றான். மக்
களில் முத்தநம்பியாகிய அவன் வருதலுமகாவலன்
அவனை வீற்றிருத்தி * வேந்த! நீ இவ்வுலகையா
ண்டு அறத்தைப் பாதுகாப்பாய். யானைக்கு நெற்
கவளத்தை முறையாலரிந்து நாளும் ஊட்டினால்
அதற்குணவுமாம்; அழிவுமின்றும்; அங்ஙனம் ஊட்
டாக்களிது கழனியிலே தானேமேயின் உணவுமின்
றி அழிந்துவிடும். ஆதலால் மன்னன் முறையா
லே இறைகொள்ளின் உலகு அவன் வழிநின்று பயன்
படும். நம்பி! உலகத்து மக்கட்கெல்லாம் நெல்லு
முயிர்; நீருமுயிர்; யான் கூறுமளவில், இரண்டுஞ்சிற
ந்தவுயிரல்ல; அவர்க்குச்சிறந்தவுயிர் மன்னாகாண.
ஊரவல்லவன் தேரை ஒத்தநிலத்திலே பூருமாயின்
மிகப்பலகால் நடக்கும்; அதனையுரும் நிலம் இது
வென்று அறியாது ஊருமாயின், அதுவும் முறிந்து
தானும் வீழும்; வேந்தர்தன்மையும் அத்தன்மைத்
தாம். நந்தகவுழவரேறே! † யானே ஒருவனைக்

* வேந்தவெனான், மேல்முடிசூட்ட கருதலின.

† “களிறுகவுளடுத்த வெறிகற்போல — உவாளித்த
துப்பினை” என்றார் பிறரும். புறநானூறு, ௩௩.

உகூஉ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

காய்ந்தெறியுங் கல்லைக் காலம் வருமளவுங் கவுனிலே
மறைத்துவைத்தல்போல வேந்தர், பகைவா மேற்
சென்ற கோபந் தோன்றாராய்ப் பொறுத்தாரென்
று அவருட்கொள்ளும்படி அக்கோபத்தைப்பொறு
த்து அவர் விரும்புவனவற்றை யெல்லாம் ஆராய்
ந்து கொடுத்து அவரை யழிக்கின்ற எண்ணத்தை
மறைத்தல்காண் அவ்வேந்தாக்கு நன்பொருளாவ
து. குமரனே ! புகழ்கெடுதலையஞ்சிப் பொய்மொ
ழியோரெழுத்தையுங் கூறுதேகொள்; கலைகளா
கிய கடல்களைநீந்தி வெற்றிக்கொடியை யெடுத்த
அமைச்சர்க்கு எப்பொழுதுமருள். இவையேயன்
றிக் குடிமக்கள் பழியாமற் பாதுகாப்பாயாயின், பி
ணை மன்னர் நின்னடியிடத்தே வீழ்வர்காண் என்
று கூறிச் சச்சந்தனுக்கு முடி சூட்டி அவனுக்குபபி
ன்பு இலக்கணைபெற்ற கோவிர்தன் அரசாளும்
படி யுரிமைகொடுத்துக் குணமலை முற்பயந்த மை
ந்தனை * பட்டங்கட்டி இளவரசாக்கி † நந்தட்டன

* பட்டங்கட்டி இளவரசாக்கி என்றது—தன குலத்
திற்கேற்ற துகர்ச்சியை யெய்தம் அரசவரிமையை.

† “படையுங் கொடியும்” எனனுஞ் சூத்திரத்தான்
அரசர்க்கே முடிகூறினமையானும், ‡ “அந்தனுளர்க் கரச
வரைவின்றே” எனனுஞ் சூத்திரத்தான் அரசில்வழி அந
தணரே அரசியல் பூண்பரென்றமையானும், § “வில்லும்
வேலும்” எனனுஞ்சூத்திரத்தான் மன்பெறுமரபினோர்க்கு
முடிகூறுமையானும், நந்தட்டன் புதல்வனை முடிசூட்டி
னானென்றல் பொருந்தாமை யுணர்க.”

† தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், எக.

‡ “செ , செ , செ , அஉ

§ செ , செ , செ , அஈ.

(துறவுணர்த்தல்)

புதல்வனுக்கு முடிசூட்டினான். சூட்டி, ஒழிந்த தன் மக்களுக்குத் தேர்களையும் யானைகளையும் நிதியையும் நாடுகளையும் கொடுத்துத் தன் தோழர் தனக்குசசெய்த தொழில்களை அவர் மக்களும் தன்மகனுக்குச் செய்யும்படி அவரை அசசச்சந்தனுக்குக் கண்டளாக நாட்டித் தேவியரை இல்லறத்திற் பற்றை விடுததற்குக் கோயில்சேர்ந்தான்.

தாயத்தீர்வு முற்றிற்று.

துறவுணர்த்தல்.

அரசன், தேவியரைத் தம்மினென ஏவலர் சென்று வேந்தன் திருவுள்ளம் நீங்கள் தன்னிடத்தே வருவதாயிருந்ததென்று கூறினர். ஈன்றமயில் போலும் தேவியர், தின்னப்படுகின்ற கருப்பூர வொழுங்கால் திரண்டதாமம், தீம்பூ மிகவும் ஒளி செய்ததாமம், பூந்தாமம், பொன்தெளித்ததாமம், முத்தத்தாமம் மின்னென்று தெளிவித்த மணியினது ஒளிதங்கியதாமம், ஆகிய இத்தாமங்களிடையே கிடந்தமணிககால மணியிற் புகைமல்குகையினாலே மணமெங்குமயங்கி நுரைபோற்றோன்றும் அணையினின்றும்பிழிந்து சென்று மன்னனடியை வணங்கிவின்றார். வேந்தன் அவரைப்பார்த்து தும்முடைய மனம் பரந்தமன

உகச சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

மாயிருக்கும் அதனை பொருப்படுத்திவைத்து உறுதியாகிய காரியத்தைக் கேட்பீர். பிறை துதற்பிணையனீரே! ஆராயுமிடத்து வலம்புரி கடலிற்பிறப்பினல்லது குளத்தினுள் எந்நாளும் பிறவா. அதுபோல உத்தமதானமும் அருந்தவமும் மண்மேற் செல்வமுடையார்க் கல்லது மிடியர்க் குண்டாதவில்லை. குன்றத்தல்லது வைரந்தோன்றா. குளத்திலல்லது குவளைபூவா. அங்ஙனம் தகுதிப் பாட்டையுடையார்களன்றி இவ்வுலகிற் பகுத்துண்பாரில்லை. அரசன் கோயிலிலே தேவியா பரவித் தெய்வங்கட்குக் கொடுக்கும் பெரும்பலியாகிய சோறுபோல மிகக் கொடுத்தல், மிடியர்க்கு அரிதாயிருக்குமாயினும் மகளிர் தத்தம நிலைக்குத் தரும்படி தம்மனையிற் றாண்களிலுறையும் தெய்வங்கட்குத்தூவும பலியளவும் ஈவாராயின், அத்தானம் பின்பு அவர்க்கு மேருவாயிருக்கும். பற்றற்றவாக்குச சோறு கொடுத்தல், துறக்கத்திற்கு வழியாம. கொலைகடிந்து தேனையும் ஊனையும் துறப்பராயின் அவர் சிலர்க்கு மண்ணும் விண்ணும் வந்து வணங்குதற்கு வேறு சில அறம் கூறவேண்டுமெதில்லை. துமக்கு அவ்விரதங்கள் முன்னரே உளவாதலால் மேல் அவ்விரண்டும் தும்மடியிடத்தவன்றே. முன்னர்க்கள்ளுண்ணுமையாகிய சீலத்தைக்காக்குஞ் சிறிய வுதவியை யுடையார், சோலையில மகளிர் தோளிலேவிளையாடி ஞாலங்காக்கும் வேந்தராய் ஈண்டிருப்

(துறவுணர்த்தல்

பார். முற்பிறப்பிற் பிறர்க்கிட்டுண்ணாதார், பின்பு அழுக்கினையுடையனவாகிய சிறிய சிலைகளை முள்ளாகிய ஊசியாலே தைத்த தையல் மொய்த்த ஆடையைக் குளிர்மிக்க காலத்திற்கு உடையாகக்கொண்டு ஒட்டையேந்திப் பாவாய! பிச்சையிடுக என்று கூறிச்செல்வா மனையுட்புகக் கூசிக் கூசு நிற்பார். வல்லானொருவன் பிடித்தற்கு ஓடுகலை ஓடவல்லதாயின் அவனைத்தப்பியும் போம. அங்ஙனம் தப்பாதபடி கூற்றுவன், நம்மையோடடியுயிரைவாங்கி மதுப்போலேயுண்ணும். கோதையீர்! யான் முற்கூறியவாறேயன்றி வேடர்கையிலேயகப்பட்டு நல்வினையாற் பிழைத்துப்போம்புட்களுமுள். அதுபோல யாமும் நல்வினை செய்யின் அக்கூற்றத்தைத் தப்பிப்போதலுங் கூடுமென்று காண்மின். திங்கள், சாதலும் பிறத்தலும் தேய்தலும் பெருகலும் யாக்கைக் குண்டென்பதை அறியாதார்க்கு அறியக்காட்டிச் செப்பாநிற்கும். அதனைக் கண்டும் நல்லறத்தைச் செவிக்குள்ளே சொரியினும் அதனைக் கேட்டும மனங்கொள்ளாதே கைவிடுதல் தீவினையின் கூறும். சக்கிலம் பைக்குள்ளே வீழ்ந்தது, பெருத்துப் புற்கென்ற தசைபாந்து தான் புக்கவழியாலே புறப்பட்டு, அறிவுண்டாய் அறத்தை நன்றென்று கொள்ளுமாயின், அது பிறவியைத் தப்பிப்போமபடியாகக் கடல்போலப் பெரிய வீட்டின்பத்தை வினைவிக்கும். சக்கிலமும், குருதியும், பெருத்துத் தசைதிரண்டு உய்ந்து இடையருது ஊறு நீரையுடைய சிறு வாயிலாலே போந்த

உகக சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

பின் அறிவையுடைத்தாய், அறத்தை நன்றென்று
கொள்ளாதாயின், செல்கதிக்கு நல்வினையாகிய பொ
திசோற்றைப் பெறுதேபோய் நரகத்தே கிடந்து
அழுதலறி மீட்டும் அக * குறும்புழைக்குள்ளே
அழுந்திவீழும். வேற்கணீர்! யான் கூறிய நல்லற
மாகிய கற்பகம், வீடேயன்றிப்பொருளையும் போக
த்தையும் பூத்தலால் அறத்தை மறத்தலைப் பாதுகா
ப்பீர். உலகத்தில் மந்திரமும் மருந்தும் இல்லைபா
யிற் பாம்பைத் தீண்டித்தம வயத்ததாக்குவாரிலலை.
அதுபோல நன்றாகிய நறுநாற்றம் தமக்கில்லையா
யின் மைந்தர், மகளிரருகே சென்று அவரைத் தம்
வயத்தராக்குதலிலர். பொன்னனீர்! நீ ரெல்லீரு
ம முன்னர்ப் பாகுதின்று விழுத்தக்கீராயினீர். இன்
று பாகுதின்னுமல் எம்மருங்கிருந்து சிறுவரையா
னும் சில சொற்பேசுதலரிது. அங்ஙனம் பேசினு
ல ஒரு துலாம் பொன்தருவேம். பொன்னனீர்! ஐ
யோடுகூடிய பித்தையும் குருதியையும் புன்றோலையு
முடைய அழுகலசம்பு சோருமெய்யிலே, முன்னே
யணிந்த சாநதும் பூவும் கமழுமாயினும் பின்னுமசா
நதும் பூவும் கொண்டல்லது கூடலாகா. நாம்பிறந்
தபொழுதே யிளிச செத்தேமலலேமோ என்றும்
தீவினையுற்றபொழுது நடுங்குவேம் என்றும் எண்
ணிப் பழுதிலா அறிவினாலுண்டார் தனித்தசித்தத்
தை நிலைபெறவைத்தலைத் தெளியேம். ஆதலால
யாமுய்யுமாறு எங்ஙனே. தையலீர்! மணியினது
நீலநிறத்தைக் கொண்டமயிர், அவ்வுருவநீங்கி வெ
ளுத்துத் தனமும் பைபோல நானு கண்களும் இ

(அந்தப்புரவிலாவணை)

மையமுகிக் குறைந்து மேனியொளிகெடுமுப்பு
மேல தும்மிடத்தே வருமன்றே; அதற்குமுனனே
துறப்பிராக. யானையுயிர்த்தாற்போன்ற ஓசையை
யுடைய தாளிப்புக்கமமும் அடிசிலையுண்டவா, பின்
னர்ப் பிச்சையென்று கேட்டலாற் செல்வதில் ஆ
சையென்க்கிலலை அரசாட்சியை யஞ்சினேன இனி
யான் துறப்பேன என்று சொன்னான்.

துறவுணர்த்தல்.

முற்றிற்று.

அந்தப்புரவிலாவணை.

ஒருவர் மேலே இருவர் உடன்றுபொங்கி யெ
ழுந்திருப்பின் அவ்வொருவர் வலிகெடுமென்று
சொல்லிககாட்டுவன போலே நுகப்பு வருந்தவிங்
கிய தனங்களையுடைய கொம்பனார்! இதற்குமுன்பு
கழிந்த நாளிலெல்லாம இல்லறத்திற காதலையுடை
யேம். அறங்கேட்டதற்கிப்பால் அதனைக்கைவிட்
டதன்மையை யுடையேம் என்றான். என்றதைத்
தேவியர் கேட்டுக்குழல் ஏங்கியழுமாறு போல அ
ழுது அவனடிமுதலாக முடியளவு நோக்கிக கூறுகி
ன்றார்.

குலிகச் சேற்றிலே முளைத்துக் குங்குமங்கலந்
தபனி நீரிலே வளர்ந்து வண்டாகிய பாணர்பரிசில
பெறுதற்குப் பொலிகெனப் பாடப்பூத்ததாமரைப்
பூக்கள் போலுந் திருவடிகளே! யாங்கள் தும்மிடத்

உகூஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

துப் பிழைத்ததுயாது ? அதனையுளையின். முன்னர்
எமக்குத் தவிசாகி யெமமைச்சுமந்து ஆளுந்தன்மை
யையுடைய குறங்குகாள் ! நீங்கள் அளிக்கத்தக்க
பெண்ணுயிராதாம, அளியாக்கால் வருந்துமென்று
நினையீராய் விருந்தினர்போல நின்றீர் இனிவெற்று
டலைக் காண்பீர். எமக்குக் கோதையும் துகிலும் ஏந்
திக் குங்குமமெழுதித் தாதுவை அளகத்திலேயப்
பித்தனங்களைத் தைவந்து சேர்ந்து காதல் கொண்
டிருந்த விரல்களே ! எமமையருளத்தக்கநீரும் ஏதி
லராகிக் கோமான் எண்ணியதனையே எண்ணினீர்
இதுஅறமோ ? தோள்காள் ! அரசன்இனி நுகரே
மென்று கைவிட்ட எம்மை நீர் அணைத்துத்தழுவிக்
கொள்ளீர். இனிநீரும் நெஞ்சம் வலியீராகி நிற்பீ
ரோ ? எங்கட்கு அணையாயமாப்பே ! எம்மோடு
கொண்ட நட்புக் கைவிட்டு நீங்கின், நற்குணம் பா
ரிடத்துள்ளது கூறாய். கழுநீர்த்தாரே ! நீ யெமமா
ர்பைத்தாக்கி நெருக்கியை அங்ஙனம் நெருக்கிய நீ
யும தரணிமன்னன் போலே எம்மை நீக்கிப் பாது
காவாயாய்க் கைவிடுகின்றாயோ. செவ்விய நாவே !
மன்னன் போல நீயும அருளின்றி யெம்மை அழித்
துக் கூறத்துணிந்தனை. இங்ஙனம் கூறுதற்கு எம
மிடத்துக் கண்டகுற்றமயாது அதனைக்கூறு; கூறு
யேல், நீ இரண்டு நாவாயேவிட்டாய். கண்களே !
நீர் எமமைப் பார்த்துப் பேரின்பத்தைக் கொண்டு
எமக்குப் பேரின்பத்தைத்தந்தீர்; இங்ஙனம் இன்பம்
தந்தநீர் துன்பமாகக்கருதி அருளிலீராயினீர்; எமது
வண்ணம் கெட்டபடியை இனிக்காண்பீர். முடியே !
அரசன் எம்மைவணங்கவும் நீ அவன்சென்னிமேலே

(அந்தப்புரவிலாவணை)

யிருந்து எம்முகிழ்நகை தோன்றுமோ வென்று மு
ன்புபாத்தாய்; இன்று எம்மாவி வருந்துதலையும்
பாத்தாய்; நின் வழிபாடு பொய்யாயிருந்தது எ

அரசன தனமை இங்ஙனம் திரிந்தமையால
இனிப் பாற்கடலும் நஞ்சாய் விளைந்தது. வெ
ய்யோன் தன்னிடத்திலாத இருளை ஈன அது
பாரை மறைத்துவிட்டது. திங்கள் திசைகளெல்
லாம தீயைச் சொரிந்தது. ஆதலால் மீதவிர்காள்!
யாம் எம்மாவியைத் தரிக்கமாட்டுகிலேம் அதனைத்
தரிக்குமாறு எங்ஙனம் என்று கூறி அரசனை நோ
க்கி யாழுவென்று தத்தையைக்கொண்ட நீர் இங்ங
னம் கைவிட்ட நிலையில் என்னவுறவு கொண்டீரா
வீர். யானையால வருத்தமுற்ற குணமலை பொரு
ட்டு அவ்யானையை வருத்தி அவளை மணந்து உறை
நதாய். அங்ஙனம் உறைநத உனக்கு இன்று அவ
னும் இன்னொளாயினோ. பாம்பின் நஞ்சுடையும்
படி நோக்கிப் பதுமை வாய் அமுதாகக்கொண்டு
கூடின நினக்கு அந்நஞ்சு தீராமனின்று ஊழிற்றா
காதோ. சுரா கொண்டிபோகின்ற † அமுதம் தகக
நாட்டிலே வீழ்நததென்று கருதி விருமபியை. அ

* இததுணையும் அவயவங்களை நோக்கிக் கூறிற்றாக
த்தொடர்நிலைச் செய்யுளிற் றேவா கூறியவாறு ஈண்டுக்
கூறப்பட்டது. † “சொல்லாமரபின்வறறொடு கெழீஇச்செ
ய்யாமரபிற் றொழிற்படுததடக்கியும்” எனனும் பொருளி
யற சூததிரத்தாலென்றுணாக. † தொல்காப்பியம், பொரு
ளதிகாரம், பொருளியல், உ.

† அமுதமென்றது—கேமசரியை.

வ்விருப்பத்தை இன்று விடாயோ * இவள்பெரு
ருட்டு அரசனுக்குச் சிலைத்தொழிலைக் காட்டி இவ
னைப்பெற்று இன்புற்ற நீர் இக்காலத்துத் துறத்தல
அறமாமோ. இராசமாபுரத்து வீதியிலே புகுந்த
நீர் விமலை கண்வலையிலே யகப்பட்டார். அவ்வலை
பட்டவுமக்கு அக்கண் இன்னுவாய் ஒளிகெட்டு
குறைந்தனவோ. கோவே! இனையரும் முதியரு
மாகிய மங்கையர் காப்ப அக்காவலை † மகிழந்தானே
நீ மகிழநது பார்ப்பானாய்ச்சென்று பாட்டாலே சே
ரத்துக் கூடிய இனி இங்ஙனம் துறத்தல நினக்கு
த்தகுதிப்பாடோ. தோளாய்! எமமுடைய மதுவை
எடுத்தகொடுத்து இலக்கணையோடுசோந்தாய் அங்
ங்ஙனம் சோந்த நீ அவள் நடுங்க அகல்வாயோ என
றா.

அந்தப்புரவிலாவணை.

முற்றிற்று.

கோயில்விலாவணை.

தேவியர் கலங்கி நெஞ்சருகிக் கல்லும் மாமும்
இரங்க அங்ஙனம் கூறிப் பூப்பரிவார்; கலம்பரிவார்;
வளை புடைப்பார்; தாமம் சிந்துவார்; ஏங்குவாராயி
னார். அதுகண்டு எல்லாத் திசைகளிலுநின்ற மக
னிரும் சேர்ந்து அமுதலாலே கோயிலிலே கட

(நகரவிலாவணை)

லாஷிபோலே ஒலிபுண்டாயிற்று. அவர் அழக்தரல் மயங்குதலாலே, பெரியமுழுவமும் யாமும் லிகெட்டுக் குழலுமுதாவாய்க் கஞ்சதாளமும் கிண்ணி முதலியவும் ஒலியாவாய் வலம்புரியுமுதாவாயாழிந்து அரசன் கோயில் ஆரவாரமற்றது. அண்ணலுடைய யானைகளும் குதிரைகளும் தாமுண்ணாய் அழுது வருந்தின. மேற்றேவா வணங்கும் மூலானது நகரம் கடல்போற்கலங்கிற்று.

கோயில்விலாவணை.

முற்றிற்று.

நகரவிலாவணை.

அரசன் துறத்தலாலே அடுக்களைகளிலும் கோல்களிலும் சோறிடுஞ் சாலைகளிலும் நெய்யாற்பாரிதத பொரியலும் பல காயங்கள் நிறைந்தபாறிக்கறியும் தாளிக்குங்கறியும் துவட்டினகறியும் ளாந்த வாசம், ஊர் நிறையத் தோன்றுதவின்றாய் டுவ்விடங்கள் உயிர் சென்றாற்போன்றன. ஒரோவாரவிழ் கொக்குகிர்போலு நீட்சியையுடைய முலைமுகையாற் செய்த பந்துபோலத் திரட்டுதல் காண்ட சோற்றையும் புவிக்கணபோன்ற நிறத்தையுடைய கருணைக் கிழங்கையும் மாங்களியையும் யிரோடேந்தி விரும்பினார்க்குக் கொடுக்கின்றவிதி, அரசன் துறவினால் வருந்தி விரும்புவாரின்மையால்

அவரைப்பெருமல் வெறுநிலமாய்க் கிடந்தன். நை
நதா மகளிர்க்கு எடுத்த தேறலை அன்று எடுத்தலை
செய்யார். மகளிரும் இழை முதலியவற்றை யனை
யாரா. நகர்லுள்ளாரும் நாட்டிலுள்ளாரும் அரசன்
முன்னாகத் துறத்தற்குச் செல்வத்தைத் தமது பு
ல்வர்க்கு களித்து அறிவுடையோன் தானேசசார்ந்தார்.

நகரவிலாவனை.

முற்றிற்ற.

துறவுவலியுறுத்தல்.

அங்ஙனம் சார்ந்த அளவிலே அரசன், அழு
ன்ற தேவிமாரை நோக்கி நாம் தவததையும் ஞால
தையும் சேரநிறுப்பின், ஞாலம், தவத்திற்கு வெண்
சிறு கடுகளவு நிறையாற்றாது. அதனை புணர்ந்த
அத்தவததே நிற்பின் திருமகள் என்றும் நம்மை
நீங்காள். நாம் பற்றோடு நிற்பின் திருமகள் நம்
மைப்பற்றுதல செய்யாள். ஆதலாற் பற்றுவிட
மித் தவஞ்செய்யின். யானும் சுடுகாட்டிலே ப
டைமேலே கிடந்து * புலைமகன் ஒருகையாலே ப
ழுககலாகிய பவியையிட்டு நீரையுருப்ப அவற்றை

* புலைமகன் எனறது— புரோகிதனை. அவன் தன்
குலத்திற்குரியன செய்யாது அரசன் குலத்திற்குரிய தெ
ழில்களை மேற்கொண்டு நின்றலால். புலையனைவப் புண்டே
லமர்ந்துண்டு என்றும் † இழிபிறப்பினோனியப் பெற்ற
— பற்றிற் பற்றுக நிறை. † பற்றாணுறு நுகரு.

(தேவிமார்துறவு)

புண்டுகவிழ, நீரும் கண்ணீரால் மெழுகிவாழ இப்
 பயனில் பொருளை விரும்பாநின்றீர். அதனை விட்டு
 இப்பயனுடைய பொருளைக் கேட்பீர். யானையை
 புணவாகப் பாக்கும் யாளி, எவியை புணவாகப்
 பார்த்திருத்தவிலலை. அதுபோல அறிவுடையோர்
 வீட்டினபமாகிய அமுதைப் பருதலன்றிச் செலவ
 மாகிய நஞ்சினைப் பருகி அதனுள்ளேயழுந்துதவி
 லலை. அத்தன்மையை நோக்கி நீரும் நோற்பீர்.
 பல்பிறப்பிலும் தனக்கு மனைவியராய் வந்தவர், இப்
 பிறப்பில் தவஞ்செய்து வீடுபெற வேண்டுமென
 லும காதலுடையான், தேவியரை நோக்கி இருவி
 னைக் கடலை நீந்தித் துறக்கத்துக்கு மேலான வீட்டின்
 பத்தை விருமபுவிராயின், இன்று என்னுடனே
 துறத்தற்கு வருவீராக என்றான். தேவியா கோவே'
 நீ செல்லும வீட்டுலகின் கண்ணே அடியேமும் வந
 து இன்றுபோல நின்னை வழிபடுவோம் முனிந்தரு
 ளாதொழிக என்றார்.

துறவுவலியுறுத்தல்

முற்றிறற்

தேவிமார்துறவு

வேந்தன், தேவியரை விசையையிடத்தே வை
 க்க்தலும் தேவியர் தம்மெய்யணிகளைத் தாமேநீக்குகி
 ன்றவர், கொம்பும் வல்லியும் தம்மிடத்துள்ள மல

னாத்தாமேசிந்துகின்றதன்மையை யொத்தார். பி
னர்க் கற்பகக்கொம்புகள், நீலக்கதிர்த் திரிளைக்கழி
பனபோலக் கூந்தலை மனோவாக்குக் காயங்களா
அடங்கியிருந்து உகுத்து நற்குணத்தையுடைய வெ
ம்பொற் கொடியாயினார்.

தேவிமார்துறவு

முற்றிற்று

பெரியயாத்திரை

வறுவியோமென்று இரந்தவர்க்குக் கலஞ்செ
ரியும் அரசனது கையினைகள் இரண்டிசங்கரிதிபே
ன்றன. இரப்போர் மேலன்பற்று அவர்க்கிடம
ட்டாத உலகங்களிலுள்ளோர் கொள்க என்று கொ
டுத்த வேந்தனதுகைகள் பதுமநிதியை யொத்தன
துகில் முதலியவற்றை உலகநுகரும்படி கொடுத்த
இறைவன் கற்பகமாயினான். வேந்தன் அநுநாம
கொடுத்தபின்னர் விசயையைத் தொழுது வாழ்ந
திச் சிவிகையிலேறினான் அப்போழுது தேவர்கொ
ண்டுபோயினார்.

பெரியயாத்திரை

முற்றிற்று

சமவசரணவருணனை

வேந்தனைத்தேவர் கொண்டுபோகின்ற பொழு
துவினைபினரம்பு மிக்கிரங்கின. குழல்உயிர்த்தன
முழுவம்இயம்பின. கஞ்சதாளம் ஓசையைக் கொ

(சமவசரணவருணனை)

மெத்தன. பூமிக்கு ஐயாயிரம் வில்லுயரத்திற்கு மேலே பன்னிரண்டு யோசனை அளவுள்ளதாய்ப் பூமி பிவிருந்து இருபதினாயிரம் பழகளைக்கொண்டதாய்ச் சைத்தியப்பிராசாதபூமி, காதிகாபூமி, வலவிபூமி, உத்தியானபூமி, துவசபூமி, கற்பகவிருட்சபூமி, நவஸ்தாபாபூமி, துவாதசகோஷ்டபூமி, பிரதமபீடம், துவிதீயபீடம், திருதீயபீடம், என்னும் பதினொருபூமி களையுடையதாய், சௌதருமேந்திராதி தேவாகளால் நிருமிக்கப்பட்ட சமவசரணம் என்னும் சினாலயமே தோன்றுதலும் பலருமேத்திப்பாடியாடினர். கிடங்குசூழ்ந்து புள்ளொளிககப்பட்டோங்கிய கோயில், இவ்வுலகிலில்லையாயின் துறக்கநன்று. இஃது உளநாதலால் துறக்கம் தீதாயிற்று. சீவகன், கோயிலை நோக்கித்தொழுது சேர்தலும் மணிவரைத்தலையினின்றும் பரிதியையொத்து * இறைவன்தோன்றினான். அவ்வாமன்முகம் அருக்கனாகத் தேவர்முகங்களலர்ந்தவை, பூத்ததாமரை போன்றன. அப்பொழுது மன்னனுக்கு இறைவன் மேற்சென்ற காதலாலே யிருவினை கெட்டன. மெய்மமயிர்கள் சிபிர்த்தன. கண்கள் உவகைநீரைச் சொரிந்தன. மன்னன், இறைவனை வலம்வந்தான். அப்பொழுது முத்துத்தாமமும் மாணிக்கத்தாமமும் பொற்றாமமும் பவளத்தாமமும் மலர்த்தாமமும் அவவிடத்தே நிறைந்தன. அப்பொழுது அமரர் கவரியையேந்நீ இறைவனைச் சூழ்ந்துவீச, முக்குடைசொரிந்த

* இறைவன்—சீவவர்த்தமான சுவாமிகள். அவர் இப்படி நான்காந்தீர்த்தங்கரர்.

கதிர், * இந்திரநீலமணியினிருளைப் பருகாநின்றது. அப்பொழுது † வீரன் பிண்டி, முழாப்போலத் திரண்டதாமம நான்கு வாடாத்திருமலர்பூத்து வண்டி னந்தங்குதலாலே வளைந்து குயில்கள் கூவும்படியாகப் பரந்தது. அப்பிண்டியின் நிழலிலே இறைவன்தோன்றினான். இனி இவ்விடத்தே அறமாகிய அமிர்தமுண்டு அதனையுண்மின் என்று கோயில் திருமுற்றங்கள் ஆரவாரத்தைக் கொண்டன. தேவர், பூமழை சொரியாநிற்க அரசன் பிறவியைக் கெடுக்கும் உத்தமனுடைய அடியை யேத்துதற்கு அணுகலும் உழையர், அடிகள்! இவன்குலம குருகுலம்; இவன்பெயர் சீவகன்; இவன்கோத்திரம் காசிபகோத்திரம் என்று சொல்லுவர் என்று கூற, அரசன் வணங்கித்துதித்து யான்துறப்பேன் என்று கூறினான். அதுகேட்ட புங்கவன், நினமனம துறவில் விழநதமையால் நீதுறத்தலே மாட்சிமை யென்று சொன்னான்.

சமவசரணவருணனை

முற்றிறற

சீவகன்றுறவு.

அறிந்தாருடைய கோவே! இப்பிறவியை யஞ்சினேன்; இப்பிறவியால வருந்தாதவர், நின் திருவ

* இந்திர நீலமணி என்றது சமவசரணத்தை—அது இந்திரநீலமணி மயத்ததென்று நூல் கூறலின்.

† வீரன்—சீவவர்த்தமான சுவாமிகள்.

(சீவகன்றுறவு)

டிகளை வலம்வந்தார் *போலும். உலகைக்காக்கும்
பிண்டியின்கீழிருந்தவாமனே! நின் குணத்தை நா
ளுமபாடாதாரை இறைவனென்று உலகம்பாடாது;
நின்னடிப பூசசூடாதாரடிகளைத் தேவா தமமுடிகளி
ற்சூடார்; ஆதலால் யான நின்னைப்பாடி நின்னடியை
சூடுவேன்; என்று துதித்துப், பல்லுயிரையும் பா
துகாத்து மேலோக்கி விளங்கி யுலகம் பசியும் பகை
யும் நோயும் இருளும் நீங்க விழிக்கும் அறவாழி
யையுடைய எண்ணிறந்த குணக்கடலை, ஞானத்து
க்கு வரம்பானவனை இறைஞ்சிச்சென்று கௌதமர்,
வாயுபூதி, அக்கினிபூதி, சுதன்மர், மௌரியர், மந்த
ரா, புத்திரர், மைத்திரேயர், அகமபனர், அசேலகர்,
பிரபாஸா, என்னும் கணதாரர் பதினொருவரிடொரு
வரான சுதன்மர் கோயிலை வலங்கொண்டு தலைமயிர
போலப்பேணி வளாத்த கைவினைச் சித்திரக்கா
வைச் சேர்ந்து அணிகலங்களையும் துகிலையும் குஞ்சி
யையும் நீக்கினான். சுரும்பினம வருந்த அரசன்
களைந்த மயிரைச் சுதஞ்சணன கொண்டுபோயு
நாலு கடலைக்கடந்து பாற்கடலிலே நமோ என்று
போகட்டு வந்து, துறந்த மகிழ்ச்சியாலே இறைவ
னைத் துதித்திருந்த இவ்வடிகளுடைய வாய்ச்சொற்
களைப்பயனின்றிச் † சாவாகிடந்தார் கேட்பாராயி

*“ போலுமென்றது †“ ஒப்பில் போலியுமப பொரு
ட்டாகும்” என்றதனா பொருடந்தே நின்றது.” † தொல
காப்பியம், சொல்லதிகாரம், இடையியல். ௩௦

† சாவாகிடந்தார். உண்ணாகிடந்தான் போல நிகழ்
வுணர்த்திற்று.

௩௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ன், அப்பொழுதே தேவராய்த் தோன்றுவர் என்று
தன்னருகு நின்றாக்குக் கூறித் தன்கோயில்புக்கான்.
பின்பு சீவகசாமிக்குச் * சுருதஞானங்கள் நிறைந்த
ன. நந்தட்டனும் தோழன்மாரும் துறந்து இருடிக
ளாய் அஞ்ஞானஞ் சேராத சுருதஞானத்தைக் கொ
ண்டார். சீவகசாமியும், திரளும் சீவர்த்தமான சுவா
மிகளடியைச் சேர்ந்து ஏத்தி முனிக்குழாத்தி னடு
வே சேர்ந்தார்.

சீவகன்றுறவு

முறதிற்று.

சேணிகன் வரவு.

மகதநாடடிவே இராசமாகிருகமென்னும நக
ரிலே அரசனான சேணிகன், அரசர் சூழ இருந்து
பிணடிவேந்தன் திருவடிக்குப் பூசனைசெய்யப்போ
தற்கு முரசறைவித்தான். அறைவித்தவன் கோ
லைத்தின்று நாவழியால் நா வழித்து வெந்நீரை
யுமிழ்ந்து முகவாசத்தை வாய்க்கொண்டு வெண்பட
டையுடுத்துச் சந்தனத்தை மெழுகிக் கலன்கள் மாலை
கள் பலதாங்கி ஐராவணத்திலேறி நகரார் சூழ்ச
சென்று பூப்பலிகொண்டு இறைவனடியை இறை
ஞ்சியேத்தித், தவத்தையுடைய சீவகனை நோக்கி
இறைவனொளி ஒள்ளிய நெறியைத் தப்பிப்போயிரு
ந்ததோ? அன்றி இவன்தான் விண்ணவனோ? ஏ

* சுருதஞானம் அகராத்தமகம், அநக்ராத்மகமென
ஆருவகைப்படும்.

(சேணிகன் வினா, கேவலோற்பத்தி)

ன்றெண்ணிச் சுதன்மரென்னுங்கணதாரை நோக்கி
விண்ணவன் இழிந்து துறந்திருப்பக கண்டேக்;
இறைவன் கூறியஆகமம் தப்பினெனன்று கூறினா
ன். கணதார், மன்னவ! தேவரும் போகபூமியோரு
ம் சிறிதும் துறவார்; இறைவனாகமம் கூறியவாறன்
றி எப்பொருளும் தோன்றா என்றார். சேணிகன்,
கணதாரை நோக்கி இவனவடிவமே தேவனென்று
வாயவிட்டுக் கூறாநிற்கும்; ஆதலால் யான் இங்ங
னம் கூறினேன் என்றான்.

சேணிகன் வரவு.

முற்றிற்று.

சேணிகன்வினா.

கணதார் சேணிகனை நோக்கி உலகில் இவனுக்கு
ஒப்பிலலை; அழகும் ஒளியும் நீ கூறிய தெய்வததன்
மையாயே யிருக்கும் என்றா. சேணிகன், சீவக
சாமி முற்பவங்களிற் செய்த தவங்களையும், ரண்
டுபபறற்றுத் துறந்தசெய்திகளையும், அடிகள்! இய
மபுமின் என்று இறைஞ்சி யேத்தினான். சீவகன்
சுரிதம் கணநாதராலே சொல்லப்பட்டது.

சேணிகன்வினா,

முற்றிற்று.

கேவலோற்பத்தி.

சீவகசாமி முந்திரிகைப் பழத்தையுடைய சோ
லை சூழ்ந்த குன்றிலே சென்று தவஞ்செய்தான்.

நாய சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

அவ்வளவிலே தேவிமாரும் நந்தட்டனும் தோழன்
மாரும் அவ்வனரயிலேறி அவன் * சரியை கோட
ற்கு அடிமலர்களைப் பரவ, அவன் வேண்டாவென்
று கையினை மறித்துச் சிறிது கைக்கொண்டு ஓர்யா
ண்டாக உணவொழிந்து உயிரைப் பாதுகாத்து வீடு
பெறுதற்குக் காரணமான தவத்தை யிங்ஙன முடி
த்தான். எங்ஙன முடித்தானெனின், மெய்ஞ்ஞா
னமே தோராக, உயிரைப் பாதுகாத்தலே மாவாக
அறிவேகளிறுகச் சீலமேதனககாம் உடமபுக்கீடாக
மெய்ப்பொருள்களே வானும் கேடகமுமாகக் கொ
ண்டு இருவினையாகிய பகைவரது மதிலை வளைத்
தான். அப்பொழுது, அக்கருமப் பகைவருடைய
தானை, உறக்கமென்னும் யானையைபும, உணவெ
ன்னும் தேரையும், மறவியென்னும் புரவியையும்,
பிணியாகிய காலானையும், கூறுபட அணிந்து அசு
ப்பரிணாமமென்கின்ற வாயிலை விட்டுப் போனது
போசெய்தது. அப்போர்ககளத்திலே அக்கருமத
தெவ்வர் படையிலே எழுவா கலங்கிப் படடார்;
பதினறுவர் பொருது வீழ்ந்தார்; சன்மார்க்க மதி
என்னும் களிற் காலாலுதைபப் எண்மார்கவீழ்ந்தார்;
அப்பொழுது கூப்பிட்டு வீழ்கின்ற நபுஞ்சக வேத
மும் திரிவேதமும் அறுவகைத்துவர்ப்பும் தண்ண
ளியையுடைய சிந்தனையென்னும் சககிரத்தின் வா
யிலே பட்டன. மயக்கப் போர்மன்னனுடைய மக்
களும் மங்கிரியரும் பட்டு வீழ்கையினாலே பின்பு
அம்மன்னன், புருடவேதமென்கின்ற விலவின் வா
யிலே தாகமோக மென்கின்ற அம்புகளைத் தொடுத்த

என் உதிரத்தைத் தோய்த்து நரம்பாலே என்பைக
கட்டித் தசையை அபரித் தோலைப்போர்த்து மயிரா
லே னேய்ந்து ஒன்பது வாயிலுண்டாககி நன்றென்
று மயங்கினாமயங்குமபடி உடம்பென்னும் குடி
சையைச் செய்தான். அவன் மிகவும் நல்லன் என்
று தன் நெஞ்சினைத் தேற்றி இருந்தான். இருந்த
அளவிலே, அமராத, யான் வந்தபடியைக் கூறேறு
யின் அவன் அருளான் என்று நினைந்து அவன் கே
ட்கக்கூறுகின்றான் வேய்போன்ற தோளுடையார்
க்குத் துணையாகிய கேள்வ ! யான் அநங்கமாவீணை
என்று பெயர்கூறப்படுவேன். வனத்திலே என்
தோழிமாரோடு யான் விளையாடும்பொழுது மேகந
தின்மேலே செல்வானாகிய விஞ்சையனொருவன்,
என்னை எடுத்துக்கொண்டுபோனான் ; கற்புடைய
அவன் மனைவி என்னைப்போகவிடுத்தாள் ; யான்
இக்கொடிய காட்டிலே வீழ்ந்தேன் ; என்னை நீ
அருளாமலே விட்டால் இறந்துபடுவேன் என்றான்.
வனசரிதன், கேட்டுக் காமத்தாலே வருந்துகின்ற
பேதாப் ! காமம் நுகரும் உடம்பின் தன்மையைச்
கேள், இவ்வுடல், வளியையும் பித்தையும் ஐயை
யும் மலங்களையும் குருதியையும் தசையையும் என்
பையும் ஈரலையும் மூளையையும் குடாகளையும் தோலை
யும் நரம்புகளையும் வழுமபையும் உடைத்தாயிருக்
கும். கொடியே ! நினைத்தையும் உகிரையும் மர
ரையும் பிளையையும் உடைய புழுப்பொருந்திய இவ்
வுடம்பு வேறுபட்டுக்கிடந்தபொழுது அதனை விழி
த்துப்பார்ப்பார் ஒருவருமில்லை. இஃது அங்ஙனம்
வேறுபடாமையின் விளைகின்ற காமத்தாலே கரி

நாய சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

குருவியார்கண்ணுக்குக் காக்கை பொன்போல,
தோன்றும் கொள்கையை யுடைத்தாயிற்று ககா
உட்பக்கம் ஒழிய வெளிப்பக்கம் நன்றென்று சொ
வையேல் மேலே சொன்னவெல்லாம் நிறைந
தோற்றுருத்தியைப் புருவமும் கண்ணும் மூக்கு
தோன்றுமபடி எழுதிவைத்தால அதை நன்றென
கருதலாமோ ஆகாதுகாண. காப்பியஞ் செய்யு
கவிகள், மக்கட்குக் காமததியுண்டாகுமபடி இதை
ச்சித்திரளாகிய உடம்பை வேறுபடுத்திக கூறின
என்றான்.

இவ்விருவா செய்கை இங்ஙனமாக, பவந்ததல்
தன்மனைவியை நினைத்து வருந்தி என்மாமன்மகளை
பந்தாடுகின்ற நினைப்பபாத்து யான் மயங்கிக் கிட
ததை நீ கேட்டு, இருவேழம போவோ மென்று
சொல்லிவாவிட்டாய். அதனாலே யான வந்தேன
வந்த யான் வருந்தும்படி யாண்டுற்றாய். மத்திட
தேசத்திற் பதுமபுரத்தில் என் தந்தை காததித்த
னுக்கும என் தாய் சினதத்தைக்கும் என் மாமன்
பிமானுக்கும் என் மாமி சித்திரமாலைக்கும் ஒழிந
சுற்றத்தார்க்கும் வருத்தஞ்செய்தேன்; யான அவ
விடத்தே சென்றால் என் சொல்வேன, இவ்விட
து என் செய்வேன, என்று நையா நின்றான்.

அவ்வளவிலே சீவகன், ஆங்கு நின்றும் செல்
க்கருதினான். தமமிடத்திலே வந்தார்கருத தாம நு
வனவற்றைக்கொடுத்தபு பேணிவிடுத்தல் வன
தர்க்கு இயல்பாதலால், அவ்வனசரிதன், சீவகனை
நோக்கி யான் நுகர்வனவற்றை நீயும் நுகாந்து வழி
நடந்த வருத்தம் தீர்ந்துபோவாய் என்றான். சீவக

ன், தனக்கு வருத்தமினமையைச் சொல்லி எப்பொழுதும் இவ்வாறே மனம் சென்றவிடத்துச்செல்லவிடாதே இரு என்று கூறிச்சென்று பவதத்தனைக்கண்டான். கண்டு நீ என்ன வருத்தமுற்றீர்? அதற்குக் காரணமென்னை எனப் பெயரையுடையோ? என்று கேட்க, பவதத்தன, நமசி! இவ்விடத்தே எனப் பவததாலே மனவியைக் கெடுத்தேன்; பன்னாற்கேள்வியுடையேன்; பவதத்தனென்று பெயர்கூறப்படுவேனென்று; சிவகன, தனக்குத் துன்பமவததாலுதவும் கைப்பொருளைக் கொடுத்தும கறக; கற்றால் ஞானக்கண்ணுண்டாகும்; அது தத்துவத்தை விளைக்கும்; மனமதளர்ந்தபொழுது துணையாகும்; ஆதலால் கலவியொழிந்த பொருள் பொருளல்ல. அநகல்வியால் பொருள் ஏண்டாம்; காததியுண்டாம். அதனைப் பெறமுநின்ற நீர் வருந்துதற்குக்காரணமென் அன்பாகிய நாரிலே இனசொல்வாகிய புவைததொடுததுகாதலாகிய சாந்தைப்பூசியின்பமசெய்தின்ற அமமாலையை நங்கைமார்க்குப் பகற்பொழுதும் சூடடி நீங்காநிருப்பினும் அவருடைய கண்ணும மனமும் பிறாபின்னே செல்லும். இது இக்காலத்தில உண்டானதன்று ஆதிகாலத்தே நடந்ததுள்ளது. பெண்ணென்று சொல்லப்படுவனவற்றின இயல்பைக்கேள் அவை, மனவலியுடையன அல்ல, குடிப்பிறப்புக் கெடுமென்று பாரா, நிறையுடையவல்ல, ஆயிரமுகமாக எழும் மனத்தையாம, பக்துப்பொருளைக் கையிலே கொடுத்தால் இந்நிரனமகளையாயினும் கொடுத்தவா பின்னே செல்லும். கணவன் செத்தால் பூச்சூட்டிக்கொள்

ளாராய்க் காமனென்று பெயரும் சொல்லாராய்க் கண
வனையே வணங்கி * வாழ்வாரா, அவனுக்குத்திருவே
டொப்பாரா ; அவனுக்குண்டான துன்பத்தைத் தீர்ப
பார்எனறான். பவததன், ஐயா! நின்றேதாழி, கணவ
னைத் தொழுது வாழ்வாரோடு ஒப்பவள். அவள்
என்னைப்பார்த்த கண்ணாற் பிறரைப் பாராதமாதா
அவள் இழந்து நான் உயிர்வாழ்தல் எங்ஙனே என
று வருந்தினான். சீவகன், அவள் செய்கையை
உணர்ந்தவனாகலால் அன்னளோ என்று சிரித்து
நீ வருந்தவேண்டா இமமந்திரதையோதி, ஒரு
விலகினது அம்பு சென்ற அளவையொத்த எல்லை
யைப்போனால் அவளை இயக்கி கொண்டுவந்துதரும்
நீ காண்பை என்று கூறிப்போனான்.

அநங்கமாவீணை வளசரிதனைக் காதலித்து நிர
கின்றதைக் கூறின, பவததன் தனக்குத் தீங்கு
கருதுவான் என்று சீவகன் கூறுது செல்லவே பவ
ததன் சென்று வளசரிதனைக் காதலித்துப்பின்
னின்று மாதைப்பார்த்து அவளடிமை வணங்கித்
தானுற்ற வருத்தத்தைக் கூறினான். அநங்கமாவீணை
அவனைத் துறந்து போந்தவளாயினும் அவளைப்பெற
வேண்டுமென்று அவன் சீவகனோதிய மந்திரத்தைப்
பல ஒரு ஓதினபடியாலே அவள், வளசரிதன்பேர
சென்ற வேட்கையை விட்டுப் பவததன்மேல்
அன்புகொண்டாள்.

* வாழ்வாரென்னு மெழுவாய்க்கு ஒப்பாரா தீர்ப்பா
ரென்னு மிரண்டு பெயரும், † “பெயா கௌவருதல்” என
பதனாற் பயனிலையாயின † தொட்காபியம், சொல்லதி
காரம், வேறுமையியல் இ.

சீவகன, முகிலாகிய படததையும் அருவித்தி
ரளாகிய மததகததோடையையும் ஏறுவார காலே
யுரிஞ்சும பொன்னாகிய மதததையும் உடைய வரை
யாகிய யானையைத்தொழுது, மூங்கிலவேராகிய
புரையசைக்கயிறறைப் பிடித்து அமழங்கிறகவைய
லே அடியிடவேறி, சீகோயிலில் முனைவனைத்தொ
ழுது கண்டமுள்ள அய்யம எடுத்துப்பாடித் துதித்
தான்.

முனிமைமுகடாய மூவாமுதல்கன
முனிமைததலைமை தனதுதானென்ப
தனிமைததலைமை தானதுதானென்றான்
பனிமலர்நாய நின்று பழிசாவாநெனே (௩௩௩)

மலரேந்து சேவடிய மாலென்பமால
மலரேந்தியஞ்சலி செய்தஞ்சப்பநிவா
மலரேந்தியஞ்சலி செய்தஞ்சப்பநிவா
மலரேமலரெனினு மேதகாவாநெனே (௩௩௪)

கனிசேரகணையுடைய காமணையுங்காய்
வனிசேரநாழி யண்ணலிவனென்ப
கனிசேரநாழி யண்ணலிவனென்ப
விளியாககுணத்துதி நாம வித்தவாநெனே (௩௩௫)

என்று பாடித் துதித்துத்தொழுது மலையினி
று மிழிந்து காட்டைக்கடந்துசென்றான். பெனும்,
மலையேதாநிறமையாலே நீ ம்பார்செய்யவிரும்பின
வருக என்று மலர்க்கு ஒலைவிடுமகண்ணையும் கொடி
போன்ற இடையையுமுடைய மகளிர்போல ஐம
புலனுக்கும வேண்டும பொருளகையுடைய மத்திர
தேசத்தைசேர்ந்து, புறநகரினின்றுமபோந்த மண
மகடுருவனைக்கண்டு, நாடும நகரமும் என்ன பெய
ரையுடையன என்று வினாவினான். மணமகன்,

ராசுசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஐயனே ! நீ இத்திசைசுகுபபுதியைபோலும், நாடு
மத்திமதேசமென்னும் பெயருடைத்து, நகரம் ஏ
மா புரமென்னும் பெயருடைத்து நீ என்னுடலோ
வாரத்தை கூழினாயாதலால் நட்பிற்குக் குறைவில்
லை. அடிசிறகாலமுமாயிருக்கின்றது. இங்கிருந்
துபோ எனறான. சீவகன், நகரிலே செவறபின்பு
பாக்கின்றேன இப்பொழுது போகின்றேன். என
று மொழிந்து சென்று ஒரு பொய்கையைச்சாரந
தான். ஆங்குப் பெடைஅன்னம், நீரிலே தனது
நிழலைப்பார்த்து வேறொரு பெடை என்று கருதித்
தனது சேவலை நோக்கிக் கள்வ ! நின் காதலியை
நீரின கீழேகண்டேம் இனி நீ ஊடலதோக்க யாம
முன்பு போலத்தேம என்று கூற, சேவல் பெ
டையை நோக்கி யான் நினைவன்றி வேறொன்றி
யேன நீ யூடாதேகொள என்று சொல்லி அதனை
புல்லிப் பல்கால் வணங்கினான். சீவகன், பெடை
ஊடியகையாம் சேவல்தொத்தகையாம் கண்டு, தததை
யை நினைந்து பலவாறு புலம்பி வருந்திக் கூறுகொ
ளுன. மகளிரது தன்மையைப் பவதத்தனுக்கு
நிறிய இவனே, மனைவியை நினைந்து இந்நாணம் வரு
ந்தது கின்றானாகலால் மாந்தர்க்குக் காதலாலே வருங்
குற்றம் இவ்வாறு இருக்கின்றது என்று அறிவுடை
யோர் என்னை இகழுமடடி எனது நெஞ்சு நினையா
நின்றது. தன்பதிறகுத் துணையாகுமென்று கற்ற
கவலியும், பிறகுற்றம் நீக்குதற்கு உதவுதலேயன்றி
என்குற்றம் நீக்குதற்கு உதவுதலில்லை. அஞ்ஞான
ம், கண்ணுட் கிடந்தும் அதற்குப் பயன்கொடாதது
போலக் கல்வி நெஞ்சினுட் கிடந்தும் காதல் மிகக்

மையால் உதவுதலிலலை என்று அப்பொய்கைக்கரை யிலே இருந்தான்.

காதன மிக்குழிக்கற்றவுங் கைகொடா
வாதல் கண்ணகதஞ்சனம் போலுமாற
றுதுதுறறுபுதங்கிய * வண்டனூர்க்

கேதமிற்றெனவெண்ணு மென்னொருசேரா. எசு

அரசனாகிய தடபித்தனுக்கும் தேவநினைக
தும் தலைமையோடே பிறந்து, செலவத்தோடே
கலவி முதலியனவெல்லாம் அடைந்து, விசயன்
என்று பெயர்கூறப்பட்டு, உலகமெல்லாம் நுதிக்க
நின்றவன், பகைவா தருகின்ற திறை இருக்கும்
கோயிறசோலையிலே அப்பொழுது எழுந்து சென்ற
சிவகளைப்பாத்து இவ்வுலகில் இந்நாட்டில் இந்நகரில்
வாழ்வார, இவ்விடத்தைச் சேரார் ஆதலால் இவ
ன் இவ்விடத்தானல்லன் என்று கருதி, நீ எந்நாட்டி
ல் எவ்வூரில் எப்பெயரை உடையாய் என்று வினா
யினான். சீவகன், சொல்லாற் பொய்யாகக் கொண்டாக
கிக்கொள்ளப்பட்டதாயினும் பொருளாற் பொய்யல்
லாததோர் வழியாலே எமாங்குதநாட்டில் இராசமா
புரத்திற் சீவகன் என்றும் பெயரைக்கூறும்ற் பொ
ருளால் அப்பெயரேயாகக் கூறினான். விசயன், இவ
னை இந்திரனும் ஒவ்வான் யாங்கள் கொளவத்தக்க
பயனை இவன் மிகவும் உடையன். ஆதலால் இவ
னை எங்கோமானிடத்தே கொண்டுபோதற்கு இவன்
மனத்தை அறிவேன் என்று கருதி இந்நாடு நின்
னுடைய நாடு. இவ்வூர் நின்னுடையவூர் இல,
நின்னுடைய இல யாங்குளெல்லாம் நின்னுடைய

சுற்றம என்று உறவு கூறினான். சீவகன, அவன்
கூறியவற்றையெல்லாம் உட்கொண்டு உடன்பட்ட
இனி இவை மொழியறக என்றான். விசயன் அ-
விடத்தே ஒரு மாங்கனியைப் பார்த்து விலலைவ-
ந்து அப்பால் எய்தான். அது தைக்காதது கண்-
படமன, அம்போடு அவ்விலலைவாங்கி வளைத்து அ-
கலியை எய்தான். அம்புமகளியும் தானெய்த வி-
வினது உயரத்திலே வருதலும், சீவகன் தான் எய்த
அவ்விடத்தே நின்று வாங்கிக் கொண்டான். வி-
சயன் முட்டிவிசேடமான படியையும் நிலைவிசேட-
மாக நின்று கணையைத்தொடுத்த படியையும் அது
இலகைகச்சாரந்தபடியையும் தோள்பிறழாமற் கிட-
ந்தபடியையும் அம்பு விட்டநொய்மையையும் அது
காமபை அறுத்துக்கனியோடு வந்தபடியையும் கண்-
டுஅதிசயித்தது சீவகனைப்பார்த்து நீ வில்லைப்படை-
த்த கடவுள் என்றான். தேவிபொருட்டு வில்லை
வளைத்த இராமனை மராமரம் ஏழுமஉருவுமபடி
எய்த வலவில் இராமன் என்று சொல்வது வாரத-
தையன்றிக் கண்ணாற் கண்டதில்லை. இன்று இது
கண்மீடன் என்று உட்கொண்டு சீவகனைக்கொண்டு
கோயிலுட் சென்று அவன் வழி நடந்த வருதத்த-
தை உணவு முதலிய வற்றால் தீர்த்துத் * தடமித்த-
னுக்குச் சீவகன் கூறுபாடெல்லாம் கூறினான். அவ-
ன், விரும்பிச் சீவகனுக்கு உபசாரம் கூறிக்காளாய்!
நின்மேற் காதலுடையேம என்று அவன் கையை
ப்பார்த்து இவன் விற்றொழிலுக்கு அரசன்என்

* தரு— மித்தனென்னு ம உடமொழிப்பெயர் தடமித்
கணென்றாயிற்று.

முன. பின்பு அரசன் சீவகனைநோக்கி இவ்விசயனா
 விற்றிறலை அறிபான் அதற்கு புதியன இவனன்றி
 இன்னுமொரு நாலவருளர் அவரும் கல்விமாட்சி
 யோடு வளாந்ததில்லை. இவருக்கு நீ கல்வி கொடு
 கவேண்டிம எனறு சொல்ல சீவகன், உடன்பட்டு
 அந்நாளான முதலாக அவருக்கு கல்விகற்பித்
 தான. அவரும் சீவகனது அடிகளோச செருபபுப்
 போலே பொருந்திக காதலாலே நிழல்போல நீங்கா
 ராய்த் தீப்போலே அணுகாது அகலாது ஒழுகா
 நிற்க, * சிங்கக்குழவியன் எயற்றை யொககு மெயி
 றறையுடைய சீவகன், ஒருநாளிலே பலமனைத்தால்
 மணமகளிர் போன்ற ஒரு சோலைக்குட் போனான்.
 போய் ஆங்குப் பறித்த + தளவமுதலிய மலரை
 யும் ஒழிந்தவற்றையும் பலாச்சுளையையும் கொண்டு
 மணியையும் முததையும் பவளத்தையும் பொன்னை
 யும் கோத்தாறபோன்ற ஒருவகை மாலையை மாலைக்
 டும் மாறுகூறியநூலினது மேனமை தோன்றும்படி
 விரித்துநிறுத்தடி, அவ்வகை மாலை யொழிய
 மலராலே ஒருமாலையையும் பந்தையும் பிறா அயிரா
 த்படி ஒலைப்பாசுரமான மாலையையும் கட்டிப்பணி
 ரீரையும் புழுதையும் தெளித்தான.

அப்பொழுது ஒருகுறளி வந்து தன் கண்கள
 வாயாக இமைபு என்னும் சொல்லாலே இமமாலைக
 ளும்படும் துமகனகமலைக்குத் தகுந்தன என்றாள். சீவ

* “குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயாககொடை” என
 மதனுட்கொடை யென்றதனாற சிங்கங் குழவியுங் கொணட
 வாறுகாண்க.

+ தளவம்—செம்மூல்லை.

நாசு அ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

நன், கொள்க என்று கொடுக்க, அவன் பெற்று அவனை வணங்கிப்போய்க் கனகமாலைக்குக் கொடுத்தான். கனகமாலை அவற்றை வாங்கி மாலையை விரல்மேலே தாங்கி மலராகிய எழுததை வாசிக்கின்றவன், மனளிர் தாமபலரும் ஆடும நாடகங்களைக்கண்டு வாழா, வர்வாமும்வாழ்வு, மக்கட்பிறப்பிறப்பிறந்தும் நன்ரு நுகராத வேடரது வாழ்வாயிருக்கும் என்று அவனை முதிய பிறவற்றையும் படித்துக்காமம் கொண்டு கூறுகின்றான். ஓ ரெயிற்றையுடைய தொரு பெரிய பெய், உலகை விழுங்குமாறு வாயைத்திறந்து நின்றாற்போல இமமலைப்பொழுது பிறையாகிய எயுறுவிளங்கச் செககர்வானாகிய வாயைத்திறந்து எயுனை இன்றே விழுங்குகறகு வந்ததன்றே. இனிஎனையுயிர் இதன் கண்ணதோ எனகண்ணதோ என்று சீவகனை நினைந்து பலவாறு புலம்பினான். புலம்ப எனமனத்தை இறுகப்பிணித்த அவனை யானும் அநங்நன்ம் பிணிப்பேன் என்று மறைநாள் தன்னுடைய செப்பில் ஒருமாலையை அநங்கவிலாசினிகையிலே கொடுத்துக்கொண்டுபோய் அவனுக்குக்கொடு என்றான். அவன், தொழுது வாங்கிக்கொண்டு செவறுசீவகனை வணங்கி மாலையைக் கொடுக்க, அவன் அதைவாங்காமலே அவனைப் பார்த்தான். அநங்கவிலாசினி அவனைப்பார்த்து என நங்கைக்கு மாலையைத் தொடுப்பாயும் நீயே அவள்தோள் மெலிவுககு மருந்தும் நீயே அவளுயிரும நீயே, ஆதலால் இதைவாங்கிக் கொள்ளென்றான். சீவகன், அரசர்கோயிலிலிருப்பாரா, கீம்பொறியையும் அவித்தவரே. இது தகவதுகாண் என்றான். அநங்கவிலாசினி, நீ அஞ்சினாய்

அன்று கூறிய வகன அஞ்சினேனல்லேன் ஆசிரிய
 னாய நிறகின்றதனமையேனுக்கு இது பொருந்த
 துகாணென்றன். அநங்கவிலாசினி இமமாலையை
 நீ வாங்காவிடின் கனகமலை இறந்து படுமெனச்சீவ
 னன் வாங்கிக் கொண்டான். அநங்கவிலாசினி போய்
 கனகமலை பிழைக்கு முப்பாயங்களைச் செய்தாள்.
 நீலப்பு முதலியன போர் கூறிவந்து ஒரோசனை தூர
 கடுத்திடைந்தோடு நெடுங்கண்ணையுடைய கனகமா
 லை தனக்கு அநங்கவிலாசினி தூதாக மலைதொப்ப
 மாக நடக்கின்ற நாளிலே, வியான முதலாயினோர்,
 வெய்யசரத்தையும் இருபு நாராசத்தையும் எய்யும்
 விதத்தையுந் தமமேலவரும் அமபை அமபாலே வி
 சத்தம் விதத்தையும் அமரிலே கொள்ளுநிலமறிந்து
 கொள்ளுவிதத்தையும் எத்தாறு கருவியாலே மறை
 துச்சேமஞ் செய்யும் விதத்தையுஞ்சேர்ந்தாற் பகை
 வர் கணையைப்புறமாகவிட தங்கணையைச் செலு
 தும்விதத்தையும் தமமேலே யானைபோந்தபொழுது
 அதன் காலிடையிலே புகுந்து மறையும் படியையும்
 அது கையாலே வளைத்தபொழுது அதன் கைக்குரு
 லை உடம்பு பிறமுமபடியையும் அது தாலவட்டத்
 தாலே வீசினால் அதுபடாதபடிபோய் அதன் காலி
 டையிற் புகுதும் படியையும் அது கோற்றகிரங்கினு
 ட கொம்பிரண்டிற்கு நடுவேயாமபடியையும் கற்றுத்
 தாமதனியேறின்ற இடத்தைக்கிட்டிப் பகைவர்படை
 மேற்சென்ற காலத்தும் வெற்றியிலே தளருநதன்
 மையின்றி அப்படையை அழிக்க வல்லாராயினு
 ளென்று தடமிததன் கேட்டு யாம காணும்படி அவ
 ராக் கொணர்க ளென்றுன. விசயனும் கதம்பனும்

நாயி சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

சனகனும் அசலனும் சேனனும் போந்து சரகூட
கட்டி விலலைவளைத்துப் பகழியாலே நூல பிள
எய்து வாளாலே நூலபிளக்க வெட்டி. வேலாடு
நூலபிளக்க எறிந்து புயமுட்டியும் சிரோமுட்டியும்
கந்தரமுட்டியும் செய்துகாட்டினார். எல்லாரும
நீத்து விற்போருக்கு திவ்விசயன், அவ்விசயலே
வேறபோருக்கு இக்கதம்பன் அமமுருக்கனே. வா
போருக்கு இக்கனகன் அபபரசுராமனே. யானை
போருக்கும தோப்போருக்கும இவ்வயலன் அவ
யலகிர்த்தியே. குநிரைக்கு இச்சேனன் அந்நகு
னே. என்று புகழ்ந்தார். அரசன் தன மகன்
வளியைக் கண்குளிரக் கண்டுமகிழ்ந்து அவ்வேலா
லுன்று அரசனாதல, ஒன்று அந்நகுனாதல், இவன்
நாடு மொழிந்த சாடியிலுள்ளாரைக்கு இக்கலவியு
டாகாது. அதலால் அவன் நீங்காததோடான
ட்டு அவனைச் சிறை செயவேன. இப்பொழுது
அபனைக் கொணாமினென்றான். அப்பொழுது அ
ந்நகுந்தார் பலரும், அரசன் நினைத்ததை அறியா
கலவியும் கொடிதுபோல இருக்கின்றது இக்கல
யுடைய காவையை வேந்தன் பொறுஞ்சுசிறை
யய எண்ணினான் என்று எண்ணி வருந்தினார். அ
வளவிலே, ஆங்குப்போந்த சீவகனை மன்னன் த
யேகொண்டிருந்து தோன்றல! நீ கொற்றமசொடு
தலின் மண்டிமுதும் வந்துகைகூடுதலன்றி மறு
யில வானும வந்து கைகூடுமபடி நான் நெறி
யுந் தந்தாய். தந்தோய்க்குக் கைமமாறுகாணே
என்பாவையை நினக்குக் கொடுப்பதே கைமமா
என்றான். சீவகன், நெஞ்சிலே உவப்புடையன

நாம் அதைத் தெளிவியானாய் மறுக்க, வேந்தன்
நன்கையாலே அவன் கையைப்பிடித்து, நங்கைபிற
ந்த அளவிலே, கலையுமவடிவும் உடையானொருவன்
இவ்வளவு கலாவன என்று கணிசளகூடி உதயாருடக
பிபபுக்களிலே தப்பின்றாகுச சாதகத்தைச் செய்தார்
அவ்விரண்டிம நீயே உடையை ஆகலால நினக்கே
பரியவளென்றான். சீவகன உடன்பாட்டுக் கனக
மாலையை மணந்து கூடி இருந்தான்.

சீவகற்கு இளையனான நந்தட்டன் மதியை யிழ
ந்த உரோகிணிபோல மயங்கிச் சீவகனை நாடெங்
தும் நாடிக் குணமாலையில்லம சோந்து ஆங்குக் கா
ணாமல தததையது இல்லம சோந்தான். அபடொ
ழுது அவளதானே புணர்த்ததோர் புணர்ப்பு விசே
தத்தை வீணையககைகொண்டு வாசித்துப்பாடி
கணவனை நினைந்துருகி அவனைச்சேருநான் என்றுதா
னைன்று தனது ஞானத்தாலே நினைந்திருந்தகாலத்தி
லேநந்தட்டன்சென்றுஐநதுவிலலளவு தூரத்தேநின
து வணங்கினான். தத்தை அவனை மருண்டுபார்த
து கைவிலலும் கணையுமில்லாக்காமன இங்ஙனே
பாரதிருக்கவென மொய்வெல்லும் குருதிவேலான
சென்று மூன்றுவில் தூரத்தேவணங்கித தத்தையது
அடியிற் சிலம்பையேபார்த்தது நின்றலாலே அவளது
வாடிய முகத்தையும் மெலிந்த தோளையும் அழுக்
காடையையும் பாராமலே அவட்குத் துயரமில்லை
மென்று நினைத்து அவட்கு அடுக்காதமொழி கூறு
கின்றான். புண்ணியன் இறந்துவிட்டானாயின நீ
கவஞ்செய்தல் ஒரு காரியம் அஃதன்றி எரிந்தலே
புகுதல் ஒரு காரியம் இவ்விரண்டிமன்றிக் கணவன்

இறந்தால் மனைவி அணிசுமந்திருப்பதை யான் கேட்ட
டறியேன். அடிகள் எங்குள்ளார் என்றுன். தத
தை, அவன் கூறி வாடிநின்றதைப்பார்த்துச் சீவகன
மறைந்து வேற்றுருக்கொண்டிருக்கிறபடியை முற
படக்கூறினான். கூறினவன் குரிசில நமமை நினை
யானாய் ஊழாலே உளவாய கல்யாணங்களைச் செ
ய்து இன்பத்தை நடத்த மதிமுகம் எனனும விரு
சையை அறிந்திருக்கின்ற * நாமே அவற்கு ஏதமு
ண்டாமென்று வாடுவது என்னை; விலலாய்! யாம
வேண்டிய அடிமைதொழிலை நீ எமக்குச் செய்
யின் னுமையனாரைக் காண்பையென்று அசதியாடி
ககூறினான். நந்தட்டன் இம்மையேயன்றி எழுமை
யும் அடிமையாகக் கடவேன் என்கூற, தத்தை
ஒரு விஞ்சையையோதித் தன்முகத்தைத் தடவி
னான். அவ்விஞ்சை சீவகன் இருந்த இடத்தை ந
தட்டனுக்கு விளக்கிற்று. சீவகன் அமளிமேலிரு
ந்து கனகமாலையுக்குக் கற்பகமாலையை வேய்ந்து
அழகு செய்வானை நந்தட்டன்கண்டு மகிழ்ந்து தொ
ழுதான். தத்தை, தான செய்த விஞ்சையைய மாற
றின அளவிலே நந்தட்டன் யான் சென்று சீவகன
டியைச் சார்வேன் அதற்கு அருள் என்று இறைவி
சினான். தத்தை, மாலையும் சாந்தமும் நானமுப

* நாமே—என்று தன்னையுயர்த்துககூறினான்.

† கற்பகமாலை—அரசா தமதானையாலே இவ்வுலகிலே
கொணர்ந்த கற்பக தேவரிட்ட சாபத்தாலே தன்னிலையன்
றிபடுவளவே உண்டாயிற்று. மந்தாரமும் கவிரமும் அப
வாரும். இனி உத்தராகுருவிஷுள்ள கற்பகத்தை யீண்டிக
கொணர்ந்தாரென்றுமாம்.

கலங்கனும் வாளும சுரிகைபும தாருமென்று ஏவ
ல் செய்வார்க்குக் கூறித்தருவித்து நந்தட்டனை நோ
க்கி நீ அணி என்னுள்.

சீவகன் சுதஞ்சணனை நங்கியபின்பு வடிவும்
பெயரும் வேறாகக்கொண்டிருக்கின்றனாதலால் அவ்
வடிவையும் பெயரையும் அறிந்து சீவகனைக்காணல்
நந்தட்டனுக்கு அரிதாகலானும், நந்தட்டன் அவ்
னுருவுடனே அரசன் கோயிலில் அந்தபுரத்திற்
சென்றால் அவனுக்குத் திங்குண்டாகுமாதலானும்
நந்தட்டன் சீவகனைக் காணாமலாவும், அச்சீவகன்
இப்பொழுது கொண்டிராநின்ற வடிவுபோன்ற வடி
வு அநந்தட்டனுக்கு நிற்க எவ்வாறு நிருமித்தாள்.

நந்தட்டன் தந்தையது பரியாலேதன்னுடைய
பழையவடிவிற்குப் புறத்தே இருடுணிய வீசும் ஒளி
மீமனியையுடையவனும் அவன்கொடுத்த சாந்தையும்
கலங்கனையும் படைக்கலங்கனையும் தாங்கினான். அவ்
வளவிலே காந்தருவ தத்தை ஆகாச காமினியை அவ்
னுக்கோத்நிலததைச் சாந்தினால் மெழுநிலம்மாலைக்
கொநாற்றி அகிற்புகையேநதி நந்தட்டனை ஆங்குப்
பள்ளியிற்கிடத்தி ஆயத்தோடே சென்றான். நந்
தட்டன் சாமன்போலே பள்ளியிலே துயிலலும் ஒரு
தெய்வம் அவனைக்கொண்டுபோய் ஏமமாபுரத்தே
அரசன் கோயிலுக்குள்ளே இட்டுவைத்தது. பூனை
யும் ஆரத்தையும் பெண்ணையும் பூத்ததாகிய கற்பக
மரத்தையொத்த நந்தட்டன் துயிலநீங்க ஞாயிறும்
உதயகிரியிலே எழுந்தது. விசயன் நந்தட்டனைக்
கண்டு சீவகன் வடிவும் நந்தட்டன் வடிவும் ஒன்

தேயாயிருக்கவும் தெய்வத்தன்மையைத்தனதுணர்வு மிகுதியாலே யுணர்ந்து சிறிது வேறுபாடு உண்டென்று அறிந்து நீ யாரென்றான். என்றற்கு நந்தட்டன் மறுமொழிகொடாதேயிருந்தான். அந்நந்தட்டன் மேலேதங்கிய தெய்வம் அங்நானம் மறுமொழி கொடாமலிருந்து விசயனமுனியாமலும் காத்த மையால் அவன் சென்று மைத்தனனைக்கண்டு கூறுகின்றான். அடிகள்! வசுந்தரி விற்பயிறமுந் தானத்தை வழிபடுதற்குச் சந்தனக்களியும் பூவும் புனலும் அகிலும் முத்தும விளக்கும் எந்திச்சென்றவன் அடிகள் சேக்கையை நீங்கி வெறுநிலத்தே கிடக்கக் கண்டு காரணம் என்னென்று நினைத்து கனகமாலை யைக் கோபித்தற்குச் சென்றாளாம். ஆங்கு அவளோடு அடிகளைக்கண்டு என்னிடம் வந்து அவாசெய்தி மாயம்போலிருந்தது பாதுகாத்துக்கொள்ளு என்று கூறினான். யான்சென்று அவனைப்பாராதேன். அவன் நின்னுடைய உத்தம இலக்கணத்தை யொற்றிக்கொண்டிருக்கின்றான். அவன் யார் அவனை யான் அறிகின்றிலேன் என்றான்.

சீவகன் கேட்டு வசுந்தரியும் இவனும் தாமகண்ட மைந்தனை நாம என்கின்றனா ஆதலால் தகதையது மொழியாலே நந்தட்டனே யான் கொண்டிரா நின்ற வடிவைப்பெற்று வந்திருக்கின்றென்று மனத்திடை மகிழ்ந்து சென்றான். தருமனை அர் தாகக்கண்ட விசயன்போலே தம்பி தமைபனைக்கண்டு தொழுது வீழ்ந்தான். கைகூப்பித்தொழுதுகிடந்த தம்பி தாமரைத்தடத்தை யொத்தான். தபையான் தம்பியது முகம் முதலியவற்றை அலாத்தலாகே

பரிதியொத்தான. ஒத்தவன், தம்பியை முக்கால்
தழுவிக்கொண்டு தனாககுற்ற வருதகமெல்லாம் கா
ந்தான. நந்தட்டன் ஆக்கமும கேடும அடைந்தீர்
நீரே யல்லீர். முன்னுள்ள இராமனுக்குமுண்டு.
அவன இங்ஙனஞ் செய்யாதே கேட்டிற்குத் தம்பி
யையும உதவியாகக்கொண்டான். நீர் என்னை அன்
று மதன்ன்மேறசெல்லெனவு எவாமல், உடன்பிற
ந்த மகளிர்போலே உதவாதே இருந்த நான் வருந
துமபடி என்னைச் செய்தீர். முற்பிறப்பில் நான் நூ
வரைப் பேணாமல் அவர்கருதகைக் கட்டந்தமையா
யுண்டாய பாவத்தாலே இப்பாத்ததை நீங்கி வந்த
தமுற்றேன என்றமுதான. அவகன, காளாய் நீ
வருதவேண்டா என்று கூறி அவன் கண்ணைத்து
டைத்துக் கனகமாலே இருக்கும கோபிலிலே அவனை
வலித்திகொலாதி சொத்தான். அவனும அவனைக்
கண்டு வணங்கினான். கனகமாலே, இவன்யாரென்று
தன் கணவனாக குறிப்பாலே கேட்ப, சிவகன், இவ
ன் நினைமதீ துணை என்னான். கனகமாலே இதனை
மைத்தான இனங்குளையாய் கற்றம் எழுப்பப்பும் பெ
றுவேனாக என்று விருந்திட்டான். இருவரும் உண
டு தனித்திருந்த இடத்துச் சிவகன் நந்தட்டனை கொ
கநிக் குரவாமுதலாயினார் என்னைக் காணாமையாலே
அவருற்ற வருத்தம் என்னென்று கேட்பு வினா,
தோழன்மாரா செய்த கூறுபாடு எல்லாம் சொல்வா
யென்றான். சிவகன் சுகந்தசனனால் கொணவரைப்
பட்டரினடி தோழா தமமிருக நியவாற்றை ஆ
சிவகன் அறியானுதலால் நந்தட்டன் கூறுகின்றான்.

ரா எசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஐயனே! ஞாயிறு படுதலாலே குருதிநிறைந்த
போர்க்களம்போலே தோன்றிய செககாவாண்டொ
ண்ட அந்திப்பொழுதிலே மழையின் மிகுதியாலே
எல்லாரும துணுக்கென்ற அளவிலே நின்னைக்காணு
மையாலே வருந்தி ஆங்கு நின்று நகரிடத்தே சோந்
தோம். சேர்தலும் பதுமுகன் யாமமேற்செய்யும்
காரியத்தை எண்ணுமினென்றான். புத்திசேனன்
வெகுண்டு சீவகனைக் காணாமாயின், இப்பொழுதே
கட்டியங்காரனைக் கொன்று ஊரையும் அழித்துப்
பாயச் சீவகனைச் சோவேம என்றான். தேவதத்
தன சிறிப் பகைவனுயிரை உண்டல் உமக்கெளிதாந்
லால் நமகுரிசில இருப்பதும் இல்லாததும் தெரி
நதுகொண்டு பின் பகையைக் கோறலைத்துணிமின்
என்றான். சீதகத்தன், புத்திசேனன் கூறியவாறே
பகைவரைக்கொன்று துன்பத்தைத் தீர்ப்பேம என
ன்றான். என்ற அளவிலே பதுமுகன் என்னைப்பார்
த்து நந்தட்ட நீ இவ்வருத்தம் நீங்கி நமது குரவா
று வருத்தத்தையும் நீக்கி அவரிருக்குமளவும் அவ
ரைப்பேணி அவரிநததால் நீர்க்கடனைச் செய்க என்று
சொன்னான். நான் அவனைப்பார்த்துக் குரவரைப்
பாதுகாத்துக்கொள்ளென்று உயிருடனே இருப்
பார்க்கன்றே நீ சொல்லற்பாலை. உயிர்வாழ்தல எ
னலரிடமில்லை. ஆகலால் இது கூறவேண்டா. என்
கண்கள் கையாக அவற்றின் நீராலே செலவனுக்
கும * நுமக்கும் நீர்க்கடனசெய்துவிட்டேன் இ
விரிக் காட்டுத்திப்போலே சேர எழுகஎன்று சொ

ன்னேன். * முன்பு சிங்கத்தைச் சூழநதிருந்த புலிக
கூட்டம், அச்சிங்கத்தின் ஏதம் தோததற்கு எழுந
காற்போலே நமது வாட்படை எழுந்து சிவகன
வாழ்க என்ற அளவிலே, எங்கள் வருத்தநதீர் ஒரு
வன இவ்வாறு பாடடினைப்பாடினான். யானைமதந
கொண்டு பிளிற, முல்லை மேகமென்று பூத்தன.
அவ்வளவேயன்றி இது பருவமன்று; உருகி னை
ந்து மெலியவேண்டா யான் அவரிடத்தே சென்றுல
குறித்த பருவத்தே அவர் நீட்டித் தாராயின் நீ மெ
லிய அமையும்; யான் சென்றபொழுதே நங்கேள்
வர் வருவர்; என்று அவன் பாடியபாடின் பொரு
ளைக்கருதி இவ்வாறு எண்ணினோம். யாம தேடிச்
சிவகளைக்கண்டாற் பின்பு சிலநாளகழித்தும் கட
டியங்காரனைக் கோறுமனறே பழம்பகை நடபாதலு
ண்டோஇனி யாம சென்று நாட்டிடமெல்லாம் நாடு
தும் என்று எண்ணித் தனித்தும சேர்ந்தும் எவவிட
மும் தேடினோம். யான்சென்று வரைகளைநாடி நகரை
சார்ந்து குணமாலையைப்பார்த்தேன். மெலிந்து
நககின்றவள, என்னைக்கண்டு எனதுவாட்டம் நீங்
தும்படி ஐயர்க்கு அடிசில ஆக்குக என, மகளிரா ஆ
ங்குப் படைத்தா. நோயுற்ற மயில்போன்ற நங்கை
புனலொழுகியகண்ணளாய்வந்து ஐயரே! அடிச
னின்றி நீரேபுண்ணவும் வல்லீராயிலீர்; நீர் கொடி
தீர்என்று கசுந்துருகி நிலத்தே வீழ்ந்தாள். யான்
அவளது வருத்தமகண்டு அவ்விடத்தினின நும மீண்

* இதனானே நீயும் யாங்களுஞ் சிங்கமும் புலியுட்போ
விருப்போமென்றான்.

ராள ௨ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

டு செலவனைக்கண்டு வணங்குதல ஒரு காரியம் அது
கூடாதாயின், இறத்தல ஒரு காரியம். இவ்விரண்
டிலொன்றை இன்றைப்பகற் பொழுதிலே முடிப
பென் என்று கருதித் தத்தை மனையைச்சோந்தேன்.
அப்பொழுது அமமாதர், யாழை எடுத்து மார்பிலே
சோத்தி அதன் வெப்பத்தாலே நரம்பின் குளிர்ச்சி
யை மாற்றிப்பாடினான். யான் மித்தேறி அவட்குப்
பொருநநாத மொழியைக்கூறினேன். அவன் என
னை நோக்கி வருநதாதேகொள் நின்னடிகள்பாதத்
தை நீ சேருமபடி யான் கூட்டுவேன என்று கூறி
ஞாயிறுபட்டபின்பு விஞ்சையையோதி விடியற்கால
த்திருளிலே இவ்விடத்திலே என்னை இடுவித்தாள்.
அடிகள்! நீர் போந்தவாறும்கூறுமினென்றான். சீவ
கன், தான் போந்தவாறையும், பதுமையாரையும்
சேமசரியாரையும் கனகமாலையாரையும் மணந்தவா
ற்றையும், ஒழிந்தவற்றையுங் கூறினான். நந்தட்
டன, குரவரைக காணப்பெற்றிலமே என்று வருந
தி அழுகான். சீவகன் ஐயனே! பொருளெய்
தலாம்; பகைவரைச் செருக்கலாம்; நண்பொடு
பெண்டிர்மக்கள் யாவையு நண்ணலாம்; ஆக்கலா
காவொண்பொருள் உடன்பிறப்பி; ாங்கு * எய
பியைப்பெற்றேன் இனி ஏனக்கு அரியதில்லை
னான்.

திண்பொரு ளெய்தலாகுந தெய்வரைச் செதுக்கலாகு
நண்பொடு பெண்டிராமக்கள யாவையு நண்ணலாகு
மொண்பொருளா வதையாவுடன பிறப்பாகக்லாகா
வெம்பியை யிங்குப்பெற்றேனென் னெனக சரிபடு
[ன்றான். ஈஎசு

சீவகனும் நந்தட்டலும் ஏமமாபுரத்தே இனி
க இருக்க இராசமாபுரத்தே வித்ததன், தேவ
ததன் புத்திசேனன் பதுமுகன் என்னும் தோழ
நாலவரும் வேன்றகாலத்து மலைபோலே மனங்
காதித்து வருத்தமுற்று நாம செய்யுங்காரியத்தை
துணிமினென்று தமமிலே கூறித் தகைகவருத்த
லிலாளாதலாற் சீவகன் கரந்துறைகின்றோ
நுநனமாபுரின் நாம காண்பேம என்று துணிந்து
மல்லசசென்று அவனைக்கோட்டா. அவள், சீவ
னகரந்திருக்கிற பாடியையும் பிறவற்றையும் கூறி
துள். அவா கேட்டு வருத்தம் நீங்கிச் சிவகனைக்
காண்பேம எனலும் காத்தலாலே பாடி யாடித்தந்தை
யை நோக்கி யாம அவவிடத்தே சென்று சீவகனைச்
சேரவேம; கூறுங்காரிய முள்கேற கூறென்றார்.
நந்தருவதத்தை, மையைத் கோயத்து எழுதும்
முத்தையுடைய எழுத்தாணியாலே தோட்டிலே
முத்தைக் கரந்து பிறா வாசியாதபடி எழுதி அர
கிட்டுக் காதுலணிந்திருந்த குழையாலே இலச்சி
ன் இட்டு இவ்வோலை அவனிடம் செல்க என்று
தயவந்தைத் தொழுது கொடுத்தாள்.

அவ்வளவிலே, குதிரைகள் இருபதினாய்ம,
அசுவதிநானைச்சேர அறநாணிலே பிறந்து

எழுதி சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

வளநாதனவாய்ப்புகரையும் சுழியையும் உடையன
வாய்க்காலகன காலைக்கால்வன போலவனவாய்க்குறு
ககுப்பாய்வனவாய், தமமேனீருநதெய்த அமபை
ப பின்னிடுவனவாய்க் குழைந்த சேற்றிலும் ம
ணவிலும் புணவிலும் மலையிலும் செல்லினும் மன
மபோல வேகமாய்ச் செலவனவாய், உரன் கெடா
தனவாய்க் கொளவிவட்டமபோல இடையருமல
திரிவனவாய்ப் பக்கரை அமையப்பட்டனவாய்த்தா
ரும கெச்சையும் அரற்றப்பட்டனவாய்ச் சாமமை
அணியப் பட்டனவாய் வீரா ஏறப்பட்டனவாய்
வந்தன. ஒரு நொடி யளவிலே நூறு வில்லெவ
தூரம் செலவனவாகிய எருதும் கோவேறுகமுனை
யும் ஓட்டகமும பிறவும பண்டங்களைச் சமந்து வ
ந்தன. புவியை விற்றுகொளவத்தக்கனவாய்ப் பவ
ளம் போலும் குளம்புடையனவாய்க் காலின நொடி
யனவாய்ப்பார்ப்போரது கண்ணைக்கவரும் காட்சிய
னவாய்க் கிரிநிறமபோன்ற நிறமுடையனவாய்ப்பு
விகள் நான்கு வந்தன. நபுலவிபுலர் குரவரை
பேண நிறகவேண்டுதலின் அவவிருவரு 'மொழிந்த
சித்ததன் தேவதததன் புத்திசேனன பதுமுகன் என
னும் நாலவரும் அந்நான்கிலும் ஏறினா. ஏறிநாட்
கேட்டா, போககின்விரைவாலே குதிரை யேறிட
புறப்பட்டு நின்று நாட்கேட்டுப் பறை யொலிக்க
சங்காததெழ வாளுமவேலுமின்னச சென்றா.

எருது முதலியன * சாத்துடனே செல்ல
சென்றவா, வண்டு துயில்கொண்டு குயிலா

* சாத்து—வாணிசம செய்வோதிரள்

கனகமாலையாரிலம்பகம். ஈ அக

துச்சொரிதலாலே மழை பெனறு மயில் அகவி
ளிர் லோயுது சினேதாழ்ந்து நனைநிறைந்து தேவ
லகை யொப்பாத்தாயுள்ள பொழிலிலே தாபதப
ள்ளியைச் சாரந்து இருடிகள் உறையும் இடத்தைக்
கண்டற்குத் திரிந்தாரா. திரிந்தவா, பூம்பொதும்பரி
மரபலகையிலே இருந்தவிசையைக் கண்டாரா.
பொழுது அவள, எப்பிள்ளை திறத்தைச் சிந்துப
பணன்று சிந்தித்துக் கண்ணீரொழுக இருந்தாளா.
நாழர் அவளைப்பார்த்து மங்கலங் கெட்ட திருவை
யாப்பீர் ! இவ்வுவந்தவரவு எங்ஙனே அடிகளுக்கக்
கூடியதென்று கேட்பதேவி எங்குலத்தையும் எம்
மாவையும் இவ்வேடத்தோடு கூறலாகாது. நங்குல
த்தையும் துமவாவையும் கூறுமின் என்றாள். தோ
ருள்ளே நேவத்தனை, அடிகள் ! மோட்டு நீரில
லங்கும்வானையும் இறாலோடுபொருது தூய்மை
பாருளுடையாருறையும் இராசமா புரமென்னு
அழகிய நகர எமது பதியாகும் இவன், அந்நகரில்
த்திரியாகிய சாகரனுக்குத்தக்க மனைவியாகிய குரு
த்தை மகன் சித்ததன். இவன், சச்சந்தனுடைய
புத்தணனாகிய அசலன் மனைவி திலோத்தமையு
டைய சிறுவன் புத்திசேனன். இவன் அரசற்குரிய
சட்டியாகிய தனபாலன் மனையாளாகிய பவித்திரை
புத்தலவன் பதுமுகன். அந்நகரிலே அரசன்
பயராறப்பட்டம பெற்றவன் ; அரசனது உயிர்க்
க கவசமபோன்றவன் ; விசயத்ததென்னும
யற்பெயரையுமுடையவன் ; அவன் மனைவியாகி
பிரீதிமதியின புத்தலவன் யான் எனபெயர் தேவத
தன் என்றான். பெண்டிரால குலம் தூய்மைபெ

௪௮ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

றுதலானும் மகடேவிற்குக்கூறுதலானும் இன்னொரு
மகன் இன்னான் என்று கூறினவன் விசயையபபா
ர்த்துப் பின்னும் மொழிகின்றான். அடிகள்! இ
றைவன் இறந்த அனறே யாங்கள் முறபவத்திற்செ
பத நல வினையாலே எங்களது உயிர்போதும் நமபி
யோடு பிறந்தோம். எமமை ஈன்றோர், நமபிக்கு
இவா தோழர் என்று ஈந்தாரா. யாங்கள் ஞாயிறு
போலவளாந்தேம். யாம் பிறந்து ஓராண்டு கழிந்த
பின்பு பிறந்த நந்தட்டன் நபுலன் விபுலன் என்பா
ரோடு யாங்கள் ஐவேமும் திகையங்கள் என்னும்படி
பகைவர் தீண்டற்கரிய வெமமையோடு வளாந்தேம்.
யாமெல்லாம் நூல்களையும் படைத்தொழில்களையும்
வினைத்தொழிலையும் கற்றேம். எங்களிலே நமபி
யைமீட்டுக் கலுழவேகனமகளை யாழாலேவென்று
மணந்தது பின்பு யானையை வென்று குணமாலையை
பெட்டான்; அவன எந்தோழனும்; அவனதுநா
மம் யாதெறிற் சிறிதிப்பவா அவலம் போக்குதற்
குக் காரணமான சீவகன் என்னு மிதுவாம். அச்சி
வகளை முறபடப்பெற்ற கருதுகடன் என்ற நாய்க
ன், அந்நகரிடத்தே ஒரு நாளிலே கடடியங்காரன்
செய்த தவறறைக்கண்டும தன் மகனுடைய தோள்,
தொழில செயயாதபடி அவனது மனத்தைப்பரிணி
கந், அககட்டியங்காரன் அச்சிவகளை நகரிலேகொல்
ல என்று சொல்லுதலும், விசயை புவியிலே வீழ்ந
தான். அப்பொழுது தோழா, இததேவியா, நக
ரிலே நமபிக்குற்ற ஏதத்தைக்கேட்ட அளவிலேதமம்
கனுக்குற்ற நவை என்று சொல்லுமபடி இருகண்
னும் மேலே சொருகி அறிவழிந்து கலங்கி வீழ்ந்தா

. ஆதலாலே அவர்தாமே பெரிதும் அருளுடையா
யிருந்தார். இங்ஙனம் அருளைப்பிறப்பித்த தவப்
பெருமையின்வண்ணம் இருந்தபடி என்னை! என்று
அதிசயித்து முத்துவடத்தை அறுததுக்கூட அரைத்
தாந்தனக்குழம்போடு பனிநீரைததெளித்துத் தேற
யினார். தேவி, எம்மானே! அரசன் படுதலாலே
யான் எந்திரமயிலேயூந்துபோய்ப் புறங்காட்டிலே
விழ்ந்தேன். விழ்ந்த எனக்குத் துணையாய்த் தோன்
றிய நீ இப்பொழுது என்னை யொளிக்கின்றாயோ,
நகயிலே எஃகமுடைய * கந்துக்கடன் செறிவு நி
றந்த உவகையறாய் நினை எடுத்துக்கொண்டுபோ
ரச † சுநநதை கையிற் கொடுப்ப வளாதத அவரு
வருந்துமபடி ‡ எனனையா! எனனையா! எனனை
யா! போயினையே. எனனரசே ' வேந்தன் நீ உயிர்
கொண்டிருந்து நிற்புதல்வனாலே பகையை வெலசெ
ன்று என்னைப்போக விடுததான். யான் கண்ட கனவு
முன்றில் ஒன்று பயனைப்பயததலாலே ஒழிந்த இர
னடும நமக்கினிய பயனைப்பயக்கு மென்றே இற
யாதிருந்தேன் இருந்தேற்குத் துணையாகாதே இறா
னனையே நீ இறைவனும திருவுமாய் நின்று, நின்கு
தடக கீழ்குடியைய யோமப, அதனைக்கண்டு யான

* கடந்தககடன் † சுநநதை யென்றது வருவார
கறக்கேட்டு.

‡ எனனையா—விளிபன்று இரக்கக்குறிப்பு. விரை
கொல்லக்காடுகளின் மூன்றாயிற்று.

மகிழ்ந்த பின்பு இனி நீ துறந்து * போவம்மா என
று நீ எனக்குச் சொல்ல நான் போவேன அதற்கு
முன்னே நீ போனாய் அங்ஙனம் போன நீ ஆ!
ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ! இனி அகன்றே விட்டா
யோ. இதற்குக் காரணமென், கோமான்மகனே!
குருகுலத்தார்போரேறே! எமாங்கததநாரினை
வா! என் னினனுயிரே! காமா! புனைதாராய்! நீ ப
கைவென்றால் யான நின்தந்தையை நோக்கி அழுகி
ன்ற கண்ணீரை நோக்காகே போயினையோ இரா
சமாபுரத்தே காவலனா பிள்ளைக்குத் திங்கிலலை எ
ன்று இங்குவந்தார் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்ததுநோ
ன்பாற்றி நொந்திருந்தேன, அந்தோ இனிஆறறே

* “போவம்மா, அமமை—அம்மாவென விளியேற
றது; “முறைப்பெயா மருங்கினையெனிறுத்—யாவொடுவ
ருதற்குரியவு முளவே” என்றதனால் அம்மாவென அடுக்கிப்
திசைச்சொல்லாகிய விலாவணை, † “கடி சொல்லலை”
எனபதனாற் கொள்க. அனறி அம்மாவெனற அகரவீற்றுரி
ச்சொற கேட்பிதது உரையசையாயவிடதது ‡ “உரைப்
பொரு—கிளவி நீட்டமும வரையார்” எனபதனானீணி
அது பின்பு || அம்மாவெனனு மசைச்சொனீட்டம் § வி
ளியொடு கொளப் தெளியுமாறே.” எனபதனால், அம்
மாகொற்றுவெனற வழிக கொற்றனெனறது எதாமுகமாக
கததான் கேளாயெனனும பொருடநது நின்றதாதலிற் பிரி
நது நின்று விளியல்லாபெனனுணாக.” ஆராயநது பொரு
நதுமாறுணாக.

தொல்காப்பியம்,	சொல்லதிகாரம்,	விளிமரபு	கூ.
†	„	„	எச்சவியல. நூ.
‡	„	„	எழுத்ததிகாரம், உயிரமயங்கியலம்.
	„	„	சொல்லதிகாரம், விளிமரபு கூ.

ஆற்றேன ஆதலின் அறனே! இந்நோயுடனே
உறவா நினதேன்; தேவிகாள்! என் மகனை முன்
வினாருகாற் கண்டயான் என கண்குளிரப் பின்னொரு
காண்டறகுத தப்பின தீவினையாது? அதனைக்
கூறுவீர்; இனி எனபோலப் பாவிசுளான மகனின்
தோன்றற்க என்று அரற்றி வீழ்ந்தாள்.

தோழர், அரசன் பட்டத்தற்கு வருந்தித் தேவி
பரிவாழ்ந்திருந்ததற்கு மகிழ்நது காரியம் முடிந்த
படி கண்மரே என்று வெளியாகக்கூறிக் கட்டியங்கா
ரன ஒருபொருளோ யாமேகூற்றமாய் அவனுயிரை
முண்டோம் உலகையுங் கொண்டோம் என்று உவ
மகமிக்கு ஆடினார். ஆடித் தேவியைத் தேற்றிச் சி
வகனுக்கு இறத்தலிலலை அவன் கொலைக் களத்தைக்
தறுகின் அளவிலே ஒரு தெய்வம் அததுன்பத்தை
நீக்க நீங்கினான். யாங்கள் நினைத்தொழுது போ
தற்குச் சேவடியைச் சோந்தோம், சோந்த யாங்
கள், சிவகன வணிகனல்லன் அரசனாகலைக் கண்
கிடம என்று கூறினார். தேவி, மகிழ்நது பரணி
நாளிலே பிறந்த சச்சந்தன அநநாளின் விசேடத்
தால பகையெல்லாவற்றிற்கும் ஒரு காவலிலலாத
வன் என்னிடங்கொண்ட அன்பாலே தாணியைக்
காவானாய் இரணியன பட்டத்தைத் தானும் பட்டான்
என்றுள்.

இன்னநாளிலே பிறந்த இன்னொருவன் கால
கால அரசாக்கு மரபாதலானும், பரணி, யானே பி
தநாளாதலால் அவயானேபோற பகையை மதியா
துதலானும் பரணிநாளிலே பிறந்த சச்சந்தனென்

ரா அகா சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

னென்றும் தேவிகூறினாள். கூறினவள் இரணியன்
தன்னை இடிக்குந்துணையாரது சொற்கொள்ளாதே
தன்னையின்றி வேறொரு தத்துவம் இல்லையென்றமை
யாலே கேடுவிளைந்து உதவியின்றி மாயநதாறபோல,
சச்சநதன அமைச்சர் நிலமுமதிருவும் நீங்குமெ
னது கூறவும் அவாமொழியைக் கொள்ளாதே கட
டயங்காரணைததனக்கு உற்றவனென்று கொண்டுபின்
வேறு உதவியின்றி மாய்ந்தானாதலால் இரணியன்
பட்டதனைத் தானும் பட்டான் என்றாள்.

தேவி பின்பு தோழரைநோக்கி அரசன், விச
யை என்ற நல்வினை இல்லாதேனமேல வைத்த
காதலாலே இறத்தலின், யான் அடைந்த தீங்கெல
லாவற்றையும நமடிககுச்சொலவி இதனான வருந்
தாதபடி அவனைஎன்னிடம் அழைத்துவருக; இககா
ரியத்திலே சிறிதும் சீவகநகலலது பிறாககுக் கூறன
மின யாவரையும் தேறனமின் அறியாதாரோடும மக
னாரோடும் பேசனமின், வேலினீர்! பகைவா மனமு
ரா பாம்பின்போக்கும மகளிர நெஞ்சும் மின்னும செ
வவிதாக நிஸ்லாவாதலால் உமது உள்ளத்தைப்பே
ணிஒழுகுமின் என்று கூறினாள். தோழர், ஒருமாத
த்திற்குள்ளே சீவகனை அடிகள் திருவடியைச் சேரு
ம்படி கொணாகின்றோம பின்பு பகையை வெல்லுக
ன்றோம என்று கூறி அவள்பாதத்தை வணங்கிச் சே
னையோடு தோழா நாலவரும் சென்று, மாந்தா இய
ங்காத மலைகளையும் யாறுகளையும் கடந்து மாந்தரோ
மவிந்தநாட்டிலே ஏமமாபுரத்திறகு நாற்காதததள
வில் நதிக்கரையிற் சோந்தார். தோழா, அழகு
டைய கான்யாற்று நீரடைகளாயிற் பொழிவில உய

கனகமாலையாரிலம்பகம். ஈ அ ௭

நதமணலிலே இருந்து சீவகனை யாம் சேரும் திறம்
யாது என்று எண்ணினா. எண்ணுங்கால பதுமு
ன், துரியோதனன விராடபுரத்தே நிரை அடித்
தது தருமன் முதலாயினார் இருத்தலை அறிந்தவாறு
பால யாழும் சீவகன் இருத்தலை அறிதற்கு மண்
னனது நிரையைக் கொள்வோம், சீவகன் மீட்க
ந்தால அவனைப்போதகனத்திற காண்பதற்கு ஐய
லிலலை என்று தனனையொழிந்த மூவாக்கும் கூறி
துன். புத்தசேனன, யாம் நிரைகொள்ளின் நகரில
யேன் இலலையாயின் பெருமபடைவரும்; யாம் அது
ணநி மீண்டால் அஞ்சினோம் என்று நமக்குப் பழி
வரும், மீளாமல்நின்றால் யானை குளிக்கும்படியான
தருதிப்பெருக்குண்டாகும் இதனையும் எண்ணுமின
ன்றான். என்றபின்னும் பதுமுகன் கூறியதுமே
ாரியமென்று நால்வரும் இருந்தஅளவிலே, அறி
துவாருமென்று தாம் முன்பேவிடுத்த ஒற்றா கள
மவரும் வந்தா; வந்து அஞ்சனமலையொத்த
வனையசுந்தரம் என்னும் யானை, மதங்கொண்டு
முழங்கிப் பாசர்க்கு அடங்காதாயிற்று; அதைச்
சீவகன், அடக்கிப் புரோசைக்கயிற்றைப் பிடித்து
அறி அப்பது அப்பது அது அது ஐஐ என்று
கூறிக் கையாலே பொயக்கததாடி அப்புரோசைக
யிற்றை இரண்டு வடங்கொண்டு சேரக்கட்டி நெ
ய்தோட்டியையும் குறுந்தோட்டியையும் பிணைத்து
அதின் கழுத்திலே இட்டு பட்டத்தைக்கட்டிக் கீழ்
யயிற்றிற்கட்டுங்கசசைகட்டி இரண்டுபக்கத்திலும்
மணி அணிந்து தொடரைக் கட்டிவிடுத்தது அடியிர
பெருகுரோசைக்களமே செலுகதி

ரா அ ௨) சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

அரசனாகிய நரதேவனும புகழும்படிவந்து தோன்றினான். தோன்றி, திகிரியும் சக்கிரமும்போலே வட்டமும் வீதியும் பத்தியும் ஆகிய இவற்றைத் தப்பாது படி ஒருகணத்திலே நடத்தினான். அரசன் முதலாகக் கூறினான் பார்த்துக் குஞ்சரம் ஏறுதற்கு இவ்விலகில் இவ்வல்லது மறறொருவன் இலகை என்று புகழ்ந்தான். சீவகன், பட்டத்திற்குரிய அவ்யாணையைக் கம்பத்தோடே சோத்துக்கட்டி நகர்தொழித தம்பியும் தானும் மதமகவென்று கைக்கொண்ட கோயிலிலேபுகுந்தான். டாங்கள் கண்டோம என்று கூறினான். ஒற்றா, சீவகன் கொண்டிரா நின்ற உருவை அறியாராயினும் நந்தட்டனைக்கண்டு யானையை அடக்கினவன், சீவகன் என்றுணர்ந்து சென்று கூறலும், பதுமுகன் மறைந்தவேடங்கொண்ட ஒற்றரொருவா சொல்லிய சொல்லுக்கு மற்ற இருவா சொல்லும் ஒத்த தென்று கருதி அமழுவாக்கும் நிதிகொடுக்கதான் பின்பு இனையா நிரைகொள்ளக் கவசம் அணிந்து துடியும் பறையும் வளையும் ஒலிக்கச் சென்று அமபெய்து நிரையை வளைந்தான். ஆயரும் போரை விளைத்து அதனைக் கைவிட்டு அரசனுக்கு அறிவிக்க வேண்டினான்.

அப்பொழுது, நரதேவன் நந்தட்டனை நோக்கி வந்தாமமுடைய நாட்டையும் நகரையும் குலத்தையும் கூறுக என, நந்தட்டன் அடிகள்! எமது நாடு எமது மாவக்தம்; மூதூர் இராசமாபுரம் இனி எங்குலத்தைக்கேட்க என்றலும், புரவிவெள்ளமகோலிநிரையைக் கவாந்தது என்று ஆயர் செய்தபூசல அரசன் செவியிற்பட்டது; அவன், சீறித்தீப்பிறப்பது

கனகமாலையாரிலம்பகம். ஈஅசு

ரணிலே அடித்து யானையோடு தேரும் மாவும்
ரணையும் சென்று நிரையை வலலேமீடக என்று
யினான். சீவகன், அந்நாற்படையும் சூழத் தம்பி
சலுத்தும் தேரிலேறி அரசனது நிரையைக்கவாந
வரை இந்நகரிலே கொண்டுவந்து அவ்வரசனது
ராததே அவரது முடியை இடுவியேனாயின, கன்
ரியராகிய மகளிரது நெஞ்சிற் காமமடோலே எந்
பயர் உலகிலே நடவாது மறைக என்று கூறிச் செ
னான். பதுமுகன் சண்டு அடியேம தன்னுடைய
முடி நிழலிலே தங்கவேண்டிச் சச்சநதன் மகலோக
ரணவந்தேம என்று எழுதி யெயக அம்பு சென்று
தாமேலே பின்முன்னாக மாறி வீழ்ந்தது. சீவகன்
நாககப பதுமுகனே என்றறிந்து போரா செய்யாத
டி துசிலேவீசித் தனபடையை விலக்கினான். அரச
னாதல அறிந்தமையாலே தோழரெல்லாரும், தொ
ழ்து அடியிலே வீழ்ந்தாரா. அச்சீவகன், அவர்தாச
ம கொடபததோளாலும் சொல்லாலும் முடியாலு
கண்ணாலும் சிறப்புச்செய்தான். தோழரும் வரு
தம் நீங்கினா. சீவகன், தோழரை யானையிலேறி
அரசினங் குமரா சூழ நகா சென்று கோயிலிலே
சூருந நரசேவனது அடியை அவரோடு வணங்கி
னான். நரசேவன், இவர் யார் எனனும குறிப்பும்
தானற மருமானது முரத்தாசபபார்க்கச சீவகன்
மந்தரெல்லாரும் எனக்கு உயிர்போலும் தோழா
னானான். வேநசன் கனகமாலையைக் காணக என்ற
றிச்செய்யாச சீவகன் தோழரோடு செனானான்.
தாழர் கனகமாலையைக் கண்டு வணங்க, அவன் இ
ய யார என்று தோக்கினான். சீவகன் அவர் தன

கரு இதன் கன்மையர் என்று நோக்கினான். கனகமாலை, இவரோ நிரை அடிதக களவர் என்று கூறி இனி இவா தண்டிக்கப்படத்தக்கவா என்று நகையாடி விருந்து செய்தாள். புத்திசேனன, தத்தை கொடுத்த ஒலையை ததனியே இருந்த சீவகன் கையிற்கொடுத்தான். சீவகன் வாங்கித் திருவடிகட்கு அடிசிலும மஞ்சனமும் உள்ளிட்டனவும் அமைக்கும் பொழுதே உற்றுக்காக்கப்பட்டு அமைவனவாக வேண்டுமென்று சிற்றடிச்சி தத்தையாகிய நான் மலாடிக் கீழ் விழந்தேன்; எமமன்னனாகிய கலுழவேகன், என்மயிரப்போர்வையோடுகலனும் * மதுததண்டொடு உடையாடையும சாந்தும சிலையும் அமபும் அயிலுமவாளும வரவிட்டான். அவற்றைக்கொண்டு வந்த தரணைத் தனியேவைத்து அவன் மாததிரம் கேட்கும்படி, † ஓராண்டிற்கு ஐந்து மாதமளவு குறையாக வுடையனாய்த தமரோடே ஏமமாபுரத்தே அகன்றான இககாரியம் சாமிதானே அருளிச்செய்தான் என்று கூறினான். கட்டியங்காரண சிறை செய்தான் என்றபழி, வெள்ளிமலைமேல் பரவுதலை அஞ்சிவேறே சிலகாரியங்களைக் கூறிப்போக விட்டேன். இனி இப்பழியைப் போக்கி அரசரிமையைக் கொள்வதொழிய மகளிரைக்கொள்வதனால் ஒரு புகழில்லை. என்கையாகிய குணமாலை அப்பழியேயன்றிப் பின்னும ஓர் பழியை நினக்கு உண்டாககுவாள் போன்று நினனைப்பிரிந்து ஆற்றாளாய்! இது இரவு இது

* மதுததண்டு—வீரபானமிருக்குங் குழாய்.

† ஓராண்டிற்கு ஐந்துமாதங் குறையெனவே சீவகன் சென்று ஏழுமாதமாயின.

எல் என்று அறியாளாய் மதியை நோக்கி வெம
மயாலே ஞாயிறே ! நீ சிறியை என்கின்றாள். ஞா
ற்றை நோக்கித் தணமையாலே மதியே ! நீ பெ
யை என்கின்றாள். அவளது முகமும் தோளும்
கடுதலாலே நின்னடிச்சி பிழைப்பாளோ இறப்பா
ளா கிளி, சீவகன் நானாவரும் நீ வாடாதே என்
கூறக், குணமலை நீ கூறியநானேனும் நாள
ணித்தோ ? சேயத்தோ ? என்று அக்கிளிசிரிக
மபடி அதனை வினாவுவாள் இவள துயா இத்தனைம
து, * புது மணவாளா நீங்கா து எனது நெஞ்சிட
நாராதலால் யான் வருந்தேனாயப்பொழுது போக
வேன். இனித்தாம் தமமைப பாதுகாப்பாராக
ன்று வாசித்தான்.

காந்தருவத்ததைப் புதுமணவாளா என்று புல
சொல்லெழுதிய ஒலையைச் சீவகன் வாசித்து
டிதுளக்கி முடிவில எழுதிய தனக்குக்காவலாநிய
ஞ்சையை உட்கொண்டு தன் பிறப்படைத்தோழா
தரிந்தனா என்று தெரிந்து அவரைச்சோந்து நீ
ந திறமகேட்டது எங்கேயோ என்று வினாவினா.
தோழா, ஐயானே ! சச்சந்தனதேவி விசையை நீ
முழவேண்டுமென்று தடைகவனத்திலே தவஞ்செ
திருந்தவகை கண்டு நின் திறம அறிந்தோம் என
ா. சீவகன், என்னே என்னே நீ மொழிந்தது
னனே என்று கேட்பத தோழா, தேவியே சீவக
து முன்னே நின்று சொன்னாற் போலச் செயதி
ல்லாம சொன்னா. சீவகன், என்னைப்பெறுதற்
ரிய தீவினையையுடையவாககுச சேராதிருக்கும்

ஈகூஉ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

என தீவிரையும இனி இல்லை. அத்தீவிரையுற அடி
கூறும், என்பொருட்டு இன்னும் தீயகின்றி இருந
கின்றாரோ என்று வினாவினான். தோழர், இருநகின்
றா என்று கூறவே, சீவகன், அவர் இருநகின்ற
திசை எத்திசை எத்திசை என்று வினவியுணர்ந்து
அத்திசைகளைநோக்கி வளைங்கி அரசன் கோயிலுக்கு
ப்போனான். அவன் சென்ற அளவிலே, வேந்தன்
சீவகன் குலத்தைக் கேட்கவேண்டி அவன் தோ
ழரை நோக்கிக் குமரன் எருகுலத்தான் என்று வினா
தலுறறுக் குமரன் என்று கூறிய அளவிலே, தோ
ழர் அவன் குறிப்பற்றி இவன் குருகுலத்தான்
என்றான். அரசன் இவன் குருகுலத்தான் என
றால் இது யான் முன்கருதிய குலமே இவன்
எனது எண்ணத்திலே வெளியானான் என்று கூறி
சீவகனைத் தழுவினான்; கருவி அமைச்சருட்
லே காரியத்தை எண்ணிச் சீவகனைப்போகவிடும்
நெறியாலே போகவிட்டான். அச்சீவகன், போக
கூறிவித்தற்கு நகனகமலை கோயிலிலே சென்று அவ
னைநகண்டு கோதாய! நீ எனது மனத்துள்ளே உ
றைகின்ற உயிராயுள்ளாய ஆகலால் நீ என்னைப்பிரி
காயலலை என்று பிரிவு உணராத நகனகமலை அந்
தீவிரையுணர்ந்து தனக்கையிலிருநக செங்குவளையை நெ
ட்டுயிராப்பாலே கருங்குவளையாக்கினான். சீவகன்
அது கண்டு அவனை மனமகிழப்பலவி அங்கு நின்று
மப்பாய நாகேவன் புதல்வராகிய மைத்தனன்மா
ரைத் தழுவிக்கொண்டு குதிரையில் ஏறினான். அ
ப்பொழுது நன்னிமித்தமாகச் சங்குமுழங்கின.

கனகமாலையாரிலம்பரம்.

முற்றிறறு

விமலசாயாநிலம்பகம்.

வேகன குதிரை யேறிப்போகாந்ந், அவனு
டயதமபியாகிய நந்தபட்டன், பதுமுக¹ ஸோட்பாயா
பெரியமணி மாசடைநது கிடந்ததை வெனியாக
லி. இதனால் நாமது கண்ணிவாழக. இனி முன்பு
மாலேபொதிநது மறையக் காப்பிராபி, உலகமெ
லாவற்றையும் கைகொண்டா. காவாது அமுலில்
யின இங்ஙனம் வழிவினாமை, திருச்சீரார். கை
லும் முடியிலும் * அபரக கண்ணீரிலும் புணரினும்
காலிலும்படை, ஒடுங்குமாநலாலை கூடா நடப்பை
பாரை நீக்கிய பின் வாய் சிலரை தெனியாபொழி
பின்ன கூடுதற்குரிய பாடலிரைக டட்டெண்ணின்
வாது பூண்டின் நீக்கி ஆராயநது தெனிகத முப
மாலே நிபாட்டி அவாகருநது கிலமுநலியவந்
றா செத்தற்பினை அவரைக்கடுவாநாக. நியன
நாற அனனத்தின கண்ணீர் ஓற்றினால் அகண
குதினா லு மாநலாநாய, சகந்தவாகத்தின முகத்
ல ஓற்றினால் அமமுகம கடுகுமாநலானும், குங்
னிடங்நாட்டினால் அங் உண்ணாநலானும், மா
ச, சாந்தம் கலன் ஆடை உண்ணுநீர் அமுதம்
வறறை அவற்றாலே ஆராய்ந்தல்லது கொள்ளவே
யடா. மையொழதுங்கோல்பொன்ற அவ்வளவு து

* அமுதசண்ணீரில் படைபொடிங்குதலாவது அர
கடுகுததுன்பம் வந்தவிடத்து நட்புடையார்போல அமு
தனைநம்பச செய்து பின்பு கொலைகுழ்தல்

௩௧௯ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ண்ணிய கோலாலே அடித்தற்குப் பற்றாத நாகம்,
நனதுபல்லாலே, அருவியையுடைய மலை வீழுவ
போல யானை புலம்பி வீழுகொல்லும். ஆதலா
ந்பஞ்சியினும் மெல்லியதாயினும் பகையைச் சிற்
தென்று கருதவேண்டா; அதனை அஞ்சித்தனைக
காக்கவேண்டும்; விடாது இருத்தலிற் பலவியொத
தும், வேண்டிவன செயது போற்றவிறறும்போன
றும், சீலமுதலியவற்றையிவற்குக் காத்தலால் அரு
ந்தவர்போனறும், ஐம்பொறியும் தனக்கு அடங்கலா
ல் ஆமைபோனறும், நீதுண்டாயின் அது நீரும்படி
பகைவர்போல இடித்தும் அடிசில்முதலிய வற்றில
வேண்டிவனவற்றை நுகர்வித்தலில் மனைவியொத
தும், நமக்குப் பற்றானவனைக் காப்பிராக என்றான்.
சீவகன், இங்ஙனம் பதுமுகன் காப்பானாக என்று
எவ், அவனும் உடனபட்டான்.

சீவகன் முதலியோர் சென்று, மக்கள்வடிவா
கப்பமுக்கும கிலுத்தம் என்னும் மாத்தின் பககத்திற
குழியிலே பனைமரம்போலப் பாந்தள்கிடந்து தூயில
தலையும் தூயிலெழுமபடி யாளி இடிப்பனையும்
சந்தனமரமும் தீம்பூமரமும் தக்கோலமரமும் இல
வங்கமரமும் கருப்பூமரமும் புழுகோடு நாற்காதம்
நாறுவதையும் கண்டு தண்டகவனம் சோந்து படா
முதலியவற்றையும் சிற்றூலவட்டத்தையும் பேரால்
வட்டத்தையும் காந்தத்தையும் குங்குமம் வைக்கும்
குகையையும் பரணிக்கூடடையும் பவனககாக
தையும் தூக்கித் தாபதரிடத்தைத் தேவருல
காககினா. ஆங்கு மரங்கள் மகளிர் கண்ணாலே
நோக்கப்பெற்றும் கையாலே தீண்டப்பெற்றும் கனி

தன கனிந்தன. மலராதன மலர்ந்தன. அம்
பிரி கைபாலேதிண்டி அவர்கொய்ய மரங்கள் தா
ந்துகொடுப்பன. ஆகலால் மரத்திற்கு உயிர் இல்
யென்பார் பித்தரா அல்லராயின பேயகள் என்றல்
து வேறே பேசலாமோ. என்று தமமுட்கூறி
யா. மயிலினின்றிழியும முறுகன்போலே சீவ
யா பாவினின்றிழிந்து, பதுமுனைநோக்கி அநி
லலாரைச் செவவி அறியவிடுத்தால் தேவி இருப
து வெளியாகும அஃது ஆகாமையாலே நீயே
என்று அடிகள் து செவ்வியை அறினென்றான். தே
வி, விடியற்காலத்திருளிலே கனவிலே * நமசி வரக்
னடேன். இடக்கண் ஆடாநின்றது. பல்விபும
பலஇடத்தே இட்டன. ஆகலால் நமசி இன்னே
நமோ என்று கூறிநின்ற அளவிலே, பதுமுகன
என்று தொழுது நமசிவந்தான் என்றான். தேவி,
யன் எவவிடத்தான் என்று வினாவினாள். பது
கன், இவன என்று கூறுமுன்னம, அனபு மிகுதி
ல பின்னே சென்ற சீவகன், அடிகள்! அடி
யான யான என்று தொழுது அடியைப்பிடித்து
முந்நான். தேவி ஐய! இங்குவருக எனறேத
ததழுவிச † சீவகசாமியீரே! அரசனை அமரி
ய கைவிட்டு நாமமைச் சுடுகாட்டிலே கைவிட்ட

* நம்பி-நம முதனிலையாக நமக்கு இன்னொன்றும்
யாருளபட வருவதோர் உயர்ச்சிசொல்.

† “பண்புகொள் பெயருமதனோற்றே” என்ற சூத்
ரத்திறறன்னின் முடிசுதலெடைதனாற் சீவகசாமியீரே
யனாரேடு ஏகாரம்பெற்றது. மேலேகண்ட சூத்திரம
காலகாப்பியம், சொல்லதீராரம், விளிமரபு ௨௩.

நாகசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

கொடியேனைக்காணவந்தீர் அன்பு மிகுதி இரந்த
வாறு என்னை அரசனபட, நட்புடையவர் வரு
ந்த அடிகள் வருத்தம் அடைய யான் பிறந்தது
மனறி இப்பொழுதும் இடையனகொன்ற மரத்தின்
சுனமையுடையேனாகிய யான்தந்த துன்பகடலிலே
அழுந்தவேண்டா. இத்துன்பத்தைக் களைக என்
முன. தேவி, சீவகனைநோக்கி நினக்குத் தாயாவா
சுநந்தையே யானல்லேன தந்தையாவான் க
துக்கடனே கோனல்லன் என்றுகூறிச் சீவகன் ம
ழும்படி எனக்குச் சிறுவனாவான் நந்தட்டனே
யல்லே ஆநல்ல குமர! இங்குவருக என்று கூற
அந்நந்தட்டனக்குத் தண்ணீரியாகிய விருந்தை
செய்தாள். மயில தனனுடைய பார்ப்புகளை இ
ண்டுசிறகாலும் புலவிய்தன்மைபோலத்தேவி த
னுடைய சிறுவரை இரண்டு கையினாலும் புல
மகமனாகிய மொழிசனைத் தோழாக்கெல்லாம சு
அடிசிலை யூட்டினாள். ஊட்டி ஆறுநாள்கழிந
பன்பு தேவி சீவகன்முதலியோரை வேறேகொன்
டிருந்து மலையிலும காட்டிலும உறைகின்ற குறுகி
மன்னாபெண்களைக் கொள்ளுதலும வலிய அரச
பெண்களைக்கொள்ளுதலும மன்னா முறைமையெ
று மதிவல்லோர் சொல்லுவர். ஆயிலொன்றை
பெறுதல், பழம்பகையை நெஞ்சிலே நினைபெறு
துதல், முள்ளைக்கொண்டு முளளைக்களைதல்போல
தமக்குப் பசைவராய உறவாயிருப்பவரிருவரை
பேதுசெய்து ஒருவரைக்கொண்டு ஒருவரைக்கெ
ல்லல், சோந்துவந்து வினைசெய்வாரை பிரித்து
சேர்த்துக்கொள்ளுதல், இவைகொல்லாம அரச

நீருமப்பபட்டகாரியம். ஒற்றரைக்கொண்டு ஒற்
ரை ஆராயதலும், நீதிநூல கற்ற அமைச்சரைக
ண்ணென்றுகொள்நதலும், இவன இதற்கு உரிய
வென்று விசாரித்து மந்திரிசு எற்றதையும் தரு
விரிசு கற்றதையும் பெருக்கலும் வெற்றிகொள்
நத கருத்துடைய அரசற்கு உபாயம். பொருள்
வெற்றியையும் மதிப்பையும் கல்வியையும் அழகை
யும் உண்டாக்குப. குறைந்தவரை உயர்த்து
ம அனதிரும் அபொருளாலே படையாம்; அ
தலே தரணியாம்; அதனாலே மிகுந்த பொரு
ளாம்; அது ஆகுமளவில் வீடுவகிடைக்கும். காள்
யாம் நாடடை நீங்கிபொருளுமின்றி இரு
வெரும. இவ்விலையை நீக்கற்குரிய அமைச்சரும
மகிலை நீ துணிந்தகாரியம் யாது என்று கே
டாள். சீவகன், பொருமளவிலே கடடியங்கா
ல பாடபாரும நந்தட்டன கருடனாகும் ஆதலால்
பருந்தவேண்டா என்று சொன்னான். தேவி ந
கருடனே என்று காதலாலே களித்துநோக்கித்
தனையாலே அவனைத்தண்டி இத்தோள்கள், சீவக
டனக்கு நிலத்தைத் தருது அதனைக்காவாதே இரு
தமோ காட்டிலே ஒரு காக்கை பகவிலேசென்று
தாணியாத சுதையை கொன்றதனறே சிங்கம்
புடமறியாதே நரிமேலே பாயந்து அநநிகளாகிய
பலையிலே அகப்பட்டதனறே ஆதலால் யாம்
பிரமுடையேம என்று மகவிரபொலே தாம் நினை
கதே துணிந்துசெய்யாமல் காலததையும் இட
ததும் நாடிசு குழுவனைவல்லார்க்கு அறிய வி
யமுண்டோ என்று சொன்னாள். பதுமுகன்

நாகு அ சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

எமது வலியாலே பகைவரைவென்று நில்த்தைப்
பெறுவேம். அடிகள் அருளிச்செய்யுமதே தாம
தம் எனறான். தேவி செமமால்! மேகமும் கதி
வன்தேரும் தோன்றின அளவிலே முலையும தாம
ரையும் மலருமாறுபோல உனது சீர்தோன்றின
அளவிலே நினமாமனது அகமலர்மலரும் ஆதலால்
அவனிடத்தேசென்று அவன ஏவலோடு பகையை
கொலவாயெனறாள். சீவகன் அடிகள்! கூறியது
நன்று தோழா அறிவித்தபொழுதே அந்தககாரிய
மே யானும் துணிந்தேன் இனி நானே இராசமா
புரத்தே சென்று சுற்றத்திற்கு யான இருக்கின்ற
படியை அறிவித்து ஒருநாளிருந்து மற்றநாளே
போந்து அடியேன் சோவேன் நீர் எனமாமனித
ருதே செலலும் என்று சொன்னான். தவமொ
வார் தனியேபோதல மரபனறென்று தேவி
ன்போலே நோனபுகொண்டமகளிராய அப்பள்ளி
யில உறைவார் நூற்றைவரோடே போனாள்.

சீவகன் குன்றையும் ஆற்றையும் கடந்து எம்
ங்குத நாடடைச்சாரந்து கருமபில் வைத்ததே
சுரும்பின் வாய்த்துளிக்கும பொழிவிலே தங்கின
குதிரை முதலியன கமக்கலைவிட்டு இளைப்பாற
இளையரும் வருத்தம் நீங்கினா. கோதையா அறு
வையுடைய நாலவகை அமுதை ஆக்கினா. கருட்
புக்கடடியோடு கலந்த அரிசியையும் கொள்ளையு
வருத்தந்தீர நீரிலேநீந்திய குதிரைக்கு இட்டார்
எருது முதலியன மேய்ந்து நிழலிலே கிடந்தன
சீவகன் முதலியோர் உண்டபின்பு கழியின்மலர்கள்
கணவிழித்தன கமலம் துயின்றன அவ்வந்திக்

க்தில மணிவிளங்கின அகிற்புகை எழுந்தன நர
 ம் ஒலித்தன. குழலபாடலைக்கூறின முழுவமும்
 மஞ்சதாளமும் குதிரை மணியோடு ஒலித்தன.
 சிவகன் மகளிர்பாடிய கீதத்தைக்கொண்டாடிய பின்
 புபடுக்கையைச் சாரந்து நரதேவன் வரவீட்ட நாக
 தற்குரிய மகளிரை நுகர்ந்து பொழுது விடிந்த
 பொழுது கையாலே முகம்கழவி மலாதாவி முனை
 வனை வணங்கி கடனைமுடித்து இராசமாபுரத்தின்
 வணமையைக் காண்டற்குச் சென்று பார்த்து மகிழ்
 ந்து விதியிற் போனான். அங்கு விமலை பந்தாடினா
 ன். மாலையிலேமறைந்த பந்து கையிடத்தவாம்,
 குழற் புறத்தவாகிய பந்து முகத்திடத்தவாம்; உச்சி
 யிற்போன பந்து மீண்டும மாலைகளுள்ளேயாம்; மா
 லேமேலேபோய் உயர்ந்தபந்து மீண்டு விரவிடத்தன
 வாய்க் கையிடத்தவாம். இங்ஙனம்பந்தாடுவாயி
 ல் ஒருபந்து எழுந்துபோந்து விதியிற் சிவகன் முன்
 னேவிழ்ந்தது. அப்பந்தை எடுக்கவந்தவன் சிவகனை
 ப்பார்த்துக்காமநோய்சொண்டு இக்கள்வன், வடியு
 கொண்டுஉலகிலேவந்த காமனென்று கருதினான்.
 சிவகன் அவனைக்காதலித்து அவடந்தையாகிய சாகர
 மகதனுடையகடையிலே வாந்தி இருந்தான், இருந
 தவன் அவனுடைய மறிபோலு முகத்திலே இரு
 க்கினதவை, ஒருகால் அருணைக்கமரம் செய்தலா
 லே கண்ணை, கயலோ, வடுப்பிளவோ, கழுநீரோ
 கிலமோ, தாமரையோ, என்று சொல்லுதற்கும்,
 ஒருகால் பொதுநோக்கமரம் செய்து சொல்லுதற்கு
 ததொடங்குதலாலே கூற்றமோ, வாளோ, வேலோ,
 அம்போ, என்றுசொல்லுதற்கும் தக்கனவாயிருந்

கன. அவலோப்பெருமாறு எங்ஙனே என்று கருதி யிருந்தான். சாகரத்தத்தன் அற்றைநாளே ஆறுகேள் டிபொன்னிற்குச் சரககை விறறுச சீவகனை நோக்கி னனக்குச்செல்வம்பெருகவந்த * திருவே இனி இவ ளில்லமநினக்கு இருப்பிடம என்று சொன்னான் சீவ கன மாமனோடு செம்பொன விலகதேறி இருந்தான் சாகரத்தத்தன் ஸ்ரீயனோ ' எனமனைவிகமலைக்குவிமலை ளன்பாள் பிறநகாள் பிறந்த அனதே சாணிகள் சாதகப செய்தா. அப்பொழுதே எனது குற்றமற்ற பண் டெல்லாம், தூமபில்லாத குளத்து நிரை முதத்தன் இறந்து காரணமென்னென்று விண்ணோரை அக டியரிகளில் ஒருவன், நின்மகனாக நகுக் கலாவலை நிரை டையிலே வருவான் அவன் வந்த அளவிலே பண் டென்றமப்பட்டு நிதிசேரும்; அல்லது சேராது. அ ள்வனம் வருவோன மாபமே நின்மகடகுப பள்ளி யாவது என்று மொழிந்தான். அதற்கேற்ப பண் டையிற்று நிதிசேராதது; ஆகலால் அவுட்கு நிரை சணவனாய்க் கென்று சொல்லி இருவாகும் மனம் ிசப்பித்தான். அவனிருவரும் சட்டிய அற்றைமரு மறநாள் விமலையாழவாசிகதுப பாடசசீவகனை நோ கி மகிழந்து தளிரைமருடும் மேனியாய்! வலிய லலாதவிலலெய்க அம்புபோலேபோய்ச்சேகையிலே சகாழ ரைக்கண்டு மிள்வேனென்று சொல்லினான் வலியில்லாத வில்லெய்த அம்புபோலே அவனபோட மிள்வேனென்றமையால் நிண்டு வருவேனென்று அவன் சொன்னதாய் அவள் கருதினாள். சீவகனை

* திருவேயென்றது - கவப்பின் கணவரிடையான் டெய்க்கம்.

யலிசில்லாத அமபு இலககைத் தைதது மண்டுவாக
காரிதனம், எயதவனிடத்து வாராத மாறிப போ
மாறுபோலே யானும டிவலிடத்துவாரது இநக
பிலே. 'லா சுவநேவன என்று கநி அகவனம கநி
அவனா, ககற்றப்போன.

விமலையாரில்பகம்

முதலி ரு



ஒன்பதாவது,

சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம்.

—*—*—*—*—*—

இரண்டு நாள் சென்றன தோன்றல வந்திலை
என்று காவிலே மாநார வந்து இருந்த சீவன
சோந்தான். கோழா அவனது மணக்கோலத்தை
கண்டு நீர் மணஞ்செய்த தையல பெயரை எமக்கு
கூறுக என்றா. சீவன விமலையென அவர் ஐயம்
காமனை என்று வியங்கார். புத்திசேன, குடிபடி
தமகளிர் தங்குரவா தமமைக்கொடுப்பாராயின் அ
கொடுக்கப்பட்டா மகளிர்விருப்பு நீரல்லாமாய்
பொல்லாங்குக்கு நன்றான குரங்குபோலப் பொல
ராயினார், சுரம அதற்கு நெஞ்சாலே நொந்து அ
ரை வழிபடுவா ஆசை நீர் இங்ஙனம் வியக்கவேண்ட
டா; நலமுடையத பெண்களைக்கொடாது நெடுநா
வைப்பேராயின், அதற்குப் பாவமுள்ள நன்றிக் கு
பாழியுமுள்ளா மென்று கருதிப் பெண்களோடு எ
ணி மமை பேசினாங்குத தாமே சென்று கொடு
துதமது பாரததைக் கழிந்து இளைப்புதீர்தல கு
பயிற்றந்து பழி நாணுவரக்கெல்லாம ஓக்குமாகலா
துவும அங்ஙனம் வந்த தாதலின் நீர் வியத்த
வேண்டா. என்று பொழிந்து சீவனை நோக்கி
புகுந்த ஊரிலெல்லாம மகளிரைப் புதுமணமசெ
வை, நீ மமை செய்திவநூலிலே ஓர் மடந்தை
இருக்கின்றாள்; அவள் ஆடவர் தன்மனைக்கு அ
கே செலவினும் தனக்கருகே இருந்தோர் அவ
பொரைச் சொல்லினும் உயிரைவிடுவேன என்ப

காணிப்பாவா ; காமவேசெலவினும் அவனைப்பா
 வா ; அவனை நீ மயக்கினால் நினகருக காமனு
 த்த நிலை எனது பெயர் கூறுவேம என்றான். சிவ
 ன புத்திசேனா ! நீ கூறியவளை மயக்கமுறுதகேனா
 ன், சிறிதும் அன்பு இல்லாதானே யான் கூடுவே
 நககடவேன். நீ கூறியவளைக் காமன கோபத்
 த கொணர்ந்து நானாக சட்டுவென நீ காமன உருவ
 நிறகுப்பின கரந்நிரு எனறேறிது எழுந்தான். பழு
 தவன், ஆண்டுக் கனகபதானை கூறினமைமயான
 னாடுப புத்திசேனன் கூறினமைமயானும் ஸ்ரீ
 ம சுரமஞ்சரியே என்றுணர்ந்து ஒருகிழவனாகிய
 புத்தணனாய் செல்வேன் என்று கருதிப்பாரம்பின
 தாலபோன்ற மேனியனாய் விடைவனைநதயாக்
 கயலாய், உதாரியத்தோடு பணமறிய நான்மா
 னினனாய் நரையுடையினனாய் தெறித்தபுகளிய
 ற்ப்க்கிழிந்தபுடவையனாய் வலோந்தனோக்கினனாய்க்
 ழிந்தகுடையினனாய், மறபலககலத்தை எழுதும
 ழி கூறியதோர் நாலையுணர்ந்து அபகுப்பை எழு
 ய தன்மைபோன்றவனாய் பெண்ணின்புநடைக்க
 தலிதது அதனைப்பெற்றோ போதலிற பெயின்தன்
 மயனாய்ச் சுரமஞ்சரியின் மனையருகே செல்குன்.

கடைகாப்பார்கண்டு நீர யார் என்றுவினாவ, ப
 கனாகிய அந்தணன் தண்டேபற்றுககோடாகத்
 றந்து நிலைதளர்ந்து இளைத்துநின்று அவர் முகத்
 தநோக்கிப் பண்டையிளம்பருவத்திலே பாலடி
 ல ஒன்றுமேயுண்பேன்; இப்பருவத்திலே யான்
 ண்டு விருமப்பபட்ட மகளிர் தருவனவெல்லாம்
 ண்பேன் என்றான். அதுகேட்டவா, நாம் வின

உரகு சிவநகித்தாமணிவசனம்.

விவசயகர செவிகேளாமைமயின் தமது பசியையே
சுற்றார் மிகப்பசியுடையர் என்றிரங்கி மெல்லச்
சலக என்று மொழிது உள்ளேவிடுததார். பின்பு
அவன் மகவிரகாககின்ற வாயிலிலே சோதலும்,
அமமகளிர் கோதையும குழலுமதாழ முதநமாலை
பாடி புணும பிறழ ஓடிவந்து இவ்வரத்து நாமநக
துன்பமாயிருந்த மீண்டுபோமின் என்று கூற,
அந்தணன் அந்தகுச சிந்திதம மறுமொழிகொடா
னாய் ஊதப்பா தருதன்மையனாய்க் கிடடிவந்து நின்
றான். அப்பெண்கள வானையும் வில்லையும் அமபை
யாம எந்தி அசுபமுதுத்து வெவவிரதாகக் கூறிசுழங்க
தார். அவரிற் பல முதுபார்ப்பாரை வருந்தி உரை
யன்பின் இது பாவப; நினைவேமாயின் பாவ
யா நலால் தீண்டன்பின்; நகநகரு இவா வரவைக
கல் அவன் சொல்லுமாய் செயலோம். என்று
சென்று நங்காய்! ஒரு பாய்ப்பான் முதியழற்பெ
ய்விவந்திருக்கின்றான் அவன் பிழைக்கும தன்மைபி
லன். அவன்மிக நுசு செய்புநகரியத்தை அவன்
திறப்பதற்கு மனனே சொல்லென்று சொன்னும்.
சுரமஞ்சரி அவன் இத்தன்மையனாயின் யாழம பார்
பட்பாம நீர் முன்னே செலகொன்று பின்னேசெ
ன்று அந்தணனை நோக்கி உவந்தவரத்து என்னகாரி
யத்தைக்கருதி என்று வினாவினான். கிழவன் மட
லாய்! சிந்தையிலே நின்று வருத்துகின்ற அழகிய
நீமைமையுடைய நின்னைச் சேரவந்தேன் என்னும்
பொருள்பட, “சிந்தை நலிகின்ற திருநீர்க்குமரியாட”
வந்தேனென்றான். சுரமஞ்சரி, சித்தத்தே நலிகின்ற
சித்தநீராகிய குமரியாதறை ஆடவந்தேனென்று

(கேவலோற்பத்தி)

தெய்வ அந்த அப்புமாரியை கலக்கமில்லாத * அசு
பமென்னும் குந்தத்தாலே விலக்கி, உடம்பு வெறு
ந்தலாகிய வாளாலே விரைந்து அவனது உயிரை
உண்டான். பின்னர்ச் சீவகன், ஐம்பொறியாகிய
பகைவரைக் கொன்று, ஐயும் பித்தும் வளியுமாகிய
முவரைபும வென்றான். † குரோதன் முதலிய
நால்வரும் போர்செய்யச் சீவகன் நிரோதனை என
றும் அம்பாலே கொன்று நித்திரையும் பிரசகையும
ன்னும் பெயருடையோரை, விராகமென்னும் வே
லாலே கொன்றான். பின்னர் உணர்வோடு காட்சி
பெறென்று சொல்லப்பட்டு மறுபடையாகவருமா
ர் புகைந்து பொங்கிப் படையோடு பொருதார.
நக்கிலத்தியானமென்னும் அம்புபட்டு அவர் பட்
டார. பின்னர்ச் சீவகன் ஆகமத்திலோதிய கூற்றிலே
பொருந்தி, வெய்யோன், உலகுச்சியிலே முளைத்த
நன்மைபோலப் பரக்கப்போய உலக மூன்றையும்
விழுங்கி அலோகத்தையும் விழுங்கிப்பின்னா ஆதியு

* அசுபமாவது—தோல, இரத்தம், இறைச்சி மே
த, எலும்பு, மச்சை, சுவேதநீராயிருக்கும் இவ்வுடம்பெ
ற்று கருதின கருத்து.

† குரோதன் முதலிய நால்வரென்றது—சஞ்சுவலன
நோதம், சஞ்சுவலனமானம், சஞ்சுவலனமாயை, சஞ்
வலனலோபம், என்பனவற்றை † அவைமுறையே நீர்க்
றுப் போல்வதூஉம் செங்கொழுந்து போல்வதூஉம்,
நீர்போல்வதூஉம், துகிலினீர் போல்வதூஉமென்று
ள்ளப்படும்.

ம, அந்தமும், அகன்ற * நான்கு கூறுகிய வெற்றி
கொடியை யெடுத்து இறைவனும் தன்மைமை
கொண்டான். தேவர் களிறு தேர் புரவி வே
கை விசும்பியங்குகரி ஆளி விடை மயில அ
னம் நாகம் என்னும் இவற்றையும் பிறவற்றை
மேறி வளையும் முரசும் முழங்கவந்து நாதனுடை
தாளேக்கோயிலாகக் கொண்டார். விஞ்சைவேந்தர்,
கற்பகமாலையையேந்தி அன்னம்பறப்பனபோலப்
பந்து வந்து தாளேச்சேர்ந்தார். பின்னர் நிலத்து
னர் மாலையை யேந்திக்கடல்போல் வந்து தாளே
சேர்ந்தார். மண்ணவர்சேர்ந்து மலர்மழை சொ
தார். இந்திரர் பொன்மாரி சொரிந்து வாழ்த்திடு
சுதஞ்சணன்பார்த்து ஆடிக்களிப்புற்றான். அப்பே
ழுது கவரிவிச ஆசனம் சேர்ந்தது உலகைக்காக்
குடைவந்து கவித்தது.

கேவலோற்பத்தி,

முற்றிற்று.

மணியரும்பதம்.

வானோரோந்துகின்றமலர், சாந்தம், சுண்ண
புகை, பிண்டித்தாமம், ஆகிய இவையெல்லாங்
டஇயல்பாகிய மணநாறுஞ் சீவகனது திருவடித்
மரையைத் தேவர் முடிமேலே யணிந்தார். உ
சையர், வேறோர் சிந்தையிலராய் நறுஞ்சாந்த
நிலமெழுகி மலர்வேய்ந்து காலனெடு காமனைக்

* நான் காவன—அநந்தஞானம், அநந்ததரிசனட
நந்தவீரியம், அநந்தசுகம், எனவிலை.

(மணியரும்பதம்.)

டுத்தோய் ! எம்பிறவி யறுவதாக என்று கூறி அத
 துறவு நெறிக்கடவு ளடியைத் தொழுதார். அம
 ரர், சுககிலத்தியானத்தை யுடைய சிந்தை விளங்
 குகையினாலே சக்குதரிசனாவரணீயம், அசக்குதரி
 சனாவரணீயம், அவதிதரிசனாவரணீயம், கேவலதரிச
 னாவரணீயம், என்னு நான்கையும் அறிந்து, அநநத
 ஞானம், அநந்ததரிசனம், அநநதவீரியம், அநநதசுகம்,
 என்னுநான்குகுமவரம்பா கிக் காலமுன்றையுமுண
 ர்நத கடவுளே ! நின்னடிகளை யாழுநதொழுவேம்;
 சுடர்போலிருநதோய ! நின்னடிகளை யாழுநதொழு
 வேம் என்று கூறிச்சீவகனாகிய முனிந்திரனைத் தொ
 முது துதித்தனர். தேவியராய்த் துறநதவரும வந்து
 துதித்து மாசதுணியா நின்றார். பரமாகமங்கள் கே
 ள்வியால் நிறைந்த அங்ஙனமாச துணிக்கின்றதே வி
 யர், மெய்ப்பொருளை புலகிற்கு விளம்பிய வேந்தே !
 சுகதா ! வினையைச் செய்தவன சிறிதும் ஐயமின்று
 ய் எண்வினையையுமடைவன. நலலபொருள்களே
 என்னுராயந்து ஒருகூற்றிலே தீயனவாகிய பொருள
 களையே சாற்றுகின்ற புலலறிவினையுடைய பரசம
 யிகள், பல்வினைகளையும் வளர்த்தற்குச் செவிவித
 தாயை புண்டாக்கி விட்டார். அது கேட்டற்கு
 யாங்கள் நின்னடியை வணங்குகின்றோம்; அவர்கூறு
 வனவற்றை நீயுரையா யென்று தொழுதார். அவற
 றுள் அவன் தீவினையின் தன்மை கூறக் கேட்ட தே
 வியர், தீவினையாகிய குழவி, செற்றமென்னுஞ் செ
 விவி கையிலேயிருந்து காமமாகிய முலையையுண்டு
 வளர்ந்து வீங்கி யொழிதவின்றி நோய்க்கதிகளிலே

நகசு சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

தவமுமென்று கூறிய இக்கோவையன்றிப் பயன்
பொருளைக் கூறியவரை எமது நாக்கொண்டாடு
வின்று. பின்னர், அவன் நல்வினையின் தன்னை
கூறக் கேட்ட தேவியர், கோவே! நல்வினையாடு
குழவி, அருளென்னுஞ் செவிவி தழுவிக்கொ
டெடுப்ப, அவள் முலையையுண்டு வீங்கி யிந்த
னாய்ச் செல்லாநிற்குமென்று கூறிய சொல்லாடு
அசச நீங்கினோம்; செல்வனே! நின் சேவாடி
*மணிக்கு ஒளியைக் கொடுத்தன; எம்முடை
இருதயகமலங்கட்கு வாசத்தைக் கொடுத்தன;
எறியும் தருமத்திற்கு இருபபிடத்தைக் கொடுத்த
என்று புகழ்நிற்பாரா.

மணியரும்பதம்

முற்றிற்று.

பரிநிர்வாணம்.

தேவியா, வாமன் குணத்தைப்பாட அ
வினையர், நிலலாவாயக் காட்டின்கண்ணே (
டின. அத்தேவியர் அவன் வாரததையைக் கேட்
கனிததுத துதித்துத் தொழுதாரா. பின்பு எ
ரும அவனடிகளை யேத்தி பெடுங்காலமாயச் செ
ந்த இருளையறுக்கும சுடரையெமக்கு அருளிட்டு
வாய் எவ்றார். எனலும், அவன், இன்பமா
பெரியபசு நான்கு கதியாகிய பெரியதொழுங்
தோன்றி மனவெழுச்சியாகிய புற்கற்றை ஊட்

* மணிக்கு-மணியுயிர்க்கு. மணியுயிர்-வீடுபெற்ற

(பரிநீர்வாணம்.)

பட்டுத்துன்பமாகிய பாலைச்சுரக்கும்; அதனிடத்து
நின்ற பற்றையும் ஆர்வத்தையும் நீக்கி மலமற்றவன்
திருவடிகளை அறிவுடையோரே சேர்வாராயின் அன்
பைக் கொடுத்து அத்திருவடிகளைத்தியானித்துப்
போய்ச் *சிவகதியை அடையலாம்; நீர் ஆசையை
மிகுத்து விதைத்து வாளைக் கையிலே உடைய
மைந்தராயுட மகளிராயும் வரும் பிறவிநோயை
விளைத்து இறந்து போகாமல, தேளைக் கைக
குள்ளே கொண்டதொக்கும் உடலை வெறுப்பிரா
யின், வாமனடிபைககைதொழுமின்; ஒருவன் தன
துயிரைக் காக்குமாறுபோலப் பல உயிரையும் கா
ப்பானாயின், இன்னுயிர்க்கிறைவனாய் இன்பமுாத்தி
யாய்ப் † பொன்னுயிராய்ப் பிறந்து வீடுபெறுவான்.
அங்ஙனம் செய்யாது உயிர்க்கு நோய் செய்யின்
‡ இருப்புயிராகி நரகத்திலழுந்துவான்; அங்ஙனம்மு
நதீர்தபடி நீவிர் ஈண்டு அறம்பெற்ற தன்மை, கட
லின்கண்ணே வீழ்ந்த மணியைப் பெற்ற தொக்
கும்; அவ்வறம்கேட்டோர சிந்தை அவாசசெய்
யாது; இனி அவ்வறத்தைத் துணிவீராக என்று
கூறினான். அவருங் கேட்டு இறைஞ்சித் தொழுது

* சிவகதி—

† பொன்னுயிர்—தேவருயிர். வெள்ளியுயிர்—மக்க
ளுயிர். செம்புயிர்—மக்களிற் கீழாயினருயிரும் விலக
கினுயிரும்.

‡ இருப்புயிர்—இரும்புயிர்—நரகருயிர்.

† † இங்ஙனம்கூறல் இம்மதக்கொள்கை.

நடக்க சீவகசிந்தாமணிவசனம்.

ஏத்தினார். சீவகசாமி அங்ஙனம் பருகலாம் தமையவாய் அறியும் அமிர்தத்தைக் கூறி ஊட்டிப் பிறவியை நித்துப்போதலைத் தான் விரும்பிச் சமசாணத்தில் அறத்தை யுண்டாக்கிவைத்து வைகாபபிறைபோன்ற பல்வியங்காசனத்தையுடையன விளங்கி விழவுக்குக் காரணமாய் சேதநீயம், ஆஷயம், நாமம், கோத்திரம், என்னும்நான்குவினை யுமவென்று வீடு பெற்றான். அப்பொழுது தேவ இயமியமபி கொடியை யேந்தி பொன்மாரி சிந்தமலர் மாரிசொரிந்து சாந்தையும் அகிற்புகையும சோத்தி பரிநிர்வாண மென்னும் கல்யாணத்தை விதியினூற் செய்து வலங்கொண்டு போனார். காலன், கேவல ஞானமென்னும பொன் ஒருபாகமாக, தானொருபாகமாகப் புல்லி உசசியிலே இருந்து இப்பக் கடலிலே அழுந்தினான். விண்ணோர், மாலை, சந்தம், குங்குமம், சுண்ணம், புகை, விளக்கு எனது மிவற்றை மாடங்கனிலே ஏந்தப் பிரிதலும், பின்பு யும, மூப்பும், சாதலும், பிறப்பும் இல்லாத அரினையைப் புல்லிச்சீவகன் உறைவானாயினான்.

பரிநிர்வாணம்,

முற்றிறவு.

தேவிமார் நோற்றுயர்வு.

சீவகன் அங்ஙனம் உறைகின்றகாலத்தே தேவியர் எரும்பிற்கும் ஒரோதம் வாராமலே தம் கண்ணாற் பாகுகாத்துநடந்தும் இருந்தும் நின்றும் மீ

(தேவிமார் நோற்றுயர்வு.)

யெடுத்தாற்போன்ற மாதவத்தைச் செய்து தமது பெண்பிறப்புக் கெடும்படி தியானித்துப் பொல்லா தென்று கூறும் அப்பெண் பிறப்பைக் கைவிட்டு இந்திரராய்த் துறக்கத்தைச் சார்ந்து தெய்வமகளிர் நடுங்கினைய்யும்படி அவரைப்புல்லினார். கலவியாலு ண்டாகியகாமத்தின்பயன் புலவியாதலால் அப்புலவி யை மேல்விளைத்தற்கு அவர்தேவியர் ஊடிப்பார்த்த நோக்கு அவர்நெஞ்சினைவருத்தியது. அன்றியும் அத்தேவியர், அவரைநோக்கி தும்முள்ளத்தே திருமக ளிருந்தாள்; நாமகளையும் வாக்காற் கூறினீரென்று புலவி விளைத்துக்கண்ணருகி நோக்குதலாலே அவ்வி ந்திரரதுகுஞ்சியிலே அத்தேவியரது சிலம்பார்த்த ன. அங்ஙனம் ஆர்த்தலைப்பெற்றவர், அவர்புலவியை த்தீர்த்துக் கிண்கிணியையும் தாமத்தையுஞ்சோத்தி க்கோலத்தைவாழ்த்தி மார்பிலேபொன்னையுஞ் சுண் ணத்தையுமணிந்து * இவளைக் கண்டகண்கள் இமை க்குமோவென்று கூறித்தைவர † மடந்தைஅதனைக் கண்டு இவ்விந்திரர், முற்பிறப்பில்தேவிமாராய்ச்சீவ கன் முடியை மிதித்த வினைப்பயத்தாலே தாமும்

* இவளை யென்றும், † மடந்தை யென்றும் கூறியது ‡ “ஒருபாற்கிளவி யேனைப் பாற்கண்ணும்—வருவகைதா னேவழக்கென மொழிப. ” என்னும் பொருளியல் வழுவ மைதியாற் பன்மை கூறிற்றென்றுணர்க. † தொல்காப்பி யம், பொருளதிகாரம், பொருளியல், ௨௮.

நகஅ சீவகசிந்தாமணிவசனம்

இப்பிறப்பில் இம்மிதியுண்டாரொன்று
ரர்நுகர்ந்து அமுதத்தையுண்டு மகிழ்

தேவீமார் நோற்றுயர்வு.

முற்றிற்று.

நந்தட்டன் தோழன்மார் நோ

நந்தட்டனும் தோழன்மாரும் நாடு
றவத்தைச் செய்து பட்டினியோடு ரோ
களை மருவி இறைவனை வணங்கி உண
ந்து, குன்றிலே நின்று தவநடை முடித்
ததங்குகின்ற காலத்தே யற்றித்தருவி
வர, உடமடை நீக்கித் தேவராய்த
ளிரை நுகர்ந்தார்

நந்தட்டன் தோழன்மார் நோற்றுயர்வு முந்

முத்தியிலப்பகம் முற்றிற்று.

சீவகசிந்தாமணி வசனம்.

முற்றுப் பெற்றது.



